

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

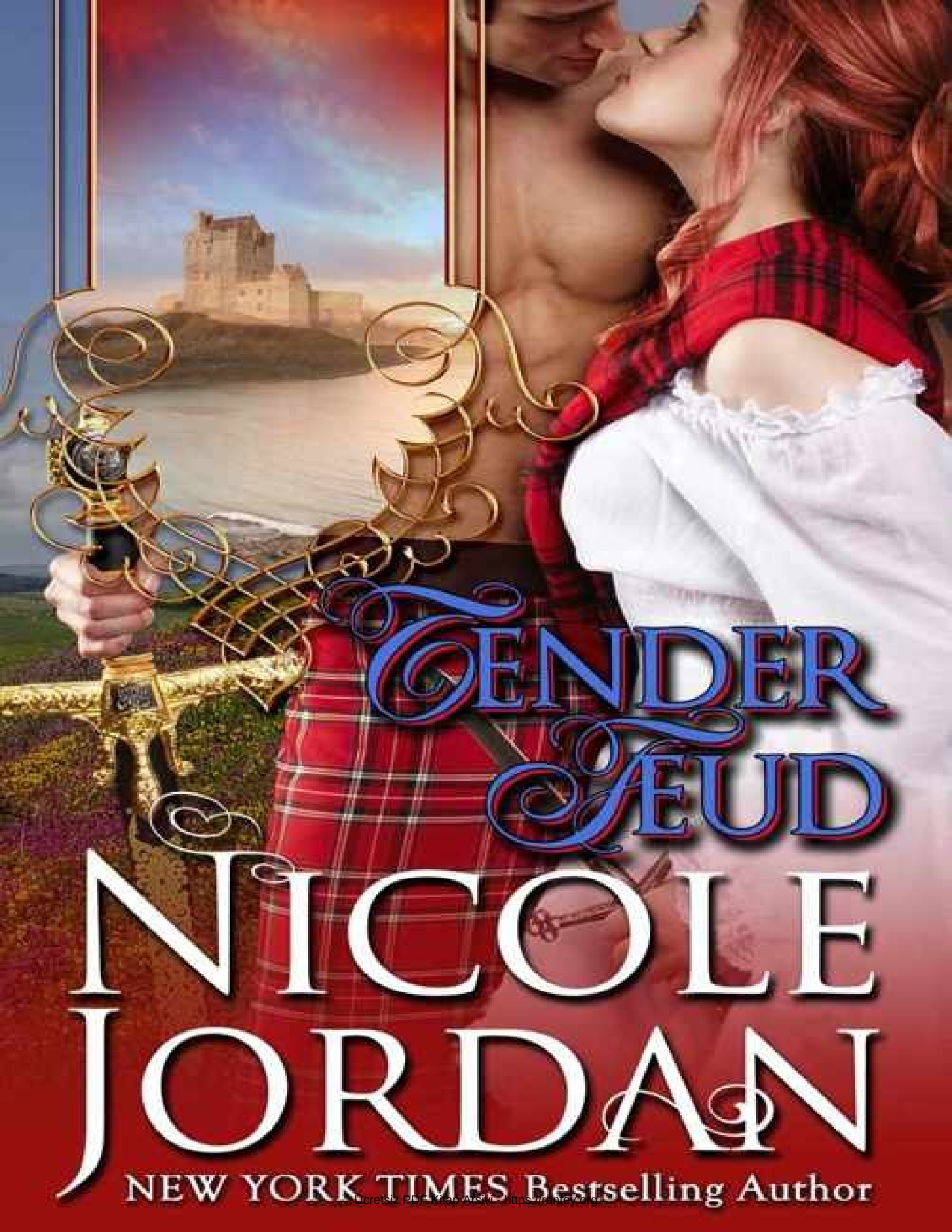
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GENDER
FEUD

NICOLE
JORDAN

NEW YORK TIMES Bestselling Author

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İHALE DAVASI

**NICOLE
JORDAN**

NEW YORK TIMES Çok Satan Yazar

OceanofPDF.com

Telif hakkı© 2011 Anne Bushyhead.

Tüm hakları saklıdır. Herhangi bir incelemede kullanılması dışında, yayıncının izni olmaksızın bu eserin tamamının veya bir kısmının kserografi, fotokopi ve kayıt dahil olmak üzere şu anda bilinen veya daha sonra icat edilecek herhangi bir elektronik, mekanik veya diğer yollarla veya herhangi bir bilgi depolama veya erişim sisteminde çoğaltılması veya kullanılması yasaktır.

ilk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde Harlequin Books tarafından

1991 yılında yayımlanmıştır. Kapak tasarımı Hot Damn Designs

tarafından yapılmıştır.

Kindle ISBN: 978-1-937515-02-7

OceanofPDF.com

Sevgili okurlar,

Tarihsel ortamlar söz konusu olduğunda, İngiliz Regency dönemi on yaşımdan beri ilk aşkım olmuştur ve annem PRIDE AND PREJUDICE ve THE SCARLET PIMPERNEL kitaplarını yüksek sesle okurdu

benim için. Bu yüzden doğal olarak, kendi hikayelerimi yazmayı hayal etmeye başladığımda, Regency dönemi beni çağırdı. İlk tarihi aşk romanlarım olan **VELVET EMBRACE** ve **DESIRE & DECEPTION** Regency döneminde geçiyordu. Ondan sonra diğer ortamlara ve dönemlere yöneldim: İngiliz Batı Hint Adaları ve Güney Amerika (**MOONWITCH**), vahşi İskoç Yaylaları (**TENDER FEUD**), Viktorya dönemine ait bir çöl şeyhi hikayesi (**LORD OF DESIRE**) ve Amerikan Batı'sında geçen dört hikaye.

Bu dokuz klasik öykünün tamamının e-Kitap formatında yeniden yayımlandığını söylemekten mutluluk duyuyorum. Bunları birkaç yıl önce yazdığım için, tarz olarak biraz farklı bulacağınızı düşünüyorum - daha yeni çalışmalarımın, özellikle de *Kur Savaşları* ve *Efsanevi Aşıklar* serilerinin daha canlı doğasının aksine daha duygusal. Yine de klasik tarihi hikayelerim benim alametifarikam olan hikaye anlatımı ve duygusallığı taşıyor.

Umarım ilk romanlarımla yaptığım bu ziyaretten keyif alırsınız. Tüm kitaplarım hakkında daha fazla bilgi edinmek isterseniz www.NicoleJordanAuthor.com adresini ziyaret edebilirsiniz.

En iyi dileklerle ve iyi okumalar! Nicole Jordan

OceanofPDF.com

O müthiş üçlüye, Pat, Sandra ve Melody'ye.
Orada olduğun için teşekkürler.

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Onaltı](#)

[Yedinci Sekizinci](#)

[Bölüm Dokuzuncu](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Onuncu Onbirinci](#)

[Oniki Onüçüncü](#)

[Ondördüncü](#)

[Onbeşinci Bölüm](#)

[Onyedinci](#)

[Onsekizinci Bölüm](#)

[Sonsöz](#)

[Ayrıca Mevcuttur](#)

[Çevrimiçi Ziyaret](#)

[Edin](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Birinci Bölüm

Argyll, İskoçya, 1761

Belki de delirmişti. Belki de eliyle ağzını kapatan hiddetli yabancı sadece hayal gücünün bir ürünüydü.

Belki de gerçekten uyanıktı, akli tamamen başındaydı ve gecenin bir yarısı amcasının çalışma odasında gerçekten de rahatsız ediliyordu.

Katrine Campbell sert yüzlü, kuzguni saçlı yabancıya şaşkınlıkla baktı. On beş yıllık bir aradan sonra İskoçya'ya döndüğünde ne beklemiş olursa olsun, tutkulu kalbinin özlemini çektiği romantizm ve macera ne olursa olsun, bu o *değildi*.

Aslında hiçbir şey planladığı gibi gitmemişti.

O gün öğleden sonra, mektubunun hemen ardından İngiltere'den gelmiş ve Colin amcasını bir kargaşanın ortasında bulmuştu. Katrine'in toplayabildiği kadarıyla, yüz baş Campbell sığırı Argyll Dükü'nün kiracıları tarafından, sözüm ona artan kiralara misilleme olarak kaçırılmıştı. Dükün batı topraklarının sorumlusu olarak Colin Campbell suçluların cezalandırıldığını görmeye kararlıydı.

"Şu lanet olası MacLean'ler!" diye bağırdı haberi getiren genç İngiliz subayına. "Bunun için onları darağacında sallandıracağım. Campbell Klanı'nı son kez rahatsız ettiler!"

Katrine, amcasına kendini tanıtmak ya da uzun süreli bir ziyaret için onun iznini almak için en uygun zaman olmadığını fark etti. Gerçekten de, istenmeyen akrabalar ve sığır yağmacısı MacLean'ler hakkında homurdanarak evden çıkmadan önce onu sadece bir gece kalmasına izin vermeye ikna edecek zamanı vardı.

Yağmacı MacLeans'a -ya da sığır baskınına düzenleyen her kimse ona- anı geciktirip Colin amcasının dikkatini dağıttığı için neredeyse minnettardı. Bu ona argümanlarını hazırlamak için daha fazla zaman kazandırdı. A

Amcası gibi çocuksuz bir dulun, uzun süredir ortalıkta görünmeyen bir yeğene sahip olmaktan hoşlanması pek olası değildi. Ama onu bir ay kadar kalmasına izin vermeye ve belki de onun için eve bakmaya ikna etmeyi umuyordu; kirli pervazlı pencerelere ve dağınık çalışma odasındaki toz kaplı kitaplara bakılırsa, buna çok ihtiyacı vardı.

Kendini işe yarar hale getirmeye kararlı bir şekilde, amcasının bekâr evini düzene sokmaya çalışırken, onun kötü huylu hizmetçisinin küçümseyici koklamalarını da görmezden geldi. Akşam yemeğinden sonra Katrine hem kız kardeşlerine hem de İngiltere'deki Gardner Teyzesine mektup yazarak sağ salim vardığını haber verdi. Nihayet kendisine bir yatak odası ayırıp yatağa girdiğinde saat epeyce geç olmuştu.

Hafif bir ses duyduğunda amcasının dönüşünü dinliyordu.

-Yumuşak bir gıcırtı - yağlanmamış bir menteşenin çıkardığı türden bir ses, alt katta bir yerden geliyor.

Amcasıyla bir görüşme yapmayı uman Katrine hızla kalktı ve yün örtüyü omuzlarına çekti. Sandıkları henüz gelmemiştir ama gece vardiyasını örtecek bir şeye ihtiyacı vardı. Terliklerini bulduktan sonra ateşli saçlarının hâlâ örgülü olup olmadığını kontrol etti ve firfırlı gecelik başlığının altına sakince sıkıştırdı. Sonra mumunu da alarak aşağıya, çalışma odasına indi. Kapalı kapının altından dar bir ışık huzmesi parlıyordu.

Kapıyı usulca tıklattı ama içeri buyur edilmeyi beklemedi, onun yerine konuşurken içeri girdi. "Amca, suçluları buldun mu-"

Katrine kısa bir süre durdu.

Yazı masasında oturan ve sırtı ona dönük olan adam amcası değildi.

Bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde yabancının siyah çuhadan bir ceket giydiğini ve abanoz saçlarını arkadan bağladığını gördü. Aynı anda, amcasının defterlerinden birinin masanın üzerinde açık durduğunu, lamba ışığıyla aydınlandığını ve o öğleden sonra büyük bir titizlikle temizlediği tırizli pencerenin de açık olduğunu fark etti.

"Özür dilerim," diye şaşkınlıkla söze başladı ama siyah cüppeli yabancı hızla ayağa kalkıp odanın öbür ucuna geçmeden ve sert bir eliyle ağzını kapatarak onu susturmadan önce kelimeleri söylemeye fırsat bulamamıştı.

Katrine'in irkilmiş yeşil gözleri, mumun ışığında ona bakarken genişledi. Yüzü güçlüydü, elmacık kemikleri çıkıktı ve

İki ya da üç günlük sakalın gölgelediği agresif bir çenesi vardı. Gözleri kesik siyah kaşlarının altında koyu ve derindi. *Dhu...* Galce'de siyah anlamına geliyordu. Aklına gelen ilk düşünce buydu. Bu ve *tehlikeli*.

Birden Katrine'in aklına korkmak geldi. Görünüşe göre amcasının evinde davetsiz bir misafiri şaşırtmıştı.

O anda mücadele etmesi, yardım çağırması gerektiğini fark etti ama adam onu karanlık panelli çalışma odasına çekip kapıyı sessizce kapatırken nasırlı avuç içi ağzının üzerinde kenetli kaldı.

"Senden tek kelime bile duymak istemiyorum," diye yumuşak bir sesle uyarınca Katrine daha da irkildi. Eğitilmiş ve emir vermeye alışkın bir beyefendinin sesiydi bu, yine de belirgin bir İskoç çapağı taşıyordu. Kesik kaşlarının altından onu izleyen derin gözlerin siyah değil, koyu mavi olduğunu fark etti; sadece çok kalın kirpikli oldukları için siyah görünüyorlardı.

Adam mumu onun kararsız ellerinden alırken Katrine çaresizce ona baktı ve amcasından bir şey çalmaya mı geldiğini merak etti.

"Elimi çektiğimde," dedi o alçak, kültürlü sesiyle, "çığlık atmayacaksın." Bu bir emirdi, rica değil, yine de onun onayını bekliyor gibiydi.

Kalbi kaburgalarına çarpan Katrine yavaşça başını salladı, masum bir kadına, muhtemelen hırsız olan bir adama saldıran birine yalan söylediği için Tanrı'nın onu affedeceğini umuyordu. Adam elini çektiği anda hızlı bir nefes alıp ciğerlerini doldurdu ve Edinburgh'a kadar duyulabilecek kan dondurucu bir çığlık attı... ve kesinlikle İngiliz milislerinin garnizon kurduğu Kilchurn Kalesi'ne kadar olan kısa mesafeden duyulabilirdi.

Anında tepki verdi, eli bir kez daha ağzını kapatmak için havalandı. Ancak bu kez Katrine onun için hazırlıklıydı. Çaresizlik içinde terlikli ayağını kaldırdı ve topuğunu sertçe adamın ayağına indirdi, aynı zamanda dönüp kapının koluna uzandı. Kadının ani hareketi adamın mumu düşürmesine neden oldu, neyse ki mum yere düşerken söndü.

Nefesinin altında küfrederek Katrine'i yakaladı ve tam bir santim açmayı başarmışken güçlü omzunu kapıya doğru itti. Kapı çarparak kapanırken, tanıdık sert el tekrar ağzını kapadı ve çelik kaslı bir kol belini sararak onu hapsetti. Omuzlarından kayan örtü beline ve bacaklarına dolanarak hapsedilmesine yardımcı oldu.

Katrine bu şekilde, güçsüz ve nefes almakta zorlanırken, onu esir alan kişi onu odanın içinde masaya doğru sürükledi. Adam lambaya uzandığında tutuşu gevşedi ama Katrine sadece başını çevirebildi, kurtulamadı. Adam ışığı söndürmeden önce korkunç bir kaş çatışı gördü.

Karanlıkta onu dizlerinin üzerine çöktürdü ve yanına çömeldi, bir eli hâlâ ağzını kapatırken diğer eliyle boğazına bir bıçak dayadı.

"Bunu bir daha denersen, dirkimi yakından tanırsın." Fısıltısı ipek kadar yumuşaktı ve soğuk çeliğin sert kenarından bile daha ölümcüldü.

Kıpırdamaya cesaret edemeyen Katrine, karanlığın içinde sert zemine sinmişti. Şimdi gerçekten korkmuştu. Aklını kaçırarak kadar korkmuştu. Boğazına dayanmış bir bıçak, sert bir erkek vücudu, nazıkçe yetiştirilmiş her genç kızın doğal hassasiyetlerini rahatsız etmeye yeterdi!

Katrine titredi. Onu öldürmeye mi niyetlenmişti?

Sessizlikte onun nefesini ve kendi kalp atışlarını duyabiliyor, kaslarındaki gerginliği hissedebiliyordu. Neden kimse onları fark etmemişti? Çılgılığı milisleri koşturacak kadar yüksek olmalıydı ya da en azından amcasının huysuz hizmetçisini, sığır hırsızlarını kovalamaya gitmeyen tek kölesini uyandırmalıydı. *İşe yaramaz*, diye düşündü Katrine sarsılmış bir küçümsemeyle. Kadın bir kez daha tamamen işe yaramaz olduğunu kanıtlamıştı. Korkağın yatağın altında, kulaklarına yastık tıkanmış bir şekilde saklandığına şüphe yoktu.

Kendisinin de aynısını yapabilmesini dileyen Katrine, bu düşünce karşısında histerik bir kahkaha attı ve bunun yerine kramp giren bacaklarına odaklandı. Keşke biraz hareket etse-

Dileği yerine geldiğinde donup kaldı. Onu esir alan kişi hafifçe kımıldadı, elini ağzından ve bıçağını boğazından yavaşça indirdi. Ama onu serbest bırakmak yerine, sert kaslı ön kolunu göğsünün üzerinde, köprücük kemiğinin hemen altında durması için indirdi.

Vücudu bu yüzüzlük karşısında kaskatı kesildi. Adamın kolu gerçekten de göğüslerine dokunuyordu.

Bu samimi ağırlık, ne kadar farklı yapıldıklarının, adamın etinin ne kadar sert, kadınıninkinin ne kadar yumuşak olduğunun farkına varmasını sağladı. Dahası, bu temas onun üzerinde garip, istenmeyen bir etki yaratıyordu. Göğüs uçları geriliyor, karıncalanıyordu.

Vücudunun istemsiz tepkisi karşısında şoke olan Katrine başını kaldırıp ona baktı. Belki de kolunun nerede durduğunu fark etmemişti.

Belki de öyle yapmıştır.

Başını çevirip ona baktı, gece mavisi gözleri parlıyordu. Pencereden sızan zayıf ay ışığı yüzünün sert hatlarını ve koyu renk çenesini kazıyarak onu eskisinden daha da tehlikeli gösteriyordu. Cinayetden farklı bir tehlike.

Nabızı hızlandı, boğazı kurudu. Dudakları korkuyla aralandı.

Bakışları kızın ağzına kaydı ama kıpırdamadı. Sonsuza kadar kıpırdamadı. Oda aslında serinken, kendini derece derece ılık ve sıcak hissetti. Hatta soğuktu. Haziran gecesinin havası açık pencereden içeri süzülüp açıkta kalan omuzlarını okşuyordu ama adamın vücudu onunkine değdiği yerde sıcaktı. Geceliğinin içinden, giydiği fraktan onun sıcaklığını hissedebiliyor, kalbinin güçlü atışını hissedebiliyordu.

Yoksa bu sadece hayal gücünün vahşileşmesi miydi?

Katrine yutkunmaya çalıştı. Tanıdığı hiçbir beyefendi onu bu kadar etkilememişti. Hiçbir beyefendi de ona bu şekilde bakmamıştı.... Sadece güzel sayılırdı, küçük kız kardeşleri gibi güzel değildi. Yüzü ince kemikli ama inatçı bir çeneye sahipti, saçları ise doğal buklelerden oluşan evcilleşmemiş bir yığındı; alev alev yanan kırmızı ve parlak gür saçları, onun isteklerini yerine getiremeyecek kadar disiplinsizdi. Dahası, saçları kadar görkemli bir öfkeye sahipti. Sivri dili taliplerini sık sık kaçırmasına neden oluyordu ama yirmi üç yaşında hâlâ evde kalmış bir kız olması kendi seçimiydi. Kendisi bir koca aramadan önce küçük kız kardeşlerinin sağ salim evlendiğini görmeyi görev bilmişti. Ancak şu anda Katrine, hayatını değilse bile namusunu tehdit eden azılı kötü adamla ilgili en ufak bir tecrübesi olmasını diliyordu.

Hâlâ ona bakmakta olan Katrine ürperdi, soğuktan mı yoksa tehlikeden mi bilmiyordu. Hayal gücü ona gerçekten de oyun oynuyordu, çünkü onun sıcaklığını neredeyse rahatlatıcı, kokusunu da hoş buluyordu. At, yabani funda ve... insan kokuyordu.

Adamın bakışları daha aşağılara, göğüslerine indiğinde Katrine nefesini tuttu. Geceliği kalın ve gizleyiciydi ama adamın karanlık bakışlarının beyaz fanılayı delip geçtiğini, ona yakından dokunduğunu hissedebiliyordu. Nefes almaya cesaret edemeyen Katrine, adamın bakışlarının daha da aşağıya inmesini katı bir sessizlik içinde izledi.

Adam konuştuğunda neredeyse ırkiliyordu. "Bu ne, battaniye mi?"

Karanlıkta, hâlâ hınzır dirseği tutan eliyle örtünün bir köşesini kaldırdı. Sesi biraz boğuk çıkmıştı ama Katrine kendi sesini bulamıyordu. Yine de cevap vermesi gerektiğini biliyordu, bu yüzden tereddütle başını salladı.

Bir süre daha bekledi, sonra kendini ondan uzaklaştırdı. Ay ışığında çeliğin parıltısını görünce Katrine inledi; elinde değildi.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedi usulca. "Bana bir sebep göstermediğin sürece." Battaniyeyi çekiştirerek kalçalarının altından çıkardı. Katrine iri gözlerle onu izlerken, adam battaniyeden uzun bir şerit kesti. Ona doğru uzandığında Katrine sinmişti.

Tereddüt etti. "Ağzını tıkmak zorundayım, genç kız. Tekrar çılgılık atmanı göze alamam."

Katrine ona cevap veremedi; hayatında ilk kez dili tutulmuştu. Adamın bakışlarına çaresizce karşılık verdi, hâlâ titriyordu. Ama adam onun ne kadar korktuğunu hissetmiş olmalıydı, çünkü yün şeridi ağzının etrafına sararken ve uçlarını dantel kenarlı gecelik başlığının arkasına bağlarken nazikti. Ve onu bağlamak için örtüden başka şeritler kesmeye devam ederken onunla hoş bir şekilde konuştu.

"Görünüşe göre Campbell'ın askerleri gelmiyor. Çılgılığınızın bir dağ kedisine ait olduğunu düşündüklerine şüphe yok."

Sesi yatıştırıcı ve sakindi, ancak Highland tepelerinde dolaşan yaban kedilerinden bahsetmesi bu etkiyi yok etti.

"Burada mı çalışıyorsun?" diye sordu, ellerini tutup bileklerinden çaprazlayarak bağladı.

Katrine, adam işine eğilirken ona baktı. Dalgalanan bir tutam abanoz saç, yüksek ve seçkin bir alnın üzerine asi bir şekilde düşüyordu. *Kimdi o?* diye merak etti. Bilmek istediğinden değil. Onu bir daha hiç görmezse, çok erken olacaktı.

Sorusunu düşünerek bakışlarını başka yöne çevirdi. Adamın onu bir hizmetçi sandığını fark etti. Şüphesiz hanımefendiler ve hizmetçiler gecelikleriyle birbirlerine benziyorlardı.

"Argyll'in uşağına hizmet etmekten daha iyi bir iş bulabileceğinizi düşünmüştüm."

Argyll'in uşağı mı? Belli ki amcasından bahsediyordu. Bu hakaret karşısında Katrine eski ruhunun bir parçasının geri geldiğini hissetti. Ağzındaki yün olmasaydı o da karşılık verebilirdi.

Ama adam onu tekrar oturur pozisyona itip geceliğinin eteklerini ayaklarına kadar kaldırıncaya bu istek kayboldu. Katrine donakaldı. Adamın sıcak parmakları çıplak teninin üzerindeydi, yün şeridi ayak bileklerinin etrafından geçirirken baldırlarının arkasında kayıyordu.

Kadın nefesini içine çekti ya da çekmeye çalıştı ve adam belli ki sesi duydu. Bir kalp atışı kadar bir süre durakladı, uzun parmakları hareketsiz kaldı, tehlikeli bakışları yeniden onunkilere kilitlendi. Sarsılmış ve tedirgin bir halde, adamın dokunuşunun, bakışlarının içinde yarattığı heyecan dalgasını, adamın nasırlı parmak uçlarından bacaklarının arkasına doğru çıkan ve hiçbir genç kadının varlığını kabul etmediği yerlere yerleşen kıvılcımları merak etti.

Yine de şans eseri bakışları düştü ve elleri yeniden hareket etmeye başladı. Katrine rahatlamıştı... ve bir şey daha vardı. Bu siyah saçlı kabadayının onun üzerinde böylesine rahatsız edici bir etkisi olabileceği için öfke.

Yine de öfkeyi memnuniyetle karşıladı. Korkudan daha tatmin edici bir duyguydu ve kendisini çok daha az çaresiz, daha az iktidarsız hissetmesini sağlıyordu. Adamın elleri ayak bileklerini bağlamaya geri döndüğünde, ağzına tıkaç tıklanmış olsaydı ona söyleyeceği sözleri düşünerek öfkesini körüklemeye çalıştı.

İşini çabucak bitirdikten sonra örtüye uzandı ve onu kadının omuzlarına yerleştirdi. "İşte, bu daha rahat olmalı."

Onun sahte centilmenliği yeni keşfettiği öfkesini alevlendirdi. Gerçekten de adam onu Noel kazı gibi bağlarken nasıl rahat edebilirdi ki? Adam ayağa kalkarken Katrine öfkeyle ona baktı ama karanlıkta yüz ifadesini göremediğine şüphe yoktu.

Adamın lambayı yeniden yakmadan önce çakmak taşına vurduğunu ve çalışma odasının altın bir parıltıyla canlandığını duydu. Bakışları tekrar ona kaydı ve onun kendisini gizlenemez bir nefretle izlediğini gördü. Adamın pırıl pırıl parlayan kara gözlerinde, son derece rahatsız edici ve aşağılayıcı bulduğu kısa bir eğlence parıltısı sezdi.

"Tekrar çılgınlık atmamayı seçtiğin için memnun oldum," diye gözlemledi. "Bir genç kıza zarar vermek zorunda kalmak bir İskoç beyefendisinin onurunu zedeler."

Yün ağzının üzerinden ona bakarken kendi gözleri de parladı. *Centilmen mi?* Eğer konuşabilseydi ve adam o anda arkasını dönmeseydi, onun kibarlık iddiaları hakkında ne düşündüğünü ona tam olarak söyleyecekti.

Katrine onun masasındaki yerine oturmasını ve sözünü kestiği sırada amcasının defterleriyle her ne yapıyorsa ona devam etmesini kızgınlıkla izledi. Bulunduğu konumdan ne yaptığını anlayamasa da, kalemi sık sık mürekkep hokkasına daldırdığını görebiliyordu.

Bir süre için tek ses tüy kalemın cızırtısı ve mürekkebi kurutmak için üzerine kum serperken parşömen üzerindeki kum fırçasının sesiydi. Bağlanmış olmasına rağmen Katrine biraz rahatlamaya başladı. Henüz öldürülmeyecekti. Bu biraz rahatlatıcıydı. Ve adam ona gerçekten zarar vermemiştir.

-Ağzının kuruluşunu ve yünün onu bağladığı yerdeki dolaşım kaybını görmezden gelseydi.

Bu yabancınn kim olduğunu ve hesap defterleriyle ne yaptığını düşünerek kendini oyaladı. Sıradan bir hırsız olamayacak kadar iyi konuşuyor gibiydi. Pekâlâ o zaman, sıra dışı. Frakı ve pantolonu mükemmel kesilmişti, zayıf ve kaslı vücudunu avantajlı bir şekilde gösteriyordu ve dizinin hemen üstüne kadar uzanan binici çizimleri esnek, pırıl pırıl deriden yapılmıştı.

İyi giyinmiş ya da giyinmemiş, o bir suçluydu. Sert, acımasız, *tehlikeli* bir suçlu. Bunu onu dirseğiyle tanıştırmakla tehdit ederek çoktan kanıtlamıştı - şimdi sapı sağ botunun kenarından masumca görünen dirseğiyle. Hatırladıkça öfkesi kabaran Katrine yabancınn profilini inceledi, daha sonra onu yetkili makamlara tarif edebilmek için yüz hatlarını ezberledi.

Yüksek kaşlı, agresif çeneli ve gece mavisi gözlü yüzünü asla unutamayacaktı. Adamın otuz yaşlarında ya da biraz daha yaşlı olduğunu tahmin ediyordu. Çenesini gölgeleyen koyu renkli kirli sakalı olmasa yakışıklı bile sayılabilirdi, diye düşündü Katrine alçakgönüllülükle. Dolgun, şehvetli ağzı bazı kadınlara çekici gelebilirdi; kuzgun kanadı gibi siyah, dalgalı saçları da öyle. Bu kadar sert ve zorba olmasaydı kendisi de onu çekici bulabilirdi ama onun kadar vahşi bir adam Katrine'in rüyalarında yer almazdı.

Tam o sırada, sanki onu izlediğini hissetmiş gibi, dönüp ona baktı. Bakışları onun üzerinde yavaşça dolaştı - tıpkı onun bakışlarının ona yaptığı gibi - ve onun bakımsızlığının her ayrıntısını soğukkanlılıkla inceledi. Yatmadan önce saçlarını örmüş olmasına rağmen, adamla girdiği mücadelenin etkisiyle gevşemiş olan ateşli bukleleri şimdi kasketinin altından dökülüyordu. Ve gecelik entarisi bağlı ayak bileklerinin üzerine kadar yükselmiş, terlikli ayaklarını ve bir anlık çıplak tenini gösteriyordu.

Adamın karanlık bakışlarının nereye takıldığını gören Katrine meydan okurcasına çenesini kaldırdı ve ona hançer gibi baktı.

Karşılığında ona hınzırca bir sırıtış verdi. "Çok güzel bileklerin var."

Öfkesi içinde bile kızarabildiğini fark etti. Ona geçici bir zafer bahşederek aceleyle eteğini aşağı itip ayaklarını örtmeye çalıştı.

Alçakgönüllülüğüne karşılık, rahatsız edici bakışları onu titreten adamdan sadece derin bir kıkırdama duydu. Sonra onu kovarak görevine geri döndü, Katrine ise üzüntüsüyle uğraşıyordu.

Defteri kapatıp masanın çekmecelerini karıştırmaya başladığında epey zaman geçmişti. Katrine onun küçük bir kese bulup içindekileri masanın üzerine dökmesini izledi. Kırmızı mühür mumu gözüne ilişince, mum ışığında incelediği küçük metal nesnenin bir mühür olduğunu tahmin etti. Belki de amcasının mührü? Dük'ün mührüydü?

Mührü keten bir mendile sardı ve kemerine soktu, sonra keseyi çekmeceye geri koydu ve zarıfçe ayağa kalktı. Ona bakarak durdu ama Katrine bu kez sinmeyi reddetti. Ağzındaki tıkacın gerginliğini ve bileklerindeki bağları kontrol etmek için önüne eğildiğinde bile Katrine kıpırdamadan durdu. Ancak adam ayak bileklerine uzandığında ayaklarını geri çekti.

Karanlık yüzünde beyaz dişleri parıldayan hoyrat sırıtışlarından birini daha göstererek onu bıraktı. "Seni bu şekilde bırakmak zorunda kaldığım için üzgünüm vahşi kedi, ama becerikliliğinle bana sağlıklı bir saygı kazandırdın." Durakladı, sonra zayıf bir parmağını çenesinin altına yerleştirdi ve yüzünü daha iyi inceleyebilmek için kaldırdı. "Bu akşam bu kadar az vaktim olması gerçekten utanç verici. Başka koşullar altında bu tanışıklığı sürdürmeye ikna olabilirdim."

Katrine ona bakakaldı. Bu ahmak onunla flört ediyordu!

"Lambayı senin için bırakayım mı?" diye sordu ayağa kalkarken.

Küstahlığı inanılır gibi değildi. Belli ki yakalanmayacağından o kadar emindi ki, kaçarken bir ışığı yanık bırakmayı göze almıştı. Kadının kendisini teşhis edebileceğinden de en ufak bir endişe duymuyordu.

Katrine ona ters ters bakarken, adam kolunu uzattı ve alaycı bir tavırla onu selamladı. "Colin Campbell'a selamlarımı ilet." Sözcüklere yumuşak bir eğlence havası katan adam pencereye döndüğünde Katrine dişlerini gıcırdattı.

Onu aciz bir öfkeyle izlerken, onunla ödeşeceğine yemin etti. Colin Amcası döndüğünde, bu terbiyesiz kabadayının Argyll bölgesindeki bütün askerler ve yargıçlar tarafından takip edilmesini sağlayacaktı. Hatta Dük'ün kendisi bile bunu duyacaktı!

Adam çevik bir hareketle pervaza tırmanıp pencereyi arkasından kapattığında ve menteşeler gıcırdadığında hâlâ kendi kendine küfrediyordu.

Yalnız kalan Katrine, adamın geri dönme ihtimaline karşı birkaç dakika bekledikten sonra başının arkasına uzandı ve ağzını tıkayan düğümlerle boğuşmaya başladı. Elleri bağlıyken zor oldu ama sonunda düğümlerin çözüldüğünü hissetti. Minnetle boğucu yünü ağzından çıkardı ve şişmiş dudaklarını ovuşturdu. Şimdi sıra bağlarının geri kalanında.

Ayak bileklerine uzanıyordu ki başka bir ses duydu, pencerenin dışında bir ayak sesi.

Katrine dondu kaldı, omzunun üzerinden bakarken kalbi yeniden çarpmaya başladı. Gıcırdayan pencere yavaşça açıldı.

"Raith, neredesin delikanlı?" diye yüksek sesle fısıldadı kalın, kaslı bir kol görüldüğünde.

Katrine kolun kendisini bağlayan alçaktan başka birine ait olduğunu fark edince irkildi. Bu adam daha kısaydı ama iri yapılıydı ve mavi, kenarsız Highland başlığının altındaki saçları neredeyse kendi saçlarının rengindeydi. Ayrıca omzundan sarkan yasadışı bir ekose giyiyordu, bu da Katrine'e onun hain niyetini doğruluyordu.

Adam da en az onun kadar ürkmüş görünüyordu, çünkü gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Raith'in seni böyle bağladığını biliyorum." Katrine'in angliceleşmiş kulaklarına kalın ve yabancı gelen bir Highland burr'u ile konuşuyordu.

"Raith... o alçağa böyle mi diyorsunuz? Eminim kale garnizonunun milisleri onun kimliğini öğrenmekten memnun olacaklardır!"

Kızıl saçlı adam belli ki arkadaşının adını açıklamakla hata ettiğini anlamıştı, çünkü yüz ifadesi dehşete dönüştü. Hızla pencere pervazına tırmandı, örme yün çorapları ve sağlam deri brogları dışında diz boyu eteğinin altında çıplak olan kalın, kıllı bacaklarını gösterdi. "Oh hayır, lassie, ona söyleyemezsin. Raith kafamı koparırdı."

"O yapmazsa, ben yaparım! Her iki durumda da aynı derecede acı verici olacak." Katrine duraksadı, yeni davetsiz misafire kaşlarını çatarak baktı. "Yine de ellerimi hemen çözersen beni hoşgörüyeye ikna edebilirsin."

Adam ona ihtiyatla baktı, kıpırdamadı. "Peki sen kimsin?"

Katrine sabırsızlıkla dişlerini sıktı. "Ben Katrine Campbell, Colin Campbell'ın yeğeniyim. Şimdi yap-"

"Campbell'in bir yeğeni olduğundan haberimiz yoktu."

"Daha bugün geldim! Şimdi çöz beni, seni aptal, yoksa çığlık atıp milisleri senin akılsız kafana indireceğim."

Bir an için onun gerçekten bir ahmak olup olmadığını merak etti, çünkü adam sadece ona bakıyor, ona doğru ittiği bağlı ellerinden, ağzını tıkayan ama şimdi yanında yerde yatan yün şeride bakıyordu. Ancak beyni bir şekilde çalışıyor olmalıydı ki bir karara vardı; yüzü aniden aydınlandı. Çıplak dizlerinin üzerinde onun önünde diz çökerek tıkaçı kaptı.

Katrine peş peşe iki şeyin farkına vardı. Belli ki yanlış bir şey söylemişti. Ve yine susturulacaktı. Öfkesi kabardı. Ağzına bir kez daha o ıslak yünün tıktırılmasına huzur içinde boyun eğmeyecekti!

Ne yazık ki çok az seçeneği vardı. Boyun eğdiğinden ya da bunu barışçıl bir şekilde yaptığından değil -aslında, toplayabildiği her ons dirençle bu etli cur ile savaştı. Ama eğer onu daha önce esir alan kişi çelikten bir tutuşa sahipse, bu muhtemelen daha ağır olduğu için iki kat daha güçlüydü. Bir çocuğu zapt etmekten çok daha büyük bir zahmetle, ağzındaki tıkaçı kızın başına doladı ve bağladı. Sonra kocaman, etli bir kolunu kızın beline dolayarak onu kaldırdı ve demir bir omzun üzerinden fırlattı.

Nefes nefese ve öfkeyle Katrine adamın ekoseyle kaplı devasa sırtına vurmaya başladı ama bir sineğin boğaya vurmasından daha fazla bir etkisi olmadı. Onunla birlikte pencereden dışarı çıktığında, beyninin pervaza çarpmasından korktuğu için bir an durmak zorunda kaldı, ama dışarı çıktıklarında yumrukları adamın sırtına nafile bir dövme yapmaya devam etti. Bahçede savrulurken boğuk çığlıkları da etkisizdi, çünkü baş aşağı, başı bir bez bebeğinki gibi zıplarken, güçlü bir omuz karnına çarparken, onu serbest bıraktığında bu kaba saba hayvana ne yapacağını ifade etmek bir yana, zar zor nefes alabiliyordu.

O zaman vurmayı bıraktı ve sırtını tırmalamaya çalıştı, ama adam koşmaya devam etti, ağaçların arasına doğru yöneldi. Katrine bir kola bağlanmış bir at gördüğünde kaçmak için çabalarını iki katına çıkardı, tekmeleyip kıvranmaya ve tırmalamaya başladı. Acılarına karşılık, sırtına acı bir tokat yedi.

arka tarafına. Kızın öfke çılgılığı, adam kızın karnını hayvanın eyerine doğru sarkıttığında kesildi.

Nefesi kesilen Katrine bir an için sersemlemiş bir halde öylece yattı. Ama kızıl saçlı tutsağı dizginleri almak için yanından ayrıldığında, Katrine ayaklarıyla bir tekme atıp elleriyle sertçe itti ve attan kayarak dizlerinin üzerine sarsıntıyla düşmeyi başardı. Kendisini kaçırان kişinin, onu eyerdeki eski pozisyonuna kabaca döndürüp arkasından tırmanırken baş belası cehennem zebanileri hakkında mırıldandığını duydu.

Atı harekete geçirirken midesine inen sarsıntı Katrine'i birkaç dakikalığına susturdu. Çılgılık atacak nefesi kalmamıştı. Sonunda kendini toparlayıp adamın eteğinin altındaki iri, kıllı bacağı pençelemeye devam ettiğinde, ağır bir el onu yere bastırdı ve zaten hırpalanmış olan göğüs kafesini sert eyere daha da vurdu. Yorgunluk ve acı içindeki Katrine sonunda mücadeleyi bıraktı.

Belki de, diye düşündü gece boyunca hızla ilerlerken, Gardner Teyzesini dinlemeliydi. İngiliz teyzesi her zaman babasının akrabalarını "vahşi dinsiz İskoçyalılar" olarak adlandırır, Katrine'in babasının onun kafasını romantik saçmalıklarla doldurduğundan sık sık yakınırdı. Şimdi, gelişinin üzerinden on iki saat bile geçmeden, bir deli tarafından hırpalanıyor ve zıplatılıyordu.

Vahşi yolculuğun ne kadar sürdüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Rutubetli yünlerin üzerinde dişlerini sıkın Katrine, kilometrelerce acımasızca sarsılırken Hristiyan terbiyesini hatırlamaya çalıştı. Öyle bile olsa, birden fazla sessiz ama şiddetli küfür şişmiş dilinde kendine yer buldu. Korkmuyordu. Cinayet arzusu korkunun önüne geçmişti.

Ancak sonunda at yavaşlayarak yürümeye başladı ve eziyetli sürüş sona erdi.

"Onu kaçırان kişi fısıldadı, sesi tehditkâr olmaktan çok endişeliydi. "Raith sana onun adını söylediğimi ya da Sassenach askerlerini öldürmekle tehdit ettiğini duysa hiç memnun olmazdı."

Dilini mi tutacaktı? Katrine ağzını tıkamak için dişlerini sıktı, kaçırان kişinin emri kafasına dank ettikçe öfkesi saçları kadar alev alev yanıyordu. Onu öldürecekti. Onu gerçekten öldürecekti. Hayatının geri kalanına mal olsa da bu dinsiz heriften intikamını alacaktı!

Gevşek, ağrıyan, omurgası jöle gibi titreyen Katrine yere yığıldı. Onu kaçırانının attan indiğini belli belirsiz duyduğunda hareketsiz kaldı, ona doğru uzanıp kolunu kavradığında bile kıpırdamadı. Ama o

terörize edilmekten bıkmıştı. Adam onu ayağa kaldırıp kocaman pençesiyle desteklediğinde, Katrine adamın elinden kurtulmak için yeterli gücü buldu. Adamın çoraplı bacaklarını istediği gibi tekmeleyemeyince, bağlı ellerini etkisiz bir darbeye adama doğru savurdu.

Gözlerini kaçırın kişiye dik dik bakmak için bakışlarını kaldırdı, sonra gözlerini kırıştıtararak uzandı ve ağzındaki tıkaçı çekip çıkarmayı başardı. "Seni akılsız ahmak! Sen, seni kaba yem! Bunun için seni darağacında sallandıracağım!"

Örtü uzun zaman önce omuzlarından düşmüştü ve bir yerlerde gece şapkası da çıkmıştı ama Katrine yarı giyinik ve üstü başı perişan bir halde, zayıf bacakları üzerinde sallanarak savaşmaya hazırlanan iri yarı İskoç adamın önünde duruyordu.

Gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde ona baktı, sanki kendisi erkek bir sığır, kadın da topuklarına tırmanan sinir bozucu bir teriyerdi.

Katrine o anda yalnız olmadıklarını fark etti. İçinde bulunduğu koşulların aniden farkına varmasıyla omurgasından aşağı bir ürperti aktı. Durdukları çalılık altın bir parıltıyla aydınlanmıştı ve duyduğu koşum şingirtisi onu gece boyunca taşıyan attan gelmiyordu.

Katrine yavaşça başını eğdi, kendini bir düzine çift gözün nesnesi olarak bulduğunda kalbi göğsünde gümürdüyordu. Vahşi gözlerin. Çalılık adamlarla doluydu. Tartan giysili, sert yüzlü adamlar tabancalarını sallıyor ve tepelerinde çam fenerleri tutuyorlardı.

Bu manzara kanını dondurdu ve vahşi İskoçyalılar hakkında beslediği tüm romantik düşüncelerden anında arınmasını sağladı.

Amcasının çalışma odasına girip onu bağlayan kuzguni saçlı kötü adam da dahil olmak üzere herkes ona bakıyordu. Kıyafetlerini biraz değiştirmişti; frak ve yelek yerine omzuna Highland modası koyu yeşil bir ekose giymişti.

Katrine onun eskisinden daha da tehlikeli görüldüğünü düşündü. Artık amcasının çalışma odasında onunla alay ettiği o küstah eğlenceden eser kalmamıştı. Kaşları çatılmıştı, bakışlarını onu kaçırın hödüğe çevirdiğinde ifadesi öfkeliydi.

"Lachlan, ne haltlar karıştırıyorsun sen?"

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

Raith MacLean beklentiyle akrabasına baktı, en azından neyin ters gittiğine dair bir açıklama duyana kadar öfkesini kontrol altında tuttu - her ne kadar mevcut aksiliğin sebebinin Lachlan olduğundan kuvvetle şüphelense de. Lachlan zihinsel zekâsıyla tanınmazdı ve kızıl saçlı MacLean'in emirlere uymadığı ilk sefer de bu değildi. Kale garnizonunu gözetlemesi gerekiyordu ama Raith Campbell'ın çalışma odasındaki işini bitirdiğinde görev yerinde değildi. Lachlan da belirlenen toplanma noktasında değildi. Şimdi Raith'e, iri yarı İskoç'un sinirlenip onu aramaya gitmiş olması muhtemel görünüyordu. Karanlıkta birbirlerini gözden kaçırmış olmalıydılar.

Ancak şu ana kadar Campbell bölgesine yapılan baskın tam olarak plana göre ilerlemişti. Daha güneyde, MacLean'lerin diğer iki müfrezesi Campbell'ın sığırlarını çalarak ve dükün faktörü ile askerlerini vahşi bir kovalamacaya göndererek başarılı bir şekilde şaşırtmaca yaratmıştı. Faktor'un yokluğu Raith'e Campbell'ın hesap defterlerini değiştirerek asıl amacını gerçekleştirme fırsatı vermişti.

Zekice bir plandı. Sığırları kaldırmaktan daha kolay, atalarının yaptığı gibi savaşa gitmekten daha az kanlı. Ve her ikisinden de daha etkiliydi. Bu sadece Mull Adası'ndaki MacLean'ları yeni Argyll Dükü'nün kiracılarından aldığı fahiş kiralardan biraz olsun kurtarmakla kalmayacak, dük de cüzdanındaki sıkıntıyı hissedecekti. Raith, gerçekte elde edilenden daha fazla gelir göstermek için defterleri çok dikkatli bir şekilde değiştirmişti. Yasa dışı ama etkili. Defterler artık o kadar hatalıydı ki, Dük'ün muhasebecisi muhtemelen bu karışıklığı asla düzeltemeyecekti.

Gerekirse Raith, Argyll'in çalışma masasından aldığı mührü kullanarak daha yüksek ödemeleri doğrulayan makbuzlar düzenleyebilirdi. Mühür kayıp olduğu için Campbell bu tür makbuzlardan şüphelenecekti ama bunların geçersiz olduğunu kanıtlamayacaktı.

Raith'e Campbell Klanı'nı bu yeni yolla taciz etmek, Argyll Dükleri'nin MacLean'lara her zaman yaptığı kurnazlık ve ihanetin karşılığını bir nebze de olsa ödemek büyük bir tatmin vermişti. Kendi kolu diğerleri kadar büyük acılar çekmemişti. Ardgour MacLean'ları, 1715 ve 1745 ayaklanmalarından sonra topraklarını kaybetmeyen birkaç MacLean klanından biriyken, Duart MacLean'ları hem kalan topraklarını hem de şeflerini kaybetmişti. Duart Lordu'nun gitmesiyle Duart MacLean'ları Argyll'in hainliklerine karşı korumasız kalmıştı; Raith de bu yüzden yardımlarına gelmişti. Ardgour'un liri olarak, klan onuruna göre akrabalarını korumak ve savunmakla yükümlüydü. Duart MacLean'lar ondan yardım istediklerinde, Campbell'lara yapılacak baskına öncülük etmeye fazlasıyla istekli olmuştu.

Planının uygulaması, Colin Campbell'ın çalışma odasında gecelik giymiş, alev saçlı, iri gözlü bir kız tarafından keşfedilmesi dışında sorunsuz ilerlemişti. Onun fakültenin evinde olmasını beklemiyordu. Ve şimdi onun burada ne aradığına dair en ufak bir fikri yoktu.

Raith'in bakışları öfkeyle kızarmış yüksek elmacık kemikli genç kadına kaydı. Deniz yeşili gözleri vardı, parıldayan gözleri, gümüşü bir tonu vardı ve kızdığına yosuna dönüşüyordu, tıpkı onu bağladığında olduğu gibi. Şimdi olduğu gibi.

Ama Lachlan'ı beklemek zorunda kaldığı için kendisi de öfkeliydi. Şimdiye kadar o ve grubu buradan birkaç fersah uzakta, takipten kurtulacak kadar uzaklaşmış olmalıydı.

"Lachlan," diye tekrarladı Raith belli belirsiz bir sabırsızlıkla, "neden bize ne haltlar karıştırdığını söylemiyorsun?"

Lachlan ona boş boş baktı. "Neden, kızı senin için getirdim."

Siyah bir kaş havaya kalktı. "Sen aptal mısın, dostum? Ondan ne isteyebilirim ki?"

"Colin Campbell'ın yeğeni."

Raith'in karanlık bakışları Katrine'in üzerinde daraldı. "Kim söyledi bunu?" "O söyledi. Adı Katrine Campbell."

Kaderi belirlenirken geceliğinin içinde titreyerek duran Katrine, koyu mavi gözlerdeki ani sertlikle irkildi. Tepkisinin adından kaynaklandığını anlamakta güçlük çekmedi; sadece Campbell olduğu için onu hor görüyordu, amcasıyla akraba olduğu için iki kat daha fazla. Ve etrafına dikkatle bakarken fark etti ki

Diğer dağınık, sert yüzlü İskoçyalılar da onun düşmanlığını paylaşıyordu; hepsi ona ters ters bakıyordu.

Açık düşüncelerini dile getiren siyah saçlı Raith oldu. Soğuk ifadesi sesindeki ölümcül ürpertiyle eşleşirken, gözleri aşağılayıcı bir şekilde kızın üzerinde gezindi. "Onu geri götür, Lachlan. Kan emici bir Campbell'ın akrabalarıyla arkadaşlık etmeyeceğim."

Aniden ağaçların arasına bağlanmış atlara döndü. "Atlara binin beyler. Boynumuzu bir darağacına gerdirmek için burada kalmayacağız. Hiç şüphe yok ki onun dırdırı ortalığı ayağa kaldırdı."

Katrine onun alaycı bir şekilde kovulması karşısında, karşılık verme arzusu ile dilini tutmak gibi daha mantıklı bir yol arasında kaldı. Sağduyu galip geldi. Eğer onunla hiçbir şey yapmak istemiyorsa, fikrini değiştirmeye çalışmayacaktı. Rahatlayarak nefesini vermeye başlamıştı ki, iri yarı düşmanı bir kez daha araya girdi, yüzünde telaşlı bir ifade vardı.

"Hayır, anlamıyorsun, Raith! Bunu bir düşün. Colin Campbell onu geri almak için para ödemeyecek mi? Fidyel!"

Kelimeyi bağırarak söyleyince diğer İskoçyalılar durakladı ve Katrine yeniden nefesini tuttu.

Siyah saçlı hırsız yavaşça döndü, başını sallamadan önce bakışları onun üzerinde gezindi. "Bu fikir zekice, delikanlı, ama gerekli değil. Colin Campbell'dan intikamımızı aldık. Ayrıca, istediğimiz onun parası değil, Argyll'in parası."

Lachlan üzgün görünüyordu. "Aweel, belki de hüzünlü düğ öderdi. O bir Campbell, öyle değil mi?"

Tehlikeli mavi bakışlar onu bulduğunda Katrine avuçlarının nemlendiğini hissetti. Zorba lider onu fidye için alıkoyma fikrine pek sıcak bakmıyor gibiydi. Öte yandan, bir şahinin avını izlediği gibi düşünceli bir şekilde ona bakıyordu. Katrine onun karanlık gözlerinde gördüğü spekülasyonları engellemenin tam zamanı olduğuna karar verdi.

"Beni fidye için tutamazsınız!" diye ağzından kaçırdı. "Yani tutabilirsin ama bu bir işe yaramaz. Amcamın beni geri almak için para ödeyeceğinden şüpheliyim."

Soğuk ve yumuşak bir sesle, "Ah, neden olmasın?" demeden önce bir duraksama oldu.

"Çünkü amcam beni pek tanımıyor. Argyll de beni hiç tanımıyor. Beni hiç görmedi."

"Bir Campbell'ın sözüne neden güvenmem gerektiğini bana söyley misiniz?"

Diğer dillerden kalın bir şekilde yuvarlanan brogue ile daha az renklendirilmiş yumuşak alaycı ton, dişlerini diken diken etti. Katrine de en az onun kadar kibirli olduğunu umduğu bir bakışla karşılık verdi.

"Bana inanmak zorunda değilsiniz ama bu doğru. İngiltere'den daha dün geldim. Annemin ailesi İngiliz ve bizi yanlarına aldıklarında-"

"Bilemezsin," diye mırıldandı Lachlan. "Lanet olası bir Sassenach."

Galce bir terim olan bu sözcük İngiliz doğumluları ifade ediyordu ama bir İskoçyalı'nın dudaklarında lanet anlamına geliyordu. Katrine sertleşerek çenesini kaldırdı. "Annem İngiliz olabilir ve hayatımın çoğunu İngiltere'de geçirmiş olabilirim ama ben yarı İskoç'u m. Aslında ismimi Loch Katrine'den almışım."

İfşaatı İskoçyalıları hiç ama hiç etkilemişe benzemiyordu. "Bir Sassenach Campbell," diye mırıldandı siyah saçlı Raith, asidik ses tonu bunu bir müstehcenliğe dönüştürmüştü. Katrine onun akrabaları adına konuştuğunu görebiliyordu, çünkü suratsız, neşesiz İskoçlar ona iğrenç bir şeymiş gibi bakıyorlardı.

Ancak Lachlan planının başarısız olmasından daha çok endişe duyuyor gibiydi. Katrine'e ters ters bakarak acı acı yakındı: "Bana pençe attıktan sonra kimsenin seni geri almak için para ödemeyeceğini bilmeliydim."

Katrine onu kaçırmanın bakışlarına öfkeyle karşılık verdi. Sanki beklediği gibi bir ödül olmadığı için kendisi hatalıymış gibi konuşmuştu. Ama Lachlan'la çekişmek ona fayda sağlamayacak ya da onu bu tehlikeli durumdan kurtarmayacaktı. Yetkinin kimde olduğunu çok iyi biliyordu.

Kendisini serbest bırakacak kadar centilmen olmasını umarak Raith denen adama soru dolu gözlerle baktı. Adam hâlâ o sert, affetmeyen ifadesiyle onu izliyordu. Gözleri buluştuğunda bile bir karara varmış gibi görünüyordu.

Şüphelendiği şey yüzünden telaşlanan Katrine geriye doğru bir adım atmaya çalıştı ve bağlı ayak bileklerini unuttuğu için neredeyse düşüyordu. "Lütfen sizi alıkoymama izin vermeyin. Yolunuza devam etmek için sabırsızlanıyor olmalısınız."

"O kadar da endişeli değilim."

Verdiği yanıt onu duraksattı. "Şey, eve dönmeyi oldukça arzuluyorum... bu yüzden şimdi gideceğim."

Kollarını kash, ekose desenli göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Peki nasıl geri döneceksin?"

"Yürüyeceğim. Ben mükemmel bir yürüyüşçüyüm."

"Seni bu vahşi arazide, üzerinde sadece bir gecelikle kendi başının çaresine bakman için bırakmamızı beklemiyorsun değil mi?"

"Gerçekten umurumda değil. Benim iyiliğim için endişelenmenize gerek yok."

Çenesinde bir kas esnedi. "Oh, yapmayacağım, Bayan Campbell, emin olabilirsiniz. Refahı beni sizinkinden daha fazla ilgilendiren çok sayıda insan var."

Katrine giderek artan bir dehşetle ona baktı. "Beni serbest bırakmak niyetinde değil misin?" İtirazı güçlü bir meydan okumadan çok bir ciyaklamaydı. Sesindeki utanç verici titremeyi kontrol etmek için yutkundu.

"Bunu neden yapayım ki? Milisleri sıcak takibe alabilesin diye mi?"

Adam her soruya kendi sorusuyla cevap vermek zorunda mı? "Ama vermeyeceğim. Yemin ederim. Eğer gitmeme izin verirsen, bu olanları unutacağım. Seni hiç görmediğimi unutacağım. Hiç tanışmadık. Zaten bu küçük tanışıklığı geliştirmek gibi bir niyetim de yoktu."

Onun histerik gevezeliğini hızla kesti. "Amcanın çalışma odasında çığlık atmamaya nasıl karar verdin? Bir Campbell'ın dilinden yalanlar ne kadar da kolay dökülüyor."

Katrine'in buna verecek hazır bir cevabı yoktu. Giderek artan bir çaresizlikle, sanki anlayışsız birine söyler gibi yavaşça, "Az önce amcamın parasını istemediğinizi söylediniz ve ben de size dükün ödeme yapmayacağını söyledim. Beni fidye için tutmaya çalışmanın bir anlamı yok."

"Hayır, fidye değil. Peynir cimrisi amcanın gümüşlerini vermeye razı olacağından şüpheliyim. Ama o bile sana zarar gelmesini istemezdi. Ne de olsa kan kandır. Duart MacLean'ların kötü muamelesine karşı kefil olarak oldukça iyi hizmet edeceksin."

MacLeans, diye düşündü Katrine dehşet ve tiksinti karışımı bir duyguyla. Sığır hırsız MacLean'lar.

Düşünceleri yüzünden okunuyor olmalıydı ki, adamın ağzı alaycı bir şekilde çarpıldı. "Artık kim olduğumuzu bildiğine göre seni serbest bırakmanın ne kadar tedbirsizce olacağını anlamış olmalısın."

"Terbiyesiz!" Onu ya da klanını teşhis edip edemeyeceğinin umurunda olduğuna bir an bile inanmadı. Gerçekten de amcasının çalışma odasında, Colin Campbell'ın kimin elinin işin içinde olduğunu anlamasını *istiyor* gibiydi. Böyle bir yüzsüzlük sadece küstahça değil, pervasızcaydı da. "Anlamalısın," dedi Katrine zoraki bir sabırla, "beni serbest bırakmamak tedbirsizlik olur. Planladığınız şey delilik. Amcam çok öfkelenecek. Dük çok öfkelenecek. Peşine düşecekler, garnizondaki askerler-"

"Çok korkuyorum."

Tehditlerinin işe yaramadığını görebiliyordu. "Bunu bana yapamazsın!" diye hayalkırıklığı içinde bağırdı.

"Sanırım yapabilirim."

Adamın gözlerindeki alaycı ifade geri gelmiş ve Katrine'in öfkesini körüklemişti. Ayak bilekleri bağlı olmasaydı Katrine meydan okurcasına ayağını yere vurabilirdi. "Seninle gelmeyeceğim!"

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm Bayan Campbell, ama başka seçeneğiniz yok."

Etrafına çılginca bakıp bir çıkış yolu aradı, ama adam onun niyetini anlamış olmalıydı ki kolayca, "Kaçmaya çalışmayı aklından bile geçirme, seni uyarıyorum. Eğer seni kovalamak zorunda kalırsak bunu oldukça onursuzca bulursun."

Kız, ayakları bağlıyken kaçmanın imkânsız olduğunu söyleyemeden, adam arkasını dönüp atının yanına gitti. Sırım gibi hayvan, İskoçyalı'nın saçları kadar siyahtı.

"Umarım askerler seni yakalar!" Katrine onun peşinden fırladı.

"Lachlan'la birlikte gideceksin," diye cevap verdi arkasına bakmadan.

Katrine'in bu açıklama karşısındaki dehşeti neredeyse Lachlan'ın.

"Onu istemiyorum!" diye haykırdı iri yarı adam. "Vahşi bir kediyle ata binerim daha iyi."

Katrine onun protestosundan küçük bir memnuniyet duydu. En azından daha önce özgür olmak için verdiği mücadelede tırnaklarına sağlıklı bir saygı duymasını sağlamayı başarmıştı. Ama eğer ona o zamanki gibi davranmaya cüret ederse, o... o...

O anda aklına yeterince şiddetli bir şey gelmeyen Katrine, Lachlan'ın iri sırtına dik dik baktı. O da atını almak için dönmüştü ve tüylü kestanenin burnunu okşuyordu.

"Zavallı hayvancağız," diye mırıldandı hayvanı teselli etmek için. "Sen de böyle bir cehennem zebanisi istemiyorsun."

"Duygularımız karşılıklı, sizi temin ederim," dedi Katrine aynı inatla. "Bir atın üzerinden yulaf çuvalı gibi atılmaya hiç niyetim yok."

"Lachlan'ı tanımlamak için başka bir yol bulmanı öneririm," diye sözünü kesti Raith çalılıkların arasından, eyerine doğru sallanırken. Zekâsının küçümsenmesinden pek hoşlanmaz."

Katrine'in dilinin ucunda "Ne zekâsı?" diye sormak vardı ama Lachlan'ın ona vahşi bir şekilde kaşlarını çatması, alaycı yorumunu Raith'e yöneltmesine neden oldu. "Eğer bez kafalıdan hoşlanmıyorsa, hödüğe ne dersin? Ya da sazdan darağacı? Hepiniz böylesiniz işte."

Siyah bineğini ona doğru iterken ağzının kenarı seğirdi ve bir adım ötede durdu. "Sağlığınızın devamının bizim iyi niyetimizin devamına bağlı olduğunu size hatırlatabilir miyim Bayan Campbell?"

Alaycı bakışı ve çenesi kasten çıldırtıcıydı. Öfkeden çılgına dönen Katrine ona kibirli bir bakış atmayı denedi ve kendini belirgin bir dezavantajda buldu. Yerdeyken bile ondan çok daha uzundu ve şimdi olduğu gibi uzun bacaklı bir atın üzerinde otururken, bakışlarını karşılayabilmek için boynunu eğmesi gerekiyordu. Dahası, hâlâ gece kıyafetinin içindeydi ve bu siyah saçlı şeytanın önderliğindeki bir düzine yabancı, silahlı adamın şehvet dolu bakışlarına karşı savunmasızdı.

Kızın yetersiz kıyafetleri erkeğin ilgisini çekmemişti. Koyu mavi gözleri ona şüpheli bir bakış atıyordu ve bu da onu tek başına eksik bulunduğunu açıkça gösteriyordu.

Ona nasıl da vurmak istiyordu! Katrine kararlı bir şekilde etrafına bakınıp bir silah, fırlatacak bir taş, adamın yüzündeki alaycı ifadeyi silecek herhangi bir şey aradı.

Adam onun yine kaçmayı düşündüğünü sanmış olmalıydı ki, bakışları onu buna kalkışmaması konusunda uyardı. "Ben olsam kaçmayı deneyecek kadar aptal olmazdım. Bunun sana hiçbir faydası olmaz."

Katrine çenesini kaldırdı. "Tam tersine. Bu bana büyük bir tatmin sağlayacak."

"Ve ben de seni engellemekten aynı şekilde tatmin olacağım."

Ses tonuna ve bakışlarına sinen ölümcül ürperti Katrine'e onun ne kadar tehlikeli olduğunu ve içinde bulunduğu durumun ne kadar vahim olduğunu hatırlattı. Ona bakarken ağzı açık kaldı, sonunda bir grup canı ve yağmacının merhametine kaldığını fark etti. İsteseler onu kaçırabilirlerdi. Onu öldürebilir ve küçük parçalar halinde Yaylalar'ın dört bir yanına savurabilirlerdi ve onları engellemek için hiçbir gücü olmazdı.

Ürperdi ve bilekleri bağılyken mümkün olduğunca kollarını kendine doğru sardı.

Onun titrediğini, gözlerinde şaşkın bir ifade olduğunu gören Raith tereddüt etti, sonra uzanıp ve uzun ekose ekosesini üzerinden omzuna çekti.

İsteksizce Katrine'e uzattı. "Al bakalım. Bir Campbell'a -üstelik bir Sassenach'a- teselli vermek kurallara aykırı ama ölürsen işimize yaramazsın."

Koyu yeşil yüne şüpheli bir bakış atan Katrine, onun bu düşüncesinin büyüleyici olduğunu düşündü. "Bir süredir İskoçya'dan uzakta olabilirim ama ben bile yasaları bilirim. Klan tartanı Highlands'de yasadışıdır."

Ağzı gerildi. "İngiliz hükümetinin ne giyebileceğime ya da hangi silahları taşıyabileceğime karar verme hakkını tanımıyorum, ama aslında tartan kadınlar için yasadışı değil. Yine de siz İngilizlere kendi yasalarınızı öğretmek bir İskoç'a yakışmaz. Şimdi istiyor musun, istemiyor musun?"

Katrine ondan özgürlüğü dışında rahatlık ya da başka bir şey kabul etmek istemiyordu ama ekoseyi almayı reddederse sadece kendine tükürmüş olacaktı; yaza yaklaşıyor olsa da dağ gecesı havası gerçekten soğuktu. Bakışlarını Raith'e çevirdi ve onun zihinsel mücadelesini alaycı bir eğlenceyle izlediğini gördü. Katrine sessizce öfkelenđi, Raith'in onun donmasına izin vermeyi tercih edeceğinin farkındaydı, Raith'in uzattığı elindeki örtüyü kaptı ve beceriksizce üzerine sarmayı başardı.

"Beni minnettarlığınızla boğmak zorunda hissetmeyin."

Katrine onun alaycılığına cevap vermeye tenezzül etmedi. Omuzlarını dikleştirip çenesini öne çıkarak ona öyle bir küçümseme bakışı attı ki, Katrine'in olduğu yerde donup kalması gerekirdi.

Sadece sırttı.

"Bırak Lachlan binmene yardım etsin. Eğer dilini tutmayı ve medeni bir şekilde davranmayı başarabilirsen, sanırım oturarak binmene izin verecektir." Sonra, sanki o daha fazla dikkate alınmayacakmış gibi, Raith atını çevirdi. "Meşaleleri söndürün çocuklar ve yola koyulalım. Şafaktan önce uzun bir yolumuz var."

Katrine, Raith'in geri çekilen sırtına dik dik bakarken onun kesinlikle iğrenç biri olduğunu düşündü. Tamamen, ezici bir şekilde iğrençti.

Sonra ışıklar söndü ve ortaya çıkan karanlık, hızla varlığının felaketi haline gelen kanunsuz İskoçyalı'nın eksikliklerini unutmasına ve bunun yerine korkunç durumunu hızlandıran hödüğe odaklanmasına neden oldu.

Lachlan'ın kendisine doğru geldiğini duyan Katrine gerildi ve yumruklarını sıkarak onun şiddetine karşı kendini savunmaya hazırlandı.

"Pençelerini kendine saklarsan seninle dövüşmem."

Lachlan'la kavga etmek de istemiyordu, hele ki kaybeden taraf kendisi olacaksa. Bu yüzden, başka seçeneği olmadığı için, Katrine Lachlan'ın kendisine önerdiği bir tür ateşkesi kabul etti ve bu kez uygun pozisyonda onu kestanenin üzerine fırlatması için ona acı çekti. Ya da neredeyse uygun pozisyonda. Bacaklarını kullanamadığı için, sağ dizini alçak kulpun üzerinden geçirerek garip bir şekilde yan binmesi gerekiyordu. Yine de, adam arkasına tırmanırken, vücudunun bir santiminin bile onunla temas etmesine izin vermemeye kararlı bir şekilde dimdik oturdu.

Lachlan arkadaşlarına yetişmek için hayvanı kemik kıran bir tırıs la mahmuzladığında, Katrine çılgınca kestane rengi yelesinden bir avuç yakalasa da, onu esir alanın devasa göğsüne doğru savruldu. Sadece beline dolanan güçlü kol onu tamamen düşmekten alıkoydu.

Katrine kısa bir süre sonra, bu yolculuğun bir önceki vahşi yolculuğa göre marjinal bir gelişme olduğuna karar verdi, ama *sadece* marjinaldi. Şu anda karanlıkta ormanlık bir vadiden dik bir inişte pazarlık yapıyorlardı ve etraflarında bir parça sis dönüyordu. Katrine, sağlam kestanenin her an ayağını kaybedip onu ölümüne savuracağından hiç kuşku duymuyordu.

Umutsuzca atın yelesine tutunarak, bakmak zorunda kalmamak için gözlerini kapattı. İskoçya'ya hiç gelmemiş olmayı yürekten dilemeye başlamıştı. Romantizm ve macera hayalleri kurarken aklındaki şey kaçırılmak *değildi*. Bu tür bir tehlike hiç de çekici değildi. Bu tür vahşi, tartan giysili İskoçyalılar da tam olarak özlemini çektiği türden, ruhunu okşayan, cesur ama nazik eşler değildi. Cesur, evet. Nazik, kesinlikle değil. Sabah olduğunda anatomisinin çeşitli yerlerinde bir düzine çürük olacaktı.

Günaydın. Katrine'in üzerine güçsüz bir umutsuzluk dalgası çöktü. Yokluğu fark edilmeden önce geri dönmezse, İskoçya'da Colin amcasının yanında kalma şansı yok denecek kadar az olacaktı. Kesinlikle onu gönderecekti. Her ne kadar kaçırılması onun suçu olmasa da, Katrine amcasını ilgilendiren çok daha ağır sorunlar varken onu böyle bir sıkıntıya soktuğu için suçluluk duyuyordu. En son isteyeceği şey ona yük olmaktı ama şimdi onu kurtarması gerekecekti.

Eğer onu bulabilirse.

Katrine'in omuzları çöktü. Bu kadar kısa bir s ü r e içinde koşulları nasıl bu kadar büyük ölçüde değişebilmişti? Bu sadece

İskoçya'ya daha dün mü gelmişti? Daha dün, çocukluğundan beri görmediği Highland tepelerine ilk kez bakmayı hevesle beklemişti?

Katrine o zamanki heyecanını hatırlayarak başını salladı. Bir önceki gün pervasızca Lorne Fırtınası'na yelken açmış ve Oban'ın pitoresk limanında bir handa oda ayırtmıştı. Bu sabah, iki şilin karşılığında, kendisini yirmi beş mil boyunca amcasının evine taşınması için bir arabacı tutmuştu. Hizmetçilerini, iki gün içinde kendisinden haber alamazlarsa, bavullarını Colin Amca'nın evine göndermeleri ve İngiltere'ye dönmeleri talimatıyla geride bırakmıştı.

Yaylaların ihtişamı hatırladığı her şey ve daha fazlasıydı. Katrine cılız arabanın koltuğuna yapışmış, zevk ve şaşkınlık içinde etrafına bakıyordu. Kuzeyde, İskoçya'nın en yüksek dağlarından biri olan Ben Cruachan'ın devasa kütlesi, canlı bahar yeşiliyle süslenmişti. Doğuda, önünde, uzakta, yüzyıllardır Campbell Klanı'na koruma ve besin sağlayan, pırıl pırıl, çelik mavisi bir göl - Loch Awe- uzanıyordu.

Gölün sonunda, bir Campbell tarafından inşa edilmiş ve 1945'teki Jakobit ayaklanması sırasında hükümet birliklerine karargâh olarak hizmet etmiş, dikdörtgen bir kule evi olan devasa bir taş yapı olan Kilchurn Kalesi duruyordu. Kaleden biraz uzakta, dağınık çiftçi kulübelerinin yakınında, Katrine'in çocukluğundan hatırladığı iki katlı büyük konut vardı.

Katrine şimdi kestane rengi yelesine tutunurken Colin Amca'sının evinden ne kadar uzağa götürüldüğünü merak ediyordu. Dört nala koşan bir attan baş aşağı sarkarken karanlıkta yönünü bulması imkânsızdı.

Bir an sonra Katrine depresyondan çıktı ve moralinin bu kadar düşmesine izin verdiği için zihinsel olarak kendini kırbaçladı. Elbette kendi başına kaçmak zorundaydı. Ya da, bunun dışında, peşinden gelecek olan askerleri uyarması gerekiyordu, böylece bir kurtarma girişiminde bulunabilirlerdi. Birdenbire, şu anda nerede olduğunu ve kendisini kaçıranların nereye gittiğini öğrenmesinin iyi olacağını fark etti.

Katrine kararlılıkla gözlerini açtı ve ileriye baktı. Zayıf ay ışığında MacLean'lerin geniş, ekose örtülü sırtlarını ve liderlerinin kömür karası saçlarını seçebiliyordu. Başını yanındaki adama doğru eğmiş, alçak sesle konuşuyordu. Katrine ara sıra kendisine doğru gelen yumuşak mırıltıları yakalamak için kulaklarını zorluyordu ama bunlar

Galce konuşuyorlardı. Dağlıların dilinin uyumsuz hecelerini ne kadar dikkatle dinlerse dinlesin, sadece bir iki kelime anlayabiliyordu.

Gizlice iki yanına bakarak etrafını dikkatlice ölçtü. Tanrı aşkına o neredeydi? Etraflarında yüksek tepeler vardı, en yüksek noktalarında çorak kayalar ve kayalıklar bulunuyordu. Yine de hangi zirvenin Ben Cruachan olduğunu söyleyemiyordu. Daha da kötüsü, sol taraflarında dağınık halde bulunan sarıçamlar kalınlaşmaya başlamıştı, bu da yakında bir orman tarafından yutulabileceklerini gösteriyordu.

Bir iz. Klan üyelerinin takip edebilmesi için bir iz bırakmalıydı. Temkinli bir nefes alan Katrine eyerinde kıpırdandı.

Lachlan, "Dikkat et, bir daha girmeye başlarsan seni tapsalteerie'ye çeviririm," diye mırıldandı, Katrine bunu, en ufak bir ciyıklama yaparsa onu tekrar atının üzerine çevireceği şeklinde yorumladı.

Ama ağzını açmaya ya da dikkatleri üzerine çekmeye hiç niyeti yoktu. Yavaşça, sonsuz bir dikkatle, tuttuğu kestane yelesini bıraktı ve bağlı ellerini giydiği ekosenin altına kaydırды. Parmakları el yordamıyla gecelik entarisinin eteğini ve Gardner Teyzesinin neşesiz Presbiteryen kurallarına karşı gelerek alt kısmına özenle diktığı iki sıra narin danteli buldu.

Katrine danteli santim santim parçalarırken inatçılığının bu kadar işine yarayacağını hiç düşünmemişti. Onu kaçıran küstahın cömertliğini kendi lehine çevirmeyi de beklemiyordu. Şimdi ona verdiği ekosenin sıcaklığından daha fazlası için minnettardı, çünkü eylemlerini gözlerden saklıyordu.

Yaklaşık üç inç olduğunu tahmin ettiği bir dantel şeridi bulduğunda, ucunu yırttı, sol dizinin üzerinden geçirdi ve parçayı yere bıraktı.

Stratejisinin ne kadar etkili olduğunu görmek için arkasına bakmaya cesaret edemedi. Dantelin peşindeki askerler tarafından fark edilmesini istiyordu ama İskoçyalı refakatçilerinin ne yaptığını anlayacağı kadar görünür olmak istemiyordu. Lachlan'dan herhangi bir alarm sesi gelmediğine göre, Katrine onun ne yaptığını görmediğine karar verdi. Tuttuğu nefesi yavaşça dışarı verdi ve işleme yeniden başladı.

Üçüncü beyaz dantel şeridini henüz düşürmeyi başarmıştı ki, İskoçya'nın glensleri boyunca dağılmış olan küçük shieling kulübelerinden birine rastladılar. Burası sessiz ve karanlıktı ama Katrine gözlerini

Bir ıglık atıp sakinleri durumundan haberdar etmenin kendisine bir faydası olup olmayacağını merak ederek umutla bekledi.

Aynı şey Raith MacLean'in de aklına gelmiş olmalıydı, çünkü aniden atını çevirip ona doğru geri döndü. Katrine'in yüreği ağzına geldi. Belli ki fark edilmeden geçmek istiyordu. Ve şüphesiz ağzını açmaya cesaret ederse onu tekrar ya da daha kötü bir şekilde susturmaya hazırды.

Adam ona ulaştığında kendini sert bir şekilde tuttu, adamın sadece varlığı bile dilini tutmak gibi daha mantıklı bir yolu seçmesine yetecek kadar tehditkardı. Adam atını aniden dizginlediğinde donup kaldı. Adamın bakışları onun ötesindeki karanlığa sabitlenmişti.

Delici bakışları Katrine'in içine işledi. Ne bulacağını bildiği için yavaşça başını çevirip arkasına baktı. Sisle örtülü ay ışığında beyaz bir dantel parçası net bir şekilde göze çarpıyordu.

Suçunu inkâr etmeyi düşündü. Bir saniye kadar. Ama adamın çenesinin sertliğini görünce nefes almaya bile cesaret edemedi.

"Önden git ve beni bekle," diye yumuşak bir sesle emretti Lachlan'a. Ses tonundaki acımasızlık onun titremesine neden oldu. "Eğer sızlanmaya başlarsa, onu sustur."

Katrine, adamın ağzını tıkamaktan daha etkili bir şey kullanmak istediği gibi rahatsız edici bir hisse kapıldı. Ne çiftçinin kulübesinden güvenli bir mesafede at sürerlerken ne de İskoçyalılar liderlerini beklemek için bir çalılıkta toplandıklarında sesi çıkmadı. Katrine'in üzüntüsüne rağmen gelmesi uzun sürmedi.

Raith atını ona doğru sürerken, "Amcasının askerlerinin takip etmesi için beyaz dantelden bir iz bırakmış," diye duyurdu. Loş ışıktaki bile Raith'in daha önce takındığı eğlenen küçümseme ifadesinin yerini öfkenin aldığını görebiliyordu. Önce Lachlan'ın üzerine yürüdü. "Onun neyin peşinde olduğuna dair en ufak bir fikrin yok muydu?"

"Düşünemedim." Lachlan başını öne eğmiş, tekmelenmiş bir köpek yavrusuna öyle benziyordu ki Katrine neredeyse onun için üzülecekti.

Yine de Raith öfkesini ona yönelttiğinde sempatisine ihtiyacı vardı.

"Ne zamandır küçük ipuçlarınızı vadinin her tarafına saçıyorsunuz, Bayan Campbell?"

Boğazı aniden kuruyan Katrine cevap veremedi. Adam kolunu kavramak için uzandığında irkildi, çok nazik değildi, uzun parmakları yumuşak etinde kıvrılıyordu.

"Ne kadar sürecekt?"

"Birkaç dakika!" diye bağırdı. "Şey," diye ekledi, "belki birkaç dakikadan daha fazla... yarım saat... belki."

"Peki bu dantel parçalarından kaç tanesini düşürdün?"

"Üç." Sesinin titremesinden nefret ediyordu ama kendine engel olamıyordu.

"Umarım senin iyiliğin için doğruyu söylüyorsundur." Kolunu bıraktıktan sonra Katrine'in üzerindeki ekoseyi kenara iterek onu şok etti.

"Ne yapıyorsun?"

Bakışları geceliğinin önünde suçlayıcı bir kanıt ararken cevap vermedi. Etek ucunu kaldırarak kalan dantel süslemeyi inceledi ve eksik uzunluğu elindeki parçayla karşılaştırdı. Anlaşılan ona güvenmiyordu.

Yine de Katrine'in yüzünü renklendiren şey onun güven eksikliği değildi. Bacaklarını neredeyse kalçasına kadar açarak sergilediği yüzsüzlüktü. Ve onu bu kadar kolay korkutabildiği için duyduğu öfkeydi.

Adam bileğinin aşağılayıcı bir hareketiyle elbisenin eteklerini indirdiğinde Katrine meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Bir mahkûmun kaçmaya teşebbüs etme hakkı vardır."

Bakışlarını kaldırdı ve onu bir bakışla kazığa oturttu. "Siz, Bayan Campbell, kıpırdamadan oturmaya ve dilinizi dişlerinizin arasında tutmaya hakkınız var, daha fazlası değil."

Adamın sert tonu sinirlerini bozmuştu ama adam dönüp "Ewen!" diye bağırdığında cevap vermeye fırsat bulamadı. Adamlarından biri hemen atını ileri sürdü. Raith, Katrine'e tekrar hitap etmeden önce, "Geri dönüp son kumaş parçasını da bulmanı istiyorum," diye emretti. "Eğer geceliğinin bazı kısımlarından ayrılmaya bu kadar hevesliysen, onu tamamen çıkarmak zorunda kalacağım."

Katrine'in nefesi kesildi. "Buna cüret edemezsin!"

Alaycı bir bakışla onunla alay etti. "Bakalım birkaç saatliğine örnek bir rehine gibi davranmayı başarabilecek misin, bizi böyle bir belaya bulaştırmadan?"

Lachlan'ın tehdidi daha şiddetliydi. "Bir daha böyle bir şey denersen seni boğarım."

Katrine, "kelepçe "nin ölümcül bir anlama geldiğinden şüphelenerek, küçük parti bir kez daha yola çıkarken öfkeli bir sessizliğe gömüldü.

Ancak bu kez Raith tutsağının arkasından at sürüyordu, böylece onu yakından izleyebilecekti. Onun becerikliliğini kesinlikle hafife almıştı, diye düşündü, öfkeyle dantel parçasına bakarak

elindeydi. Kızın, klanında bolca bulunan hilekâr kurnazlığa aynı ölçüde sahip olduğunu bilmeliydi. Ve amcasının çalışma odasında ona karşı gerçekten bir çekim hissetmişti. Tehlikeli bir an için onu kollarının arasına alma, korkudan titreyen dudaklarını sahiplenerek kapatma, ince bedeninin vaat ettiği tatlı sırları keşfetme arzusu duymuştu. En azından onun kimliğini keşfetmesi bu istenmeyen çekimi anında bastırmıştı.

Raith kendini küçümseyerek yüzünü buruşturdu. Damarlarında İngiliz kanı taşıyan bir Campbell. Bundan daha haince bir kombinasyon olamazdı. Hayır, verdiği tepki sadece bir erkeğin şehvetiydi, her erkeğin iyi biçimli bir kadına bu kadar yaklaştığında hissedeceği türden bir şehvet. Ve ilk etapta ilgisini uyandıran coşkulu tepki, hırçın bir öfkenin göstergesinden başka bir şey değildi.

Saçları ona ipucu vermeliydi. Yüzünün etrafını saran ateşli bukleler, onun bir zamanlar evlendiği nazık kız gibi sessiz, iyi huylu bir hanımefendi olmadığı konusunda onu uyarmalıydı. Katrine Campbell bir güzel de değildi. Yine de yüksek elmacık kemiklerinin üzerinde uzanan ince teni ısıltılı bir parıltı, neredeyse bir ısıltı taşıyordu-

Raith pervasız düşüncelerini aniden keserek kendisiyle sessizce alay etti. Rahmetli karısı, kendisinin alev saçlı Campbell'la kıyaslandığını duysa şok olurdu. Katrine Campbell ne kadar güzel olursa olsun ya da olmasın, anatomisinin kontrol edemediği kısımlarını nasıl etkilemeyi başarırsa başarsın, bir cadaloz ve sinir bozucu bir baş belasıydı. Ama şimdilik, akrabalarının bu akşamki iş için Duart MacLean'lara misilleme yapmayacağından emin olana kadar, Argyll ücretlere yaptığı fahiş zamları yeniden gözden geçirene kadar, ona mahkûmdu.

Ona mahkûm kalmıştı, diye düşündü Katrine neredeyse aynı anda sefilce. Raith MacLean bir hırsız ve kötü adamdı; onu gece vardiyasından mahrum etmekle tehdit eden *zalim* bir kötü adamdı ve şu anda içinde bulunduğu durumla ilgili hiçbir şey yapabilecek gücü yoktu.

Katrine iç çekerek geçici yenilgiyi kabul etti. Elbette kaçma çabalarına son verecek değildi. Ancak şimdilik enerjisini ve sınırlı kaynaklarını koruyacak ve başarı şansı daha yüksek olduğunda tekrar deneyecekti.

Ne var ki uzun gece ilerledikçe bu durum daha da kötüleşti. Katrine kısa süre içinde gözlerini açık tutmaktan yoruldu ve birden fazla kez başının düştüğünü fark etti. Çenesini göğsünden çekerek

kendini dik tutar ve bu tür irade kayıplarıyla savaşmaya yemin ederdi. Yine de ay batmadan bir süre önce uyuyakalmış, omzu Lachlan'a doğru sarkmıştı.

Kestane rengi araba aniden durduğunda ortalık zifiri karanlıktı. Hareketsizliği hisseden Katrine huzursuz uykusundan halsizce uyandı ve Lachlan'ın iri göğsüne yaslandığını fark etti. O anda birden uyandı ve kendini bir çift tehlikeli, gece mavisi göze bakarken buldu. Raith MacLean kestanein yanında duruyordu ve hissedebildiği bir sabırsızlık yayıyordu.

"Ewen'ı burada bekleyeceğiz," dedi Raith, elleri uzanıp onu belinden kavırken.

Katrine onun uzun ve sert parmaklarının sıcak hissinden rahatsız olarak gerildi. Ama onu yere indirdiğinde, zayıf dizlerinin onu taşıyamayacağını fark edince rahatsızlığını unuttu. Raith uzaklaşmaya başladığında yumuşak bir çığlıkla ona doğru düştü. Katrine dengesini korumak için umutsuz bir çabayla ona tutundu ve Raith'in sert boyuna tam olarak temas etti. İçinden bir tehlike hissi geçerken nefesi kesik kesik kesildi. Kıvrak bacaklı erkeklik. Ham güç. Cesur erkeklik. Kalbi o kadar şiddetli atmaya başladı ki, adamın onun çekiç darbelerini hissedebileceğinden emindi.

Adamın zayıf vücudu çarpmanın etkisiyle kaskatı kesilmişti ve elleri anında onu sabitlemek için kalkmış olsa da, adamın burada olmaktansa herhangi bir yerde olmayı tercih edeceğini hissetmekte zorlanmadı.

Dengesini yeniden kazanana kadar bekledi, sonra ellerini hemen indirdi. Kalp atışları hâlâ anormal derecede hızlı olan Katrine, adamın karanlıkta okunamayan yüzüne baktı.

"Şuradaki kayanın üzerine oturabilirsin." Sesi acımasız ve düşmancaydı, vücudunun bir an için ona sunduğu sıcaklıkla çelişiyordu.

"Ne taşı?" Sesi hâlâ uykunun verdiği boğuklukla boğuktu ve tonu biraz sertti. Gece saçları kadar siyahken onun görmesini nasıl bekleyebilirdi ki? Sağ omzunun ötesine baktığında, yarım düzine adım ötedeki yassı bir kayanın dış hatlarını seçebildi. "Oraya nasıl gitmemi bekliyorsun? Ayaklarım bağlıyken yürüyemem."

Raith onu kollarının arasına almayı düşündü. Ama hâlâ bir önceki anın ateşiyle yanıyordu, hâlâ yumuşak, dolgun göğüslerin verdiği hissin farkındaydı.

ve sıkı, ince kalçaları vardı ve bu yüzden akıllıca bir kararla ona bu kadar yakından dokunma hatasını tekrarlamamaya karar verdi.

Onun yerine dirgenini çekti ve Katrine'in irkilerek solumasına aldırmadan, yün bağlarını kesip atmak için eğildi.

Kaçmaması için onu uyarmasına bile gerek yoktu, çünkü artık enerjisi kalmamıştı. Ayrıca gecenin köründe, elleri bağlı, aç ve susuz nereye gidebilirdi ki? Muhtemelen kaybolur ve açlıktan ölürdü.

Katrine yaşlı bir kadın gibi adamın gösterdiği düz kayaya doğru ilerledi ve oturdu. Vücudundaki her kemik ağrıyordu ve o kadar yorgundu ki sert, soğuk yüzeye kıvrılıp anında uyuyabilirdi. Ancak hava uyumak için çok soğuktu. Gece boyunca sıcaklık çok düşmüştü ve soğuk kemiklerine sızarak rahatsızlığını artırıyordu.

Katrine titreyerek ekosesini daha sıkı sarmak için çabaladı. Raith MacLean de üşümüş olmalı, diye düşündü içinden. Belki de üşümüyordur. Parmaklarının bir gömlekten daha fazlasını, kalın ve koyu renkli bir şeyi kavradığını hatırladı. Daha önce giydiği siyah frakı giydiğine karar verdi. Bu yüzden geceye bu kadar iyi uyum sağlamıştı.

Karanlığın içinden bakarak onu aradı. Biraz uzakta toplanmış olan diğer adamların yanına oturmaya gitmiş olmalıydı. Onları göremiyordu ama sessizce mırılandıklarını duyabiliyordu.

Katrine bunun, hissettiği başka bir rahatsızlığı hafifletmek için iyi bir fırsat olabileceğine karar verdi. Kayanın üzerinden kayarak uzak tarafa doğru ilerledi, geceliğini ve ekosesini karıştırdı ve acil ihtiyacını gidermeyi başardı.

Yine de kayasına döndüğünde umutsuzluk tüm gücüyle geri döndü ve omuzları çöktü. Gardner Teyze haklıydı, diye düşündü Katrine suratsızca. Babasının kafasına kazıdığı romantik saçmalıkları asla yüceltmemeliydi.

Yine de en eski anıları Highlands'e, muhteşem kayalıklara ve evcilleşmemiş insanlara aitken nasıl unutamazdı? İskoçya'dan ayrıldığında sekiz yaşındaydı, babasının dizinin dibinde dinlediği renkli hikâyeleri, Highland tepelerini dolduran cesur, sert adamlarla ilgili hikâyeleri, şiddetli sadakatleri ve nefretleriyle kan davalı klanlarla ilgili hikâyeleri - özellikle de İngilizlere duyulan nefreti - asla unutamayacak kadar büyüktü.

Babası, 1745'teki isyan olarak adlandırılan Kırk Beşler sırasında Campbell Klanı ile birlikte İngilizlerin yanında savaşmıştı. Ancak Culloden Moor savaşında öldürüldüğünde, Anne Campbell evli kız kardeşiyle yaşamak üzere üç küçük kızıyla birlikte İngiltere'ye dönmüştü.

O yıllar ağırbaşlı yıllardı. Gardner Teyze ve Amca katı Presbiteryenlerdi ve neşe ya da neşeye benzeyen her şeye burun kıvrırırlardı. Annesinin ölümünden sonra Katrine iki küçük kız kardeşinin bu yüzden acı çekmemesi için elinden geleni yapmıştı. Kızların yetiştirilmesinde birincil sorumluluğu üstlenmiş, teyzelerinin sert kurallarını ve katı standartlarını yumuşatmış, ikna ve mantıkla ve gerektiğinde sivri diliyle müdahale etmişti.

Ayık ama bir o kadar da mutlu yıllar. Ve çok çabuk geçmişti. Daha iki ay önce Katrine en küçük kız kardeşi Roseline'in evliliği için hazırlık yapıyor, annelerinin gelinliğinin kalıbını kontrol ediyordu.

Anılarla ve ayrılık acısıyla dolu, dokunaklı bir andı. Kendi çocuğu gibi baktığı kız kardeşinin genç bir kadına dönüştüğünü görmek, onu dünyaya uğurlamak, elini bir kocaya vermek... Roseline'i düğün kıyafetleri içinde inceleyen Katrine gözlerinin buğulandığını hissetmişti. Bu duyguyu daha önce ortanca kardeş Louisa'da da yaşamıştı. Louisa üç yıl önce evlenmişti ve artık bir anneydi, ikinci çocuğunun doğumuyla baş başa kalmıştı.

Katrine'in Roseline'le geçirdiği o anki melankolisi, bir gün doğduğu topraklara dönme kararlılığını itiraf etmesine yol açmıştı. Yıllar geçtikçe daha da güçlenen çocukluk özlemini tereddütle anlatmıştı kız kardeşine... En büyük ünü mükemmel lahana ve pırasa üretimi olan pazar kasabası Ramsey'in ötesindeki hayatı deneyimlemek için huzursuz bir açlık. Doğu Anglia'nın kırsal kesimi kasvetli ve sönüktü; İskoç Dağlık Bölgesi'nin vahşi ihtişamıyla kıyaslanamayacak kadar düz bir tarım arazisiydi. Macera ve romantizm özlemini bir kez olsun gidermeye çalışmadan oraya yerleşmekten memnun olmayacaktı.

Doğruyu söylemek gerekirse, kız kurusu olarak kalmasının asıl nedeni de buydu. Tanıdığı İngiliz beyefendilerinde hep bir eksiklik olduğunu hissetmişti; tutkulu kalbi için fazla uysal ve renksizdiler. "Evlendiğimde -" dedi Roseline'e

hararetle, "eğer evlenirsem- erkeklerin lideri olacak, cesur ve gözü pek... babam gibi savaşçı bir adam... yine de bir

Nazik olabilen bir adam... kalbinde ateş olan, kanımı ateşleyebilecek bir adam-" Katrine o anda sözünü kesti, böyle bir konuşmanın kız kardeşinin hassas kulakları için ne kadar uygunsuz olduğunu fark edince yüzü kızardı. Ama bir gün ruh eşini bulma konusunda umutsuzluğa kapılmamıştı.

Sonra Roseline evlendi ve Katrine kendini yalnız, hatta biraz yabancı hissetti. Sonunda kendi geleceğinin peşinden gitme zamanının geldiğine karar vermişti.

Teyzesini ve Gardner Amcasını geri dönme konusunda ciddi olduğuna ikna etmek kolay olmamıştı ama artık reşitti ve kendi parası vardı, bu yüzden sonunda galip gelmişti. Gardner Amca hala itiraz etse de, yolculuğunun mümkün olduğunca güvenli olması konusunda ısrar etmişti. Böylece Katrine at arabası ve atlarla, silahlı bir uşak ve hizmetçi eşliğinde İngiltere'yi geçerek Liverpool'a gitmiş, oradan da İskoçya'ya gitmek üzere gemiye binmişti.

Dün geldiğinde ne kadar da heyecanlıydı! Ancak şimdi çevresine karşı en ufak bir ilgi bile duyamıyordu. Kaçmayı düşünemeyecek kadar yorgundu ve onu kaçıran ve şimdi de yorgunluk ve açlıktan ölmesine izin vermeye niyetli görünen haydutlara sadece yarım ağızla lanet okuyabiliyordu.

Tam o sırada kuzguni saçlı Raith'in yanında belirmesi onu şaşırtmış, istemeye istemeye bir mataradan su içmesine izin vermiş ve yemesi için ona bir yulaflı kek uzatmıştı. Katrine onun bu ilgisine şaşırmış ve aynı zamanda minnettar olmuştu. Yine de ona teşekkür etmemeye karar verdi.

Adamlarına tekrar katıldığında, yulaf ekmeğini yavaşça mideye indirdi ve atlar çam iğneleri arasında bulabildikleri bitkileri çiğnerken dizginlerin çıkardığı sesleri dinledi.

Atlar mı?

Katrine'in kafası kalktı. Bir kaçırma olayı atlar olmadan devam edemezdi.

MacLean'lerin planını bozmak ya da en azından geciktirmek için mükemmel bir araca sahip olduğunu fark ettiğinde nabız atışları dört nala koşan toynakların hızına ulaştı. Atlar bağlanmamış bir şekilde etrafta dolanıyordu. Vahşi İskoçyalılar güvenli bir mesafede, onun varlığını görmezden geliyorlardı. Beyazlar giymiş yabancı bir kadın aniden zıplamaya, bağlı kollarını çırpmaya ve avazı çıktığı kadar bağırmaya başlarsa, atlar kaçacak ve... Ve Raith MacLean onu öldürecekti.

Soğuğa rağmen Katrine, adamın ona ulaşmasının ne kadar süreceğini ve ulaşırsa hayatta kalıp kalamayacağını hesaplamaya çalışırken avuçlarının terlemeye başladığını hissetti.

Ama kaçmayı denemek için bundan daha iyi bir fırsatı asla bulamayabilirdi. Ve eğer şimdi denemezse, o zaman kendini asla affetmeyecekti.

Katrine aceleyle yulaflı kekin son lokmasını da bitirdi ama yutkunmakta zorlanıyordu, çok gergindi. Fikrini değiştirmek için kendine zaman tanımadan, beceriksizce ekosenin bir ucunu elinde topladı ve dikkatle ayağa kalktı.

Sonra derin bir nefes alarak ağzını açtı ve kan donduran bir çığlık attı.

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

Ortalık bir anda karıştı. Katrine'in onursuz maskaralıkları bir anda atların karanlık gecede takırdamasına ve İskoçyalıların irkilerek bağırmasına neden oldu. Küçük gruplarını düşman saldırısından korumak için dirklere ve mayınlara sarıldılar. Raith hariç hepsi.

Katrine'in kaosun kurbanı değil, sebebi olduğundan emindi, bir yemin savurdu ve onun peşine düştü.

Katrine kaçmak için çoktan dönmüştü ama yeterince hızlı değildi. Sert bir kolun etrafını sardığını, onu acı içinde geriye doğru çektiğini ve ayaklarından kaldırdığını hissetti, tam o sırada adamın eli delici feryatları durdurmak için ağzını şiddetle kapattı.

Katrine onun kollarında çırpınıyordu, bu kez ölümüne savaşmaya kararlıydı

-ya da neredeyse ölüm, çünkü yaşamayı tercih ederdi- ve kaygan topuklarıyla onun inciklerine tekme atmayı başardı. Raith bir kez daha küfrettikten sonra kadının bacaklarından biri bir şekilde Raith'inkine dolandı ve ikisi de yere yığıldı. Düşüşlerini hafifletmek için bir kolunu uzatmış ve darbenin çoğunu sol kalçasına almış olsa da, sarsıntı Katrine'in nefesini kesti.

Orada nefes nefese yatıyordu, adamın elinin bir an için ağzını terk ettiğinin farkındaydı ama başka bir çığlık atamıyordu.

"Tanrı'nın dişleri!" Raith sert bir şekilde nefes alarak bağırdı. "Ölüme meydan okumaya mı çalışıyorsun?"

Adamın öfkesini vücudunun her hattında, kabaran göğüslerinin altında kaburgalarını ezen kolunda, sırtına bastıran güçlü göğsünde, kıcını kavrayan çelik kaslı kalçalarında hissetti-

Katrine aniden nefes almayı bıraktı, bulundukları pozisyonun ahlaksız samimiyetinin farkındaydı. Erkeğin onun yakınlığına verdiği tepkiyi hissetti... hafif bir sertleşme, belirgin bir kabarma, aralarından akan belli belirsiz bir sıcaklık. Kendi vücudu sıcak ve... ve heyecanlı hissediyordu. Başka hiçbir şey yoktu.

sert erkeksi hatlarına bastırılmanın tatlı şokuna karşılık bir kelime.

Kendi tepkisinden olduğu kadar onunkinden de tedirgin olan Katrine, baskıyı hafifletmeye çalışarak kalçalarını oynattı, ama sadece kendini onun kalçalarının beşiğine daha müstehcen bir şekilde sokmayı başardı.

"Tanrı aşkına," diye tısladı soluk soluğa, "şu lanet olası hırlamayı kesecek misin, seni lanet olası Sassenach?"

Ona küfretmek alışkanlık haline gelmeye başlamıştı, diye düşündü Katrine dalgın dalgın. "Sana söyledim, ben sadece yarı İngilizim!"

"Ve diğer yarısı da lanetli bir Campbell!"

İtiraz etmek için başını kaldırdı ama yanağı Raith'in çenesinin kirli sakallarına acıyla sürtünürken yumuşak bir çığlık attı. Raith, Katrine'in anlamadığı için kendini şanslı hissettiği Gal dilinde bir küfür mırıldandı. Sonra aniden yan yattı ve Katrine çam iğnelerinden oluşan bir halının üzerine atılma zilletine katlanmak zorunda kaldı.

Bir anda ayağa kalktı ve onu da peşinden sürükledi. Katrine, koluna yapışan sincap gibi bir şeyin onu hızla dikleştirmesiyle irkildi.

"Sana güvenmemem gerektiğini bilmeliydim," diye öfkeleni ve onu boğazlama isteğini zorlukla dizginledi. Hâlâ kolunu kavrayan adam Katrine'i döndürerek kayanın yanına götürdü ve onu aşağı itti. "Eğer olgun bir yaşlılığa erişmek gibi bir arzun varsa, orada oturacak ve dilini dişlerinin arasında tutacaksın!"

Dönüp adamlarına atları aramaya gitmeleri için emirler yağdırırken ısıran parmakları kadının omzundan hiç ayrılmadı. Onlar beklerken Raith de bir kez olsun acı veren tutuşunu bırakmadı.

En azından, diye düşündü Katrine meydan okurcasına, İskoçyalılar karanlıkta bineklerini bulmakta büyük zorluk çekiyorlardı. Son at açıklığa götürülene kadar neredeyse bir saat geçmişti ve o zamana kadar doğu ufku şafakla birlikte solmaya başlamıştı. O sırada Ewen dantel avından dönmüştü. Sadece iki parça daha bulmuş olması, Ewen'in yalan söylemediğini kanıtlıyordu, çünkü gecikme ona Raith MacLean'in kendisine ne yapmak istediğini düşünmek için çok fazla zaman vermişti. Zayıf ışıktaki Raith'in siyah gölgeli çenesinin acımasız duruşunu görebiliyordu ve bunun yakın geleceği için ne anlama geldiğini hiç umursamıyordu. Özellikle de adamlarına onsuz devam etmelerini söylediğinde.

Klan üyelerinin uzaklaşmasını izlerken Katrine'in içinde bir endişe duygusu kabardı. En azından onların varlığı liderlerinin

Ona karşı medeni bir şekilde davranıyordu, çünkü cinayetine tanık olmak istemiyordu. Artık onu sonsuza dek susturmasını engelleyecek hiçbir şey yoktu. Şimdi dirkini kullanarak boğazını sessizce ve hızla kesmek kolay olacaktı....

Katrine neredeyse panikle Raith'e baktı. Raith kayanın üzerinde onun yanında oturuyordu, bir kolunu havaya kaldırdığı dizine dayamış, elini hafifçe dirseğinin kabzasına dayamıştı.

Uzun parmakların gerildiğini görünce kalbi küt küt atmaya başladı.

O anda gözleri çakmaktaşı kadar sert bir şekilde ona baktı ve Katrine onun sert bakışlarına korkuyla karşılık verdi, omurgası titriyordu.

"Sen-" diye tiz bir sesle başladı, sonra yutkundu ve mantıklı olmaktan çok kabadayılıkla devam etti, "sen dirkini benim üzerimde kullanmazdın."

Keskin siyah kaşlarından biri havaya kalktı. "Sence değil mi? Peki neden yapmayayım?"

"Çünkü bana ihtiyacın var." Umutsuzca tekrar yutkundu. "Ondan yararlanmadan önce bir mahkûmu öldürmek aptallık olur."

"Tamamen katılıyorum Bayan Campbell. Ama bu işbirlikçi hileleriniz için başka bir ceza yöntemi bulabilirim... hoşunuza gideceğinden şüpheliyim." Adam sonunda onun kolunu bıraktı ama Katrine'in rahatlaması kısa sürdü, çünkü adam ayağa kalkıp ona elini uzattı. "Gelin, Bayan Campbell, atınız sizi bekliyor."

Katrine'in dizginlenmesine neden olan nezaketini aşağılamayı başardı. Küçümseyerek Raith'ten geriye kalan tek bineğe baktı. "Seninle ata binmek istemiyorum."

"Sizin istekleriniz konumuzun dışında."

"O zaman başka şekilde ifade edeyim. Seninle gelmeyeceğim."

Elini sabırsız bir hareketle salladı. "Sadece tek bir bineğimiz var. Benimle gelmekten başka seçeneğiniz yok, tabii yürümeyi tercih etmezseniz."

"Kesinlikle isterim!"

"Sen bilirsin o zaman!"

Katrine ona bakakaldı. "Gerçekten beni yürütmek mi istiyorsun?"

"Mükemmel bir yürüyüşçü olduğunu iddia ettiğini hatırlıyor gibiyim."

"Evet, ama bu ülkede mi?" Şafak sökerken gri ışıktaki etrafına bakarken sesi neredeyse ciyaklıyordu. Dönen sis çevredeki tepelerin yükselişini gizlemek için çok şey yapıyordu, ama arazinin çok iyi olduğunu çok iyi biliyordu.

Dik yamaçlar ve kayalarla dolu, çalı ve dikenlerle kaplı, var olmayan patikalarla vahşi ve tehlikeli. Ve terlik giyiyordu.

"Muhtemelen bacağımı kıracağım," diye itiraz etti Katrine.

"Bu riski alacağım." Raith durakladı ve ona acımasızca baktı. "Tekrar düşünmek ister misin?"

Gururu onu kışkırttı, inatla çenesini kaldırdı. "Kesinlikle yapmam!"

Cevap olarak onun önünde bir dizinin üzerine çöktü ve dirkini havaya kaldırdı. Katrine'in nefesi kesildi ve geri çekildi.

Raith ona alaycı bir bakış attı. "Kıpırdama!"

Şok olmuş ve çok utanmış bir haldeyken, adam geceliğinin eteğinden birkaç dar flanel parçası kesmeye başladı ve bacaklarını baldırlarına kadar çıplak bıraktı. Yine de en azından, tehdit ettiği gibi geceliğini tamamen çıkarmadı. Yanaklarına renk gelen Katrine, uzun bir ip oluşturmak için parçaları birbirine düğümlerken onu dikkatle izledi.

Adam ellerini uzatmasını söylediğinde tereddüt etti. "Ne yapmak niyetindesin?"

"Kaçmamaya dikkat et."

"Bunu nasıl başarabilirim ki?"

"Sanırım," dedi kuru bir sesle, kızın zincirlenmiş ellerine uzanırken, "yeterince zaman verilirse bir yolunu bulursun."

Raith derme çatma ipin bir ucunu kadının bileklerine doladı, sonra da onları zaten birbirine bağlamış olan yün şeridin üzerinden geçirdi. Güvenli bir düğüm attıktan sonra ipin uzunluğunu topladı ve tekrar ayağa kalktı. "Ayağa kalkın Bayan Campbell. Daha önümüzde uzun bir yol var."

Bir elini dirseğinin altına koyarak kalkmasına yardım etti ama onu atına doğru yönlendirirken Katrine meydan okurcasına durdu. "Bunu yapmayacağım! Pazara götürülen bir inek gibi arkandan yürümeyeceğim!"

"O zaman seni arkamdan sürüklemek zorunda kalacağım."

Adamın bu kadar zalimce bir şey yapacağından emin değildi ama onun sert, karanlık yüzüne bakarak bu riski almamaya karar verdi. Yine de, adam onu atının arkasına yerleştirip ipi oynatırken böyle bir muameleden yüksek sesle şikâyet etti. Yüzü aşağılanmışlıktan alev alev yanarken Raith'e hırsız, vahşi, eli kolu bağlı ve aklına gelen her şeyi söyledi.

Atına binmeden önce tereddüt etti. "Sanırım tiradınız yine ağzınızın bağlanmasını istediğiniz anlamına geliyor."

Adamın tehdidi Katrine'in dudaklarını kenetlemesine neden oldu. Ve adam atına binip onu da arkasına alarak yola koyulduğunda, Katrine kızgınlıkla da olsa itaatkâr bir şekilde onu takip etti.

Çoğunlukla yokuş yukarı bir tırmanıştı ama daha kötüsü de olabilirdi. Gökyüzü sonunda aydınlandı ve sisin büyük bir kısmı yok olarak nereye gittiğini görmesini sağladı. Raith de en azından yavaş ilerliyor, bileğini incitmemek için ne zaman zor bir noktadan geçmek zorunda kalsa siyah atını durduruyordu.

Kuzeye doğru gittiklerini söyleyebilirdi, bazen batıya da sapıyorlardı. Katrine ileride ne olduğunu hatırlamaya çalıştı. Yıllar boyunca Dağlık Bölgeler hakkında bulabildiği her şeyi öğrenmek ve soyuna duyduğu yoğun ilgiyi tatmin etmek için tozlu kitapları karıştırmıştı.

Ama çok geçmeden kafasında bir harita canlandırmaya çalışmaktan vazgeçti ve bunun yerine tedirgin adımlarını korumaya odaklandı. Çıplak ayak bileklerini tırmalayan sarı karaçalı kümeleri ve omzuna kadar yükselen gri-yeşil funda çalılılarıyla tırmandıkça arazi engebeli ve vahşi bir hal aldı. Kaptanı ona uyum sağlamak için ara sıra hızını azaltıyordu ama baldırlarının arkası ağrımaya ve çiyden ıslanmış terlikleri çorapsız topuklarında su toplamaya başlamıştı.

Dertleriyle meşgul olan Katrine'in bu kez söyleyecek pek bir şeyi yoktu. Acıya metanetle katlanmaya kararlıydı, ancak bir dahaki sefere konuşmaya tenezzül ettiğinde lanetli MacLean esirini çağırmak için bir isim cephaneliği depoladı. Bunun hesabını verecekti, diye yemin etti yolda yürürken. Adam omzunun üzerinden ona her baktığında yeşil gözleri intikam vaadiyle parlıyordu.

Geri kalmamak onun için bir onur meselesi haline gelmişti. İtiraz eden bacak kaslarının ve sürtünen topuklarının acısına karşı dişlerini gıcırdatarak ayak uydurmaya çalıştı, bir yandan da onu kaçırın çörçöplerin ve liderleri olan şeytanın akrabasının kafalarına sessiz lanetler yağdırdı. Onlara bir Campbell'ın bir MacLean'in yapabileceği her türlü işkenceye dayanabileceğini gösterecekti!

Belki de bu yüzden, yaklaşık bir saat yürüdükten sonra nispeten düz bir noktada ayak parmağını bir köke çarpıp takılmasını bu kadar utanç verici bulmuştu. Katrine yere yığıldı ve kendini gerçek bir yaralanmadan kurtarmak için bağlı ellerini zamanında uzatmayı zar zor başardı. Nemli zemine uzanıp nefesini tutmaya çalıştı ve aniden gelen gözyaşlarını kırıştırdı. A

Sol topuğundaki su toplaması kırılmış ve düşme sırasında sağ dizini sıyırmıştı.

Yaralanmasına sebep olan Dağlı ise atının üzerinde öylece oturmuş, ona şüpheyle bakıyordu. Yardımına gelmeyi düşünürken adamın karanlık bakışlarının onu delip geçtiğini hissedebiliyordu.

Adam onun numara yapmadığına karar vermiş olmalı ki, Katrine onun attan indiğini duydu. Katrine onun yardımını reddetmeye kararlı bir şekilde kendi başına ayağa kalkmaya çalıştı ama yarasının boyutunu yanlış hesapladı ve zedelenmiş dizine çok fazla ağırlık verdi. Yumuşak bir acı çığlığıyla tekrar yere yığıldı.

Oturur pozisyona gelmesine yardım ederken kollarını saran parmakları şaşırtıcı derecede nazikti. O sırada ayağındaki ağlayan kabarcığı gördü ve ağzı bir anda bozuldu. "Neden bir şey söylemedin?"

Yani hatalı olan oydu, öyle mi? Katrine dişlerini sıktı ve bir şimşegin onu öldürmesi için dua etti. Şimşek çakmayınca, hesaplaşması gereken çeteleye bir çentik daha ekledi. "Varlığıma son vermeye o kadar hevesliydin ki," diye tersledi, "müdahale etmekte tereddüt ettim." Ses tonundaki sertlik Raith'in ona bakmasına neden olunca, ona ters ters baktı. "Bir Campbell mahkûmuna böyle kötü davranmaz."

Adamın karanlık yüz hatlarında beliren suçluluk ve pişmanlık ifadesinden az da olsa tatmin olduğunu hissetti. Ama onun kendisini tamamen utanç içinde hissetmesini istiyordu. Adam terliklerini ayağından çekerken dişlerini sıkarak, "Lütfen kendinizi gereksiz yere endişelendirmeyin," dedi. "Bir yerimin kesilmiş ve kanıyor olması yardımınıza ihtiyacım olduğu anlamına gelmez."

"Yardım edebileceğinden daha fazla gomerel olma."

"Gomerel nedir?" Adamın kendisine aptal dediğini çok iyi biliyordu ama hakareti anladığını itiraf edecek değildi.

Ancak cevap vermek yerine atına döndü ve İskoçların cep ya da cüzdan görevi gören ve genellikle eteğin önüne takılan sporran adlı deri kesesini karıştırmaya başladı. Katrine onun amcasının çalışma odasından aldığı mührü açışını izledi ve orada ne aradığını bir kez daha merak etti. Yüzünün asık halini görünce, sorsa bile anlatmayacağına karar verdi. Ayrıca, Katrine geç de olsa onunla konuşmaya tenezzül etmediğini hatırladı.

Adam elinde keten mendil ve su matarasıyla dönüp karşısına oturduğunda kadın kararlı bir şekilde sessiz kaldı. Ve adam ince ayaklarını kucağına yerleştirip nemli mendiliyle su toplayan ayaklarını serinletmeye başladığında sadece küçük bir nefesin kaçmasına izin verdi. Kadın

Dokunuşu çok nazikti ama yine de tenindeki parmakları, hassas sinir uçlarına çarpan küçük şimşekler gibi, daha önce olduğu gibi aynı yıkıcı sıcaklığı uyandırdı.

Tamamen hareketsiz kaldı. Bu adama her yaklaştığında, onun tarafından her dokunulduğunda, hissetmesi gerektiğini bildiği korku ya da öfkeden ayrı ve garip bir heyecan hissediyordu.

Katrine iradesi dışında onu inceledi, bronz yanaklarını dalgalandıran simsiyah kirpiklere baktı ve onun karanlık güzelliğini nasıl çekici ya da korkutucu bulmadığını merak etti. Çenesindeki siyah kirli sakal onun vahşi havasına katkıda bulunuyordu, doğru, ama endişe sert erkek yüz hatlarını yumuşatmış, onu daha az korkunç, daha az itibarsız, hatta insan gibi göstermişti.

Sonra mavi gözler onunkilere kaydı ve nefesi boğazında düğümlendi; gözler tekrar karardı, gece yarısı gökyüzündeki gök gürültüsü bulutlarının rengini aldı. Onun ne kadar tehlikeli olduğunu nasıl unutabilirdi?

"Dizin kanıyor," diye mırıldandı, sesi de sakalı gibi hırıltılıydı.

Katrine aniden onun uyuyan gücünün ve kendi savunmasızlığının dikkatle farkına vardı. "Ne kadar da dikkatlisin," diye karşılık verdi, ama sesi zayıftı, önceki hınzır keskinliğinden tamamen yoksundu.

Yine de, dizindeki kesiği ortaya çıkarmak için geceliğinin eteğini yukarı ittiğinde meydan okumasını geri kazandı. "Sirrah! Ne yaptığını sanıyorsun sen-" Raith kuru bir sesle, "Senin erdemine saldırmıyorum," dedi. "Dizin istiyor

temizlik."

"Kendim yapabilirim!"

"Beni şımart."

"Neden yapayım ki?"

Adam ona baktı, bakışları alaycıydı. "Çünkü göreve çoktan başladım. Ve sen bunu kendi başına başarabilecek durumda değilsin."

Bilek bağlarını geren Katrine ellerini sıktı. "Bana bak, bir daha bileklerime bakmana izin vermeyeceğim."

Ağzı seğirdi. "Bakışlarımı kaçıracağım. Şimdi bir kez olsun kıpırdama."

Dikkatle, neredeyse şefkatle kanı sildi ve sıyrığı inceledi. "Yaşayacaksın," dedi Katrine'in öfkeli bakışlarına ve kendini tutuşundaki gerginliğe aldırmadan.

"Bu kadar üzgün görünmene gerek yok."

"Yapmıyorum. Seni asla incitmek istemedim. Ama insanın sabrını zorlayan bir tarzın var." Raith iç geçirerek arkasına yaslandı, ağırlığını ellerinin topuklarına vererek cevap arar gibi mavi gökyüzüne baktı. "Seninle ne yapacağım ben?"

Katrine onu kızdırma gücüne sahip olduğu için küçük bir tatmin duygusu hissetti. "Gitmeme izin vermeyi düşünmezsiniz herhalde?"

Adamın ona attığı bakış, soru hakkında ne düşündüğünü çok iyi anlatıyordu ama cevap vermesi uzun sürdü. "Hayır, ama sanırım seni daha fazla bağlı tutmanın bir anlamı yok."

Adam dirgenini çıkardığında Katrine onun kılıç kullanma tarzına alışmaya başladığına karar verdi, çünkü nefesi kesilmemişti. Ama adam ellerini bağlayan yünü kesip attığında yüreği ağzına geldi. Kaçabileceğine ya da kurtarılabileceğine dair en ufak bir şüphe duysaydı onu serbest bırakmazdı.

Raith daha önce gece vardiyasından kestiği ve onu yönlendirmek için kullandığı fanila parçalarını geri aldığında Katrine hoşnutsuz bir şekilde sürtünen bileklerini ovuşturdu ve pek dikkat etmedi.

"Şimdi ne yapıyorsun?" Katrine tekrar önünde diz çöktüğünde sordu.

"Vidanimı rahatlatmak için." Ses tonu kuruydu ama kadının onun şifreli sözlerini anlaması bir anını aldı. Yumuşak bezi dizinin etrafına sararken, adamın yaralarını bağlamayı kastettiğini anladı.

Kendisine böyle bir ilgi göstermesine biraz şaşırان Katrine, kendisini neden esir aldığını sormak için umutsuzluğundan sıyrıldı. "Özel olarak amcamdan mı yoksa genel olarak tüm Campbell'lerden mi nefret ediyorsun?"

Raith cevap olarak bir homurtu çıkardı ve ilk başta bunun onun tek cevabı olabileceğini düşündü. "Colin Campbell?" dedi sonunda. "İşte sana bir hırsız... hem de en kötüsünden."

Katrine'in gözleri kuşkuyla irileşti. Katı, namuslu Colin Amca'sının hırsızlığa ya da yasadışı başka bir şeye tenezzül edeceğini hayal bile edemezdi. O sıkı bir Covenanter'di, Presbiteryenliği tek gerçek Hristiyan inancı olarak savunmak zorunda olan Roma karşıtı İskoçlardan biriydi ve en az İngiltere'deki Gardner Teyzesi kadar dindar ve dürüsttü.

"Hırsız oldukça ağır bir kelime, değil mi? Böyle bir terimi hak edecek ne yapmış olabilir?"

"Kasasını MacLean gümüşüyle dolduran bir Campbell için çok ağır bir kelime değil."

Katrine, amcasının kasasını dolduran biri varsa, bunun kendi kasası değil, Argyll Dükü'nün kasası olduğunu söyleyebilirdi. Dükün Highland kıyısındaki adalar da dahil olmak üzere batı topraklarının sorumlusu olarak, dükün kendisine ödenmesi gereken kiralari bir kuruş eksik ya da fazla değil, titizlikle almasını sağlardı. Ama böyle kışkırtıcı bir yorum yapmaktan daha iyisini düşündü.

"Belki de Colin Amca sadece adaletin yerini bulmasını istiyordur. Dün geldiğimde, MacLean'lerin Argyll'in hakkı olan vergiyi ödemeyi reddettiğini söylediğini duydum."

Sözleri yine de kışkırtıcıydı; Raith'in kara kaşları ani ve sert bir kaş çatmayla birbirine yaklaştı. "Eski dük mezarında daha yeni soğumuştur ki, yeni dük keyfi bir şekilde harçları kiracılarının ödeme gücünün çok ötesine yükseltti. Zorbalıkta adalet yoktur."

Katrine, yeni dükün dördüncü Argyll Dükü, güçlü Campbell Klanı'nın yeni lideri olduğunu tahmin ediyordu. İngiltere'den ayrılmadan hemen önce gazetelerde üçüncü dükün hastalık nedeniyle ani ölümünü okumuş ve amcasının taktığı siyah kol bandını hatırlamıştı.

"Dük'ün kiracılarından biri misiniz?"

Raith diz bandajını bağlamayı bitirip su toplamış topuklarına pansuman yapmaya devam ederken ona sakinleştirici bir bakış attı. "Tanrı'ya şükür ben o kadar lanetli değilim. Onun despot yönetimine katlanmak zorunda olanlar Duart'lı MacLean'lar, zavallı şeytanlar."

Katrine onun bakışlarına düşünceli bir şekilde karşılık verdi. Hafızası yanıltmıyorsa, MacLean Klanı'nın reisliğini elinde tutan Duart Lordu'ydu. Öyleyse neden bu acımasız haydut yerine klanına yardım eden o değildi? "O zaman bunun Duart Lordu'nun çözmesi gereken bir mesele olduğunu düşünürdüm."

"Artık Duart Laird'i diye biri yok. O da pek çok akrabası gibi Kırk Beşler'de katledildi."

Raith'in ses tonundaki acı açıktı. Katrine de kendi babasını o yükselişte kaybettiği için onu anlayabiliyordu. Gerçekten de, uzun yıllar süren savaşta en az bir sevdiğini kaybetmemiş çok az İskoç ailesi vardı. İskoçyalılar sadakatleri konusunda her zaman şiddetle bölünmüşlerdi, ancak yüzyılın başından sonra, İngiltere ve İskoçya tek bir yönetim altında birleştiğinde, şiddet tırmanmıştı. Sık sık meydana gelen ayaklanmaları bastırmak için İngiliz birlikleri gerekmiş ve sonuç her zaman kanlı olmuştur. En kötüsü ve sonuncusu 1745 yılında, klanların İngiltere'nin tahttan indirilen 2. James'in torunu Bonnie Prince Charlie için ayaklanması ve

birçok İskoçyalı'nın hâlâ gerçek kral olarak gördüğü adamın oğlu. 1945'teki ayaklanma Culloden'de Jakobitler için acı ve kanlı bir yenilgiyle sonuçlanmıştı.

Duart'lı MacLean savaşta öldürülmüş müydü? Katrine merak etti. Kırk Beşlerden sonra prensin destekçileri, eski klan feodal sistemini yok etmeyi amaçlayan İngiliz galipler tarafından acımasızca takip edilmişti. Highland şeflerinin çoğu idam edildi; diğerleri sürgüne kaçtı. Mülklere kraliyet tarafından el konuldu. Raith MacLean'in taşıdığı dirk de dahil olmak üzere silahlar ve her klanın bireyselliğini ve gururunu simgeleyen tartan yasaklanmıştı. Sadece kralın ordularında görev yapan askerler kilt ve ekose giyebilirdi.

"Duart topraklarının çoğu o zamandan önce kaybedilmişti," diye devam etti Raith onun düşüncelerini bölerek. "Eski bir Argyll'in kurnazlığı ve ihaneti sayesinde, diye ekleyebilirim. Ama Duart topraklarından geriye kalanlar üçüncü düke geçti.

-Vatandaşlarına ihanetinin bedeli olarak."

Katrine bu suçlama karşısında irkildi. Argyll Dükleri isyan yılları boyunca İngiliz kraliyetinin sadık destekçileri olmuşlardı. Doğal olarak MacLean'lar gibi, Stuart taht iddialarını destekleyen İskoçyalıların düşmanlık ve iftiralarına hedef olacaktı.

Peki ya Raith MacLean? Dükün kiracısı değilse neydi? Bir sığır hırsız, diye hatırladı Katrine. Bu engebeli topraklarda böyle bir meslek nadir değildi. Kırk beşten sonra hayatta kalabilmek için pek çok İskoçyalı döneçlik etmiş ve komşularının sığırlarını çalarak geçimlerini sağlamıştı.

Katrine, bu sert yüzlü, siyah saçlı MacLean'i klan üyelerini diğer klanlara baskınlar düzenlerken, yağma yaparken, savaşırken ya da İskoç yasalarının emrettiği şiddetli misilleme eylemlerini gerçekleştirirken hayal etmekte zorlanmıyordu. Yine de onunla ilk karşılaştığında, bir bilgin ya da kâtibe daha uygun bir işle uğraşıyordu.

Katrine aniden doğruldu ve Raith'in elindeki bandajı kaybetmesine neden oldu. "Defterler!" diye zaferle haykırdı. "Amcamın defterlerini kurcalıyordun. Kiralarla ilgiliydi, değil mi?"

Raith başını kaldırıp kara gözlerini ona dikti ama cevap vermedi. Yine de Katrine onun haklı olduğunu biliyordu. Klan gururu yüzünden MacLean akrabalarının yardımına koşmuştu. Defterleri bir şekilde MacLean'lerin yararına değiştirmişti. Ama bu onu neden esir aldığını açıklamıyordu.

"Beni orada bulmayı beklemiyordunuz, değil mi? Casuslarınız size geldiğimi hiç söylemedi."

Gözlerindeki bakış tehlikeli bir zeminde yürüdüğü konusunda onu uyarmıştı. "Kimsenin haberi olmadan girip çıkmayı planlıyordum, doğru."

"Peki neden Lachlan'ın aptalca kaçırılmasına göz yumdun? Beni elinizde tutmaya hevesli olamazsınız."

"Bunun ölçüsünü biliyorsun. İsteyeceğim son şey sivri dilli, işbirlikçi bir Campbell'la uğraşmak." Görevine geri dönerken ismi bir kez daha nefretle telaffuz etti.

"O zaman ben senin planına nasıl dahil oluyorum? Fidyeye istemediğinizi söylemişsiniz."

"Sana söyledim. Kefil olarak. Sen Campbell'ın Duart MacLean'lardan intikam almasını engelleyecek garantisin. Sen yanımda olduğun sürece, amcan bu geceki ya da başka bir iş için Duart'a misilleme yapmayı iki kez düşünecektir."

Katrine amcasının sırf kendisini kurtarmak için planlarını bozacağından ya da adalet duygusuna ihanet edeceğinden o kadar da emin değildi ama onu elinde tutan adama şüphelerini dile getirmeye devam etmek aptallık olurdu.

Terliklerini ayağına geçirirken, "Amcam peşinden gelecek, biliyorsun," diye sahte bir güvenle onu temin etti.

Raith omuz silkti. "MacLean'ler Kırk Beşler'den çok önce Campbell'lar tarafından ateş ve kılıçla takip edilmişti. Yakalanmaktan nasıl kurtulacağımızı biliyoruz. Beni yakalayamayacaklar. Seni de bulamayacaklar."

Bunu kesin bir şekilde söyleyerek konuyu kapattı. Sonra geceliğinin eteğini aşağı doğru itti ve ayağa kalktı. "Artık devam edebilir misin?"

Katrine yine cesareti kırılmış bir halde ona baktı. "Başka seçeneğim var mı?" "Hayır. Ama benimle gelebilirsin."

"Teklif etmeniz ne kadar asilce. Vicdanınız sizi gerçekten rahatsız ediyor olmalı."

Raith onun alaycı tavrını görmezden gelerek elini uzattı. "Artık mantıklı olmaya istekli olduğuna inanıyorum."

"Sizinle birlikte ata binmeme tahammül edebileceğinizden emin misiniz? Sizi rahatsız etmek istemeyeceğimden eminim."

Bu onun ağzında isteksiz bir sırıtiş yarattı. "Eminim yaparsın."

Katrine'in onunla aynı atı paylaşmaya hiç niyeti yoktu ama yürümek zorunda kalmadığı için minnettardı çünkü su toplamış kabukları gerçekten de canını yakıyordu. Raith'in kendisini atına bindirmesine izin verdi ama bu kez kendisi ata bindi,

daha güvenli bir pozisyon bulmuştı. Güvenlik adına, gece kıyafetinin kıvrılmış eteğinin dizlerini neredeyse hiç örtmemesini görmezden geldi.

Ancak Katrine, Raith arkasından atlar atlamaz bu düzenlemenin tehlikesini fark etti. Ona bu kadar yakın olmak bir hataydı. Hayatı boyunca sıkı çalışmış, savaşmış ve ata binmiş olduğu belli olan bir adamın pürüzsüz, sert kaslarına yaslanan Katrine birden kendini gevşek ve güçsüz hissetti. Temas şok edici, tehlikeli... heyecan vericiydi. Ve Raith atı harekete geçirdikçe daha da kötüleşti.

Bu hisler onu tamamen rahatsız etti. Bunun olmaması gerekiyordu, bu şarkı onun kanında vardı, onun gibi biriyle değil. Raith MacLean hayallerinde canlandırdığı bir kahraman değildi. O bir kanun kaçağı, bir sığır korsanıydı.

Ama o da bir erkekti. O anda kendisinininkinin erkeksi tamamlayıcısı gibi görünen zayıf, kıvrak bir vücuda sahipti. Destek ve rahatlık sunan sert ve geniş bir göğüs, onunkini alenen müstehcen bir şekilde saran güçlü kalçalar. Ve onun sıcaklığı. Adamın vücut ısısı, misk gibi erkek kokusuyla birlikte onu sararken Katrine'in kalbi güm güm atmaya başladı.

Kendi başına hareket etmekte çaresiz kalan Katrine, şiddetli bir omuz darbesi onu dikleştirdiğinde büyük ölçüde rahatladı. Bir an için Raith'in onu etkilediği gibi kendisinin de onu etkileyip etkilemediğini merak etti. Ama sonra bir gomerel olduğu için kendini azarladı. Raith MacLean hiç şüphesiz bakir olmasına rağmen ona karşı kayıtsızdı. Sadece onun kendisine yaslanmasını istemiyordu. O andan itibaren Katrine aralarındaki teması asgari düzeyde tutmaya odaklandı.

Bir süre sonra içinde bulunduğu vahim durumu neredeyse unutmuş, Highland tepelerinin görkemli güzelliğine hayran kalmıştı. Güneş ışığı kızılâğaç ve dişbudak ağaçlarının arasından parıldarken, etrafındaki dağ kayalıkları sabahın erken saatlerinde sisle kaplanmıştı.

Dalgalanan bir yarığın akışını takip ediyorlardı ve su, taşların ve devrilmiş kütüklerin üzerinde yuvarlanırken, durgunlukta yankılanan müzikal bir senfoni yaratıyordu. Kısa süre sonra gökyüzüne doğru tırmanmaya başladılar. Gökyüzüne dokunmanın verdiği hisle sersemleyen Katrine, yukarıya, mavi, masmavi manzaraya bakarken nefesini tuttu. Ve tepesinde zahmetsizce süzülen altın bir kartalı gördüğünde, ruhu da onunla birlikte yükseldi. Her şeye rağmen, yıllardır kendini hiç bu kadar canlı hissetmemişti.

Birden babasının memleketine döndüğü için memnun oldu. Sonunda Yaylalar'daydı. Gerçekten buradaydı. Uzun zamandır bastırılmış olan heyecan içinde alevlendi. Hayır, sadece bir kaçırılmanın eve dönüşünü bozmasına izin vermeyecekti. Bunun yerine görkemli sabahın tadını çıkaracak ve yakın gelecek hakkında çok derin düşünmeyecekti.

Raith katı bir sessizlik içinde Katrine'in dalgın huşuunu izledi, onun hissini, bakışını, gözlerinin parlak ve keskin oluşunu ve çevresindeki her küçük ayrıntıyı fark edişini görmezden gelmeye çalıştı. Katrine'in dağınık saçları güneş ışığında ateş gibi parlıyordu ve bir tutamı gevşemiş örgüsünden kurtulup onu yakmak için yüzüne doğru savrulduğunda Raith irkildi ve zihinsel olarak bir yemin etti.

Campbell cadısıyla uğraşırken adamlarını önden gönderdiği için çok pişman olmuştu. Yine de klan üyelerini olduğundan daha fazla yavaşlatmak istememişti, çünkü bir grup silahlı İskoçyalı için gündüz saatlerinde dışarıda olmak tehlikeliydi. Ve eğer İngiliz birlikleri peşlerine düşerse, Bayan Campbell'ın kaçırılmasından sorumlu tutulacak tek kişi o olacaktı. Ancak şimdi, sırf başka bir bineğe sahip olmak için kendi kiracılarından bir aylık kirayı verebilirdi, böylece artık eziyet eden kızla ata binmek zorunda kalmayacaktı.

Belki de vücudu üzerinde bundan daha fazla kontrolü yoksa, inip yürümesi gereken kişi kendisiydi. Onunla tanıştığından beri yarı uyarılmış bir haldeydi ve ona dokunduğunda, ince vücudu ona yaslandığında, şimdi olduğu gibi atın yürüyüşüyle ritmik bir şekilde hareket ettiğinde, uyarılması tamdı.

Raith dişlerini sıkarak, bir Campbell'dan fiziksel olarak neden bu kadar etkilendiğinin basit bir açıklaması olduğunu düşündü. Bir kadınla birlikte olmayalı epey zaman olmuştu, çünkü kendi arazisinde yatağını paylaşmaya gönüllü bir düzine kadın olduğunu bilse de, laird olarak konumu ve kendi vicdanı onların bağımlı durumlarından yararlanmasını engelliyordu.

Ama şehvet, kolayca tatmin edilebilen basit bir temel ihtiyaçtı. Strontian'da onu ağırlamaktan mutluluk duyacak güzel bir dul kadın ve Corran'da, oradaki son ziyareti sırasında gözüne çarpan canlı bir tavernacının kızı vardı. Belki de üniversite günlerinde yaptığı gibi, birkaç gece çılgınca eğlenmek için Edinburgh'un yahnilerini ziyaret etmeliydi. Ya da Fransa'ya dönüp sarayda kendini göstermeliydi. Fransa'nın hanımları bir erkeği parfümlü cazibelerine nasıl kaptıracaklarını çok iyi bilirlerdi.

Ve kendini kaybetmeye çok ihtiyacı vardı. Belki o zaman bir kadının yakınlığından bu kadar etkilenmezdi. Özellikle de bu kadın... ince vücudu, alev alev yanan saçlarından çıkan bir alev gibi onu tutuşturan, çileden çıkarıcı, öfkeli bir Campbell.

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

Raith'in hayal kırıklığına uğramasına rağmen Katrine birden konuşkanlaştı ve onu seyahat ettikleri ülke hakkında soru bombardımanına tuttu. Raith isteksizce tek heceli cevaplar veriyordu, ta ki sonunda sabrı tükenene kadar. "Dilini nasıl sakın tutacağını bilmiyor musun?" diye sordu.

İrkilerek omzunun üzerinden baktı. Sert gözler ona düşmanca bakıyordu.

Onun saldırısı karşısında şaşkına dönen Katrine son sözlerini düşündü ama kayadaki bir yarıktan çıktığını gördüğü yıldız şeklindeki güzel çiçeğin adını sormasında tahrik edici bir şey bulamadı. Ama Katrine çok fazla konuşmuş olabileceğini de kabul etti. Ya da belki de Raith MacLean bir Campbell ile sohbet etmek istemiyordu.

Katrine'in omurgası sertleşti. Onun soru sormasından hoşlanmıyordu, değil mi? Bu küçük bir avantajdı ama yine de bir avantajdı.

Gözleri alaycı bir masumiyetle açıldı. "Sadece bir çiçeğe hayranlık duyduğum için ağzımı tekrar tıkamazsın, değil mi? Vicdanın bunun için seni acımasızca cezalandırırdı, eminim."

Adamın çenesindeki bir kas gerildiğinde neredeyse gülümseyecekti. Onu atından indirecek kadar kızgın görünüyordu. Ama bunu yapmayacağından emindi. Hâlâ kızın su toplayan yaraları ve sıyrılan dizi yüzünden kendini suçlu hissediyordu. Ama Katrine meydan okurcasına, kendini suçlu hissetmesi gerektiğini düşündü. Savunmasız bir tutsağa bu şekilde işkence etmek... Ve eğer bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa, yakında kendini daha da rahatsız hissedecekti.

Sonraki yarım saat boyunca sürekli konuşmaya devam etti, konuştukça samimiyetini belli ediyordu, sadece arada bir cevap almak için kısa bir süre duraklıyordu ama cevaplar bir türlü gelmiyordu.

Ama bir tepeye vardıklarında Katrine bile sustu.

"Ah," diye nefes aldı, yüksek, vahşi tepelerle çevrili küçük pırıl pırıl gölüyle vahşi bir vadiye bakıyordu. Bu manzara

nefes kesici, güzel. Keşke boyalarım ya da en azından bir çizim kalemim olsaydı da bu sade güzelliği yakalamaya çalışabilseydim diye düşündü. Yine de bunu hakkıyla yapamayacağından korkuyordu.

"Nerede olduğumuzu biliyor musun?" Raith aniden sordu. "Hayır, neden bileyim ki?"

"Bu kez kendi vicdanın seni cezalandırıyor olabilir diye düşündüm. Campbell ellerinizdeki kanı hissetmiyor musunuz?"

Katrine omzunun üzerinden ona şaşkın bir bakış attı.

"Bu Glencoe. Mutlaka duymuşsunuzdur. Yoksa siz Campbell'lar korkakça ve haince yaptıklarınızı bu kadar kolay mı unutuyorsunuz?"

Cevap vermedi. Glencoe'daki meşhur katliamı gerçekten de duymuştu ama hatırlamaktan hoşlandığı bir hikâye değildi.

"Hafızanı tazeleyeyim mi?" Raith onun yüzünü seyrederek alay etti. "Glenlyon'lu Robert Campbell komutasındaki Argyll alayına bağlı Sassenach birliklerinin MacDonald'larda iki hafta konakladıktan sonra uygar misafirperverliğin tüm kurallarına ihanet ederek nazik ev sahiplerini nasıl öldürdüklerini hatırlatayım mı?"

"Hayır," diye mırıldandı Katrine, Raith'in ona öyle hor görerek ve nefretle bakmamasını dileyerek, sanki o doğmadan çok önce akrabalarının yaptıkları için onu suçluyormuş gibi. İskoç tarihinin en utanç verici günlerinden biriydi, kırk MacDonald'ın Campbell'lar tarafından öldürülmesi, ama bu neredeyse yetmiş yıl önce olmuştu.

Raith usulca, "Oraya artık Ağlayanlar Vadisi diyorlar," dedi.

Bakışlarını Raith'ten ayıran Katrine yüzünü tekrar ileriye çevirdi, vadinin vahşi güzelliği onun için bozulmuştu. Raith'e bunun için ve Campbell olduğu için kendisini tam bir solucan gibi hissettirdiği için kızdı.

İskoçyalılar, geçmişte işledikleri suçlar için uzun bir hafızaya sahip, İskoçlara özgü bir dizi katı kuralla yaşarlardı. Highlands'de şiddet eylemleri kan davalarına ve şiddetli misillemelere yol açar, torunlar nesiller önce işlenen suçların intikamını alırdı. Ve sert İskoç yasalarına göre, şahsen katılmış olsun ya da olmasın, ailesinden başkaları tarafından işlenen eylemler için de aynı derecede suçluydu.

Son depresyonundan kurtulmaya çalışan Katrine, sanatçı gözlerini manzaraya dikti ve bir tuval yaprağı olsaydı nasıl bir sahne seçeceğini düşündü. Raith'in düşmanlığının moralini bozmasına izin vermemeye kararlıydı.

Yine de, böylesine nefes kesici güzellikteki bir sahneden ayrıldığı için mutluydu. Glencoe geçidinin uzak tarafına geldiklerinde, yavaşıca

Sanki Glencoe'nun hatırladığı dehşetten arınacakmış gibi, sabahın erken saatlerindeki serin havayı derin derin içine çekerek nefes aldı.

Yine de Raith onun kim olduğunu unutmamasına bir an bile izin vermedi. Yanmış bir çiftçinin kulübesinin önünden geçtiklerinde, Katrine'in bu yıkımdan kimin sorumlu olduğunu bildiğinden emin oldu.

"İngiliz askerlerinin nezaketi," dedi Raith alaycı bir ses tonuyla, kadının sinirlerini bozarak.

Katrine bakışlarını kulübenin ufalanarak kararmış taşlarından ayırıp ona dık dık baktı. "Campbell'ları taciz ederken de aynı derecede korkunç suçlar işlediğinden şüphem yok!"

"Saçmalamayı kes, yoksa şeytan adına, senin yerine ben yaparım."

Dudaklarını sıkı bir çizgi halinde birbirine bastırdı. Raith MacLean Kral'ın İngilizcesini en az onun kadar iyi konuşuyordu ama Yaylalar'da ne kadar uzağa giderlerse o kadar İskoçlaşıyor gibiydi. Ya da belki de konuşması sadece duyguları harekete geçtiğinde değişiyordu. Şu anda olduğu gibi. Şiddetli öfkesi gözlerine yansıyor, Highland gök gürültüsü bulutlarının dumanlı koyu mavisi.

Katrine ona, sert planlı yakışıklı yüze baktı ve dudağını ısırıldı. Onu evinden ve ailesinden çalan bu kalpsiz adama yem atmak onun için tehlikeliydi. Ve şimdiye kadar meydan okuması ona çok az yarar sağlamıştı.

Birdenbire onunla savaşmaktan, kendini onun nefretine ve aşağılamasına karşı savunmak zorunda kalmaktan yorulmuştu. Arkasını dönerken Katrine'in omuzları çöktü.

Ruhunun teslim olması, uzakta tuttuğu yorgunluğun sinyalini verdi ve yorgunluk bir intikamla uzuvlarına geri sızdı. Çok yorulmuştu. Belki de uyumaya çalışmalıydı. En azından o zaman asi dili onu daha fazla kışkırtmaz ve onu tekrar bağlama ya da daha kötüsü tehditlerini yerine getirmesine neden olmazdı. Hareket halindeki atın üzerinde dik durmayı başarabileceğini ve böylece arkasındaki adamla temastan kaçınabileceğini umarak başını eğdi.

Yapamadı. Kısa bir süre sonra Katrine uykuya daldığında bedeni ona yaslanarak gevşedi. Raith onu tekrar sarsarak uyandırdı.

"Tanrı'nın dişleri, oturun ve beni yastık olarak kullanmayı bırakın!"

Bir düzine kalp atışı boyunca itaat etti, ama kısa bir süre sonra yorgunluk onu tekrar ele geçirdi ve bir kez daha ona doğru eğildi. Belli belirsiz bir uyarı

Bu yakın temas Katrine'in kafasının içinde an sesi gibi yankılandı ama o bunu duymazdan geldi. Kıvrak kaslı göğüs sırtında sıcak ve rahatlatıcıydı ve şu anda kendini bu hafif teselliden mahrum edecek iradeye sahip değildi.

Ve Raith bunu reddedecek kadar acımasız değildi. Kendini sıkıca tuttu, sessizce kendi kendine yemin etti ve onun uyumasına izin verdi.

Hafif ağırlık dayanılamayacak kadar rahatsız edici bir hal aldığıında, eyerin üzerinde kayarak Katrine'in gevşek bedenini omzunun kıvrımına daha güvenli bir şekilde yerleştirdi. Katrine'in başı geriye düşerek yüzünü görmesini sağladı. Raith iradesi dışında ona baktı, ince kemik yapısını ve solgun, parlak tenini inceledi. Güzel değildi belki ama yine de dikkat çekiciydi. İçinde duyarlı bir erkeksi akor oluşturan ince bir sevimlilikle. Hatta koruyucu bir akor.

Ateşli bir bukle yanağına düştüğünde Raith yavaşça uzanıp onu geri fışaladı. Bu sadece bir refleks hareketiydi, dedi kendi kendine, onun kim ve ne olduğunu hatırlayarak: bir Campbell, hem de yarı İngiliz bir Campbell.

Yine de ona bakarken göğsünde bir sıkışma hissetti, içinde istenmeyen bir duygu kıpırdandı. Kapalı yeşil gözleri ve solgun yanaklarını gölgeleyen ipeksi kumral kirpikleriyle tamamen güven dolu görünüyordu. Güven dolu ve masum.

"İşte," diye mırıldandı Raith kendi kendine, "ikilem bu." Amcasının zorbalığı ve Argyll'in hain açgözlülüğü konusunda masumdu. Ya da bir Campbell ne kadar masum olabilirse o kadar masumdu.

Raith iç çekerek bakışlarını kaçırmak için kendini zorladı. Ama Katrine'in varlığını bu kadar kolay göz ardı edemezdi, çünkü bir nefes daha alıp onun tatlı kokusunu içine çekti -avanta ve orman zemininden gelen am kokusu. Onu bu kadar küstahça bu kan davasının içine çekmeye hakkı var mıydı? Argyll'in egemenliğine meydan okuyarak oynadığı tehlikeli oyunda onu bir piyon olarak kullanmaya?

Raith bu sorunun tek bir cevabı olabileceğini biliyordu, yardım istemek için yalvaran gururlu Duart adamlarını hatırlıyordu. Onların lordu olmasa bile, onlar MacLean'dı. Yapabilirse onların yükünü hafifletme sorumluluğı vardı.

Ve yapabilirdi de. Çaresiz ve masum bir kadını rehin almak pahasına da olsa, elindeki tüm imkânları kullanabilirdi. Bir Campbell'ın durumunu klan üyelerinin çektiğı acılarla karşılaştırmak söz konusu olduğunda, tek bir seçeneğı vardı.

Ve ne olursa olsun, Katrine Campbell hiç de çaresiz değildi, diye düşündü alaycı bir tavırla. Bu tanıma daha az uyan bir kadınla hiç karşılaşmamıştı. Onu engellemek için sık sık yaptığı girişimlerle sabrının sınırlarını çoktan test etmişti. Onun becerikliliğiyle boy ölçüşebilmek için aklını başında tutması gerekmişti. Ve onun keskin cevaplarına karşı kendini savunmak, zihinsel kılıç oyununda bir egzersiz olmuştu. Keskin diliyle henüz kan dökmediyse, bunun tek nedeni şüphesiz yorgunluk ve kaçırılışının ani olmasıydı. Henüz güçlerini toplamamıştı, hepsi bu.

"Ve bunu yaptığında Tanrı yoluna çıkan zavallı şeytanların yardımcısı olsun," diye mırıldandı Raith nefesinin altında. Durumun ironisini düşünürken ağzı yüzünü buruşturdu. *Onu* kaçırın kişi *kendisiydi*. Sorumluluğun onda olması gerekiyordu. Peki neden bu kadar az kontrol hissediyordu? Neden daha varış noktasına bile ulaşmadan kendini bu kadar kuşatılmış hissediyordu?

Tam o sırada Katrine kollarında kıpırdanarak Raith'in kalçalarının arasına daha rahat bir şekilde yerleşti. Raith kasıklarına bastıran ince, zar zor örtülmüş kıvrımları hissedince kasları gerildi. Yine de Katrine uyanmayınca dudaklarından dökülen yemini yuttu ve düşüncelerini daha az cinsel bir çizgiye çekti.

Şu anda onun yakınlığına metanetle katlanması gerekiyordu ama Cair House'a ulaşır ulaşmaz ondan kurtulacaktı. Evi, istemediği takdirde onu görmek zorunda kalmayacağı kadar büyüktü. Onu mutfaklara sürgün edebilir ve bir daha asla görmeyebilirdi. Hizmetkârlarının orada ona göz kulak olacağına güvenebilirdi.

Yansıma aşırı ısınmış kanını soğutmaya yardımcı oldu ve Raith biraz da kararlılıkla, kontrolünü tehdit eden yumuşak kadınsılığı neredeyse tamamen görmezden gelmeyi başardı.

Yaklaşık bir saat boyunca sessizce at sürdüler ama tepeleri geride bırakıp Loch Linnhe'ye yaklaştıklarında Katrine tekrar kıpırdandı, bu sefer yavaşça uyandı. Bir süre sessizce Raith'in omzuna yaslandı, onun sert ve sıcak gücünü içine çekti. Uyku sersemliğiyle gözlerini açtı, bakışları bronzlaşmış güçlü bir sütun gibi dalgalanan boynu ve kirli sakallarla kaplı agresif çeneyi aldı.

Aniden nerede ve kiminle olduğunun farkına varması onu ürküttü. Kendisini bu şekilde Raith'in kollarında bulduğu için yüzü kızaran Katrine aniden doğruldu. Raith tek kelime etmediğinde minnettar oldu.

Ama sıcaklığın bir anda kesilmesinin onu nasıl etkileyeceğini hesaba katmamıştı. Batıdan sert bir rüzgâr esiyor ve küçük

Gölün yüzeyindeki beyaz lekeler. Titrediğini fark edince Raith'in ekosesini daha sıkı bir şekilde üzerine çekti ve bakışlarını çelik mavisi göle odakladı.

Suyun kenarına vardıklarında, Katrine endişeyle gölün genişliğine baktı. "Karşıya geçmemizi mi kastediyorsun?"

"Evet, ama at yorgun. İkimizi birden taşımaya izin vermeyeceğim." "Ama ben yüzme bilmiyorum."

Raith'in ona attığı bakış alaycıydı ama sessizce bineğini çevirip kayalık kıyı boyunca ilerlemeye başladı. Bir süre sonra küçük, düz tabanlı kayığı karaya oturtmaya çalışan bir balıkçı gördüler. Adam safran rengi gömleğinin üzerine uzun deri bir yelek ve pantolon -Yaylalar'da nefret edilen "pantolon" denirdi- giymişti.

Raith onun kulağına, "Güneyli dilini tutmanı tavsiye ederim," dedi. "Bu adam senin gibi bir Sassenach'ı bir kayayla tartıp dereye atar. İtiraf etmeliyim ki," diye alaycı bir sesle ekledi, Katrine'in duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "ben de bu yönde düşünceler beslemiştım."

Tepkisi üzerine tüyleri diken diken oldu ama nehirde boğulmak istemediğinden, Raith balıkçının hizmeti için Galce pazarlık yaparken dilini tuttu. Kaba adam ona şüpheyile baktığında, Katrine İngiliz kökenlerinin belli olmamasını umarak ekosesinin içine büzüldü.

Birkaç dakika içinde o ve Raith, siyah at arkalarında yüzerken, Loch'un karşısına geçirildiler. Sağ taraflarında, Loch Linnhe'nin ince bir kanala dönüştüğü Corran Narrows vardı.

Somon alabalığının keskin kokusunu duymazdan gelmeye çalışan Katrine, Raith'e bir bakış attı ve onu sabırsızlıkla uzaktaki kıyıyı izlerken buldu. Kendisinin tuhaf soyunma halini açıklamak için ne söylediğini merak etti ama sonra Raith MacLean'in açıklamalarla uğraşmayacak kadar kibirli olduğuna karar verdi.

Ayrıca onun ihtiyaçlarını bineğinkilerden üstün tutacak kadar da centilmen değildi, çünkü kayık uzak tarafa ulaşır ulaşmaz Raith kıyıya sıçradı ve yorgunluktan sırlıklam olmuş atı sudan çıkararak Katrine'i kendi başına idare etmesi için bıraktı.

Buz gibi su ayak bileklerine dolanırken dişlerini sıktı ve Raith hayvanla yumuşak bir şekilde konuşup koyu renkli ağzını okşarken ona ters ters baktı.

Topallayarak kendisine doğru gelen kızın karanlık bakışlarına kendi sabırsız bakışlarıyla karşılık verdi. "Haydi," dedi Raith sertçe. "Daha gidecek çok yolumuz var."

Katrine aniden durdu. Kaba bir zorbanın taleplerini yerine getirmek için acelesi yoktu. "Su toplayan yerlerim ağrıyor, yoksa ne kadar kötü yaralandığımı unuttunuz mu?"

Raith'in ağzı gerildi ama belli ki etmek istediği yemini dile getirmedi. Bunun yerine Katrine'i kucaklayıp atın sırtına hiç de nazik olmayan bir şekilde oturttu, sonra arkasına atlayıp hayvanı ileri doğru itti.

Katrine, atlarını sürdükleri geniş ovanın bereketli tarlalarla dolu olduğunu kısa sürede gördü. Uzakta, arpa, yulaf ve bezelye ekili verimli tarlaların ötesinde bir sıra dağ yükseliyordu.

"Herhalde beni nereye götürdüğünü söylemek istemezsin," dedi Katrine bir an sonra. Arkasında Glencoe varsa önünde de Ardgour dağları olması gerektiğine çoktan karar vermişti ama onu konuşturmak için sapkın bir dürtü hissediyordu.

Adam cevap vermeyince, düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Sanırım bana söylemekten korkuyorsun. Kim olduğunu bilmemi istemiyorsun, böylece seni ihbar edemeyeceğim." Katrine, meydan okumasının etkisini görmek için samimiyetsizce omzunun üzerinden baktı.

Adam başını sallayarak alaycı bir selam verirken gözlerindeki alaycı parıltı umurunda değildi. "Resmi bir tanışma mı istiyorsunuz? Pekâlâ, Bayan Campbell. Raith Alasdair Hugh MacLean, Ardgour'un on ikinci MacLean'ı, hizmetinizdeyim."

Katrine ona bakakaldı, çünkü yaptığı açıklama kafasına dank etmişti. *Ardgour'lu On İkinci MacLean*. "Sen bir *laird* misin?" dedi şok içinde. "Sen Ardgour'un Laird'i misin?"

"Buna inanmak neden bu kadar zor?"

"Çünkü sen bir sığır hırsızısın!"

Raith'in ağzı sert bir çizgi halinde gerildi. "Argyll ya da onun açgözlü faktörü tarafından MacLean'lardan çalınmamış hiçbir şey almadım."

Bu hakaret karşısında kaskatı kesildi. "Raith bir MacLean ismi bile değil," diye mırıldandı.

"Bilmeniz gerekiyorsa, büyükannem bir MacRaith'ti."

Katrine ona bakarken sessizliğe gömüldü ve bu yeni keşfi sindirmeye çalıştı. O Raith MacLean'di, Ardgour Laird'i. Bu, onun şiddetli gururunu ve kibirli komuta havasını kısmen açıklıyordu. Yönetmeye alışkındı, kendi istediğini yaptırmaya alışkındı. Onun sıradan bir kötü adam olmadığını bilmeliydi, diye düşündü Katrine.

Onun sert bakışlarından korkmayı reddederek merakla karanlık yüzünü inceledi. *Raith* isminin ona yakıştığına karar verdi. Kulağa sahibi gibi kanunsuz ve kibirli geliyordu.

Adamın bakışlarındaki sertlik sonunda gözünü korkutunca Katrine tekrar öne doğru döndü. Heybetli dağlara yaklaştıkça ağırbaşlı bir sessizliğe gömüldü ve ekili tarlaların arasından geçen toprak yol, Yaylalar boyunca yükselen, dolambaçlı bir yola girerken umutsuzca kaderini düşünmeye başladı.

Sonunda yol dar bir geçitten geçiyordu ve Katrine'in umutları tamamen suya düştü. Burada geçit ancak bir arabanın geçebileceği kadar genişti ve her iki tarafı da sarp kayalıklarla çevriliydi. Eğitimsiz gözleri için bile geçidin bir düşman klanına ya da İngiliz askerlerine karşı kolayca savunulabileceği aşikârdı. Yol, yalnız bir Campbell esirinin kaçmasını önlemek için de kolaylıkla korunabilirdi.

Morali bozulan kadın, toprak yol birdenbire huş ağaçlarıyla kaplı çakıllı bir taşıt yoluna dönüşene kadar bir daha konuşmadı. Taşıt yolunun sonunda, Ardgour'un engebeli dağlarının arasında, büyük, kalın duvarlı bir taş konak duruyordu.

"Sanırım burası atalarınızın oturduğu yer," diye mırıldandı Katrine, kendine rağmen dehşete düşmüştü. Sonra aklına başka bir düşünce geldi. "İngiliz askerlerinin sizi bulamayacağını söylemişsiniz. Bu kadar güzel bir eviniz varsa, nerede yaşadığınızı mutlaka biliyorlardır."

"Söylediğim şey, Bayan Campbell, *sizi* bulamayacaklarıydı."

Verdiği cevap onu daha da dehşete düşürmüştü, Raith'in onu gözden uzak bir yerde saklamak istediğine dair inancını doğrulamıştı. Ama bir süre sonra Katrine onun alaycılığına karşılık verecek şekilde toparlandı. "Bana hemen evi gezdirmelisin. Bir Jakobit yuvasında ne gibi hainlikler döndüğünü meraktan çatlayacak gibi oluyorum."

"Campbell'ların yuvasında yaşananlar kadar zehirli bir şey yoktur herhalde," diye karşılık verdi Raith, atı evin arkasına doğru uzanan araba yoluna doğru yönlendirirken.

Katrine hayvanın ahırlara giden yolu bildiğini fark etti, çünkü kulaklarını dikmiş ve adımlarını hızlandırmıştı. Yaklaştıklarında ahırın taş ve ahşap ek binalardan oluşan bir kompleks olduğunu gördü, içinde ahırlar ve bir araba evi vardı. Merkezdeki bina iki katlı, sağlam bir yapıydı ve şüphesiz altında atlar, üstünde de insanlar yaşıyordu.

MacLean laird'i bekliyor olmalıydı, diye düşündü, çünkü atlarını parke taşlı avluya sürdükleri anda, Katrine'in baskından tanıdığı birkaç klan üyesi hemen ortaya çıkmıştı. Bazıları hâlâ İskoç eteği giyiyordu ama hepsi de ona düşmanca bakıyordu.

Katrine bu olumsuz karşılama karşısında avuçlarının nemlendiğini hissetti; idam sehпасındaki bir kalabalık bile bir mahkûma daha nazik davranırdı.

"Tekrar hoş geldin kuzen," dedi eğlenen bir ses kasvetli sessizliğin içinde.

Araya girdiği için minnettar olan Katrine, uzun boylu, zayıf kaslı, yasal pantolon giyen bir adama baktı. Bir omzunu ahırın duvarına dayamış, bir yandan da boş boş saman çiğniyordu.

Ona daha yakından bakan Katrine, kendisini kaçırان kişiye olan benzerliğini fark etti. Raith gibi onun da saçları siyah, yüzü sertti ama elmacık kemikleri daha yontulmuş, burnu daha keskin ve hafif şahin gibiydi. Adamdan bir metre kadar uzakta durduklarında ise gözlerinin maviden ziyade pırıl pırıl bir kömür rengi olduğunu görebildi.

Koyu renk gözleri cesurca ona bakıyor, onu kurnazca süzüyordu. Katrine'in gece kıyafetini ve dizlerinin altı çıplak bacaklarını görünce yüzü alev alev yandı.

"Demek vahşi Campbell kızı bu," diye mırıldandı, sesinde hâlâ bir kahkaha tonu vardı.

Onun cüretkâr bakışlarına rağmen Katrine bir parça asalet topladı ve çenesini kaldırdı. "Korkarım benden daha avantajlısınız."

Raith alaycı bir tavırla, "Anın kıymetini bil Callum," diye araya girdi. "Bu son kez sahip olduğun bir an olabilir."

"Gerçekten bu kadar zorlu musunuz Bayan Campbell?" Callum kendini duvardan sıyrıp onlara doğru yürürken gözleri çapkınca parlıyordu. "Ben Callum MacLean. Cair Evi'ne hoş geldiniz."

Elini tutup sanki saraydaymış gibi resmi bir şekilde selamlamak için dudaklarına götürerek onu şaşırttı. Katrine onun dans eden gözlerine baktı ve tehlikeli kuzeniyle nasıl bir akrabalığı olabileceğini merak etti.

"Sığır hırsızlarının ininde iyi davranışlar bulmayı hiç beklemiyordum," diye itiraf etti, onun hafif tonuna uyarak.

Raith'in attan inerken çıkardığı ses homurtu ile hırıltı arasında bir şeydi.

Callum kıkırdarak, "Sevgili kuzenimin sinirlerini bozmuş benziyorsun," dedi.

Katrine, attan inmesine yardım etmek için uzanan asık suratlı lorda baktı. Onu gerçekten korkutmayı başarmış mıydı? "Güzel," diye alaycı bir şekilde cevap verdi; Raith onu attan sürükleyip kabaca kollarının arasına aldığında bu alay bir nefese dönüştü. Katrine çaresizce Raith'in boynuna sarıldı ve onu inadına bırakmayacağını umdu.

Raith kararlı adımlarla eve doğru yürürken, "Bir Sassenach için derinin altına girmek zor değil," diye karşılık verdi. "Veba ya da çiçek hastalığı gibiler."

Daha yavaş adımlarla ilerleyen Callum, Raith'in omzunun üzerinden Katrine'e seslendi. "Kuzenim bunu unutmak istiyor ama ben de yarı İngilizim... bir doğum kazası diyebilirsiniz."

Ona hem güven verici hem de çapkın bir sırıtış fırlattı ve Katrine şaşkınlıkla onun gülümsemesine karşılık verdiğini fark etti. Burada başka ne olursa olsun, Callum MacLean'i sevecekti.

Morali biraz düzelince etrafına bir göz attı ve çevresinin zenginlik ve özenle dolu olduğunu fark etti. Parke taşlı ahır avlusu enkazdan arındırılmıştı ve uzaktan gördüğü bahçe özenle düzenlenmiş ve otları temizlenmişti. Katrine evin arkasından dikine uzanan kanadın mutfak olduğunu düşündü. Evin kendisi zarif taştan üç katlıydı, düzinelerce tirizli penceresi ve epeyce bacası vardı. Katrine yukarı baktığında, sabah güneşini yansıtan tertemiz pencereleri görünce çok etkilendi; amcasının evinin durumundan çok farklıydı.

O sırada sağlam meşe kapıya geldiler ve Raith, Callum kapıyı açana kadar sabırsızlıkla bekledi. Uzun bir koridora adım attıklarında Katrine içerinin de en az dışarısı kadar zarif olduğunu fark etti; pırıl pırıl ahşap zeminler ve lambri kaplamanın üzerindeki duvarları kaplayan Fransız brokarları vardı. Çalışma odası gibi görünen bir yerin önünden geçtiklerinde, gümüşleri parlatmak ve çarşafı onarmakla meşgul birkaç kadın hizmetkâra göz attı.

Katrine hepsinin meşgul olmasına minnettardı, çünkü geceliğini dizlerine kadar çekmiş bir halde lordun kollarında görülme aşağılanmasından kurtulmuştu. Tam o sırada başka bir kapıdan düzgün giyimli bir hizmetçi çıktı ve Katrine'i görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

Raith meraklı kıza, "Flora'yı bana gönder," diye çıkıştı; kız reverans yapıp koşarak uzaklaştı.

"Flora kim?" Katrine bir cevap beklemeden ya da almadan, dikkati dağılmış bir şekilde sordu. Asıl sormak istediği şey, onun nerede olduğuydu.

onu götürüyordu.

Raith dar bir merdiveni tırmanmaya başladı. Hizmetçilerin merdivenleri olduğunu tahmin eden Katrine, aşağı inmek yerine yukarı çıktıklarına şaşırdı.

"Şaşırdığımı beyan ederim," diye dürtükledi. "Beni zindana hapsedmenizi bekliyordum."

"Beni kışkırtma."

Callum arkadan, "Yazıklar olsun sana kuzen," diye bağırdı, "genç kızı korkuttuğun için. Senin bir zindanın yok."

Katrine bir nebze olsun rahatlamıştı; MacLean laird'inin onu soğuk ve nemli bir hücreye hapsedip zincirlerle bağlayacağını tahmin bile edemezdi. Ama onu nereye götürüyordu?

İlk sahanlığa ulaştıklarında Callum soruyu sordu. "Hanımefendiyi nereye koymayı düşünüyorsun kuzen? Onu senin odanda tutmanın uygun olmayacağını hatırlatmak isterim."

"Ona karşı aşk dolu niyetlerim olduğunu düşünüyorsan çok yanılıyorsun *kuzen*. Bir Campbell'ın doğurduğu hiçbir sürtüğü yatağa atmaya niyetim yok."

Katrine, namusunun güvende olduğunu bildiği için rahatlamış olmalıydı ama Raith'in kullandığı sert terim tüylerini diken diken etmişti. Callum bile bu sözün yersiz olduğunu düşünmüş olmalıydı ki kuzeninin sırtına bakarken tek kaşı havaya kalktı.

Sonra siyah kaşlarının yukarı doğru kavisi gevşedi ve ona göz kırptı. "Eğer onu istemiyorsan benim yatağında uyuyabilir," diye cömertçe teklif edince Katrine kızardı ve Callum MacLean hakkındaki olumlu izlenimini yeniden gözden geçirdi.

"Onun engerek dilinin tadına bir kez baktıktan sonra, yatak arkadaşın olması için o kadar da hevesli olmayacaksın."

Siyah gözlerinde hınzırca bir parıltı dans ediyordu. "Eğer dilinin tadına bakacak olsaydım, kuzen, seni temin ederim ki onu zevkten başka bir amaç için kullanmak istemezdi."

Rezil olan Katrine bakışlarını hızla Callum'unkilerden kaçırdı, yanaklarına renk gelmişti.

Bir sonraki kata çıktıklarında, "O zaman ona ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu. "Onu hizmetçilerin odasına mı kilitleyeceksiniz?"

Raith'in cevabı "Hayır," oldu. "*Yaralarını* iyileştirdiğinde -" kelimenin üzerine alaycı bir vurgu yaptı "-hizmetçilerin onu yakından izleyebileceği mutfaklarda yardımcı olacak."

"Yapmayacağım," dedi Katrine kararlılıkla, onun planlarını bozmaya kararlıydı.

"Kilit altında kalmayı mı tercih edersin?" Sesi sertti ama ona dik dik bakan mavi gözleri kadar sert değildi.

Katrine asık suratlı bir bakışla karşılık verdi ama Raith'in onu hapsetmekle tehdit etmesi üzerine itirazları azaldı. Ve hayal kırıklığı içinde, bakışlarını Raith'in tehditkâr bakışlarından ilk ayıran da o oldu.

Üçüncü kata ulaştığında sola döndü ve koridorun sonundaki bir kapının önünde durdu. Katrine bu kapının çatı katının altındaki küçük bir odaya açıldığını gördü. İçeride bir palet, bir lavabo ve giysileri saklamak için küçük bir sandık gördü.

En azından bir zindan değil, diye düşündü Katrine, Raith onu palete taşıyıp yere bırakırken rahatlayarak. Zincirlerden de eser yoktu.

"Sanırım onu giydirmek istiyorsunuz?" Callum kapı aralığından seslendi. "Ellen'la aynı boyda, belki birkaç santim daha uzun... ve göğüs kısmı biraz daha büyük."

Katrine onun erkeksi bakışlarından rahatsız olmuş olabilirdi ama Raith'in kuzenine yönelttiği ani kaş çatma hareketini izliyordu. Callum hiddetli bakışları, muziplik ve şefkat dolu bir gülümsemeyle kayıtsızca karşıladı.

"Ellen kim?" Katrine şiddetli sessizliğin içinde sordu.

Raith onu tamamen görmezden gelerek bakışlarını Callum'a dikti. "Kendi işine bakacaksın," dedi yumuşak bir uyarıyla, "ve ondan uzak duracaksın." Sonra Katrine'e küçümseyen bir bakış fırlattı. "Flora ona giyecek bir şeyler bulacaktır."

"Flora kim?" Katrine, iki adamın kendisi hakkında sanki orada değilmiş gibi konuşmaları karşısında giderek artan bir hayal kırıklığıyla sordu.

Raith, kuzenini odadan çıkarıp kapıyı arkasından kapatmadan önce son sözü söyleyerek, "Yeni gardiyanınız," diye ekledi.

Yalnız kalan Katrine dehşet içinde küçük çatı katındaki odaya baktı. En azından temizdi. Ve bir hizmetçinin beklemeye hakkı olduğu kadar rahattı. Ve içeri kilitlenmemişti. Bu bir teselliydi - Raith ona bir mahkûm gibi değil de bir hizmetçi gibi davranmak istiyordu.

Ama sadece bir kısmı. Katrine, bir umutsuzluk dalgası onu batırmakla tehdit ederken dudağını ısırды. Amcası onu kurtarmayı başarana kadar burada ne kadar tutulacaktı? Bir hafta mı? Bir ay mı? Bu hırsız yuvasında bir dakika bile kalma ihtimali ürkütücüydü.

Ama sonra kendini tuttu ve omurgasını sertleştirdi. Raith MacLean'in esiri olabilirdi ama tamamen onun merhametine kalmış değildi. Onun kendisini kaçırmaya misilleme yapabileceği bir düzine yol olmalıydı - tabii aklını bunları bulmaya verirse. Adam onun tutsaklığına uysalca boyun eğmesini bekliyordu ama ona karşı koymanın, fidiye alıncaya, kurtarılıncaya ya da kaçımayı başarıncaya kadar onun planlarını sabote etmenin ince yollarını bulabilirdi. Kaçış. Odaklanması gereken şey buydu. Kaçış ve misilleme.

Raith MacLean'in hayatını zindana çevirmek için her fırsatı değerlendirecekti, diye düşündü Katrine, gerçek bir zevk olmasa da kendine gelen bir meydan okumayla. Onu gördüğü güne pişman olacaktı.

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

Ne var ki Katrine'in önümüzdeki birkaç gün boyunca kaçış ya da misilleme fikirlerini hayata geçirmek için çok az fırsatı olmuştu. Bunu itiraf etmekten ne kadar nefret etse de, şu an için zamanını beklemesi gerektiğini fark etti.

Kaçması umutsuz görünüyordu; onu tutsak edenler onu çok yakından izliyorlardı. Cair House'a varışının ertesi günü hapishanesinin sınırlarını iki kez test etti. İlk denemesinde, evin dışına adımını atar atmaz iri yarı bir uşak yolunu kesti. İkinci seferinde Lachlan alarmı çalmadan önce ahırlara kadar gitmeyi başarmıştı. Katrine koşarak mutfığa geri döndü, çünkü iri yarı düşmanının onu tekrar omzunun üzerinden atmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu. MacLean'in adamlarının küçümseyen ve izleyen gözleri altında avlu boyunca kovalanmak yeterince aşağılayıcıydı. Kendisini esir alan adamlar gardlarını düşürene kadar beklemek zorunda kalacağına karar verdi.

Raith MacLean'i perişan etme planına gelince, onu hiç görmediği için bunu da ertelemesi gerekiyordu. Yine de intikam yeminini hatırlamak için bolca sebebi vardı; Raith onu kaçırmakla kalmamış, bir tutsak olarak geçimini sağlamasını bekleyerek hakarete hakaret eklemişti.

Yine de inatçılığın ve gururun ona pek bir şey kazandırmadığını çoktan öğrenmişti; Raith'e daha önce karşı gelmesi ona sadece su toplamış ve dizinin derisi yüzülmüştü. Dahası, Raith'in o zamanki davranışları, şimdi onu hapsetme tehdidinde ciddi olduğuna inanması için ona her türlü nedeni vermişti. Bu yüzden Katrine şimdilik dişlerini sıktı ve kendisine verilen önemsiz görevleri yerine getirerek acımasız bir kararlılıkla bu onursuzluğa katlandı.

Yine de bir bakıma bu iş hoşuna gitmişti. Hiçbir zaman aylıklıktan hoşlanmamıştı ve bu iş onu kaderi hakkında çok fazla düşünmekten alıkoyuyordu. Odasında kilitli kalmaktan daha iyiydi. Oturup başına gelecekler hakkında endişelenmek onu delirtirdi.

İş zordu ama gördüğü muamele daha da kötüydü. Toplamda yarım düzine kadar olan diğer ev hizmetlileri onun varlığına zar zor tahammül ediyor, ona taş gibi bir soğukluk ve hatta asık suratlı bir nefretle yaklaşıyorlardı. Belli ki onunla konuşmamaları için emir almışlardı, ama bu reddedişlerinin esas nedeninin yarı İngiliz Campbell olmasından kaynaklandığına hiç şüphesi yoktu.

Ona karşı iyi niyetli görünen tek kişi bulaşıkçı kadındı. Ama Katrine bunun, bulaşikhane işlerinin çoğunu üstlenmiş olmasından kaynaklandığına karar verdi. Geldiğinin ertesi günü mutfakta sebze doğramak ve kalaylı tabakları ovmakla görevlendirilmişti.

Hizmetçi hiyerarşisine göre Katrine, süt inekleri ve koyunların arasında, bulaşıkçı hizmetçinin altında bir yerde olduğunu düşünüyordu. Gerçekten de bazı hizmetkârların onu İskoçların leş kargaları için kullandığı terim olan corbies'e atacakları açıktı. Bir tutsak olabilirdi ama hiç kimse böyle bir saygısızlığa maruz kalmamalıydı, Raith MacLean yanına gelseydi ona söyleyeceği gibi.

Baş gardiyanı, Cair Evi'nin kahyası, en azından ona biraz daha nazik davranıyordu. Katrine'in kısa sürede keşfettiği Flora MacDonald, dolgun yanaklı yüzüne hiç yakışmayan uzun bir burnu olan, kır saçlı, huysuz ve çalışkan bir kadındı. Keskin mavi gözleri kendi alanında olup bitenlerin pek azını kaçıırıyordu.

Campbell'ların Glencoe'da MacDonald'lara ne yaptıklarını hatırladıysa da bunu hiç belli etmedi. Yine de Katrine'in çalışmaktan kaçan biri olmaması ve evin hizmetçisinin adil bir görev yöneticisi olması büyük bir şanstı; çünkü burası, gücü yeten herkesin kendi yükünü çekmesinin beklendiği tipik bir tutumlu İskoç eviydi. Flora, Katrine'in varlığını, kendisine söyleneni yaparsa kötü muamele görmeyeceğine dair sert bir uyarıyla kabul etti. Katrine, Gardner Teyzesi'nin, o en titiz ev hizmetçisinin Flora'yı ne kadar çok sevdiğini düşünürken kendini ne kadar da ironik buluyordu.

1745'teki feci isyandan sonra Bonnie Prince Charlie'nin kaçmasına yardım eden Flora MacDonald'la bir akrabalığı olmayan Flora, Cair House'a kendisi gibi MacDonald olan son metresiyle birlikte gelmişti, Katrine bunu öğrenecekti.

"Neredeyse yedi yıldır buradayım," diye itiraf etti Flora, Katrine şalgam temizlerken, "altı yıldır da evi ben yönetiyorum. Benim konumumun üstündeydi, ama hanımefendi istesem de istemesem de bana bu görevi verecekti." Yaşlı kadının yüzünde hüznü bir ifade belirdi.

kadının gözleri. "Ellen MacDonald tanışmayı umabileceğiniz en tatlı kızdı, Tanrı ruhunu şad etsin."

"O zaman Ellen laird'in annesi mi oluyor?" Katrine, Flora'nın nostaljik ruh halinden yararlanarak sordu. Kaçma şansını artırmak umuduyla kendisini tutsak edenler hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmek istiyordu.

"Hayır, Ellen laird'in karısıydı."

Katrine'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. Raith MacLean'in bir karısı olacak kadar insan olduğunu hiç düşünmemişti. Ama en azından artık Ellen'in kim olduğunu biliyordu. Ve Callum Ellen'la aynı boyda olduklarını söylediğinde Raith'in neden bu kadar hiddetlendiğini şimdi anlıyordu. Ardgour Laird'i, bir Sassenach Campbell'in onun kıyafetlerini giymesine izin vererek merhum karısının anısını lekelemek istemezdi.

Onun gibi birinin MacLean ekosesini giymesi de dine saygısızlıktı. Hizmetçilerin birçoğu parlak MacLean kırmızısı ve yeşilinden etekler giymişti, koyu yeşil ekose MacLean av ekosesiydi ama Flora ona çok uzun, kahverengi yünlü eski bir etek bulmuştu. Yan çemberlerin üzerine giyilmek için yapılmıştı, bu yüzden Katrine'in etek ucuna takılmamaya dikkat etmesi gerekiyordu. Yine de kısaltılmış gece vardiyası dışında giyecek bir giysisi olduğu için minnettardı. Flora'nın cömertliği kıyafete bir korse ya da kombinezon ekleyecek kadar ileri gitmemişti ama alçakgönüllülük konusunda endişelenmiş olmalıydı ki Katrine'e korsesinin içine sokması için beyaz bir fular, kambrik bir önlük ve çoraplar vermişti. İskoç genç kızları normalde başları açık gezdikleri ya da saçlarını uzun bir ekoseyle örttükleri için başlarında takke yoktu.

Ardgour Lordu'na gelince, Katrine üç gün boyunca ondan hiçbir şey görmedi ve onun yokluğu sadece hayal kırıklığını artırdı; Raith MacLean'ın onu oldukça önemsiz gördüğü açıktı. Ne çapkın kuzeni Callum'u ne de laird'in emirlerine itaat etmeyip ona gününü göstermeye istekli olabilecek başka birini gördü.

Zorunlu sessizlik Katrine'in sinirlerini hapsedilmesinden bile daha fazla yıpratmıştı. Düşüncelerini kız kardeşleriyle paylaşmaya ve aklından geçenleri kuzenleriyle konuşmaya alışkındı ve hüsrânını ve öfkesini boşaltabileceği kimsenin olmaması, öfkesinin kaynamasına neden oldu.

Daha da kötüsü, düşünmek için hâlâ çok fazla zamanı vardı. Umutsuz düşünceleri sürekli aynı sorulara dönüp duruyordu. Serbest bırakılması ne kadar sürerdi? Amcasının bu ıssız yayla dağlarında tutulduğunu öğrenmesi ne kadar sürerdi? o muhtemelen bir bekleyebilir miydi?

İngiliz askerlerinden oluşan bir müfreze onu kurtarmaya gelecek miydi? Gelmezlerse, cimri amcası fidyesini ödemeye razı olur muydu? Kendi başına kaçmayı nasıl başarabilirdi? Güvenebileceği tek şey aklıydı, bu çok açıktı, çünkü MacLean hizmetkârlarından hiçbir yardım alamayacaktı.

Yine de yalnızlık onun en büyük sıkıntısıydı. Gelişinin üçüncü gününde Katrine bir arkadaşına o kadar ihtiyaç duyuyordu ki, Lachlan'ın iri cüssesi bile hoş bir görüntü olabilirdi. Flora dışında kimseyle konuşmamıştı ve bu konuşma bile seyrekti, çünkü Flora onun çalışmasını gözlemledikten sonra Katrine'in bazı genç hizmetçiler kadar gözetime ihtiyaç duymadığına karar vermişti.

Aslında Katrine'in Cair Evi'ndeki üçüncü sabahında çamaşırhane olarak kullanılan geniş odada bir anlığına yalnız kalmasının nedeni de buydu. İzlendiğine dair tuhaf, tüylerini diken diken eden bir his hissettiğinde, kaynayan çarşaflardan oluşan büyük bir kazanı karıştırıyordu.

Omzunun üzerinden baktığında, odanın sadece pratik mobilyalarını görebiliyordu: ahşap bir küvet ve kese tahtası, kurutulmuş giysileri katlamaya yarayan uzun bir çam masa ve yıkanmak için kullanılan bakır bir kalça banyosu.

Katrine bulaşık yıkamaya geri döndü ama o tuhaf his bir türlü geçmiyordu. Birkaç dakika sonra tekrar baktı ve bu kez kalça banyosunun arkasında karanlık bir şeyin parıltısını yakaladı.

Ayağı takılmasın diye eteklerini kaldırarak ve gerekirse kendini savunmak için karıştırma çubuğunu kaldırarak dikkatlice odanın karşısına geçti ve banyonun arkasına baktı. Yerde sinmiş yatan sekiz yaşlarında küçük bir kızı görünce şaşırdı.

Pembe yanakları ve uzun siyah saçlarıyla güzel bir çocuktü ya da daha temiz olsaydı güzel olabilirdi, diye düzeltti Katrine. Yüzü kir tabakasıyla kaplıydı, saçları dağınık ve kirliydi, baldırına kadar uzanan ekose eteği kirlenmişti. Geniş kahverengi gözleri Katrine'e korkuyla karışık bir temkinlilikle bakıyordu.

Katrine hemen sopasını indirdi ve rahatlamış bir gülümsemeye selam verdi. "O kadar telaşlanma. Sana asla saldırmam. Aslında ben sadece benden bir ısırık almak istersin diye kendimi korumaya hazırlanıyordum. Senin bir sıçan olabileceğini düşündüm."

Alay etmesi kızın yüz ifadesinde hiçbir değişiklik yaratmadı.

"Daha iyi bilmem gerekirdi elbette," diye ekledi Katrine, ses tonu hafifti. "Flora evde farelere asla tahammül edemez. Ve sen de bir fare için fazla irisin.

sıçan. Çok da güzel."

Çocuk sadece o kocaman perili gözlerle ona baktı ve sanki kaçacakmış gibi bir kez kapıya baktı.

Ama Katrine tutsak izleyicisini kaybetmek istemiyordu. Üç gün boyunca bir cüzzamlı gibi dışlandıktan sonra, ahır kedisi tarafından fark edildiği için minnettar olacaktı.

"Tanrım," dedi hızla, kızın hizasına eğilerek, "beni korkuttun, çok sessizsin. Adın ne senin? Benimki Katrine." Kendisinin bir Campbell olduğunu eklemedi, çünkü çocuk kendisi hakkında zaten uyarılmadıysa, kızı kesinlikle odadan kaçtıracak bir gerçeği ifşa etmeye hiç niyeti yoktu. Yine de yanıt alamayınca Katrine en tatlı gülümsemesini vakur çocuğa bahsetti.

"Taş zeminde bu şekilde diz çökmek rahatsız edici olmalı. Şuradaki sandalyeye oturmak ister misin? Ben çalışırken bana eşlik edebilirsin. Gerçekten de tam zamanında geldin. Konuşacak birini ne kadar özlediğimi tahmin bile edemezsiniz."

Flora tam o anda geri döndü, odaya daldı ama Katrine'in çalışma masasından uzaklaştığını fark edince kısa düştü. Çocuğu gördüğünde Flora'nın kaşları keskin bir çatıklığa dönüştü.

İki aceleci adımla odanın öbür ucuna geçti ve Katrine'in kolunu kavrayarak onu ayağa kaldırdı. "Ne yapıyorsun?" Flora şiddetle sordu. "Ondan uzak dur."

Katrine irkilerek geriye doğru bir adım attı ve bir an bile görevlerini aksatmadığı halde Flora'nın onun için zil çalmasının haksızlık olduğunu düşündü. Ama hizmetkâr koruyucu elini kızın kuzguni saçlı küçük başına koyunca Katrine kadının yıkamaktan çok çocuğu korumakla ilgilendiğini anladı. Katrine hakarete uğramıştı. O vakur gözlü küçük kıza, kendi kız kardeşlerinden birine zarar vereceğinden daha fazla zarar veremezdi.

Yeşil gözleri parlayan Katrine boyunun ölçüsünü aldı ama itiraz edecek bir söz söyleyemeden Flora çocuğa döndü. "Şimdi git bakalım, genç kız," diye emretti kahya, kaba olmasa da. "Mutfakta seni bekleyen bir bisküvi olacak."

Genç kız ayağa fırlayıp odadan kaçtığı anda Katrine öfkesini dizginleyemedi. "Onunla sadece bir anlığına, merhaba demek için konuştum. Ve siz ne düşünürseniz düşünün, ben asla bir çocuğa zarar vermem."

Flora yine aynı kararlılıkla, "Ondan uzak dur," dedi.

"Neden? Kim o?"

"Bilmene gerek yok." Hizmetçi keskin burnuyla Katrine'e baktı. "Şimdi seninle yıkamaya dönelim. Ve çarşafı hakkında söylediklerime dikkat et. Onları beyaz istiyorum. Beyaz!"

Flora odadan çıkarken Katrine öfkeyle, "Ben de seni üstün anlayışlı olmasa da merhametli bir kadın sanırdım," diye mırıldadı.

Katrine yıkamaya geri döndü ama kendisine yapılan hakareti düşündükçe, karıştırdığı kazan gibi daha çok kaynıyordu.

Ateşin sıcaklığı da öfkesine hiç yardımcı olmamıştı. Bir süre sonra terlemeye başladı ve dikenli yün eteğinin altında sıyrılan dizi kaşınmaya başladı. Omzunun üzerinden pencereye özlem dolu bir bakış attı ama pencereyi açmamaya karar verdi; Flora şüphesiz onu kaçmaya çalışmakla suçlayacak ve akşam yemeğindeki yetersiz yulaf payını elinden alacaktı. Nemli bir tutamı alnından geriye doğru fırçalayan Katrine eğildi ve kaşınan yarasını incelemek için eteğini dizine kadar sıyırdı.

"Eğer birazcık dönebilerseniz, ilginizi çeken şeyin ne olduğunu daha iyi görebilirim."

Katrine erkeksi bir sesle sıçradı ve dönerken elindeki karıştırma çubuğunu bıraktı. Callum MacLean kapı pervazına rahatça yaslanmıştı ve sanki bir süredir oradaymış gibi görünüyordu. Kollarını uzun deri yeleğinin üzerine kavuşturmuş, bir ayağını diğerinin üzerine atmıştı.

"Burada ne yapıyorsun?" Katrine hışımla sordu.

"Seni izliyorum." Ona hınzırca bir sırıtış fırlattı. "Cüretkâr bir şekilde söylemem gerekirse, çok çekici bir görüntünüz var."

"Hayır, bu kadar cüretkâr olamazsın!" Katrine toplayabildiği tüm asaletle karşılık verdi. Bu adam ne cüretkârdı, onu böyle gözetliyordu!

Ama aşağıya, kadının bacaklarına bakarken hiç de pişman görünmüyordu. "Yardıma ihtiyacınız var mı? Etekleriniz için yani?"

Katrine onun masum bakışına ters bir bakışla karşılık verdi. "Teşekkür ederim ama hayır, yardımınıza ihtiyacım yok."

Çıldırmış genç adama sırtını dönerek sopasını çaydanlıktan çıkarmaya çalıştı ve bu sırada parmaklarını yaktı. Acıdan ve hayal kırıklığından ağlayabilirdi. Sonunda çubuğu kavradığında, yıkanmış bir giysiyi çıkardı ve damlaması için havaya kaldırdı. Bu bir erkek giysisiydi.

gömlek, büyük ve ince dikişli. Hiç şüphesiz evin efendisinin gömleği, diye düşündü Katrine öfkeyle. Tutsaklığını, çaresizliğini bir kez daha hatırlayarak, kendisini böylesine kötü durumlara düşüren alçak MacLean laird'ine bir küfür mırıldandı.

Yine de kısa süre sonra laird'in kuzenini yeniden fark etti. Haydutun siyah gözleri Katrine'in kaskatı kesilmiş sırtında bir delik açıyordu. Callum onun nasıl olduğunu görmek için geldiğini söylediğinde Katrine öfkesini ona yöneltti ve cevap vermeyi reddetti.

"Seni bu kadar telaşlandıran ne?" Callum sordu, sesine eğlence karışmıştı. "Söylediğim bir şey yüzünden mi?"

Katrine dişlerini sıkarak adamın kendisine eziyet etmeyi bırakmasını diledi. Böyle alaycı bir söz daha ederse çılgık atacaktı... ya da patlayacaktı. "Neden üzerini çıkarmıyorsun? Eminim beni dikizlemekten daha büyüleyici işlerin vardır."

"Onu bilemem. Öfkeli bir genç kıızı izlemekten daha büyüleyici çok az şey vardır."

Katrine'in bundan sonra yaptığı şey, yaşadığı hayal kırıklığı ve umutsuzluğun bir ölçüsüydü. Dönerek kolunu geri çekti ve damlayan gömleğin uçmasına izin verdi. Callum'un başının yanındaki beyaz kireç badanalı duvara vıcık vıcık bir sıçramayla çarptı. Gerçek bir tehlike içinde olmamasına rağmen içgüdüsel olarak irkildi ama gözlerindeki çapkın kahkaha kaybolmadı.

İşte tam o anda kuzeni kapıda belirdi. Raith sahneyi alaycı bir tavırla inceledi: Katrine'in sıkılı yumrukları, meydan okuyan duruşu ve şimdi yerde duran ıslak bohça. Bakışlarını kuzenine doğru kaldırdı, bir kaşı soruyla kalktı, sonra gözlerini tekrar Katrine'e çevirdi.

Onun aniden gelişyle Katrine kalbi duracakmış gibi hissetti. Tanıştıklarından beri ilk kez Raith'in yüzünde koyu renkli kirli sakalı yoktu ve Katrine ona bakarak değişen görüntüsünü özümsemeye çalıştı.

Yakışıklı çok hafif bir kelimeydi. Çarpıcı, belki. Ve hala tehlikeli. Ama aristokrat bir zarafeti olduğu da su götürmezdi. Zengin ve mevki sahibi her medeni beyefendi gibi giyinmişti. Kuyruklu saçları mavi bir kurdeleyle düzgünce arkaya toplanmıştı ve uzun deri çizmeleri parlıyordu. Arada devetüyü derisinden pantolon, işlemeli ipek yelek ve gözlerindeki koyu maviyi yansıtan mavi kadifeden geniş etekli bir frak giymişti. Boğazındaki beyaz, kolalı jabot, gözlerindeki koyu maviyi yansıtan

Simsiyah saçları ve koyu teniyle dikkat çekerken, gömleğinin önündeki ve bileklerindeki fırırlar erkekliğini vurguluyordu. Eldivenli ellerinde bir tricorne taşıyordu.

O sert mavi gözler ona dikildiğinde Katrine yüzüne sıcak bir renk sızdığını hissetti. Ona dik dik baktığını biliyordu ama kurnaz kuzenine öfkesini kusarken yakalanmış olmanın verdiği aşağılanmaya rağmen gözlerini kaçıramıyordu.

"Iskaladığı için şanslıydı," dedi Raith kuru bir ifadeyle, gözleri hâlâ Katrine'deydi.

"Iskalamadım!" diye cevap vermeyi başardı, gözlerini Raith'in erkeksi zarafetinden ayırmayı hâlâ başaramamıştı. "Sizi temin ederim ki çok iyi nişan alırım. Bay MacLean'i vurmak isteseydim, vururdum."

"Arkadaşlarım bana Callum der," diye araya girdi Callum hafifçe.

"Ne kadar da yardımseverler Bay MacLean," diye yineledi Katrine, adamın Hristiyan adını kullanmaktan çekinmeyeceğini belli ederek.

"Bayan Campbell," diye araya girdi Raith, "normal hitap şekillerine uymuyor Callum. Arkadaşlarını ayırt etmek için onlara 'hödük' ya da 'serseri' demekten kaçınır." Alaycı bir kaşını kuzenine doğru kaldırdı. "Onun öfkesine maruz kaldığına göre, şu anda onun hakkında ne düşünüyorsun delikanlı?"

Callum omuz silkti. Katrine'e yavaşça göz gezdirdikten sonra tembel bir gülümsemeyle ona baktı. "Buharlı genç kadınlar sanıldıkları kadar ilginç değiller. Biraz ruh ferahlatıcıdır."

Raith'in ağzı köşeden kıvrıldı. "*Biraz* ruh mu? Bir farenin mizacı demek daha doğru olur."

Katrine sinirlenmişti ama bu konuya itiraz etmek için çok az dayanağı olduğunu da gayet iyi biliyordu. İngiliz Gardner kuzenlerinden biri, kendisiyle oynamaya kalkışan kuzeninin kulaklarını patlattıktan sonra ona "yönetici cadaloz" demişti. Ve en küçük kız kardeşiyle sık sık Roseline'in bir İngiliz gülü, kendisinin ise bir İskoç devedikenini olduğu konusunda şakalaşırdı. Bu doğrudu; tatlı ve nazik biri değildi. Ama Raith'in bunu bu kadar açık bir şekilde söylemesi öfkesini artırdı.

Ancak o daha cevap vermeden kuzeni ortalığı daha da karıştırmaya başlamıştı. "Eğer genç kız yeterince güzelse, huysuz bir mizacı görmezden gelebilirim. Ve Bayan Campbell da kesinlikle öyle. Hadi ama Raith," diye kandırdı Callum, kuzeninin ağzı belirgin bir küçümsemeyle sıkılaştığında, "dürüstçe

Ocak ateşinin yanında kızarmış yüzü ve aşağıya dökülen bukleleriyle çizdiği güzel resmi görmezden mi geliyorsunuz?"

Ancak Raith, cevabını bilmesine rağmen böylesine hamile bir soruya yanıt verecek değildi. Katrine Campbell'ı görmezden gelmek başaramayacağı bir şeydi. Hele de böylesine çekici bir görüntüsü varken. Yüzünde sığın ve tahrik olmuş öfkesinin getirdiği yüksek renk, tutkunun kızarmasını andırırken, saçlarını hapseden tokalarından kurtulan nemli dallar, kendi kızıl enerjileriyle canlı görünüyordu. İnsanın tokaları bir kenara fırlatıp vahşi buklelerin etrafında dolanmasına izin veresi geliyordu.

Ah, evet, Callum haklıydı, diye isteksizce itiraf etti Raith, hovarda kuzeninin de kendisiyle aynı erkeksi dürtüleri hissettiğinin farkındaydı.

Çaba sarf ederek bakışlarını Katrine'den ayırdı ve Callum'a baktı. "Onun kim olduğunu ve neden burada olduğunu hatırlayabilirsin."

"Oh, hatırlıyorum."

"O halde şehvet dolu eğilimlerini bundan daha iyi kontrol edemiyorsan, ondan tamamen uzak durmanı öneririm."

"Senin yaptığın gibi mi?" Callum alay etti.

Raith'in çenesi acımasızca büküldü ama cevap vermedi. Katrine'i kendi sağduyusuna rağmen aradığını açıklamadı. Onun iyiliği için duyduğu endişeyi de itiraf etmedi. Onu mutfağında çalıştırma zorunluluğundan büyük pişmanlık duyduğunu ona asla söylemedi... özellikle de şimdi, onu ocakta çalışırken gördüğünde. Yine de onu kilitli kapılar ardına hapsetmek daha da zalimce olurdu. Bunun yerine onu meşgul etmek, yaramazlık yapmasını engellemenin en iyi yoluydu; burada her zaman hizmetkârlarından birinin gözetimi altındaydı.

Raith, aslında çok da kötü görünmediğine karar verdi. Kuzenine ıslak bir çarşaf fırlatmıyorsa tabii. Anlaşılan onun için gereksiz yere endişelenmişti. Uzak durmalıydı, diye kabul etti Raith sessizce. Özellikle de sivri dilli esirinin onu gazabının yeni hedefi yapmak için yanıp tutuştuğu belliyken; yeşil gözlerindeki ısının içini yaktığını hissedebiliyordu.

Katrine gerçekten de fokur fokur kaynıyordu. Sanki orada değilmiş gibi ikisinin kendisini ezip geçmesini izlerken, çılgılık atma arzusunu kontrol etmek için tüm iradesine ihtiyaç duyuyordu. "Seni bu kadar endişelendiren şey nedir?" diye sordu Raith'e. "Kuzeninin beni baştan çıkaracağından mı korkuyorsun yoksa benim onu baştan çıkaracağımdan mı?"

Raith bakışlarını ona çevirdi. "İkisi de. İkisi de." Aşağı baktı ve dikkatle karnını değerlendirdi. "Seni eve, kuzenimin piçini doğuran amcanın yanına göndermek istemem."

Ağzı şok içinde açık kaldı. Kız karşılık verecek akli kendinde bulamadan, onu amcasına geri götürme planını sorgulamayı ya da Raith'e serbest bırakılması için hangi adımları attığını sormayı aklından bile geçiremeden, adam aniden topuklarının üzerinde döndü ve odadan çıktı.

Adamın küstahça reddetmesi ve sözlerinin acısı Katrine'in adama bir zarar vermeyi arzulamasına neden oldu. Hâlâ orada duruyor olsaydı, kazanın içindekilerin tamamını ona fırlatabilirdi. "Veba onun soğuk kalbini alsın!" diye mırıldandı yumruklarını sıkarak.

"İtiraz ettiğiniz şey çocuk sahibi olma fikri mi?" Callum alaycı bir tavırla sordu. "Yoksa onların benim olması mı?"

Katrine bir an irkildi, Raith'in kuzeninin orada olduğunu bile unutmuştu. Ama onun ne söylediğini anladığında, yanaklarının saçları gibi kıpkırmızı olduğunu hissetti.

"Hayır, bence piçlerinizi taşımak harika bir fikir!" diye tüm dünyaya duyurdu. "Hazır başlamışken neden bir düzine doğurmuyoruz? Ne güzel olurdu değil mi? Calvinist amcamın evine eteklerime yapışmış bir düzine çocukla dönüyorum! Bakın o zaman beni evinden ne kadar çabuk kovacak."

Sesindeki acı belli oluyordu, orada durmuş Callum'a bakıyordu. Onun öfkeli bakışlarına sempatik bir sırıtişla karşılık verdi.

O anda yaptığı patlamadan utanan Katrine bakışlarını Callum'dan kaçırdı ve kararlı bir şekilde çamaşırları yıkamaya geri döndü.

"Gayrimeşruluk burada İngiltere'deki gibi damgalanmıyor," dedi sakın bir mizahla. "Kazara doğan çocuklar utanç verici değildir. Gerçekten de, evlilikten doğan herhangi biri kadar şefkatle bakılırlar. Bilirim ki -" ses tonu alaycı bir hal aldı "-ben de bir kaza çocuğuyum. Doğumum hiçbir zaman aleyhime kullanılmadı... İngiliz kanım dışında tabii. O her zaman şüpheli olmuştur."

Adamın daha önce yarı İngiliz olduğunu itiraf ettiğini hatırlayan Katrine, onun doğum koşullarını merak edecek kadar kızgınlığını unutmuştu. Ama konuşmanın gidişatı onun zevkine göre fazla şehvetliydi ve gayri meşruluk konusuna bir son vermeye karar verdi. "Beni rahatlatmaya çalıştığınız için teşekkür ederim Bay MacLean, ama sanırım çocuklarınızı doğurma işinden vazgeçeceğim. Zaten burada yeterince uzun kalmaya niyetim yok." En azından öyle olmayacağını *umuyordu*. Umarım amcası

tam Şu anda onu kurtarmaya gidiyor, onu aramak için bir alay İngiliz askeriyle Highlands'i tarıyordu. Ne de olsa, çalınan herhangi bir sığırının peşine düşerdi ve o da kendi eti ve kanıydı. Belki Colin Amca onun serbest bırakılması için para ödemek zorunda bile hissedebilirdi....

Callum onun hulyalı düşüncelerini bölerek, "ocuklarımı almanın o kadar da zahmetli olduğunu düşünmezsiniz," dedi. "Aslında, çelişkiye düşmekten korkmadan söyleyebilirim ki, büyük bir zevki kaçırmış olursunuz."

Katrine gözlerini tavana kaldırarak sabır diledi. Adamın ısrarı inanılmazdı, tıpkı kendine güveni gibi. Öfkeyle omzunun üzerinden Callum'a baktı ve onun kara gözlerinde dans eden şeytanları gördü.

"Utanmazca davrandığımın farkındayım," dedi sevimli bir sırıtışla. "Bu benim çocuksu cazibemin bir parçası."

Katrine ona sakinleştirici bir bakış attı ama bu bakış Callum üzerinde hiçbir etki yaratmadı. Yine de Şu anki huysuz ruh haline rağmen, onun apkın mizahına ya da erkeksi çekiciliğine karşı bağışıklığı yoktu. Gerçekten de Katrine kötü mizahının Callum'un muzip sırıtışının sıcaklığı altında kaybolduğunu hissetti. *Neredeyse* -neredeyse- ona gülümseyecekti ki, göz ucuyla çamaşır odasının penceresinin dışındaki hareketi fark etti.

Pencere ahır avlusuna bakıyor, ahırların manzarasını görüyordu. Avluya göz atan Katrine küçük bir grup adamı gördü ve Lachlan'ın parlak kızıl saçlarını tanıdı. Bu renk olmasa onu tanıyamazdı, çünkü o da Raith gibi son moda giyinmiş, frak ceket ve deri binici pantolonu giymişti. Lachlan Şu anda kendi kestane rengi atının ve Raith'in kaçırıldığı gece bindiğı siyah atın dizginlerini tutuyordu.

Ve sonra Katrine lordun kendisini gördü. Malikânedен arka kapıdan ıkmişti ve avluda adım adım ilerliyordu, uzun boylu ve otoriter görünüyordu, sert ve yakışıklı yüzü sabitti, üzerinde bir nüfuz edilemezlik havası vardı.

Callum'un klanını yeni bir baskına götürmeye niyetli olup olmadığını merak ediyordu ama adamların şık kıyafetlerine bakılırsa, bir komşuya sabah ziyareti yapmaktan daha haince bir şey yapmadıkları anlaşılıyordu. Katrine tam Callum'a MacLean'lerin nereye gittiğini soracaktı ki Callum kendisi bir açıklama yapmaya gönüllü oldu.

"Raith'in kısa bir yolculuk yapması gerekiyor," dedi yumuşak bir sesle. "Saygıdeğer kuzenimin ilgilenmesi gereken bir işi var."

İçinde aniden umut yükseldi. Baş tutsağı uzaktayken bu onun en iyi kaçış şansı olabilirdi. Belki de denemeli....

Ancak Callum onun düşüncelerini okumuş olmalıydı ki, ona eğlenerek baktı ve başını salladı. "Bu düşünceyi o güzel kafandan çıkar Katie. Raith senin dikkatle izlenmen için emir verdi. Bulunup geri getirilmeden önce bir mil bile gidemezsin."

Katrine isteksizce yeniden düşündü. Bir kaçış girişiminde bulunup saçlarından sürüklenerek geri götürülmek küçük düşürücü olurdu. Tam o sırada pencereye yakın bir yerde yine bir hareketlilik gördü. Bir adım daha yaklaşıncı küçük bir figürün mutfak binalarının gölgesinden dışarı fırladığını ve Raith'in birkaç adım ötesinde aniden durduğunu gördü. Katrine bunun o gün daha önce gördüğü kuzguni saçlı genç kız olduğunu fark etti.

Raith çocuğu gördüğünde o da durdu, aynı zamanda ona gülümsüyordu, o kadar tatlı ve saf bir gülümsemeydi ki Katrine nefesini tuttu. Raith ne dediğini anlayamadığı bir şeyler söyledi ama çocuk bir an tereddüt ettikten sonra kendini onun kollarına bıraktı. Raith genç kızı yakaladı ve yoluna devam ederken onu yakınında tuttu, küçük kollarını boynuna sararken onunla konuştu, kirli halinin güzel ceketine ve beyaz boyun örtüsüne ne yaptığından habersiz görünüyordu.

Adam grubuna ulaştığında onu yere bıraktı ve korkmuş bir tavşan gibi ahırlarda kaybolmadan önce ince omzunu sevgiyle sıktı. Bakışları düşünceli bir şekilde onu takip etti, sonra atına bindi ve diğerleriyle birlikte avludan çıktı.

Pencereden dışarıyı izleyen Katrine sorgulayan bir bakışla Callum'a döndü. "Kim bu çocuk?"

Yaramaz sırtışı solmuştu ve şimdi omuz silkiyordu. "Adı Margaret ama biz ona Meggie deriz."

"Evet, ama o kime ait? Ailesi kim?" "Ailesi öldü."

"O zaman onunla kim ilgileniyor? Kıyafetlerinin durumuna bakılırsa, hiç kimse diyebilirim."

Callum geniş omuzlarını bir kez daha silkti. "Sanırım Flora göz kulak oluyor ama kimse onu her dakika izlemiyor, bildiğim kadarıyla."

"Ama mutlaka birileri çocuktan sorumludur!"

Katrine'in bariz endişesi karşısında bir kaşını kaldırdı. "Elbette. Laird, klanının tüm üyelerinden sorumludur. Ama bu durumda Raith onun yasal vasisi. Meggie de onun vesayeti altında."

Katrine düşünceli düşünceli baktı. Aralarındaki ilişkinin tam olarak ne olduğunu merak etmişti, özellikle de Raith'in çocuğa verdiği şefkatli gülümsemeyi gördükten sonra. "O zaman," diye önerdi Katrine, "ona daha iyi bakılmasını sağlamalı. Etrafta başıboş dolaşmak için çok genç."

"Neden bunu Raith'le konuşmuyorsun?"

"Belki de yaparım." Diğer pek çok şikayetin yanı sıra, sessizce ekledi.

Yıkama işine geri döndü, düşünceleri küçük Meggie'nin kaderiyle o kadar meşguldü ki Callum'un alaycı yorumunu fark etmedi bile. "Sanırım az önce kovuldum." Kadın cevap vermeyince başını salladı. "Hem de bir bebeğin lehine. Ne kadar aşığılایıcı."

Callum alaycı bir selamla onu uğurladığında Katrine sadece başını salladı, çünkü Raith MacLean'in nasıl olup da evlatlığının vahşi ve denetimsiz bir şekilde büyümesine izin verecek kadar merhametsiz olduğunu gerçekten merak ediyordu.

Ancak onu bir sonraki görüşünde koşullar öyle bir hal almıştı ki, çocuk hakkında soru sormayı tamamen unutmuştu. Ertesi gündü ve Katrine yüksek tavanlı mutfakta, Flora'nın karıştırdığı hamurdan börek yapmakla meşguldü. Yanında bulaşıkçı kız sebzeleri doğruyordu.

Flora bir süreliğine dışarı çıktığında Katrine genç hizmetçiyle başarısız bir şekilde sohbet etmeye çalıştı. Kızla arkadaş olmak niyetindeydi, çünkü MacLean akrabaları arasında rüşvete en yatkın olanı bu küçük sersemdi. Colin Amca'ya bir mesaj götürmeye ya da en yakın garnizondaki İngiliz askerlerine bir not kaçırmaya ikna edilebilirse...

Ancak Katrine'in çabalarına karşılık aldığı tek şey boş bir bakış oldu. On dakika süren bu tek taraflı diyalogdan sonra Katrine sonunda bıkkınlık içinde kızın doğuştan mı kaba olduğunu yoksa lordun bir Campbell'la konuşmama emrine karşı gelemeyecek kadar çekingen mi olduğunu sordu.

Scullion sadece utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdi ve evin arkasındaki ocaktan biraz su almak için bir kova aldı.

"Bunu senin için yapmamı ister misin?" Katrine teklif etti. "Bir süreliğine evden çıkma şansına hayır demem."

Tek cevap bir başka boş bakış ve ardından mutfak kapısının sessizce kapanması oldu.

"Burada tutsak olduğumu biliyorum," diye mırıldandı Katrine, "ama en azından teklifimi reddetme nezaketini gösterebilirdiniz."

Raith arkasından konuştuğunda irkildi. "Kız kaba davranmıyordu. Sadece seni anlamadı. O sadece Galce konuşuyor."

Katrine omzunun üzerinden bakarak ona sinirli bir kaş çattı. Önceki sabahtan çok daha rahat giyinmişti, bu kez ceket ya da yelek giymemişti. Ve çizme yerine, düz pamuklu çorapların üzerine çelik tokalı ayakkabılar giymişti. Kuzenin bir gün önce yaptığı gibi bir omzunu kapının pervazına dayamıştı ama Raith'in görüntüsü kadının hislerini çok daha güçlü bir şekilde etkiledi. Raith'in delici mavi bakışlarıyla karşılaştığında Katrine midesinin çukurunda tuhaf bir kıpırdanma hissetti, nabzında anlamsız bir hızlanma oldu. Kararlılıkla bu hisleri bastırdı. Kanunsuz tutsağına karşı bir çekim hissetmek aşırı derecede embesilce olurdu.

"Madem beni anlamadığını biliyordun," dedi Katrine, "neden konuşmama ve kendimi aptal durumuna düşürmeme izin verdin?"

Kara kaşları alaycı bir tavırla kalktı. "I? Senin aptalca davranmanla hiçbir ilgim yok. Kendi başına gayet iyi başarıyordun."

Katrine dişlerini sıkarak çalışma masasına geri döndü. "Beni ne zaman bırakmayı düşünüyorsun?" diye bağırdı.

"Artık sana ihtiyacım kalmadığında."

Adamın kayıtsız cevabı üzerine, domuz yağıyla karıştırılmış yulaf ezmesi dolu kâseye ters ters baktı. Bu görüntü ona Ardgour Lordu'yla yaşadığı başka bir sıkıntıyı hatırlattı. Meydan okurcasına, yoğurmakta olduğu hamur yığının parçaladı ve yumrukladığı şeyin Raith'in burnu olmasını diledi. "Yulaf!" Tekrar vurdu ve yapışkan karışım yumruklarının altından sıçradı. "Yulaftan bıktım usandım! Yulaflı kekler, yulaf lapası, yulaf yahnisi! İnsan mahkumlarınıza biraz çeşitlilik sunmayı göze alabileceğinizi düşünüyor."

"Bazı İskoç çocukları günde bir ekmekten başka bir şey yemiyor ve bu konuda kendilerini şanslı sayıyorlar."

Ses tonu sertleşmişti ama Katrine bunu görmezden geldi, şikâyetine o kadar dalmıştı ki fark etmedi ya da umursamadı bile. "Size hizmet etmezsem beni hapse atmakla tehdit ettiniz ama açlık tayıyından daha iyisini beklerdim. Sanırım ben

açlıktan ölmeyi tercih ederim. En azından o zaman öldürülmüş bedenimi geri getirdiğinizde amcamın intikam almak için tartışmasız bir nedeni olurdu."

Raith cevap vermeden önce kısa bir duraklama oldu. "Doğru düzgün beslenemediğinin farkında değildim. Anladığım kadarıyla Flora gardiyanınız olarak görevlerini fazlasıyla ciddiye alıyor."

"Öyle diyebilirim!"

"Ona seni beslemesini söylemeliydin."

"Peki onu nasıl ikna edecektim? O sadece senin emirlerine uyuyordu."

"Benim emrim değil... ve bana gelebilirdiniz."

Onun kışını tekmelemeyi tercih ederken kendini nasıl böyle alçaltabilirdi? Katrine dönüp karanlık bakışlarını ona dikti ve mavi gözlerini kendi gözlerindeki ateşle buluşturdu. Yulaf rejimini Raith'in değil Flora'nın belirlediğini fark etmek için rahatlatmamıştı. "Beni mutfağına yaklaştırmama bile şaşırdım. Yemeğinizi zehirleyeceğimden hiç mi korkmuyorsunuz?"

Raith onun bakışlarına bir an için eşit bir şekilde karşılık verdi, sonra yüzündeki ifade gevşeyerek eğlenceye benzeyen bir hal aldı. "Hayır. Çünkü beni zehirlemiş olsaydın, öldürülmüş bedenim asla amcana ulaşamazdı."

"Yemin ederim, elime fırsat geçse ben de yapardım," diye mırıldandı Katrine. "Ne yazık ki herhangi bir zehir keşfedemedim. Evin dışına çıkmama izin verilseydi bahçede ölümcül bir şey bulabileceğime şüphe yok."

"Kınama mı seziyorum, Bayan Campbell?" Raith sorguladı ve bu kez ağzının yavaşça kıvrılmasında ve gözlerindeki parıltıda kesin bir mizah ölçüsü vardı.

"Kınama!" Katrine tükürdü. "Evet, kınamayı algılıyorsun, seni... seni kalpsiz şeytan! Hiçbir hizmetkâra bana davrandığınız kadar kötü davranmadım. Ben asla-"

"Sınıra yakın Langholm'un iyi vatandaşları konuşkan, huysuz fareleri susturmak için hangi yöntemi kullanıyor biliyor musunuz? Dizgin gibi bir alet, adı kepek. Başın üzerine yerleştiriyorlar ve ağzın içine doğru çıkan keskin bir çivisi var. Dili hemen bastırıyor."

Katrine Raith'e baktı, yüzünde öfke ve tiksinti ifadeleri yarışıyordu. "Aşağılık, insanlık dışı tehditlerini savurmaktan hiç bıkmaz mısınız?"

Cevabı iğrenç bir sırıtış oldu. Onun küçük öfke nöbetinden zevk alıyordu! Katrine yumruklarını sıktı ve bir silah bulmak için etrafına bakındı, tek bir arzuyla hareket ediyordu, bu herife onunla eşit olduğunu göstermek. Bakışları bulaşıkçı kızın şalgam dilimlemek için kullandığı *sgian dhu*'ya takıldı; çok amaçlı

İskoç hançeri, asi İskoçyalıların yasal olarak sahip olmalarına izin verilen tek bıçaktı. Katrine hançeri kaptığı gibi dönerek onunla yüzleşti.

Kesik siyah kaşlarından biri, sanki hançeri onun üzerinde kullanmasına meydan okurcasına soru sorarcasına kalktı. Ama gözlerinde bu meydan okumadan zevk alacağını belli eden bir beklenti parıltısı vardı.

Tehdidini yerine getireceğinden değil tabii. Katrine orada durmuş ona bakarken içini aciz bir öfke kapladı. Başka bir insana, hatta ona bile böyle bir silah kullanmaya cesaret edemezdi ve Ardgour Lordu da bunu çok iyi biliyordu.

Gergin sessizliği ilk bozan Raith oldu. "Menünüzde ne tür bir çeşitlilik olmasını istersiniz?" dedi nazikçe ve onun yelkenlerindeki rüzgârı tamamen aldı.

Kullanmaya hiç niyeti olmadığı bir bıçağı salladığı için kendini umutsuz ve inanılmaz derecede aptal hisseden ve bu yüzden ona kızan Katrine, yine de *sgian dhu*'yu sertçe masaya geri koyarken başını dik tutmak için kendini zorladı. Aklına gelen ilk sebzenin adını söyleyerek, "Pırasayla yetinirdim," diye mırıldandı. Bu sebzenin aynı zamanda İngiltere'deki eviyle özdeşleştirdiği ürün olması ona saçma gelmişti. Büyüdüğü çiftçi toplumundan kopup İskoçya'da şansını denemek için duyduğu şiddetli arzu şimdi tamamen aptalca görünüyordu. Evet, pırasayla yetinecekti. Eğer bir gün evine dönebilirse, ocağın başında tamburlu çerçevesiyle sessiz bir sandalyeye razı olacaktı.

"Pırasa mı?" Raith düşünceli düşüncelerini bölerek yankılandı. Merakla ona bakıyor, onun belirsiz düşünce sürecini açıkça anlamıyordu. "Pekâlâ, Flora'ya söyleyeceğim."

Katrine'e bir an daha baktı, sanki onun zihninin işleyişini anlamaya çalışıyordu. Sonra omuzlarını kapı pervazından iterek döndü ve mutfaktan çıktı.

Katrine'in öfkesi, bu kadar basit bir şekilde kovulduğu için bir kademe daha yükseldi. Onun ardından bakarken, Raith'in doğumunun meşruiyetine dair ciddi şüpheler uyandıran bir kelime mırıldandı ve sonradan aklına geldiği üzere kuzeni Callum ile klan üyesi Lachlan'ı da bu referansa dahil etti. Ama işine döndüğünde, kızgınlığını sadece Raith'e odakladı.

Flora mutfığa girdiğinde ona olan öfkesini hamurdan çıkarıyordu.

"Laird diğlerleriyle aynı yemeği yiyeceğinizi söyledi," dedi Flora, yeni emirlerden ne memnun ne de rahatsız olmuş gibi bir sesle.

"Ne kadar da cömert," diye homurdandı Katrine, diğler köleleriyle aynı haklara sahip olmaktan pek de hoşnut değildi. "O düzenbazın dayanılmaz küstahlığı!" diye ekledi nefesinin altından. "Fırsatım varken onu ezip geçmeliydim."

Ama Flora duydu ve keskin mavi gözleri kısıldı. "Dağlık bölgelerde bir söz vardır; ısırımıyorsan dişlerini gösterme."

"Henüz onu ısırmayı denemedim," diye karşılık verdi Katrine, savunmasız ekmeğe bir yumruk daha atarak, "ama sizi temin ederim ki bunu aklımda tutacağım."

Ancak o zaman onu koğuşu hakkında sorgulama niyetini hatırladı.

OceanofPDF.com

Altıncı Bölüm

Hiç şüphesiz, diye düşündü Katrine, küçük yaştan beri iki kız kardeş yetiştirdiği için MacLean'ın kuzguni saçlı gözdesini aklından çıkaramıyordu. Ellerini hangi işle meşgul ederse etsin, Raith'in kendisi hakkındaki planlarını bozmak ve Cair House'dan kaçmak için kendi sorununu çözmeye ne kadar konsantre olursa olsun, solgun küçük yüzdeki o perili kara gözleri görmeye devam ediyordu.

Bu yüzden Katrine o gün hizmetçilerin çalışma odasının taş döşeli zeminini süpürmekle meşgulken çocuğun varlığını hissettiğinde hayal gücünün oyun oynadığını düşündü.

Ama hayal görmüyordu. Arkasını döndüğünde, o ciddi gözlerin kendisini izlediğini gördü. Meggie kapının hemen girişinde durmuş, içi samanla doldurulmuş yırtık pırtık bir oyuncak bebeğe tutunuyordu. Yüzü ve saçları bir önceki günden daha az dağınık değildi, ancak üzerinde daha az kirlenmiş farklı bir elbise vardı.

Katrine hemen süpürmeyi bıraktı. "Merhaba," dedi gülümseyerek. "Meggie, değil mi? Gördün mü, adını keşfettim."

Meggie sadece baktı.

"Beni ziyaret etmenizden onur duydum." Özellikle de Flora seni uzaklaştırdıktan sonra, diye ekledi Katrine kendi kendine. Ama selamına karşılık alamadı. Küçük kızı incelerken gülümsemesi biraz soldu. Çocuk çok sessizdi... doğal olmayan bir şekilde. Ama belki de bulaşıkçı gibi o da sadece Galce konuşuyordu.

O sabah mutfakta yaşanan olayı hatırlayan Katrine, MacLean laird'in orada pusuya yatmış olmasını bekleyerek kapı aralığına hızlıca bir göz attı. Ama ne o ne de kuzeni görünürlerde yoktu, Flora'nın da mutfaktan sesi duyulmuyordu.

"İngilizce biliyor musun Meggie? Sassenach biliyor musun?"

Çocuk en azından kelimeyi anlamıştı, çünkü geriye doğru bir adım attı, genç gözlerinde bir endişe ifadesi parladı. Katrine yanlış bir şey söylediğini fark etti ve yavaşça süpürgesini sürmeye devam etti. Çocuğu kendisini kabul etmesi için zorlamak istemiyordu.

Hareketlerini sabit ve yavaş tutarak ara sıra Meggie'ye bir bakış fırlatıyor, her an kaçmasını bekliyordu. Meggie kaçmayınca Katrine çocukken öğrendiği, iki karganın ölen bir şövalyenin kaderini tartıştığı bir şarkıyı hafifçe mırıldanmaya başladı. Meggie'nin küçük, meraklı bir kuş gibi başını eğdiğini görünce şarkının sözlerini söyledi:

Annemin yolunda yürürken,
İki corbie'nin yele yaptığını duydum.

Çocuğun ağzının kenarlarına dokunan bir gülümseme iması, Katrine'in kalbine de dokundu. Geri kalan dizeleri söylerken süpürgesi hareketsiz kaldı. Son satırı bitirdiğinde Meggie'nin kara gözleri parlıyordu.

Sessizlikte Katrine kalbinin dolduğunu hissetti. Aynı dili konuşsalar da konuşmasalar da, küçük kıza ulaşmıştı.

"Benimle şarkı söylemek ister misin Meggie? Hatırlanması gereken bir sürü kelime var ama sen zeki bir kıza benziyorsun. İlk satır basit. Benden sonra söyleyebilir misin? 'Yürürken-'"

"Bu yeterli olacaktır, Bayan Campbell."

Katrine, Raith'in sert sesiyle irkildi. Onunla yüzleşmek için döndüğünde ses tonundaki sertliğin yüz hatlarındaki acımasız ifadeye de yansıdığını gördü. Ama nabzındaki anlamsız sıçramanın onun ani varlığı karşısındaki şaşkınlıkla ya da karanlık ifadesinden duyduğu korkuyla hiçbir ilgisi yoktu. Onu bu şekilde etkileyen sadece adamın görüntüsüydü.

Böylesine tedirgin edici bir farkındalık, öfkeli sözlerine güç kattı. "Beni uyarmadan hep sinsice yaklaşmak zorunda mısın? Sen ve kuzenin buraya her gelişinizde beni bir yıllık büyümemden korkutuyorsunuz ve zaten uzun ömürlülüğüm yeterince sorgulanıyor."

Ama Katrine sesini yükselttiğine anında pişman oldu, çünkü Meggie geri çekildi, saman bebeğini daha sıkı tutarak ondan uzaklaştı. Çocuk korunmak için Raith'i de aramadı, onun yerine gülümsemeyen, sessiz adama korkulu bir bakış attı, görünüşe göre onun

emirlere itaat etmediği için azarlanmaktı. Katrine de böyle düşünüyordu ve kızın savunmasına şiddetle katıldı.

"Meggie yanlış bir şey yapmadı! Aslında burada olması benim hatam. Gitmek istedi ama ben kalıp benimle konuşmasını sağladım. Eğer birini cezalandırmanız gerekiyorsa, bu ben olmalıyım. Eğer öyle diyorsanız yine sadece yulaf yiyeceğim."

Raith onun yalvarışını duymazdan geldi ama bakışlarını koğuşuna odaklayarak yumuşattı. "Meggie, genç kız, burada olmamalısın. Neden gidip Flora'yı bulmuyorsun?"

Çocuk sadece ona baktı, gözleri yine kocaman ve periliydi.

"Meggie, git artık."

Ona son bir kez acıyla baktıktan sonra yanından geçip odadan kaçtı. Kadın gittiğinde Raith sert bakışlarını Katrine'e çevirdi. "Ondan uzak dur," dedi o kadar yumuşak ve ölümcül bir sesle ki Katrine ürperme isteğini kontrol etmek zorunda kaldı.

"Ona zarar verecek değildim," diye mırıldandı Katrine. "Benim ne yapabileceğimi düşünürseniz düşünün, ben bir çocuğa asla zarar vermem."

Raith aynı ölümcül ses tonuyla, "Seni onun yanında istemiyorum," diye tekrarladı. "Ama neden? Bence tamamen mantıksız davranıyorsun. Tek yaptığım

onunla konuşmak için-"

"O konuşmuyor."

"İngilizce bilmiyor mu demek istiyorsun? Ama anlıyor gibiydi.

."

"*Yani*, hiç konuşmuyor."

"Seninle değil, şüphesiz! Küçük bir çocuk olsaydım ben de seninle konuşmazdım.

ve sen bana çok sert baktın. Senden korktuğuna şüphe yok. Zavallı çocuğa nasıl bu kadar kötü davranabiliyorsun? O senin velin, senin sorumluluğunda. Ona daha iyi bakmalısın."

Raith dişlerini sıktı, çenesindeki kaslar sanki sabırla savaşıyormuş gibi acımasızca çalışıyordu. "Her konuda yanıyorsunuz Bayan Campbell. Vesayetim altındaki kişiye kötü davranmam ve o da ben dahil kimseyle konuşamaz." Durakladı ve ona küçümseyerek baktı. "Onun durumu için Sassenach askerlerine teşekkür etmelisiniz."

Ses tonundaki iğneleyici alay Katrine'in sinirlerini bozdu. "Tabii ya, suçu Sassenach'lara at! Zararsız bir çocuğa ne yapmış olabilirler ki?"

Konuştuğunda, zar zor duyulabilen ses tonu daha da ürperticiydi. "O izlerken annesine tecavüz edip öldürdüler."

Katrine şok olmuş bir sessizlikle ona baktı, ağzı yarı açıktı. Az önceki dürüstlüğünden utanarak sertçe yutkundu, vicdanı onu derinden yaraladı.

"Nasıl-" diye başladı ve sesinin sadece bir vıraklamadan ibaret olduğunu fark etti. Durdu ve tekrar yutkundu. "Böyle bir şeyin olmasına nasıl izin verilebilir?"

Raith'in karanlık bakışlarındaki taş gibi soğukluk buz gibi içine işledi. *"İzin verildi mi? Lütfen söyleyin, hangi cehennemdeydiniz Bayan Campbell? Başınızı yorganın altına mı saklıyordunuz? Tecavüz ve cinayet Highlands'de sıradan bir olaydır, İngilizlerin adalet dağıtma yöntemidir. Kırk beşten beri, gerçek krala sadık olan bizler hayvan muamelesi görüyoruz."*

Yüzü granit gibiydi ama ses tonundaki acılık aralarındaki havada titreşiyordu. Yine de kanını donduran Raith'in gözlerindeki bakıştı. Bu kez Katrine ürperdi. Korunaklı İngiliz dünyasında bile, İskoçya'nın yağmalanmasıyla ilgili konuşmalardan uzak kalmamıştı ama vahşetin abartıldığını düşünmüştü. Yaralı erkeklerin kılıçtan geçirildiği, isyancıların kulübelerinde diri diri yakıldığı, kadın ve çocukların saldırıya uğrayıp vahşice katledildiği hikayelerini hatırladığı güzelliklerle bağdaştırmak zordu. Ama belki de bu tür dehşetlere inanmak istememişti.

Yine de Meggie, Kırk Beş'ten sonraki misillemelere yakalanmak için çok gençti. Aslında, daha doğmamıştı bile.

"Ne zaman oldu bu?" Katrine çocuğun gözlerindeki ıstırap dolu bakışı hatırlayarak ve anlamak isteyerek sordu.

"Detayları mı istiyorsun? Ne hastalıklı bir merakınız var."

Katrine onun ses tonuyla sertleşti. Belli ki Sassenach Campbell ona bir şey açıklamak niyetinde değildi. "Hayır," dedi sessizce, "hastalıklı bir merak değil bu. Sadece Meggie hakkında daha fazla şey öğrenmek istedim."

Raith'in kara gözleri ona dik dik baktı. "Bu seni ilgilendirmez. *O* seni ilgilendirmiyor. Ondan uzak durmanı istiyorum."

Sadece yardım etmek istediğini söyleyebilirdi ama o gün zaten iki kez öfkesine yenik düşmüştü. Daha önceki düşüncesiz sözlerini hatırlayan Katrine ona acizce baktı. "Özür dilerim... düşüncesizliğim için. Düşünmeden konuştum."

"Bunu oldukça sık yapıyorsun, değil mi? Belki de bir süre dilin yerine süpürgeyle egzersiz yapmayı denemelisin."

Raith'in alaycılığının altında pişmanlığının bir kısmı kayboldu. Ona sırtını dönerek süpürgeyi aldı ve acımasızca süpürmeye başladı.

kararlı vuruşlar.

O anda gitmesini bekliyordu; gerçekten de gitmesini umuyordu. Ama bir an sonra hâlâ onun karanlık bakışlarının kendisini delip geçtiğini hissedebiliyordu. Neden hâlâ orada olduğunu, hatta onu mutfığa neyin getirdiğini bile anlayamıyordu, tabii bu sadece ona eziyet etmek için değilse.

Bu düşünceyle öfkesi daha da artan Katrine vuruşunun şiddetini artırdı, o kadar öfkeyle savurdu ki bir toz bulutu oluşturdu. Bulutu Ard gour Lordu'na doğru savururken büyük bir memnuniyet duyuyordu. Umardı ki adam tozda boğulurdu.

Ama istenen etkiyi yaratmadı. Raith bir adım geri çekildi, güvenli bir şekilde menzilden çıktı. Yine de uzaklaşmadı. "Bu sabah," dedi ses tonu bir kez daha donuklaşarak, "evden ayrılmak istediğinden bahsetmiştin. İsteğinizi yerine getirmeye karar verdim. Seni her dakika burada hapsedmek için gerçekten bir neden yok."

Duyduklarına itibar etmekten korkan Katrine yine de içinde bir umut alevlendiğini hissetti. Yine de, düşünceleri ileriye doğru koşarken bile, hevesinin yüz ifadesine yansımaları engellemeye çalıştı. Artık eve hapsedilmediği takdirde kaçma şansı ne kadar artacaktı?

Raith, "Gerçekten de burayı neden yönetemeyeceğinizi anlamıyorum," diye devam etti. "Kaçamazsınız. Her an izlenmeniz için talimat verdim. Üzerinizde bir düzine çift göz olmadan mahzeni ziyaret edemeyeceksiniz."

O zaman, diye düşündü Katrine kızgınlıkla, tuvalete gitmesi gerekmediği için şanslıydı; çatı katındaki yatak odasında bir lazımlık vardı. Ama hiçbir hanımefendi böyle şeylerden bahsetmezdi.

Dilini ısırarak Katrine, Raith'e kin dolu bir bakış fırlattı. Katrine'in umutlarını sadece yıkmak için mi yükseltmişti? En ufak bir kaçma şansı olduğunu düşünseydi elbette böyle bir teklifte bulunmazdı.

Her şeyden çok, onun bu cömert teklifini yüzüne vurmak istiyordu. Ama sadece kendine tükürmüş olacaktı; günlerce onun evinde kapalı kaldıktan sonra, kaçamasa bile dışarı çıkmasına izin verilmesini çok istiyordu. Yine de, bu ayrıcalık için ona teşekkür etmeden önce çizilmiş ve dörde bölünmüş olacaktı.

Katrine olabildiğince sert bir ses tonuyla, "Cömertliğiniz çok büyük," diye karşılık verdi. Süpürgesiyle süpürmeyi bıraktı ve onun yerine derin bir reverans yaptı.

Kadının minnettarlığının sahteliği adamın sinirlerini bozmuş olmalı ki, öfkesi ağzının gerilmesinden anlaşıyordu. "Bir gün, Bayan Campbell..." Raith nefesinin altında mırıldandı.

Adam tehdidini bitirmemişti ama Katrine bunun ciddi bir uyarı olduğundan hiç şüphe duymuyordu. Buna karşılık Katrine çenesini kaldırarak meydan okurcasına adamın bakışlarını karşıladı ve kapüşonlu, tehlikeli, için için yanan gözlere baktı. Adamın ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu ama bunun hoş bir şey olmadığından emindi.

Önce gözlerini kaçırmamaya, onun sert bakışları altında soğukkanlılığını korumaya kararlıydı. Katrine kendini son derece rahatsız hissetmeye başlamıştı ki Raith başka bir şey söylemeden arkasını döndü.

Adam odadan çıktıktan sonra orada öylece durup onun uzaklaşan ayak seslerini dinledi, morali tamamen bozulmuştu. Ev halkı tarafından izlendiğini biliyordu ama az önce verdiği emirler hakkında yaptığı açıklama, sonunda bir at çalıp kaçma umutlarını daha da kırmıştı. İtiraf etmekten nefret etse de, onun genç gözdesine zarar verebileceğini düşünmesi onu yaralamıştı. Onu nefret edilen bir Sassenach olarak görse bile, nasıl olur da onun hakkında bu kadar az şey düşünebilirdi?

Yine de onun hakkında ne düşündüğünü neden umursuyordu ki? Vicdansız bir caninin düşüncelerinin kendisi için bir anlam ifade etmesine izin verecek kadar aptaldı.

Böylece kendini azarlayan Katrine, Raith MacLean'la ilgili her türlü düşüncüyü aklından çıkarmaya kararlı bir şekilde, yenilenmiş bir güçle süpürme işine devam etti. Yine de kısmen başarılı olmuştu, çünkü Meggie'nin trajik hikâyesini her hatırladığında, Raith'in ona küçümseyerek bakışını, gözlerindeki suçlamayı, sanki İngiliz askerlerinin yaptıkları için onu suçladığını hatırlıyordu.

Katrine de çocuğu düşünmeden edemiyordu ve Flora'yı bir sonraki görüşünde konuyu ele aldı.

"Meggie'nin konuşmayacağı doğru mu?"

"Evet, zavallı ufaklık," diye cevap verdi Flora başını sallayarak.

Ama huysuz kadının Meggie hakkında söyleyeceği tek şey buydu. Katrine ne olduğunu sorduğunda Flora'nın ağzı bir midyenin ağzından daha sıkı kapandı.

Ancak Katrine sabrını kaybedip laird'in bakmakla yükümlü olduğu kişileri koruma becerisi hakkında aşağılayıcı bir yorum yaptığında Flora sesini bulabildi. "Dağlık bölgelerde bir söz vardır, Bayan Campbell-ekmeğini yediğin insanlar hakkında kötü konuşma."

Flora, Katrine'in öğrendiğine göre, konuşmasını atasözleriyle noktalama eğilimindeydi ve bu özel atasözünün tam zamanıydı; Katrine kaçırıldığından beri yediği ilk düzgün yemeği tabağına yeni koymuştu. Tuzlu etli turtaya ve dumanı tüten colcannon'a göz gezdiren Katrine alternatifini düşündü ve dilini tutmaya karar verdi.

İyi ki de öyle yapmıştı, çünkü tok bir mideyle geleceği hakkında iyimser olmak daha kolaydı. Akşam yemeğinden sonra morali giderek yükseldi ve o akşam geç saatlerde Katrine servis merdivenlerinden ihtiyatlı bir şekilde çatı katındaki odasına çıkarken eski güveninin çoğunu yeniden kazanmıştı.

Onu tutsak edenlerden bir şekilde kurtulmayı başaracaktı; sadece ilk başta umduğundan daha zor olacaktı. Fırsat kollamaya devam edecekti ve özgürlüğünü kendi başına kazanmayı başaramazsa, amcasının onu kurtaracağından emindi. Bu arada yeni aldığı evden çıkma iznini en iyi şekilde değerlendirecekti. Yarın çevresini keşfedecek ve arazinin yapısını öğrenecekti.

Katrine kısaltılmış gece kıyafetini giyip saçlarını örerken planlarını oluşturmaya başladı ve yorganın altına girdiğinde aslında yarın için sabırsızlanıyordu. Gözleri uykuya dalarken aklından geçen son düşünce yağmur yağmayacağı umuydu.

Highland gündeğumlarını hayal ediyordu ve şafaktan hemen önce uyanmaya başladığında, hem geçici özgürlük beklentisi hem de yeni bir Highland gününün doğuşunu deneyimleme şansı damarlarında beklenti yaratıyordu. Yattığı yerden sıçrayarak kalkan Katrine odanın bir köşesindeki küçük pencereye gitti. Tutsaklığının tek kurtarıcı yanı pencerenin evin arkasındaki dağlara bakıyor olmasıydı.

Güneşin doğuşunu kaçırmamıştı, diye fark etti Katrine sevinçle. Yüksek tepeler ve kayalıklar hâlâ karanlığa gömülüken, soluk kızıl şeritler gökyüzünü daha yeni aydınlatıyordu. İçini dolduran heyecan, kaçışla ilgili önceki düşüncelerini bastırdı.

Katrine bir an daha orada durup gecenin gölgelerinin kayboluşunu izledikten sonra aceleyle yıkanıp giyindi. Parmakları saçlarını çekiştirerek vahşi bukleleri serbest bıraktı, ama taramakla uğraşamayacak kadar sabırsızdı ve bu yüzden ateşli kütleyi dağınık bir şekilde sırtından aşağı düşmeye bıraktı. Harap olmuş terliklerinin çiyli otlar tarafından daha fazla mahvedilmesini istemediğinden, çocukluğunda olduğu gibi, Highlands'in her yerindeki İskoç kızlarının genellikle yaptığı gibi yalınayak yürüdü.

Sessizliğe ihtiyacı olduğunun bilincinde olarak arka merdivenlerden inerken hiç ses çıkarmadı. Evden ayrılmak için lorddan izin almış olsa da, ev halkını uyandırırrsa vadiyi keşfetmesinin engelleneceğinden korkuyordu.

Ancak korkusunun yersiz olduğu anlaşılıyordu, çünkü ev sessizdi. Katrine mutfağa girdiğinde, kendisinden önce sadece bulaşıkçının ayakta olduğunu fark etti.

"Biraz dışarı çıkmak istiyorum," diye açıkladı, anlaşılmayacağını bildiği halde. "Uzun sürmez." Kız ona utangaç bir gülümseme verdi ama kapıdan çıkarken onu durdurmak için hiçbir hareket yapmadı.

Katrine dışarı çıkar çıkmaz aniden durdu ve muhteşem manzarayı seyre daldı. Manzara onu büyülemişti. Dağlar puslu gri bir ışıkla yıkanırken, doğudaki gökyüzünün rengi kıızıla dönmüştü. Hayretler içinde kalan Katrine derin bir nefes aldı. Bu muhteşem bir ilkbahar sonu şafağıydı, soğuk ve berraktı, ufukta güneşin doğuşunu müjdeleyen bir parıltı vardı. *İşte bu* yüzden Yaylalar'daki evine dönmüştü.

Tüm kaçış düşünceleri aklından uçup gitti. Bu güzel yeni günün bir parçası olmak istiyordu. Ve bunu özel olarak yapmak istiyordu.

Katrine gizlice etrafına baktı. Avlu ıssızdı ama ahırdan gelen at kişnemeleri ve uykulu erkek sesleri MacLean klanının kıpırdanmakta olduğunun güçlü bir göstergesiydi.

Görülmemek için dua eden Katrine, hızlı adımlarla evin arkasındaki yanardağa giden patikaya doğru ilerledi. Avlunun kenarına ulaşp ormangülü çalılarının arkasına geçtiğinde, muhteşem manzaraya bakmak için tekrar durdu.

Önünde Ardgour dağlarının sisle örtülü yamaçları gökyüzüne doğru aniden yükseliyor, zirveleri şafağın pembe allığıyla renkleniyordu. Çok daha yakında, patikayı çevreleyen, narin bir bitki örtüsü vardı; huş ağaçları ve uzun üvez ağaçları arasında sarı İskoç süpürgesi çalıları ve bracken gölcükleri.

Katrine eğilerek uzun eteğinin ucunu yakaladı, yanlarını kıvırdı ve takılıp düşmesin diye beline soktu. Sonra bir kütük köprü aracılığıyla dalgalanan yanığı geçerek hevesle yola koyuldu.

Üst katta, Raith onun yatak odasının penceresinden kaçarcasına ayrılışına tanık oldu.

"Şimdi ne haltlar karıştırıyor?" diye mırıldandı, parmakları bir an için pencere pervazını kavradı.

Raith alçak sesle yemin ederek çıplak bir şekilde yere doğru yürüdü ve elbise dolabından avcı ekosesini aldı. Etrafına sardı ve belinden kuşaklayarak bir kilt oluşturdu, uzun ucunu göğsüne attı ve Katrine'i takip etmek niyetiyle odadan hızla çıktı.

Kocaman yatağını terk etmesine neden olan huzursuzluk için minnettardı, çünkü aksi takdirde onu görmeyi kaçıracaktı. Hal böyle olunca, onun aşağıdaki evin gölgesinden çıktığını fark edince irkildi. Bir an için onun bir at çalmaya çalışıp çalışmadığını merak ederek izledi. Eğer öyleyse işi zordu, çünkü adamları böyle bir girişim için tetikteydi.

Dağlardan kaçması daha da zor olacaktı, çünkü arazi bilmeyenler için vahşi ve tehlikeliydi ve deneyimli bir avcı bile kaybolabilirdi. Raith onun çıkış yolunu bulabileceğini sanmıyordu ama yine de en başından beri onun becerikliliğini hafife almıştı. Bunu bir daha yapmaya niyeti yoktu.

Ve böylece onu takip etti, duyguları onu rehin almaya karar verdiği andan beri ona karşı beslediği duyguların aynı kargaşasıydı. Gerçekten kaçabileceği endişesi. Onu engelleme zahmetine katlanmak zorunda kaldığı için duyduğu tiksinti. Onun ateşli ruhunun ve yumuşak ısıltısının kendisinde uyandırdığı cazibeden duyduğu tiksinti. Ve itiraf etmek istemese de, onun güvenliği için duyduğu endişe. Katrine'in izlediği yolu takip ederken Raith'in aklındaki en önemli şey bu sonuncusuydu, adımları uzun ve kararlıydı.

Yanığın üzerindeki kütük köprüden geçti; birkaç yüz metre sonra patika bir dereye döküldü. Daha oraya varmadan, bir kaya yığınının üzerinden geçerek küçük ama derin bir dereye dökülen başka bir derenin akıntısını duyabiliyordu. Vadiye geldiğinde Raith durakladı, bakışları puslu ışıktaki ince, kıvılcak saçlı bir genç kızı aradı.

Hemen başarılı olamadı. Uzakta, gölün parıltıyan maviliğine bir an için göz attı ama Katrine Campbell'dan hiçbir iz göremedi.

Raith onu solunda fark ettiğinde vadiyi yarılamıştı. Yosun kaplı düz bir kayanın üzerinde, yanığın çağlayan şelalesinin yakınında kıpırdamadan oturmuş, dizlerini yukarı çekmiş, şimşekli gökyüzünü izliyordu.

Onun geldiğini gördü. Başını ürkmüş bir şekilde kaldırmasından ve vücudunun aniden gerilmesinden bunu anlayabiliyordu. Yine de kaçmaya çalışmadı. Onun yerine, adamın kayalara tırmanmaya başlamasını dikkatle izledi.

Katrine adamın aniden ortaya çıkmasıyla gerçekten de irkildi ve adamın duyguları üzerindeki etkisinden dehşete düştü. Adamı her gördüğünde kalbinin yerinden fırlaması çok saçmaydı, diye kendi kendini azarladı. Erkeklikte aslan payına sahip olsa bile, Raith MacLean onu kaçırان kişi ydi, klanının düşmanıydı. Onu normal bir erkek olarak düşünmesine izin vermemeliydi ve kesinlikle ona karşı bir çekim geliştirmemeliydi.

Ama gözlerini başka tarafa çeviremedi. Bakışları, adam yukarı doğru ilerlerken, kollarındaki ve omuzlarındaki güçlü kasların esnemesini, çıplak baldırlarındaki sıkı düğümlemiş kasları izledi. Sonra bir sonraki kayayı aşmak için dizini kaldırdı ve eteği düşerek uzun bir çıplak kalçayı ortaya çıkardı. Katrine onun ekosenin altında çıplak olduğunu fark ettiğinde şok geçirdi.

Zihinsel olarak kendini tekrar azarlarken bile yüzünü bir kızarıklık kapladı. Giyim tarzı yasalara aykırı olabilirdi ama o kadar da alışılmadık değildi. Kırk beşten önce bir İskoçyalı'nın ekosesinden başka bir şey giymemesi yaygındı, özellikle de gömlek ve ceket için kumaş alamayacak kadar fakir olanların. Yine de İskoç eteğine kareli hortum ve deri brogların eşlik etmesi olağandı. Şu anda Raith'te ikisi de yoktu, bu yüzden ayaklarının güçlü ve zarif olduğu ve uzun, güçlü bacaklarına siyah kıllar serpiştirildiği kolayca görülebiliyordu. Kızın ekosenin altından görebildiği kadarıyla göğsü de hafifçe kürklüydü.

Bu kadar erkeksilikle karşı karşıya kalan Katrine nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. Ona aptal bir budala gibi bakmanın mevcut koşullar altında hiç de uygun bir davranış olmadığını düşündü. Bakışlarını ondan kaçırان Katrine kendini başka tarafa bakmaya zorladı ve adam oturduğu kayaya ulaşp kendini yukarı çektiğinde, dikkatle kayanın gölgeli bir yarığında yetişen sarı çuha çiçeği kümesini inceliyordu. Ancak Raith'in, üzerinde yükselen rahatsız edici ilkel kıyafetinin oldukça farkındaydı.

"Burada ne yaptığınızı bana anlatır mısınız?" diye sordu aldatıcı bir şekilde yumuşak bir ses tonuyla.

Katrine aşağıdaki şelalenin şırıltısına minnettardı, çünkü bu şırıltı kalbinin çarpıntısını bastırıyordu. "Güneşin doğuşunu izlemek istedim."

"Gün doğumunu izlemek istiyordun." Ses tonundaki şüphecilik, düşmanlıkla iç içeydi.

Katrine onun sinirlendiğini çok geç fark etti. Raith'e baktı ve onun kara kaşlarının çatılmış olduğunu görünce irkildi. "Kaçmamın hiçbir yolu olmadığına göre evden çıkabileceğimi söylemiştin."

Adam hemen cevap vermeyince, iznini geri çekip çekmediğini merak etti. Endişeyle onun bakışlarıyla karşılaştı, kendi bakışları da sorgulayıcı ve kararsızdı. Raith sert ifadesi gevşemeden önce uzun bir süre ona baktı.

"Manzaraları görmek için bir geziye çıkmayı beklemiyordum," dedi kuru bir ifadeyle, yanındaki kayaya oturmak için kendini alçaltırken.

Onu bu kadar yakınında bulmaktan rahatsız olan Katrine sakinleştirici bir nefes aldı. "Sen bütün bunlara alışkınsın -" kolunu önünde uzanan manzaraya doğru salladı "-ama ben sadece hayalini kurdum."

Raith bu manzaraya bakmadı bile. Onun delici mavi bakışlarını üzerinde hisseden Katrine rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve dikkatini başka bir yöne çekmek için acele etti. "Bir kızıl geyik gördüm. Aşağıda," diye ekledi başının bir hareketiyle. "Gölde su içiyordu."

"Bir yaban kedisine rastlamadığınız için şanslısınız."

"Yaban kedisi mi? Burada mı?"

Kadının ses tonundaki endişe karşısında Raith'in ağzının kenarları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Evet, burada. Endişelenmene gerek yok. Herhangi bir kavgada kendi başının çaresine bakabileceğinden şüphem yok."

Sonunda ona baktığında, Raith onun geniş gözlerini yumuşak bir gülümsemeyle karşıladı. "Ayrıca," diye ekledi Raith dürüstçe, "bir dağ kedisi genellikle insanlardan kaçınır ve kışkırtılmadıkça kavga etmez."

Sonra arkasına yaslanarak ağırlığını dirseklerine verdi ve uzun çıplak bacaklarını ayak bileklerinden çaprazlayarak önüne uzattı. Katrine gerildi, biçimli erkek uzuvlarının küstahça sergilenişini görmezden gelemiyordu.

"Ama en büyük tehlike yaban kedileri değil," dedi Raith kayıtsızca. "Bu tepelerde en büyük tehlike sistir. Gökyüzü bir an tamamen açık olabilir ve bir sonraki an, çorba kadar kalın bir sis günlerce glenslerin üzerine çökebilir. Eğer böyle bir sise yakalanırsanız, maruz kalmaktan asla kurtulamazsınız."

Katrine ona bir bakış daha fırlattı, kalkık kaşları şüpheli olduğunu gösteriyordu.

"Bu doğru, sizi temin ederim. Herhangi bir MacLean'e sorun, size klanımızın ilk şefi Gillean'ın hikayesini anlatsın. Açlıktan ölmek üzere olana kadar sisin içinde kaybolmuş ve dört gün sonra savaş baltasını bir kızılıcık çalısının yanına dikip ölmek üzere uzanmış. Armamızdaki balta bu şekilde ortaya çıkmıştır."

Gillean Klanı'nın MacLean'ların eski adı olduğunu hatırlayan Katrine kendine rağmen meraklandı. "Peki, öldü mü?" diye sordu Raith sustuğunda. "Yani öldü mü?"

"Hayır. Bulundu, yaralı ama ölmemiş. Ama o bir İskoçyalı'ydı, senin gibi bir İngiliz kızı değil."

"Beni korkutmaya çalışıyorsun." Yeşil gözleri kısılmıştı ama Raith'in lacivert bakışları onunkileri sabit bir şekilde karşıladı.

"Hayır, ben sadece sizi uyarıyorum ve kendimi beladan kurtarmaya çalışıyorum. Seni kurtarmak zorunda kalmak istemiyorum."

Katrine, Ardgour Lordu'nun böyle bir duruma düşerse onu kurtarmak için zahmete gireceğinden çok şüpheliydi ama bunu söylemekten kaçındı. Yine de Raith'in ne demek istediğini anlamıştı: Eğer dağlardan kaçma umudu varsa, bu riske girmeye değmeyebilirdi.

Ve orada ölebileceğini düşünmek onu duraksattı. Ne de olsa amcasının evinde fiziksel bir tehlike altında değildi. Amcasının onu sağ salim bulma ihtimali hâlâ çok yüksekken kaçmaya çalışırken kendini öldürtmek ne kadar aptalca olurdu.

Ancak Raith MacLean'in, tutsaklığını düşünmesine neden olarak şafağın güzelliğini bozmasına izin vermeyi reddetti. Dudaklarını birbirine bastıran Katrine bakışlarını ufka çevirdi ve istenmeyen arkadaşını görmezden gelmeye karar verdi.

Aralarındaki sessizlik büyüyerek birkaç dakikaya yayıldı. Katrine'in yanında Raith de güneşin doğuşunu izliyordu ama düşüncelerini güvenli kanallara yönlendirmekte zorlanıyordu. Bakışları sürekli yanındaki kadına kayıyor, vücudunun ince hatlarını takip ediyordu.

Sırtını her zaman bu kadar dik tutup tutmadığını merak ederek, bakışlarının düzgün, ince beline, sonra da kalçalarının yumuşak kıvrımlarına inmesine izin verdi, deneyimli gözü eteğinin altında çember olmadığını fark etti. Bacaklarının biçimli uzunluğunu hafızasından hatırlıyordu, çünkü şu anda mütevazı bir şekilde örtülüydüler; ama onunla zevk alırken o ince bacakları beline dolanmış olarak hayal etmesi tamamen hayal gücünün hatasıydı.

Bu görüntü belini sıkılaştırdı.

Raith erotik düşüncelerini kovmaya çalışarak bakışlarını saçlarına kaldırdı ama bu bir hataydı. Pudralanmamış bu kütle, güneşin ilk ışıklarıyla parlayan bakır rengi, vahşi buklelerden oluşan bir ateşti.

Bu kızıl saçlı Campbell cadısının üzerinde ördüğü büyüü bozmaya kararlı olan Raith boğazını temizledi ve aklına gelen ilk düşünceyi dile getirdi. "Flora bana ona hiç sorun çıkarmadığını söyledi." Flora'nın asıl söylediği, "O hiç tembel değil," olmuştu; huysuz kahya için bu gerçekten de büyük bir övgü sayılırdı ama Raith'in bir tutsak olarak Katrine'in erdemlerini övmeye hiç niyeti yoktu.

Ve Katrine'in bu konuyu onunla tartışmaya hiç niyeti yoktu, çünkü bu hiç şüphesiz öfkelenmesine neden olacaktı. Raith'in gitmesini dileyerek dilini tuttu.

"Ev idaresi konusunda epey deneyiminiz var gibi görünüyor," dedi. Boş boş.

"Teyzemin evindeki hizmetçileri *denetlemeye* alışkınım," dedi. açıklığa kavuşturdu, cevap vermek için dikildi. "Gardner Teyzem, düzgün bir şekilde denetlemek için kişinin kendi görevini nasıl yapacağını bilmesi gerektiğine ikna oldu."

Ses tonundaki soğukluk onu gitmeye ikna etmeliydi ama adam konuşmayı bitirmeye istekli görünmüyordu. Aslında, onun araştıran bakışlarını daha da fazla hissetti.

"Peki ya topuklarınızdaki kabarcıklar? Düzgün iyileştiler mi?"

Adamın seçtiği konu rahatsız ediciydi, çünkü yaralarını bağlarken gösterdiği özeni, parmaklarının yumuşaklığını hatırlamasına neden olmuştu. Su toplamalarından bahsetmek istemedi ama sorusuna cevap vermenin daha akıllıca olacağına karar verdi; Raith MacLean kendi kendine kontrol edebilecek durumdaydı.

"Evet, iyileştiler." "Peki ya dizin?"

Onu rahatsız etmeye mi kararlıydı? Katrine bacaklarını gözden kaçırma isteğini bastırmak zorunda kaldı -ki bu çok saçmaydı, çünkü dizleri eteğiyle tamamen örtülmüş, adamın karanlık gözlerinden saklanmıştı.

Olumlu bir cevap mırıldanarak Raith'e bir bakış attı. Yeşil avcı ekosesinin içinde kıvrak, kanunsuz bir figürdü, kuzguni saçları bağlanmamış ve pervasızca dağılmıştı, çenesi koyu kirli sakalla gölgelenmişti. Birinci dereceden bir hayduttu.

Peki onu izlemekten nasıl zevk alabiliyordu? Ve neden onun tehlikeli erkekliğini bu kadar çekici buluyordu?

Bu adil değil, diye dūřundū Katrine kızgınlıkla. Onu görmek adamın soğukkanlılığını zerre kadar bozmamıştı ama onu orada, şafak sökerken yalınayak, neredeyse cırılçıplak görmek Katrine'in üzerinde kesinlikle rahatsız edici bir etki yaratıyordu. Daha da kötüsü, o sert mavi gözlerle ona her baktığında duyularının verdiği acıklı tepki daha da artıyordu. şüphesiz, eęer ona tekrar dokunacak olursa...

Katrine aniden düşüncelerini hizaya soktu. Böyle aptalca fikirlere kapılmamalıydı. Onun kendisine dokunmasını istemesi, bu adamdan etkilenmesi mümkün değildi. O Ardgour'lu MacLean'dı ve kaderlerinde düşman olmak vardı. Klanları yüzyıllardır kan davalıydı, tıpkı İskoçlar ve Sassenachların sonsuza dek ölümcül bir çekişme içinde olmaları gibi.

İngilizler hakkındaki bu düşüncesi Katrine'in onun koğuşu hakkında sormak istediği şeyi hatırlamasına neden oldu. Bakışları tekrar Raith'in güneşin doğuşunu izlediği ana kaydı.

"Meggie ne zamandır konuşamıyor?" Katrine konuyu değiştirmek için bir neden bulduğuna sevinerek sordu.

Raith aynı fikirde değil gibiydi çünkü kaşlarını çattı ve cevap vermedi.

Ortaya çıkan sessizlikte Katrine onu inceledi. Gece yarısı siyahı saçları Meggie'ninkiyle aynı tondaydı ve yüz hatlarında hafif bir benzerlik vardı.

"Meggie senin kızın mı?" diye sordu aniden, Raith'in genç kızla ilişkisinin ne olduğunu merak ediyordu.

Ona keskin bir bakış fırlattı, gözleri kısıldı. "Hayır, Meggie benim kızım değil."

Katrine onun sert ses tonuna itiraz etti. "Böyle tatlı bir çocuğun babası olmak utanç verici bir şey değil. Kuzeniniz bana burada gayrimeşruluğun İngiltere'deki gibi damgalanmadığını söyledi."

Raith'in çenesi onun sinir bozucu açık sözlülüğü karşısında sertleşti. "Bildiğim kadarıyla yaşayan hiçbir çocuğa babalık yapmadım. Karım  ocuk yatağında öldü."

"Ah." Karısı hakkında konuşmaktan hoşlanmadığından şüphelenerek ona ciddiyle baktı. " z r dilerim."

Yüzündeki kızgınlık sadece bir derece yumuşadı. "Sanırım Meggie bir çeşit yeğenim. Annesi birkaç göbek  temden kuzenimdi."

"Meggie ailesini kaybedeli çok oldu mu?"

"Annesini kaybetti. Babası çoktan ölmüştü. Meggie daha doğmadan bir hain olarak vuruldu."

"Pekala o zaman, annesini kaybetti. Kaç yaşındaydı?"

"Beş."

"Askerler... onlar..." Katrine bocaladı, soruyu şekillendiremedi.

"Annesine yaptıkları gibi ona da şiddet uyguladılar mı? Hayır, Bayan Campbell." Sesi alçak ve hiddetliydi. "Ama akrabaları intikamını almak için gelmeden önce onu yine de taciz ettiler. O lanet orospular bunu hayatlarıyla ödediler ama Meggie bugün olduğu gibi kaldı."

Katrine Raith'e baktı, çocuğun maruz kaldığı dehşeti hayal etmek bile mide bulandırıcıydı. "Birileri ona yardım etmeye çalışmalı."

"Bu seni ilgilendirmez," diye cevap verdi, aniden doğrulduğunda yüzünde çatık bir ifade vardı. "Meggie'den uzak durman için seni uyarmıştım. Sassenach'ların annesine yaptıklarını hatırlamasına gerek yok ve senin evde bulunman bile yeterli bir sebep."

Katrine'in sırtı bu ima karşısında sertleşti. "Beni o askerlerle... o hayvanlarla bir tutman... ya da böyle iğrenç bir suça, özellikle de bir çocuğa karşı işlenmiş bir suça göz yumacağımı düşünmen çok zalimce. Hiçbir medeni insan bunu yapmaz."

"Öyle mi? Siz İngilizler, siz Campbell'lar..." Sanki hangisinin daha aşağılık olduğundan emin değilmiş gibi bu iki ismi yavaşça telaffuz etti. "Siz *medeni* insanların neyin iğrenç olduğu konusunda tuhaf fikirleri var. İhanet ve cinayete göz yumuluyor ama çocuklara karşı vahşetten çekiniyorsunuz, öyle mi? Bunu Meggie'ye söyleyin, Bayan Campbell. Bunu evlerinin yakıldığını gören ya da İngiliz kılıcının ucunu hisseden tüm İskoç çocuklarına söyleyin. Ya da bir Campbell'ın elinden acı çekmiş olanlara. Sizi temin ederim ki sayıları çok fazla."

Katrine kendini ondan uzaklaşırken buldu; yüz ifadesindeki hiddet onu gerçekten korkutmuştu. Ama bu tartışmayı sürdürmenin ya da kendini onun nefretinden korumaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Raith MacLean onu asla güvenilmemesi gereken bir kan düşmanından başka bir şey olarak görmeyecekti.

"Serbest bırakılmam için ne zaman pazarlık yapmayı düşünüyorsunuz?" diye sordu sertçe, çenesini kaldırarak.

"Bana uygun olduğunda!" Raith cevap olarak tersledi.

Katrine ona, için için yanan gözlerine baktı ve ne demek istediğini merak etti. Sonra aniden aklına bir düşünce geldi. Eğer Ardgour Laird'i onun kaçırılmasıyla bağlantılıysa, Cair Evi en azından amcasının bazı adamları ya da Raith'in nefret ettiği İngiliz askerleri tarafından ziyaret edilmiş olmalıydı. Böyle bir ziyaretten haberi yoktu -gerçi olsaydı bile, onlar gelmeden önce kesinlikle gözden uzak bir yere kilitlenmiş olurdu. Yine de Raith'in kaçırılmasıyla ilgili sorumluluk üstlenmeye niyeti olmadığı, böyle bir niyeti hiç olmadığı artık çok açıktı.

"Amcam senin sorumlu olduğunu bile bilmiyor, değil mi?" Katrine dehşet içinde sordu.

"Umarım öyle değildir."

"Peki ya milisler? Onlar da mı beni kimin kaçırdığını bilmiyor?"

"Şüphesiz şüpheleri vardır. Klanım ve ben geçen gün William Kalesi'ndeki garnizon komutanını ziyaret etmeye davet edildik ama sanırım endişelerini giderdim."

Demek onu böyle şık giyinmiş gördüğü günkü işi buydu. En azından birinin onu aradığından emindi. Ya da onu arıyordu. Büyük olasılıkla Raith MacLean garnizon komutanının takip etmesi için yanlış bir iz bırakmıştı. Dahası, bir İngiliz generali bile suçluluğu kanıtlanmadan güçlü bir Highland lairdine karşı harekete geçmekte isteksiz davranırdı. Bir suç işlemiş *olsa* bile, böyle bir çekişmenin Dağlık Bölgede sorun yaratması kaçınılmazdı. Ve İngilizler, İskoçya'da nihayet bir tür barışın kök salmaya başladığı şu günlerde, daha fazla kan dökülmesini önlemek konusunda oldukça endişeliydiler.

Ancak Fort William'dan bahsedilmesi Katrine'e iyimserlik için bir neden verdi. Burası, İskoçya'nın en yüksek zirvesi olan Ben Nevis'in eteklerinde, İngiliz birliklerinin barışı korumak için garnizon kurduğu yeri.

Katrine umutla ufka, kuzeydoğuya doğru baktı. Uzakta, birkaç fersah ötede, Ben Nevis olduğunu tahmin ettiği muazzam bir dağ görebiliyordu. Yüce, engebeli yükseklikleri oldukça yakın görünüyordu... ama yeterince yakın değildi. Eğer bir şekilde Highland'in vahşi doğasından ve hain sisinden kurtulmayı başarır ve dağların labirentinde fark edilmeden yolunu bulursa, Loch Linnhe'yi yüzerek geçmesi ya da onu karşıya geçirecek birini bulması gerekecekti. *Bu* da onun kanatlarının çıkması kadar imkânsızdı.

Raith onun bakışlarının yönünü görünce ne düşündüğüne dair bir fikir edindi. Ve onun gözlerindeki umutsuz bakışa bakınca, Argyll ve amcasına karşı savaşında onu kullanmak zorunda kaldığı için bir kez daha suçluluk duydu. Ama onu teselli edebilecek bir şey yoktu, çünkü sonucun ne olacağından kendisi de emin değildi. Argyll'in onun serbest bırakılma koşullarını kabul edeceğinden de emin değildi.

Bunu ona söyleyemeyen Raith, Katrine'i sessizce izledi ve güneş ışığının saçları üzerindeki oyununu seyretti. Güneş onun vahşi saçlarına çok güzel şeyler yapıyor, uçlarını tutuşturuyor ve ağır kütlenin için için yanan kömürler gibi parlamasına neden oluyordu. Ve yüzü... kremsi, ışıltılı teni pembe altın ışığında çok güzeldi.

O anda hayranlık dolu düşüncelerinin nereye gittiğini fark ederek onları şiddetle bir kenara itti. Eğer izin verirse, onun sempatisini kendi çıkarları için kullanacak hesapçı bir fahişeden başka bir şey değildi. Ve o buna izin vermeyecekti.

Yine de, küçük bir sesle "Amcamla iletişime geçmeyi denedin mi?" diye sorarak onun suçluluk duygusunu hafifletmeyi başardı.

Raith bir elini saçlarının arasında gezdirdi. Onu tutsak tuttuğunu neden kabul edemediğini anlamıştı elbette. Bunu yaptığı anda Ardgour İngiliz askerleriyle dolup taşacaktı. Birdenbire ona karşı mantıksız bir öfke duymaya başladı. O buraya, Yaylalara ait değildi. Onu burada istemiyordu. Yine de en azından bir süre daha onun varlığına katlanmak zorundaydı.

Cevap verirken öfkesi sesine sert bir ton kattı. "Ne yapmamı istiyorsunuz, ona nerede olduğunuzu ilan eden bir gazete mi göndereyim? Bu dünyada sizden daha çok hoşnut olmak isteyeceğim kimse yok Bayan Campbell, ama boynumu bükmeye o kadar da hevesli değilim."

"Sanırım-" diye sözünü kesti Katrine, sesinin titremesinden utanmıştı. "En azından taleplerini ona sunarsın, böylece beni serbest bırakmaya devam edebilir diye düşünmüştüm," dedi daha kararlı bir şekilde.

"Niyetim var ama kendimi tanıtacak kadar akılsız olmayacağım. Ve bu benim rahatlığım için olacak, sizin değil. Zamanı geldiğinde seni uygun gördüğüm şekilde kullanacağım."

Yeşil gözleri parladı ve aniden dönüp ona dik dik baktı. "Sen gerçek bir suçlu bile değilsin. Bir kaçırma olayını alışlagelmiş bir şekilde gerçekleştirecek terbiyeye sahip değilsin."

Asla uzun süre uysal kalamazdı, diye düşündü Raith, rahatlamıştı. Onu aşağılanmış ya da yenilmiş görmekten hoşlanmıyordu. "Hayır," diye karşılık verdi, "o senin amcan

gerçek suçlu kim."

"Öyle değil! Amcam tanıdığım en dürüst adamdır."

"Oh, gerçekten. Otoriteyi acımasızca kullanırken dürüsttü. Ama bir erkekte dürüstlükten daha fazla saygı duyulması gereken bazı nitelikler vardır."

"Ne gibi?"

"Mesela merhamet gibi. Amcanız, ayakları altında ezdiği insanları umursamadan bir faktör olarak görevlerini yerine getiriyor. O akbaba Argyll'in kiralaları yükseltme emirlerini akılsız bir cadı gibi yerine getiriyor."

Katrine sadakatle, "Argyll kiralaları artırıdıysa iyi bir nedeni olmalı," dedi.

"Tabii ki açgözlülüğün iyi bir nedeni olduğunu düşünürsünüz."

Katrine omuzlarını dikleştirerek onun kaşlarını çatmasına kendi kaşlarıyla karşılık verdi. "Onu ölümüne savunacaksın, değil mi?" Raith'in sesinden küçümseme damlıyordu. "Duart MacLean'ların topraklarını kaybetmelerine neden olan şeyin Argyll ihaneti olması önemli değil. Kanlı Campbell'ların

On Beş ve Kırk Beş'teki vatandaşlarına ihanet ettiler." "Bu sadece senin fikrin!"

"İskoçya'ya ihanet ettikleri doğru. Judas her zaman Campbell'ın başka bir ismiydi."

"Campbell'ları kötülemeyi bırakacak mısın?"

"Ancak sen de şu faşizan saçmalıklarına bir son verirsen!"

Öfkelenen Katrine ayağa fırladı. Mızızlanmıyordu. Sadece kira konusunda onu ikna etmeye çalışıyordu. Ama acımasız bir haydutu ikna etmekten daha iyisini bilmeliydi. Bu tamamen umutsuz bir davaydı.

Dudaklarını birbirine kenetleyerek uzun eteklerini topladı ve daha hızlı ve daha onurlu bir çıkış yapamadığı için öfkeli bir şekilde kayalardan aşağı inmeye başladı. Dibe ulaştığında ona meydan okuyan bir bakış fırlattı

-Ve çıplak erkek uzuvlarını görünce neredeyse kızarıyordu.

Raith ayağa kalkmış, ona ters ters bakıyordu. "Meggie'den uzak dur," diye hırladı. "Beni anlıyor musun?"

"Evet, seni anlıyorum!" diye bağırdı. "Ama şu anda aptalca davranan sensin. Meggie'nin ona bakacak, onu temiz tutacak ve ona doğru davranışları öğretecek birine ihtiyacı var. Sevgiye ve anlayışa ihtiyacı var. Ona yardım edebilirim ama sen bunu göremeyecek kadar kör ve inatçısın! Bir Sassenach Campbell'ın bir çocuğa rehberlik ve şefkat sunabileceği fikri belli ki senin anlayışının ötesinde!"

Son sözü söylemenin mutluluğuyla arkasını dönüp uzaklaştı ama bu sırada Raith'in öfkeli gözlerinin sırtında delikler açtığını hissediyordu.

OceanofPDF.com

Yedinci Bölüm

"İşine geldiği zaman," diye mırıldandı Katrine gözlerindeki sabunu silerken, Raith'in onu zamanında serbest bırakma pazarlığı yapmayı reddetmesine bir kez daha öfkelenmişti. İki sabah önceki tartışmalarından beri başka pek az şey düşünmüştü ve hayal kırıklığına uğramış öfkesi neredeyse banyo suyunu kaynatacak kadar sıcaktı.

Hâlâ öfkeliydi, saçlarını ibrikten aldığı taze suyla durulamayı bitirdi ve keten bir havluya uzandı. Ancak küvetten çıkmadan önce çamaşırhanenin kapalı kapısına baktı. Mahremiyeti sağlamak için kapıyı kilitlemeye ve panjurları bağlamaya dikkat etmişti ama yine de rahatsız edilmeyeceğinden pek emin değildi.

Misafir beklediğinden değil. Callum MacLean bir hanımefendiyi banyosunda gözetleyecek kadar centilmen olmayabilirdi ama dün bilinmeyen bölgelere doğru yola çıkmıştı ve Katrine'in bildiği kadarıyla geri dönmemişti. Pazar günü olduğu için Flora ve diğer hizmetkârlar kirke gitmişlerdi. Ardgour MacLean'ları, Jakobitlerin çoğu gibi papa kralcıları değil, kendi klanı gibi Presbiteryenlerdi.

Flora'nın sabah için çamaşırhanedeki bakır kalça banyosunu kullanmasına itiraz etmemesi onu şaşırttı. Asi saçlarını yıkamak için sabırsızlanıyordu ve odasındaki lavabo bu iş için yeterince büyük değildi.

Yine de üst kattaki oda hizmetçisi kendi yorumlarını dile getirmişti. Kız alaycı bir tavırla, gerçek bir İskoçyalı gibi yanıkta yıkanamayacak kadar iyi olduğunu düşünmenin bir Campbell'a yakıştığını düşünmüyor muydu?

Katrine dilini ısırarak, aptalca bir meydan okumayı kabul etmeye zorlanmasına izin vermemişti. Elinin altında mükemmel bir kalça banyosu varken derenin buz gibi sularına girmeye hiç niyeti yoktu. Üstelik dışarıda yağmur yağıyordu; soğuk, sefil, çiseleyen bir yayla yağmuru. Böylesine sert koşullara göre yetiştirilmediği için, yağmurdan etkileneceğinden korkuyordu.

Eğer böyle zorlu bir banyoya kalkışırsa ateşi çıkacaktı. Bu yüzden kendi suyunu taşımış ve ısıtmıştı.

Kurulandıktan sonra Flora'nın ona verdiği yeni giysileri giydi. Korse yıpranmış ve üzerine tam oturmamıştı, etek de hâlâ çok uzundu ama Katrine kıyafeti bir gelişme olarak değerlendirdi. Flora'dan bir iğne ve iplik istemeyi unutmazsa, etek ucunu düzeltebileceğini düşündü.

Omuzlarına keten bir fular örttükten sonra banyo suyunu boşaltma işine başladı. Kovaşını küvetten dolduran Katrine, kapının kilidini açıp içeri girdiğinde genç bir ziyaretçisi olduğunu fark etti.

"Meggie!" dedi yumuşak bir gülümsemeyle. "Gördüğüm kadarıyla sen de kiliseye gitmemişsin." Özel olarak Katrine, çocuğun dini eğitiminin ihmal edilmesinin skandal olduğunu düşünüyordu ama Meggie'nin Flora'ya kiliseye kadar eşlik etmemesinin iyi bir nedeni olduğundan şüpheleniyordu; genç kızın kalabalıktan korktuğuna şüphe yoktu.

"Sen de benim kadar yalnız olmalısın," diye gözlemledi Katrine, kız karşısında dikilmiş, kaybolmuş ve kederli görünürken. "Bu sabah bana eşlik etmek ister misin?"

Aldığı tek yanıt ciddi ve geniş gözlü bir bakış oldu. Ama Meggie'nin trajik geçmişini öğrenmiş olan Katrine başka bir şey beklemiyordu. Kovaşını yere bırakarak elini uzattı. Raith MacLean ne emretmiş olursa olsun, bu yalnız küçük kimsesize sırtını dönemezdi. Ayrıca, ona bu küçük şekilde karşı çıkmak ona belli bir tatmin veriyordu. "Gel, ben saçımı tararken sen de benimle oturabilirsin. Karışıklıkları gidermek sonsuza dek sürecek."

Meggie'nin kendisine uzatılan ele baktığı uzun bir an geçti. Katrine sabırla bekledi, çocuğun güvenini zorlayamayacağını biliyordu ama yine de bunu umuyordu. Küçük parmaklar nihayet onunkileri kavradığında kalbi ısındı. Ölçüsüz bir memnuniyetle Meggie'yi odaya götürdü ve ocaktaki ateşin önüne ikinci bir tahta tabure çekti. "Şimdi buraya, yanıma oturabilirsin."

Katrine hoş bir sohbeta dalarak kendi koltuğuna oturdu ve nemli saçlarını taramak için uzun bir işleme başladı. Kolunda hafif bir baskı hissedene kadar tek taraflı sohbeti sürdürdü. Meggie'nin kızıl saçlarının kıvrılmış bir tutamına dokunmak için uzandığını ve ona hayranlıkla baktığını gördü.

Katrine durakladı, tarağı tutan eli hareketsiz kaldı. Bir an için çocuğa baktı ve ona nasıl ulaşacağını düşündü.

"Biliyorum," dedi sonunda, "saçlarım saçma bir şekilde parlak bir renk ve her zaman törpülenmek istiyor. Keşke senin saçların bende olsaydı Meggie. Seninki çok düz ve ince." Duraksadı ve çocuğa değerlendirci bir bakış attı. "Saçların yıkanıp taransa ve bir kurdeleyle bağlansa daha da güzel görünür. Belki sana yardım etmemi istersin?"

Meggie ondan bakır küvete doğru baktı.

"İster misin Meggie? Banyo suyunu senin için ısıtmaktan mutluluk duyarım. Böylece Flora'ya ve gardiyanına ne kadar güzel görünebileceğini gösterebilirsin."

Meggie terliklerini çıkarmak için eğilirken Katrine, en azından çocuk banyonun ne olduğunu anladı, diye düşündü.

Çoraplar onu takip etti, Meggie tabureden inip küçük karnının bağlarıyla boğuşmaya başlamadan önce. Katrine soyunmasına yardım etmeye çalıştı ama Meggie buna izin vermedi. Ona dokunulmasından hoşlanmıyordu, Katrine Meggie'nin irkilerek uzaklaştığını fark etti.

Bu nedenle Katrine mesafesini korudu ama böylesine sessiz bir acıyı görmek yüreğini sızlattı. Hararetle çocuğun acısını bir şekilde dindirebilmeyi diledi. Ama belki de yapabiliirdi, diye düşündü Katrine çaydanlıktan küvete daha fazla sıcak su doldurmakla meşgulken. Meggie'nin ihtiyacı olan şey sağlıklı bir dozda kahkaha, dostluk ve sevgiydi; Katrine buna daha fazla ihtiyacı olan bir çocuk tanımamıştı.

Çaydanlığı ocağa geri koyan Katrine ateşin önünde eğildi ve gözleriyle ihtiyacı olan şeyi aradı. Yaklaşık on beş santim uzunluğunda kömürleşmiş bir odun parçası bulup çıkardı ve soğumaya bıraktı. Meggie koşarak banyoya girip bir parça sabunla meşgul olduğunda, Katrine kapıya en yakın beyaz badanalı duvara gitti. Orada durup bir süre düşündükten sonra hızla çizim yapmaya başladı.

Her ne kadar eski mürebbiyeleri onun zevkinin uygun olamayacak kadar vahşi olduğundan şikayet etseler de, oldukça iyi bir sanatsal beceriye sahipti. Gerçekten de çizimleri çoğu genç kızinki gibi uysal çabalar değildi. Kara kalemle yaptığı cesur kesik darbeler, herhangi bir konuyu daha canlı, hatta belki de vahşi hale getiren ayrıntıları tasvir ediyordu.

Ancak bu sefer Katrine, Meggie'nin iki portresini çizerken elini nazik tutmaya çalıştı. Her iki taslak da geniş koyu renk gözlere ve keskin küçük bir çeneye sahipti, ancak bir tanesi kirli yüzlü ve dağınık küçük vahşi bir çingeneyi tasvir ediyordu

saçları olan bir genç kız, diğesinde ise kurdeleli saçları ve sakın bir gülümsemesi olan bir genç kız vardı.

Sonra Katrine, konuşamayan bir çocuğun bile biraz kadınsı bir kibire sahip olduğunu umarak geri çekildi. "Peki o zaman, sen ne düşünüyorsun? Sağdaki çok daha hoş değil mi?"

Meggie cevap vermedi ama portrelerden büyülenmiş gibiydi. Banyo boyunca onlara bakmaya devam etti, dikkati o kadar dağılmıştı ki Katrine'in saçlarını yıkamasına izin verecek kadar ileri gitti.

Meggie banyosunu bitirip tepeden tırnağa keten havlulara bulandığında Katrine, "Gel bakalım," dedi. "Neden beni yatak odana götürmüyorsun, sana giymen için temiz bir elbise bulalım. Kurdeleleriniz var, değil mi? Umarım öyledir, çünkü benimkilerin hepsi amcamın evindeki sandıklarımda."

Meggie yine cevap vermedi ama Katrine'in elini tutmasına gönülsüzce razı oldu. Ancak duvarı geçtiklerinde Meggie durakladı ve gülümseyen kızın karakalem çizimine dokunmak için uzandı. Sonra şaşırtıcı bir şekilde dönüp Katrine'e gülümsedi.

Eğer bir insanın kalbinin birine gitmesi mümkün olsaydı, Katrine'inki o anda giderdi. Dikkatle, nazıkçe uzanıp çocuğun siyah saçlarını okşadı. Meggie bu kez ürküp kaçmadı.

Ancak daha sonra, düşünecek zamanı olduğunda Katrine akıllıca davranıp davranmadığını bile merak etti. Flora eve dönene kadar duvardaki kömürün en kötüsünü temizlemeyi başarmıştı, ama huysuz İskoç kadın Meggie'yi yeni bir elbise içinde, yanakları pembe ve parlak, saçları düzgünce örülmüş ve toplanmış görünce Katrine'e kuşkululu ve kaşlarını çatarak baktı.

Yine de sitem dolu tek bir kelime etmedi ve Campbell tutsaklarının müdahalesini lorda anlattıysa da Katrine bunu asla fark etmedi. Her halükârda, çok geçmeden Raith'in emirlerine kasıtlı olarak karşı gelmesine nasıl tepki vereceği konusunda endişelenemeyecek kadar meşguldü, çünkü görünüşe göre eve birkaç misafir getirmişti. Katrine'in akşam yemeğinin hazırlanmasına yardım etmesi gerekiyordu ve Flora onu resmi yemek odasındaki büyük ceviz masayı cilalaması için görevlendirdiğinde, Katrine kendisine söyleneni yaptı.

Katrine evin ön kısmından gelen gülüşme ve sohbet seslerini duyabiliyordu. Sonra partide hanımların da olduğunu fark etti ve kendini istemsizce gerilirken buldu. Raith MacLean'in herhangi bir medeni beyefendi gibi konuklarını ağırladığını düşünmek tuhaftı.

rahatsız edici. Bu düşünceyi bir kenara iterek dikkatini kaçma ihtimaline çevirdi ve misafirlerin varlığını nasıl kendi lehine çevirebileceğini düşündü.

Bir an için kendini partiye tanıtmayı ve onların merhametine sığınmayı düşündü. Sonra bu fikirden vazgeçti. Jakobit taraftarlarının bu kalesinde onun durumuna sempati duyan birini bulması pek olası değildi, özellikle de lordun misafirperverliğinin tadını çıkaran bir misafiri. Ayrıca, Raith onun görülmesinden endişe etseydi, onu odasına, ahıra ya da benzeri bir yere kilitleyeceğinden emindi. Hatta kısa bir süre için avluda duran büyük, iyi döşenmiş arabaya gizlenmeyi bile düşündü ama görünmeden ulaşabilse bile arabada saklanabileceği bir yer yoktu.

Bu iç karartıcı sonuçtan sonra Katrine'in gününün geri kalanı -çoğunlukla mutfakta diğer hizmetkârlarla birlikte yemek hazırlamak ve bulaşık yıkamakla geçiyordu- bitmek bilmez gibi görünüyordu. Misafirlerin tek yaptığı yemek yemekmiş gibi görünüyordu, diye düşündü kızgınlıkla. Uzun akşam yemeğinden bir süre sonra hafif bir akşam yemeği ve ardından çay vardı.

Flora Katrine'in tutsak olduğunu unutmuşa benziyordu, çünkü onu bir tabakla yemek odasına gönderdi. Katrine Raith'i görmemek için isteksizce gitti ama neyse ki konuklar henüz yemeğe oturmamıştı. Devasa bir gümüş şamdanla aydınlatılmış ve narin porselenlerle süslenmiş muazzam ve cilalı masa Katrine'i duraksattı. Sahne bir sığır hırsızı için hiç de uygun görünmüyordu. Her bir tabakta bulunan ince işlemeli kadehler ve büfenin üzerindeki mücevherlerle kaplı şamdanlar zenginlik ve zarafetin göstergesiydi.

Salonlardan birinde de bir klavsen olmalıydı, çünkü o akşam mutfakta, beyler için İskoç viskisi ve Fransız şarabı hazırlandıktan ve çay tepsisi tüm konuklara dağıtıldıktan sonra, Katrine enstrümandan gelen birkaç tıngırtı duydu. Daha sonra yüksek sesle kitap okuyan bir kadın sesi duyduğunda, teyzesinin evini ve kız kardeşlerini özlediğini, ne kadar sık böyle keyifli bir akşam geçirdiklerini hatırladığını fark etti.

Atların arabaya koşulduğunu duyduğunda saat gece yarısına yaklaşmıştı ama Flora'nın ona izin vermesinin üzerinden yarım saatten fazla zaman geçmişti.

emekli oldu. Katrine gittiği için minnettardı, çünkü uzun saatler süren çalışmalarından dolayı ayakları ve sırtı ağrıyordu.

Yorgun ve kalbi kırık bir halde, bir duvar lambasının loş ışığıyla aydınlanan koridorda ilerledi. Dar hizmetli merdivenlerine henüz ulaşmıştı ki, sert ayak sesleri onu duraksattı. Resmi kıyafetleriyle göz kamaştıran Raith MacLean gölgelerin arasından çıkarken nabızı şiddetli bir sıçrama yaptı.

Alçak topuklu gece ayakkabılarının siyah derisi altın tokalarla süslenmişti; kaslı baldırlarını örten hortum ise ipekten yapılmıştı. Diz altı siyah saten, tam etekli, geniş paçalı frakı zengin altın brokar, uzun yeleği ise hem siyah hem de altındı. Çarpıcı renkler esmer güzelliğini vurgularken, modaya uygun, pudralı kravat peruğu ve boğazındaki ve bileklerindeki pahalı, köpüklü danteller sadece erkekliğini arttırdı. Asil bir İngiliz saray mensubuna benzemek için yanında pırıl pırıl parlayan bir meç olması yeterliydi.

Katrine gözlerini kaçıramadan baktı. Tanıdığı hiçbir beyefendiye benzemiyordu, nefesini tutmasına neden olan vahşi bir güzelliğe sahipti.

Raith de sanki onunla orada karşılaşmayı beklemiyormuş gibi aniden durdu. Mavi gözleri kızın yüzünü taradı, sonra yavaşça aşağı indi, hafifçe ayrılmış dudaklarında oyalandı, yüzü aniden esrarengiz bir maskeye dönüşmeden önce. "İyi akşamlar Bayan Campbell," dedi son derece kibar bir şekilde. "Ya da

"İyi geceler mi demeliyim?"

Yüz ifadesi yine o bildik kibirli haline dönmüştü. Bunu gören Katrine sesine güvenemeyerek cevap vermedi. Adamın soğuk selamının neden bu kadar moralini bozduğunu ya da kendisini kaçıranın bu kadar yakışıklı, güçlü ve zarif görünmesinin neden bu kadar dehşet verici olduğunu anlamadı. Ya da neden aniden kendi sıkıcı görünümünün sefil bir şekilde farkına vardığını.

Ama Raith onu hafifçe selamlayıp yoluna devam ettiğinde, bakışlarıyla onun muhteşem gidişini takip etti, boğazı aniden düğümlendi. Neden birden kendini bu kadar eşitsiz, bu kadar itici hissetmişti? Yıpranmış kahverengi korsajı ve sade köylü eteği son derece şıktı ve içinde bulunduğu koşullara tamamen uygundu.

Koridorda öylece durmuş, Raith'in Flora MacDonald'a konuklarına sunduğu mükemmel yemekler ve hizmet için teşekkür edişini dinlerken omuzları çökmüştü. Sonra aklı başına gelen Katrine eteklerini topladı ve aceleyle merdivenleri çıktı. O saksafonu çekici bulmadı. O

istememedi! Ve kesinlikle ondan nazik bir söze ihtiyacı yoktu ya da istemiyordu, gözünden bir damla yaş akıtarak şiddetle yemin etti.

Yine de üst kattaki odasına çıktığında, küçük, yalnız, Spartalı oda sadece durumlarındaki büyük farkı vurguluyordu. Kapıyı arkasından kapatan Katrine kendini paletin üzerine attı ve kaçırıldığından beri ilk kez ağladı.

Sabah olduğunda Katrine her zamanki cesaretinin bir kısmını geri kazanmıştı ama neşesi yerine gelmemişti. Çiseleyen soğuk yağmur, güneşin doğuşunu izlemek için göl kenarındaki güzel yerine gitmesini engelledi. Kendini asi hisseden Katrine, Flora onu tereyağı çalkalama işine verdiğinde zavallı bir nezaketle itaat etti.

Mutfağın arkasındaki tereyağı odası, süt, tereyağı ve peynirin depolandığı, yarı yer altına inşa edilmiş küçük bir taş odaydı. İçeriye ışık girmesi için sadece küçük bir penceresi vardı ve oldukça serindi. Katrine, tahta çubuğu defalarca yayığa daldırma çabasına rağmen kendini sık sık titrerken bulurdu. Sabah boyunca ona eşlik eden tek kişi, süt kovalarını taşıyan ve uzun su fiçilerinde soğumaya bırakan bir sütçü kızdı. Tombul, pembe yanaklı kızı gören Katrine, yakınlarda malikâneye erzak sağlayan bir çiftlik olması gerektiğini anladı.

Sütçü İngilizce konuşuyordu ama sohbet etmeye pek meyilli değildi, bu yüzden Meggie onu yemek saatinden sonra bulduğunda Katrine gerçekten çok sevindi. "Meggie!" diye s e v i n ç l e haykırdı, ekşi ruh hali anında kayboldu. "Sen tam da görmek istediğim kişisin." Tereddüt etti, çocuğun yüzünün temiz olduğunu ve kuzguni saçlarının düzgün bir şekilde taç şeklinde örüldüğünü fark etti. Giysileri de tertemizdi. Parlak kırmızı eteğine, kırmızı ve yeşil ekosesine bakan Katrine, Flora'nın utanıp utanmadığını merak etti. genç kıza bakmaya ve tuvaletini yapmasına yardım etmeye başladı.

"Bu sabah ne kadar güzel görünüyorsun. Koyu renk saçlarınla MacLean kırmızısı sana çok yakışmış. Sanırım Campbell olduğum için şanslıyım, çünkü klanımızın tartanı mavi ve yeşildir, bu da benim kızıl yelemle çatışmaz."

Meggie cevap vermedi ama yavaşça küçük odanın merdivenlerinden aşağı indi. Katrine hemen yayığını bir kenara bıraktı, bu işi yapmamak için bir bahanesi olduğu için minnettardı. Koşturmaktan avuç içlerinde kabarcıklar oluşmuş ve oldukça acı veriyordu; kolları ise alışkın olmadığı kasları kullanmaktan ağrıyordu.

Meggie'ye gülümseyerek, eteğinin beline sıkıştırdığı bir beze sarılı küçük bir nesne çıkardı. "Bakın bende ne var."

Meggie'nin kara gözleri, Katrine'in önceki günden sakladığı kömür çubuğunu görünce parladı.

"Senin için bir şey çizmemi ister misin Meggie?" Çocuk neredeyse dokunacak kadar yaklaştığında Katrine onun cevabının evet olduğunu anladı. "Ne görmek istersin?" Meggie elini kaldırıp onu işaret edince Katrine şaşırdı ama memnun da oldu. "Beni mi? Benim bir benzerimi çizmemi mi istiyorsun? Pekâlâ."

Dizlerinin üzerinden taş döşeli zemine kayarak en büyük yassı taşı aradı, sonra da çocuğa komplocu bir sırıtış fırlattı. "Flora'nın duvarlarını kullanmamızı isteyeceğini sanmıyorum. Elbette bir kâğıt ya da tuval kullanmalıyız ama bu da işimizi görür."

Meggie cevap olarak sırıttığında Katrine'in kalbi ısındı. Hemen bir yayık üzerinde çalışan, kıvrıkcık saçlı küçük bir figür çizmeye başladı. Döküldüğü belli olan tereyağından bir iki leke eklediğinde, Meggie'nin kahkaha olabilecek yumuşak sesi Katrine'in kalbinin sevgiyle kabarmasına neden oldu.

"Denemek ister misin Meggie?"

Çocuğun ifadesi yine ciddileşti ama Katrine ona kömür çubuğunu uzatıp başka bir taşı işaret ettiğinde geri adım atmadı. "Şimdi, ne çizmek istiyorsun? Bir çiçeğe ne dersin? Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

Ancak Meggie bir çiçek çizmek yerine Katrine'in yaptığı taslağı kopyalamaya çalıştı, taşın üzerine eğilirken dişleri alt dudağında çalışıyordu. Kız kararlı bir şekilde çalışarak tanınmaz hale gelen siyah bir kömür lekesi yarattı. Sonunda başını kaldırıp Katrine'e baktı, gözlerinde hayal kırıklığı gözyaşları vardı.

Meggie, üzüntüne üzüntü katmak istememiştim. "Bu mükemmel, aşkım. Özellikle de doğru düzgün bir çizim kalemin yokken. Ama gerçekten daha basit bir şeyle başlamalıyız. Bu sefer bir çiçek deneyelim, belki bir papatya. Dur sana göstereyim."

Yavaşça elini Meggie'nin küçük elinin etrafına doladı ve çocuk temastan çekinmediğinde memnun oldu. "Önce şöyle bir daire çiz," diye talimat verdi Katrine, vuruşlarını yönlendirerek, "ve sonra bir sürü ilmek. Gördün mü? İşte, şimdi sen dene."

Meggie'nin kopyaladığı dağınık papatya ilk denemesinden çok daha iyiydi, ama Katrine onun kederli ifadesinden çocuğun çalışmasından memnun olmadığını görebiliyordu. Katrine hızlıca ayağa kalktı ve elini fırçaladı.

etekler. "İhtiyacın olan şey, küçük kuzum, ilham. Ve ben onu nerede bulacağımı biliyorum. Gel, yağmur durdu, dışarı çıkabiliriz. Bu tereyağı partisi zaten bitti," diye mırıldanarak ekledi ve yayığa meydan okuyan bir bakış fırlattı. Sonra elini Meggie'ye uzattı ve çocuk güvenle elini tuttuğunda kalbi bir kez daha şefkatle doldu.

Avluda birkaç eyerli at vardı ama neyse ki MacLean klanından hiçbir iz yoktu. Katrine'in, Raith'in oğlunu vadiye götürdüğünü öğrendiğinde pek memnun olmayacağından şüphesi yoktu. Eteğinin eteklerini ıslatmamak için belinin iki yanından kıvrarak Meggie'nin elini tuttu ve su birikintilerinin üzerinden atlayarak, damlayan çalı sapları ve sarı İskoç süpürgesi kümelerinden kaçarak patika boyunca ilerlemeye başladı.

Öğleden sonra hâlâ nemli ve kasvetliydi, ama ara sıra parlak bir güneş ışını karanlık bulutların arasından sızıyordu. İskoçların ıslak, fırtınalı hava dediği böyle bir günde bile, küçük pırıl pırıl gölü ve arka planda yükselen yeşil dağlarıyla vadi büyümlü bir yerdi.

Katrine oturmaları için düz bir kaya parçası bulup üzerindeki nemi temizlemeye çalışırken çocuğa, "Her zaman güzelliğin ruhu anlamlı kıldığını düşünmüşümdür," dedi. "İyice bak Meggie, sonra gözlerini kapat ve güzelliği hisset. Hissediyor musun? Şimdi çizmek istediğin papatyayı düşün. Onu zihninde gör... parlak sarı bir merkez ve yumuşak beyaz yapraklar. Ve bunu yaptığında, çubuğunu al ve bana ne gördüğünü göster."

Meggie itaatkâr bir tavırla gözlerini kapadı ve uzun bir süre kıpırdamadan oturdu. Keskin çeneli küçük yüzü seyreden Katrine, Meggie'nin renginin ve bazı özelliklerinin Raith'inkine ne kadar benzediğini fark etti. Yüksek alnı, kesik kaşları ve uzun siyah kirpikleri Raith'inkilerle karıştırılabilirdi. Yine de MacLean laird'ini düşünmekten rahatsız olan Katrine, bu düşüncelerini zorla bir kenara bıraktı.

Sonunda çocuk başını çubuğun üzerine eğdi. Bu seferki çabası çok daha iyi değildi, ama titrek kıvrımlı çizgiler bir papatyayı andırıyordu ve bu onu tatmin etmiş olmalıydı, çünkü Meggie yukarı baktığında yüzü gülüyordu.

Katrine sevinç içinde çocuğa sarılabılırdi. Ancak Meggie'nin dokunulmaktan duyduğu korkuyu aniden hatırlaması onu durdurdu. Bunun yerine kızın elini okşadı. "Bu harika kuzum ve bugünlük bu kadar yeter. Yarın başka bir çiçek deneyebiliriz."

Yanında Meggie kıpırdandı, belli ki huzursuzdu. "Biliyorum Meggie, keşfe çıkmaya ne dersin?" Her zamanki gibi cevap alamadı ama

Çocuğun anlamlı yüzünü okumayı öğreniyor ve bu fikrin ona cazip geldiğini görebiliyordu. Katrine ayağa kalkarak elini uzattı.

Katrine vadiden çıkan iki patika daha olduğunu çoktan anlamıştı. İki gün önceki keşfi sırasında bir çayır keşfettiği ve bunu Meggie'yle paylaşmak istediği için doğruya doğru olanı seçti.

Patika yokuş yukarı, üvez ağaçlarının arasından geçerek ilerliyor ve sonunda koyunların otladığı açık bir meraya açılıyordu. Katrine taştan yapılmış ve sazdan örülmüş bir kulübenin etrafından dikkatle dolaştı. Alçak çatıdaki bir açıklıktan havaya karışan turba ateşinin kıvrılan mavi dumanı kulübenin dolu olduğunu gösteriyordu.

Burada, iki gün önce, sürüsüyle ilgilenen yaşlı bir çobana rastladığında, çoban elindeki değneği ona doğru sallamış ve köpeğini üzerine salacakmış gibi bakmıştı. İskoçyalı'nın vahşiliği Raith'in dağlara kaçmaya çalışmanın tehlikeleri hakkındaki uyarısının altını çizmekten başka bir işe yaramamıştı. O zaman laird'in sunduğu şüpheli korumadan bile yoksun, tek başına kalacaktı.

Patika bir kez daha yukarı doğru yükseldi ve bir tepeyi aşp tekrar aşağı indiklerinde yumuşak bir su sesi duydu; Katrine, Cair Evi'nin hemen arkasından geçen yanığın devamı olduğuna karar verdi.

Tam yoluna devam etmek üzereydi ki gölgelerdeki tuhaf bir parıltı gözüne çarptı. Meggie'yi patikadan çeken Katrine, huş ağaçlarının arasından geçerek geniş bir açıklığa doğru ilerledi. Orada, yanan ateşin yakınında, çobanlıkla ilgisi olmayan tuhaf bir ekipman koleksiyonu buldu: çeşitli büyüklüklerde birkaç fıçı, fırına benzeyen büyük bir tuğla yapı ve uzun borulara sahip iki büyük bakır kap.

Katrine malt viskinin yasadışı olarak üretildiği bir imalathaneye rastladıklarından şüpheleniyordu. İskoçların tüketim vergisi yasalarıyla ilgili duygularının farkındaydı ve kendisi bile sempati duyabileceği kadar İskoç'tu. İngiliz hükümeti tarafından alınan vergiler sadece fahiş olmakla kalmıyor, aynı zamanda İskoçyalılar kendi yerel içkilerini yapma ayrıcalığı için ödeme yapmak için iyi bir neden göremiyorlardı. Dağlık bölgelerde kaçak içki üretimi gelişmişti ve gümrük memurunu aldatmak bile onurlu bir görev olarak görülüyordu.

Katrine çeşitli aletleri merak ettiği için daha fazla incelemek isterdi ama Meggie ilgisini kaybetti ve

elini ekiştiriyordu. Katrine itaatkâr bir şekilde patıkaya geri gôtürölmesine izin verdi.

Sonunda, uzak tarafı ağaçlarla çevrili geniş bir ayırılığa ulaştılar. Katrine'in dudakları muzip bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bir yarış yapalım mı Meggie? şu ağaçlara doğru? Ne kadar hızlı koşabilirsin?" ocuğa baktı ve aldığı parlak gözlü, hevesli cevaptan memnun oldu. "Pekâlâ, hadi gidelim!"

Kazanmak için elinden geleni yapıyormuş gibi davranarak koşmaya başladı ama yavaş yavaş Meggie'nin önüne geçmesine izin verdi. Islak imlerin üzerinde nefes nefese koşan Katrine kendini gülerken buldu. Kendisi de çocukluğundan beri bu kadar rahat davranmamıştı.

Raith onları böyle bulmuştu; etekleri dizlerine kadar sıyrılmış ingeneler gibi ayırdan koşuyorlardı. Atını dörtnala koştururken içinden şiddetli bir rahatlama ve öfke dalgası geçti. Rahatlama sadece İngiliz askerlerinin Cair House'a yaptıkları beklenmedik ziyaret sırasında Katrine'in ortalıkta görünmemesinden kaynaklanmıyordu. Ona zamanında ulaştığı için de rahatlamıştı. Bir sonraki ağalığın ötesinde, karısının yatışında hazır bulunan ebe yaşıyordu.

Morag. Onu düşünmek bile mide kaslarının sıkışmasına neden oluyordu. Zihni Ellen'ın acı dolu ölümünün anıları ve ölü doğan oğlunun kanlı görüntüleriyle doluydu.

Raith duygularını analiz etmek için durmamıştı ama Katrine'i bırakın genç gözdesini, yaşlı kocakarının yakınında bile istemiyordu. İkiisi çayırın kenarına vardıklarında durdular. Henüz daha ileri gitmek istemediklerini anlayan Raith, öfkeyle dörtnala koşarak onları ürkütmek istemediğinden atını yavaşlatmak için kendini zorladı. Ama ona doğru at sürerken bakışlarını Katrine'den ayırmadı.

Kızarmış ve rüzgârdan savrulmuş görünüyordu, çünkü ateş gibi saçları bir kurdeleyle arkadan bağlanmış olmasına rağmen, bir düzine kıvrık dal yüzünün etrafına dökölmüş, parlayan teninin ışıltısını vurguluyordu. Meggie gibi o da beline kadar eğilmiş, nefes almaya çalışıyordu ve Katrine ona doğru döndüğünde, yeşil gözlerinde parlayan canlı ve parlak kahkahayı görebiliyordu. Raith dişlerini sıktı, onu yatağına gôtürmek ya da dizlerinin üzerine yatırmak için birbiriyle çelişen dürtülerle savaştı.

Katrine'in kahkahası başını kaldırıp Raith'in mavi gözlerinin kendisine dikildiğini gördüğünde soldu. Durduğu yerde dondu kaldı, tüm duyuları onun varlığına karşı temkinli bir tepki vermek üzere tetikteydi. Açık yakalı, bol kollu bir elbise giyiyordu.

gömlek ve trews - uzun, güçlü bacaklarını esnek botlarının üzerinde şekillendiren sıkı dokunmuş tartan pantolon.

Atını dizginlerken Meggie'ye gülümsedi ama Katrine gülümsemenin gözlerine ulaşmadığını görebiliyordu.

Raith, Katrine'in de sahte olduğundan şüphelendiği hoş bir ses tonuyla, "Benimle gel Meggie," diye davet etti. "Seni eve geri götüreceğim. Kuzenin Callum döndü ve seni sorup duruyor."

Meggie başını kaldırıp Katrine'e baktı ve onunla birlikte gitmeyi arzuladığını belirten bir bakış fırlattı. Çocuğun oyunlarını terk etmeye bu kadar istekli olduğunu fark eden Katrine kendini birden ihanete uğramış ve kırgın hissetti. Ki bu çok saçmaydı. Meggie belli ki Raith'i seviyor ve onun ilgisine değer veriyordu. Ve onun sevgisinden birkaç dakikayı çocuğa çok görmek tamamen değersiz bir duyuydu.

Katrine kızgınlığını gizlemek için gülümseyerek başını salladı. "Elbette gitmelisin aşkım. Belki başka bir zaman buraya tekrar gelebiliriz."

"Sanmıyorum," dedi Raith bastırarak, Meggie ona doğru uzandığında elini tutmak için eğildi. Tek bir yumuşak hareketle çocuğu atına bindirip önüne çekmişti ki Katrine daha önce birlikte ata bindiklerini fark etti. Meggie'nin ikramını bozmak istemeyen Katrine, Raith'e meydan okuyan bir bakış fırlatmasına rağmen dudaklarından dökülen karşılıkları kararlılıkla bastırdı.

Fark etmemiş gibi görünüyordu. Başka bir şey söylemeden ya da ona bakmadan bineğini döndürdü ve bir kez daha onu kendi öfkesinden başka bir şeyle baş başa bıraktı.

Ancak Meggie, ruhu şad olsun, onun geniş omzunun arkasından baktı ve el sallayarak veda etti. Katrine bu jestin tatlılığı karşısında gözlerinin yaşardığını hissetti.

Onlar gözden kaybolana kadar izledi, sonra eve doğru uzun bir yürüyüşe başladı, içinde depresyon, meydan okuma ve endişe savaşıyordu. Bu meselenin sonunu duymadığına dair güçlü bir şüphesi vardı. Raith'in onunla işi henüz bitmemişti.

Haklıydı. Koruluğa varmadan hemen önce onunla karşılaştı, adam onu karşılamak için geri dönüyordu. Kız tek kelime etmeden yanından geçip gidecekken, adam atını durdurarak yolu kapattı. Ona bakarken yüzündeki ifade sert ve sabitti.

"Sizi sis konusunda uyarmıştım Bayan Campbell. Burada kimse ölümünüze üzülmez ama Meggie'yi tehlikeye atmanıza izin vermeyeceğim.

onu buraya getirmek."

Katrine'in karşılık verdiği bakış isyankârdı. "Biz patikadan ayrılmadık," diye mırıldandı, adamın atından inişini izlerken. "En azından çoğu zaman."

"Umurumda değil. Meggie ile ya da Meggie olmadan buraya bir daha gelmeyeceksin." Ellerini zayıf kalçalarına dayarken bacaklarını kibirli bir şekilde açması onu en az emredici ses tonu kadar rahatsız etti. "Ne dediğimi biliyor musun?"

ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Hayır, ama bana söyleyeceğinden eminim."

Katrine onun alaycılığını görmezden geldi. "Sanırım yürüyüşlerimden birinde bir şey bulacağım dan korkuyorsun. *Yasadışı* bir şey. Belki bir içki fabrikası gibi. Ve özgür olduğumda bunu İngiliz maliyesine bildirebileceğim den." Ona muzaffer bir edayla baktı. "Bu sadece klanınızın yasadışı faaliyetlerde bulunduğu nün bir başka kanıtı olur."

Kadının pek de ince olmayan tehdidi karşısında Raith dizginleri sıkıca kavradı, kadının kendisini şiddete teşvik etmesine izin vermemeye kararlıydı. "Dişlerinin arasından, "İngiliz intikamcılar ı için endişeleneceğimi sanıyorsan aptalsın," dedi. Beni endişelendiren Meggie. Her şeyden önce, bu tepelerde dolaş an hayvan ya da insan serserilerden birine rastlarsan ne onu ne de kendini koruyabilirsin. İkincisi, buraya seninle gelmek Meggie'yi tek başına dolaşmaya teşvik etmekten başka bir iş e yaramaz."

Katrine'in omurgası kaskatı kesildi. Bunu itiraf etmekten hoşlanmasa da, aslında bu olası sonuçları hiç düşünmemişti. En azından Meggie'yi yanında bir yetişkin olmadan vadiyi ziyaret etmemesi konusunda uyarmalıydı. Ama Raith'in üstün ses tonu zaten kızgın olan sinirini bir derece daha yükseltti.

"O çocuk için endişelendiğimize bir an bile inanmıyorum!" diye karşılık verdi onu geçmeye çalışırken. "Meggie'nin hiç gözetim altında olmamasını umursuyor gibi görünüyorsun."

Raith'in parmakları Katrine'in kolunun üst kısmına dolanınca Katrine kısa düştü. Onu kendine doğru çekti ve gözleri şiddetle ona dikildi. "Seni lanet olası Sassenach, onun gözetime ihtiyacı yok! İhtiyacı olan şey senden korunmak."

Sesi sert ve öfkeliydi ve her kelimeyle birlikte gözleri daha sert, daha soğuk oluyordu. Ama Katrine onun tiradına uygun bir öfke içindeydi. Bu suçlama onu yaralamış, aşağılamış ve öfkelen dirmişti. Öfkesinin kabarmasına izin verdi, acısını maskeleye kapasitesine değer verdi. "Meggie'nin korunmaya ihtiyacı yok.

benden! Onu ya da başka bir çocuğu asla isteyerek tehlikeye atmam. Ne de masum bir görgü tanığını kendi çıkarlarım için kullanırım. Tanıdığım diğerlerinin *aksine*."

Onu suçlu hissettirmeyi umduysa da başaramadı, çünkü mavi gözleri uyarmak için kısılrken dişlerini sıkmakla yetindi. "Bir zindanım olmayabilir Bayan Campbell, ama sizi yeterince iyi kilitleyebilirim."

"Yap o zaman! Beni kilitleyin! Zaten tehditlerinizden bıktım ve bunlara bir an daha tahammül etmeyi reddediyorum!"

"Seni tehdit etmeye *başlamadım*!" Raith'in parmakları sanki onu sarsacakmış gibi kolunun yumuşak etine acıyla bastırdı. "Açıkça söyleyeyim de hata olmasın. Eğer Meggie'nin saçının teline zarar verirsen, hiç doğmamış olmayı dilersin."

Meggie'ye zarar vermek mi? O masum çocuğa zarar vermek mi? Katrine konuşamayacak kadar öfkeliydi.

"Ve eğer koğuşumun güvenini kazanmayı ve onu kaçmanıza yardımcı olması için kullanmayı düşünüyorsanız, bir daha düşünün."

Öfkesi taşıtı. Şiddetli bir hareketle elini geri çekti ve yanağına sert bir tokat indirdi.

Raith darbeye anında tepki vererek dizginleri bıraktı ve kadının üst kollarını kabaca kavradı; kadının bedenini kendine doğru çekerken yakışıklı yüzü karanlık bir öfke maskesine dönüştü, mavi gözleri karanlık bir şekilde parladı.

Parmaklarının izi adamın koyu teninde kızgın bir kırmızıya dönüşürken, Katrine bir kalp atışı kadar kısa bir süre boyunca şok içinde ona baktı. Kendi hareketinden ürktüğü kadar, karşılığında Raith'in ona yapabileceklerinden de korkuyordu. Raith bir kez daha ilk tanıştıkları gibi kibirli, küçümseyen, tehlikeli, vahşi bir dağlı lordu olmuştu.

"Seni kızıl saçlı tükürük ateşi," diye homurdandı yumuşak, ölümcül bir ses tonuyla, sonra aynı şiddette bir hareketle dudakları onunkilere sert ve sıcak bir şekilde indi.

Acımasız öpücük onu aynı anda hem cezalandırmış hem de ele geçirmişti ve Katrine bu öpücüğün sıcaklığıyla sersemlemişti. Adamın ağzı acımasızca Katrine'nin dudaklarına dayandı, dilini içeri sokabilmek için dudaklarını açmaya zorladı, hızlı, mızrak gibi bir istila.

Başını çevirmeye çalıştı, ama adamın eli saçlarını kavradı, onu hareketsiz tuttu ve yağmacı saldırısından kaçınmak için çaresiz bıraktı. Yine de acı verici değildi. Belki korkutucu ve heyecan vericiydi. Ve inanılmaz derecede zevkliydi. Raith onu tutarken içinden ısı ve heyecan akıyordu,

Adamın sert kaslı gövdesine yaslanmıştı, vücudunda yayılan hisler adamın yıkıcı öpücüğünün şiddetini yankılıyordu.

Raith de bunu hissetmiş olmalıydı, çünkü aniden sözünü kesip başını kaldırarak fırtınalı, hayal kırıklığına uğramış bakışlarını ona dikmeden önce usulca inlediğini duydu. Katrine sessizce ona baktı, kalbi o kadar çılgınca çarpıyordu ki onu takip eden sessizlikte bunu duyabileceğinden emindi. Adamın yüz ifadesini tam olarak okuyamıyordu ama çelişkili duygularla boğuştuğunu anlayabiliyordu. Ve bir tahminde bulunmak için çok az tecrübesi olmasına rağmen, içgüdüleri onun yanan bakışlarındaki arzuyu fark edecek kadar kadınsıydı.

Adamın gergin vücudunun, parmaklarının sıkı tutuşu gibi hafifçe gevşediğini hissetti. Katrine o anda adamın onu tekrar öpeceğini hiç şüphesiz biliyordu. Bu beklenti aralarında neredeyse elle tutulur bir güç oluşturuyor, havayı titreştiriyordu.

Raith boğuk bir nefesle tekrar, "Güzel ateş parçası," diye mırıldandı, ateşli bakışları kızın ıslak, ayırık dudaklarına düşerken. Sonra ciğerlerini düzensiz bir nefesle doldurdu ve karanlık başını tekrar eğdi.

Bu kez daha az öfkeyle ama daha çok açlıkla, tahakkümden çok sahip olmaktan söz eden sıcak, uyuşturucu bir aciliyetle ağzını aldı. Bir an için kızın denenmemiş dili hareketsiz kalırken, adamınki ağzının derinliklerine doğru ilerledi, uzun, vahşi, duyusal bir geri çekilme ve içeri girme düzeninde kıvrıldı ve onu adamın tadıyla doldurdu. Adamın şefkatli tahribi Katrine'de kontrol edilemez bir tepki uyandırdı. Titreyen Katrine onun öpücüğüne karşılık vermeye başladı, ağzını onunkinin altında tamamen açtı, ona geçici olarak dilini sundu. Orada bir tehlike vardı ama tüm korkusu, tüm tereddütü, tüm utangaçlığı ateşli bir duygu seli içinde silinip gitmişti.

Raith sanki ona neler olduğunu hissetmiş gibi saçlarını tutmayı bıraktı ve elini yavaşça sırtından aşağı indirdi, onu daha da yakınına çekti, zayıf, güçlü vücuduna doğru çekti, onu açık bir şekilde uyarılmasına uydurdu.

İçinde, kadınlığının derinliklerinde zonklayan hassas bir sızı yankılandı. Katrine kendini onun dokunuşuna akılsızca karşılık verirken, parmaklarını onun abanoz saçlarında dolaştırırken ve ona yapışırken buldu.

Kız yumuşak, soluk soluğa bir teslimiyet sesi çıkarana kadar dilini emdi. Sonra kolunu kavrayan el ikisinin arasından kayarak bedeninin üzerinden geçti ve şişen bir göğsünün üzerinde durdu. Okşaması tüy kadar hafifti, ama şiddetli bir sıkışma kadının her parçasını ele geçirdi. Kadın

Ona karşı ürperdi, istemsizce sırtını kamburlaştırdı, vücudu onun dokunuşu için haykırıırken daha yakına bastırmaya çalıştı. Ama sonra parmakları korsajının alt kenarından kaydı ve gergin ve ağrıyan meme ucunun üzerine kapandı. İrkilen Katrine birden adamın kollarında kaskatı kesildi.

Kadının telaşını yatıştırabilirdi -kadın o kadar ileri gitmişti- ama kadının yumuşak soluğu Raith'in aklını başına getirdi. Zorla ağzını çekti.

"Tanrı'nın dişleri..." diye düzensiz bir şekilde yemin etti, ses kontrol için sert bir yalvarıştı. Gözlerini kapatarak zorlukla nefes aldı ve sükûnet için savaşıırken aklına gelen her türlü laneti kendine savurdu. Katrine'i yumuşak bir çalı yatağına yatırmak ve istediği gibi hemen orada onu almak yerine kendini tutuşunu bırakmaya zorlaması kontrolünün bir ölçüsüydü.

Aralarına daha güvenli bir mesafe koyması gerektiğini bilen Raith, vücudundaki her kas ve sinir buna karşı haykırsa da geriye doğru küçük bir adım attı ve sonra bir adım daha attı. Neredeyse yaptığı şeyin bilgisi daha acı vericiydi. Bir an için onu istemekten deliye dönmüştü - onu, düşman Campbell'ı, nefret ettiği Sassenach'ı. Geçici olarak onun koruması altında olan esir bir kadın. Onu mantıksızca kıskırtmış olması bir mazeret değildi. Hiçbir mazereti yoktu. Raith aniden arkasını döndü, konuşmak ya da Katrine'e dokunmadan ya da onu tekrar kollarına çekmeden bir an daha ona bu kadar yakın kalmak konusunda kendine güvenemiyordu.

Katrine onun atının dizginlerini toplamasını sorgulayan gözlerle izledi. Arzusu onu sarsmış, aniden geri çekilmesi daha da sarsmıştı.

Adamın kendisine küfretmek için bile olsa bir şeyler söyleyebileceğini düşündü ama adam ne özür diledi, ne açıklama yaptı, ne de küfretti.

Ama atına bindiğinde, ne hakkında tartıştıklarını hatırlamış gibiydi, çünkü Katrine'e sert bir bakış fırlattı. "Seni bir daha uyarmayacağım. Meggie'den uzak dur." Sonra, bir saat içinde ikinci kez, Raith hayvanı döndürdü ve uzaklaştı.

Katrine o gittikten sonra uzunca bir süre öylece durdu, düşünceleri bir yığın karışıklık ve duygu karmaşası içindeydi. Yavaşça parmaklarını zonklayan dudaklarına götürdü, onun acımasız ağzının sahipleniciliğini, şiddetli kucaklamasının gücünü hatırladı. Hâlâ sarsılmış bir halde, uzun ve titrek bir nefes aldı. Aralarında ne olduğunu anlamamıştı. Hem de hiç.

Raith MacLean ondan nefret ediyorsa neden onu öpsün ki?

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm

Raith gittikten sonra Katrine'in sersemlemiş hislerini toparlaması birkaç dakika sürdü. Sonra eve doğru yürüdü, Raith'in eli açıklığına duyduğu öfke, paylaştıkları samimiyetten duyduğu utanç ve Raith'in öpücüğüne ve kendi şok edici tepkisine duyduğu şaşkınlık arasında gidip geliyordu.

Raith'in sert kucaklamasının yıkıcı etkisine tamamen hazırlıksızdı; bununla kıyaslanabilecek hiçbir deneyimi yoktu. Raith'in onda uyandırdığı hisler, romantik hayallerinde canlandırdığı hayali tutkunun yanında sönük kalıyordu.

Daha da tedirgin edici olanı, inanılmaz arzu ve ihtiyaç duygularına kapıldığı birkaç kalp atışı boyunca Raith'i gerçekten de hayallerinin erkeği olarak hayal ettiği bilgisiydi. *Onun ruhuyla eşleşebilecek ve kanını ateşleyebilecek biri. Onun ruh eşi.*

Katrine kızardı. Hangi çılgınlık onu bu vahşi hayvanı bulmayı hayal ettiği ruh eşiyle karşılaştırmaya itmişti? Meydan okurcasına, adamın sert parmaklarının hassas derisini ısırduğu kolunu ovuşturdu. Sabaha morluklarla uyanacağına hiç şüphe yoktu. Gerçekten de vicdanı çoktan çürümüştü. Raith'in öpücüklerine karşılık vermenin ne kadar çılgınca olduğunu hatırlayınca yanaklarındaki sıcak renk daha da derinleşti. Onunla bir daha asla yüzleşmezdi.

Avluya ulaştığında, gözlerini Raith'i aramak için ihtiyatlı bir şekilde etrafından dolaştı. Neyse ki ondan hiçbir iz yoktu. Ancak daha önce fark ettiği atlar hâlâ ahırların önünde bağlı duruyordu ve bu da Raith'in Callum'un döndüğünü söylediğini hatırlamasına neden oldu. Sanki yanında birini getirmiş gibi görünüyordu.

Katrine gelenin kim olduğunu ve Meggie'nin nereye gittiğini merak ederek arka kapıdan girdiğinde mutfağı bir arı kovanı gibi hareketli buldu. Hizmetçilerin hepsi misafirler için yiyecek ve içecek hazırlama telaşındaydı.

Kolları bileklerine kadar una batmış olan Flora, kaşlarının arasında telaşlı bir çatıklıkla başını kaldırdı. "Dönme vaktin gelmişti." İskoç kadın ani bir baş hareketiyle masanın üzerinde duran, içinde birkaç büyük sürahi bira ve İskoç viskisine benzeyen bir sürahi bulunan tepsiyi işaret etti. "İşte," dedi Flora, "bunu çocuklar için mews'e götür. Onlar bir küçük örtü daha istiyorum."

Raith'in de bu topluluğun arasında olma ihtimali Katrine'in ayaklarını yere bastırmasına neden oldu. "Hayır!" diye isyan edencesine cevap verdi. "Bunu yapmayacağım. Başka birini bulabilirsin."

"Lütfen genç kız, dediğimi yap." Flora ellerini önlüğüne silerek tepsiyi kaldırdı ve Katrine'in ellerine tutuşturdu. "İşte iyi bir genç kız," diye yatıştırdı Katrine'i, sonra da köftelerine döndü.

Katrine bakakalmış, kararsızlık içinde kalakalmıştı. Flora daha önce ondan hiç kibarca rica etmemiş ya da lütfen dememişti. Bu basit ricayı reddetmek onu bir şekilde nankör bir sefil haline getirecekti. "Pekâlâ," diye mırıldandı Katrine, ağır tepsiyle birlikte dönerek. "Ama benden onlara servis yapmamı bekleme."

Bir yandan tepsiyi dengede tutarken bir yandan da uzun eteklerini kaldırarak kapıyı açmayı güçlkle başardı. Evden çıkan Katrine, ara sokağa dikkatle yaklaştı. Zemin katın arka tarafından gelen erkeksi eğlence seslerini duyabiliyordu ama nabzının düzensiz bir tempoda atmasına neden olan şey Raith MacLean'le karşılaşma ihtimalinin verdiği rahatsız edicilikti. Korkuyla kısa bir koridorda ilerledi ve açık bir kapıda duraksayarak içeriye baktı.

Önündeki oda genişti ve görünüşe bakılırsa MacLean Klanı için geçmiş yıllarda büyük bir salonun yapmış olabileceği gibi bir toplanma yeri olarak hizmet veriyordu. Bir uçta devasa bir taş ocak dururken, ortada ağır bir meşe masa taş döşeli zeminin çoğuna hükmediyordu. Burası bir erkek odasıydı, konfordan ziyade işlev için sade bir şekilde tasarlanmıştı, pervazlı pencerelerin arasına aralıklarla monte edilmiş geyik başları dışında süslenmemişti. Ayrıca duvarlar boyunca silahlarla dolu olması gereken geniş alanlar vardı ve Katrine, İskoçyalıların silah bulundurma yasağı olmasaydı öyle olacağından emindi.

Birkaç düzine adam masanın etrafındaki banklarda oturmuş, rahatça yayılmış, kendi aralarında konuşuyor ve gülüyorlardı, olması gerektiği gibi haydutlar gibi sinsice dolaşmıyorlardı. Katrine adamlardan birkaçını tanıdı. Callum da oradaydı, onu kaçıran ahmak Lachlan da. Ve

Ewen, Raith'in bir iz için düşürdüğü dantelleri getirmesi için gönderdiği MacLean. Ve Raith. Sağındaki masanın başına oturmuş, profilini bir an için görmesini sağlamıştı. Meggie'den eser yoktu, bu kadar vahşi İskoçyalının bir araya geldiği bir ortamda ürkek çocuğu bulmayı beklemiyordu zaten.

Campbell'in adının geçtiğini duyduğunda Katrine onun hakkında konuşmak üzere bir konferans düzenlediklerinden şüphelenmişti. Dikkatini toplayarak ne konuştuklarını anlamaya çalıştı. Kendi yararına kullanabileceği bir bilgi kırıntısı bile... Sonra MacLean'lerden biri onu gözetlediğinde odaya ani bir sessizlik çöktü.

Katrine kendi kendine sessizce alay etti. Bu acımasız haydutlar boyunlarının bükülmesinden o kadar korkuyorlardı ki, konuştuklarının tek kelimesine bile kulak misafiri olmasına izin vermiyorlardı. Bu düşünce cesaretini artırdı ve kendini aslanın inine girmeye zorladı.

Tepsiyi masaya taşıyıp kuzeninin dirseğinin dibine bırakırken Raith'in onu izlediğinin farkındaydı. Ama bakışlarından kaçınmaya çalışsa da, kendini hazırlasa da, Raith'in canlı mavi gözlerinin etkisi nabzının hızlanmasına neden oldu. Raith'in onu alıştırılmış bir soğukkanlılıkla incelediği ve yüz hatlarına o tanıdık sert ifadenin yerleştiği düşünülürse bu çok saçmaydı.

Anlaşılmaz bir şekilde, adamın karanlık bakışları onu üzdü. Kısa bir süre önce onu yarı hissiz bir şekilde öpmüş olsa bile, ona karşı duyduğu küçümseme belli ki bir nebze bile değişmemişti. Öte yandan Callum ona orantısız, hoş bir gülümseme verdi.

"Ah, güzel Katie! Faith, ama sen acıyan gözler için bir manzarasın."

Adamın yavaş ve neşeli selamlaması onu şaşırtmıştı. Ona sadece babası "güzel Katie" demişti ve bu sevimli alçağın bu kadar pervasızca kullanması için fazla kişisel bir küçültmeydi. Dahası, Callum'un İskoç çapağı her zamankinden daha belirgindi ve kendisine iyi gelenden daha fazla alkollü içki tükettiğini belli ediyordu.

"Tilki gibisin," diye karşılık verdi ama onaylamamasının onun üzerinde hiçbir etkisi olmamış gibiydi. Silahsız sırtışı, bir kolunu Katrine'in beline dolamaya çalışırken daha da genişledi. Katrine irkilerek geri sıçradı ve ona ters ters baktı. Callum da ona göz kırptı.

Katrine hemen oradan ayrılmak istemişti, ama sapkınca kalmaya karar verdi, çünkü kaldığı sürece MacLean'ların

kaderini tartışıyordu. Omuzlarını dikleştirerek boş fiçıları birayla doldurmaya başladı.

Callum'a tekrar ulaştığında, Callum testiği ondan aldı ve kendi birasını doldurdu. Klanına bakarak kalaylı tankardını kaldırdı. "Başarılı bir vurgun için, beyler."

Adamlar yavaşça cevap verdiler ve kadehlerini kaldırırken Katrine'e dikkatli bakışlar fırlattılar. Katrine şaşkınlıkla onlara baktı ve Callum'un kadeh kaldırışının ne anlama geldiğini merak etti. Hâlâ kuzeniyle olan son karşılaşmasının etkisiyle soracak kadar öfkelenmişti. "Ne demek 'başarılı bir vurgun'? Sen ve suç ortakların bu sefer ne tür yasadışı faaliyetlerde bulunuyorsunuz?"

"Katie, beni yaralıyorsun," dedi Callum başını sallayarak. "Bir dahaki sefere bizi serbest tüccar olmakla suçlayacaksın."

"Serbest tüccarlar! *Kaçakçılık mı yapıyorsunuz?*"

Raith'in kuru sesi aniden araya girdi. "Kuzen, Bayan Campbell'a söyleyeceklerin konusunda dikkatli olmanı öneririm. Bizi İngiliz intikamcılarına ihbar etmekle tehdit etti bile."

"Ah, Katie, bizi ihbar etmezsin, değil mi?"

"Neden şüphe ediyorsun ki?" Raith onun yerine cevap verdi. "Bu sadece Campbell'ların gerçek hemşerilerine ihanet etmelerinin bir başka örneği olur."

Katrine'in omurgası kaskatı kesildi. Dilinin ucunda, evet, ilk fırsatta MacLean'ları kesinlikle ihbar edeceğini, kaçak mal kaçırdıkları için değil, kendisini kaçırdıkları için ihbar edeceğini söylemek vardı. Ama bu düşmanca ortamda böyle bir itirafta bulunmanın daha iyi olacağını düşündü.

Ancak kadının ifadesi duygularını ele vermiş olmalı ki Callum üzüntüyle başını salladı. "Ne yazık ki Katie, fırsatı kaçırdın. Sassenach askerleri kısa bir süre önce ayrıldılar."

İngiliz askerleri burada mıydı? Kısa bir süre önce mi? Katrine'in bakışları Raith'inkilere kaydı. "Onlar... beni mi arıyorlardı?" diye sordu sesi kısık bir şekilde.

Raith ona soğukkanlılıkla cevap verdi. "Başka ne arıyor olabilirler ki Bayan Campbell?"

Katrine dehşet içinde ona baktı ve kurtarılmaya ne kadar yakın olduğunu fark etti. Raith'in de başından beri bunu bildiğini fark etti ve onun kara gözlerine baktı. Meggie'yi tehlikeye attığı için onu azarladığı onca zaman boyunca, Campbell tutsağının gözden uzakta olmasından gayet memnundu.

"Raith alaycı bir tavırla, "Askerler evimi işgal ettiklerinde elbette çok kibar davrandılar," diye ekledi.

araziyi baştan sona aradılar. Senden hiçbir iz bulamadıklarında da aynı sevinci yaşadım."

Askerler gitmeden önce eve dönmesini engellemek için mi onu arayıp bulmuştu? Sırf dönüşünü geciktirmek için mi onu bu kadar şiddetli öpmüştü? Onu böylesine duygusuzca kullandığını bilmek Katrine'e tahmin ettiğinden daha fazla acı veriyordu. Ve öfkesini de kamçıladi. Raith'e bu tür davranışları ne kadar aşağılık bulduğunu söylemek istedi ama terbiyeli bir hanımefendinin söyleyeceği kelimeleri bulamadı. Kararlılıkla dudaklarını birbirine kenetledi.

Ancak Raith'in onun mücadelesinin oldukça farkında olduğunu söyleyebilirdi. Yüzündeki bilmiş ifade onun acizlik hissini daha da körükledi ve gözleri kinle parlayarak ona yakıcı bir bakış fırlattı.

Eğlenmiş gibi görünme cüretini gösterdi.

Katrine sinsi adımlarla tepsie geri döndü ve yeni bir sürahi kaparak neredeyse Lachlan'ın üzerine döküyordu. Tıknaz, kızıl saçlı adam irkildiğinde, ona açıkça sahte olan masum bir gülümseme verdi ve bardakları doldurmak için masanın etrafında dolaştı.

Sonra başka biri kadeh kaldırmayı teklif etti: "Talihin tepesine çıktığımızda bir daha asla bir arkadaşımızla karşılaşmayalım!"

Tankardlar hep birlikte kaldırılıp kadehler tokuşturulduktan sonra bir MacLean daha söze girdi: "Daha çok arkadaş'a ve onlara daha az ihtiyaç duymaya!"

Bundan sonra selamlar art arda gelmeye başladı ve Katrine hâlâ doldurulabilecek bir fincan bulmakta zorlandı.

"Hep neşeli olalım," diye gönüllü oldu başka bir adam, "Hiç hasta görmeyelim."

Son sürahiyi alırken Katrine sessizce, "*Her zaman görebilmen dileğiyle,*" diye düzeltti. Raith'e henüz ulaşmıştı ki Ewen ayağa kalktı ve ciddiyetle kupasını kaldırdı. "James Francis Edward'a, suyun üzerindeki gerçek krala."

"Gerçek kral mı?" Katrine, bu İskoçyalıların, MacLean'lerin kadeh kaldırdığı James Francis Edward Stuart'ın babası Kral James II'nin yetmiş yıldan daha uzun bir süre önce bir Protestan lehine tahttan indirildiği gerçeğini görmezden gelmekte ısrar etmelerine sinirlenerek nefesinin altında mırıldandı. "Eski Pretender'ı kastediyorsun."

Söylediği şeyin akılsızca olduğunu hemen anladı. Masanın etrafından gelen şok nefes alış verişlerini duyabiliyordu, ayağa kalkmaya başlayan MacLean'ler ise oturdukları yerde donup kalmışlardı.

Sağında tankardını doldurmakta olduğu yaşlı adam ona kanını donduran korkunç bir kaş çattı. Cesareti kırılan Katrine bir adım uzaklaştı ve farkında olmadan solundaki Raith'ten korunmaya çalıştı. Ama ona asla ulaşamadı. Onun yerine eteğinin kenarına basıp ayağı takıldı ve kendini masanın kenarına zor attı. Sürahi elinden düştü, içindekiler bir sel halinde masanın üzerine döküldü ve iki gün önce kendisini tehdit eden çoban olabileceğini düşündüğü kır saçlı, yaşlı bir adamı sırlıklam etti.

"Dhe!" diye kükredi yaşlı adam, ayağa fırlayarak.

Katrine'in Galya dilindeki küfrü algılayacak zamanı bile olmamıştı ki Raith belinden bir tabanca çıkarıp doğrudan ona doğrulttu. Aynı anda sert parmakların eteğini kavradığını hissetti ve aniden kendini Raith'in kollarına atılmış buldu.

Odayı paramparça eden patlama kulakları sağır etti. Katrine, Raith'in kucağına garip bir şekilde yayılmış, olayların ani dönüşüyle sersemlemiş bir halde yatarken, Raith adama Galce gürledi.

Katrine nefesini tutmaya çalışarak şaşkın bakışlarını yaşlı adamın budaklı elindeki dumanı tüten tabancaya kaldırdı. Gördüğü manzara karşısında yanaklarına kireçli bir solgunluk sızdı. Adam onun kafasını uçurmaya bir as kadar yaklaşmıştı.

Bakışları bir derece daha yükseldi. Yaşlı adam ona nefretle bakıyor, gri sakalı Raith'in tiradına rağmen öfkeyle titriyordu. Sonra bir küfür daha savurdu ve suratını asarak odadan çıktı.

Katrine şaşkınlıkla onun ardından bakakaldı. O gidince yavaşça etrafına bakındı. Diğer MacLean'lar ayağa kalkmış, ellerini alışkanlıkla kalçalarına dayamış, düşmanca bakışlarla onu süzüyorlardı. Belki de başka bir MacLean onu atış talimi için kullanmaya karar vermeden önce gitmesi akıllıca olurdu, diye düşündü Katrine uyuşukça.

Kemikleri yulaf ezmesine dönmüş gibi hissettiği kollarıyla kendini Raith'in kucağından itti ve onuruna tutunarak ayağa kalkmaya çalıştı. Bir an için Raith onun kolunu tuttu, ona destek oldu ve kaşlarını çatarak onu izledi. Ama kadın ona bakmadı, onunla konuşmadı. Tek kelime etmeden, dengesiz bir şekilde kapıya doğru yürüdü ve odadan çıktı.

Mutfağa nasıl gittiğinden tam olarak emin değildi ama oraya vardığında, telaşlı hizmetkârlarla ya da keskin gözlü Flora'yla yüzleşemeyeceğini biliyordu. Kaçtı ve çamaşırhaneye sığındı.

Ne yaptığının pek farkında olmayan Katrine süpürgeyi eline aldı ve dalgınca süpürmeye başladı, bozulan sinirlerini yatıştırmak için rahatlatıcı, tanıdık bir işe ihtiyacı vardı. Ama ölümle burun buruna geldiği için elleri o kadar kötü titriyordu ki süpürge'nin sapını zorlukla tutabiliyordu.

Raith kapı aralığından yumuşak bir sesle konuştuğunda kaskatı kesildi. "Sen iyi misin?"

İçinden kendini beğenmiş bir öfke dalgası fırladı. "Hayır, ben iyi değilim! Bu yerden nefret ediyorum! Tutsak edilmekten bıktım! Bir aptal gibi gösterilmekten bıktım-" Sözü'nü kesti ve ona ters ters baktı. "Biliyorum, söyleme! Bunu kendi başıma yeterince iyi yapıyorum."

Sonunda sesi titredi ve düşünceleri otomatik olarak Raith'i, klanını ve tüm erkek nüfusunu yok olmaya mahkûm etse de Katrine bunu ona söyleyecek kararlılığı kendinde bulamadı. Süpürgeyi yere bırakarak çam tahtasından çalışma masasının önündeki banka çöktü ve titreyen ellerini yüzüne götürdü. "Siz ve yandaşlarınız... medeniyetsiz, kana susamış dinsizlerden başka bir şey değilsiniz. "

Sonra kırık dökük bir şekilde ağlamaya başladı, Raith'in içini parçalayan yumuşak, umutsuz bir sesti bu. Onun acısını görmezden gelebilmek için kendisinininkinden çok daha soğuk bir kalbe sahip olmak gerekirdi. Onun yanına gitti ve bankta yanına oturdu. Onu kollarının arasına almak dünyadaki en doğal hareket gibi görünüyordu.

"Şşş," diye mırıldandı, onu kendine yakın tutarak.

Katrine yüzünü onun göğsüne gömdü ve daha çok ağladı. "O vahşi... beni öldürmeye çalıştı."

"Sus... bir sulama kabına dönüşmeden önce ağlamayı kes kızım." Raith onun canlı saçlarını okşadı ve bazen vasisine yaptığı gibi yumuşak, anlamsız teselli sözcükleriyle onu yatıştırdı. Katrine'in kendisinden teselli kabul ederken çok sağlıklı düşünemediğinin farkındaydı. Raith, Katrine'e bu kadar yaklaşmasına izin verdiğine göre kendisi de pek sağlıklı düşünemiyor olmalı, diye düşündü, özellikle de korulukta aralarında geçenlerden sonra. Hâlâ hüsrana uğramış bir arzuyla yanıp tutuşuyordu. Yine de kızın gözyaşları gömleğinin önünü ıslattığında, içinde şehvetten daha nazik ama çok daha baş döndürücü bir duygunun tohumlarının yeşerdiğini hissetti.

Hıçkırıklarının tutarlı bir şekilde konuşabileceği kadar sakinleşmesi bir an sürdü. "Bu adam benden neden bu kadar nefret ediyor? Böyle bir düşmanlığı hak edecek ne yaptım?"

Raith yanağını onun saçlarına bastırırken zihinsel bir iç geçirdi. Bu sorunun cevabı yüzyıllar önce sine dayanıyordu. MacLean'lar ve Campbell'lar arasındaki kan dökücülük ve kin neredeyse hiç durulmamıştı ve dökülen bir sürahi bira gibi kasıtsız bir olayla bile kolayca canlanabiliyordu. Raith yine iç çekti, bu kez yüksek sesle. Durumun kontrolden çıkmasına izin verdiği için suçluydu. Bu alev saçlı bakirenin adamlarının yanına yaklaşmasına asla izin vermemeliydi. Ortaya çıktığı anda onu uzaklaştırmalıydı. "Hector," dedi nazikçe, "Campbell'lara duyduğu nefretten dolayı fazla suçlanamaz. Akrabalarının çoğunu On Beşler'de ve Kırk beş ve bu o kadar kolay unutulacak bir şey değil."

"Ama nefretle yaklaştığı kişi bendim, şahsen bendim, klanım değil."

"Bir İskoçyalı için hepsi bir ve aynıdır. Ayrıca, Hektor'un kışkırtılmamış olduğunu söyleyebilirim. Önce kralını küçümsüyorsun, sonra da birayla ıslatıyorsun; öfkelenmesine şaşmalı mı?" Raith durakladı ve bir sonraki konuşmasında sesinde bir eğlence vardı. "Bunu herkesten çok senin anlamaman gerekir. Senin de oldukça dengesiz bir öfken var ve ne zaman kendini kaybet sen ortalığı ateşe vermeyi başarıyorsun."

Onun bu nazik sataşması karşısında Katrine burnunu çekip geri çekildi ve kırmızı çerçeveli gözlerini Raith'in yüzüne dikti. Işıltılı bir gözyaşı yanağından aşağı, titreyen ağzının köşesine yuvarlandı ve Raith onu diliyle uzaklaştırmak istedi.

"Yaşlı Preten hakkında, kralınız hakkında söylediklerimi söylememeliydim. Ama bira bir kazaydı. Ayağım eteğime takıldı... Eteğim çok uzun." Kadın tekrar ağlamaya başladı ve adamın elleri onu sakinleştirmek için omuzlarını hafifçe kavradı.

"O zaman sana giyecek daha iyi bir şey bulmamız gerekecek." Sesi sert ve şefkatliydi. "Karımın kıyafetleri sana uyar."

Katrine'in ağlaması aniden kesildi. Tekrar burnunu çekerek Raith'e baktı, kirpikleri kalın ve ıslaktı. Ellen'in kıyafetlerini giymesine izin vermeyi mi teklif ediyordu? Yutkundu, birden Raith'in onun için başka ne yaptığını hatırladı - onu bir tabanca topunun yolundan çekip çıkarmıştı. "Görünüşe göre hayatımı kurtardığın için sana borçluyum."

"Ve beni mendil olarak kullanmana izin verdiğim için." Adamın ağzının kenarları onu şaşırtacak şekilde kıvrıldı. "Sanırım su dökmeyi bitirmişsindir?" Yanağındaki nemi fırçalamak için uzandı. "Senden istediğim tek şey, benim tatlı şirret kızım."

Klanımın yanındayken kışkırtıcı yorumlarınızı kendinize saklayın, yoksa sizi korumak için zindana kapatmak zorunda kalacağım."

Bu sefer kesinlikle onunla alay ettiğini fark etti. Ve gülümsüyordu. Güzel bir gülümseme. Tehlikeli bir gülümseme. Katrine adamın gözlerinin içine baktı ve sıcaklıkla karışık nefesi kendisine dokunan adamdan başka hiçbir şeyin farkında değildi. Hâlâ sarsılmış hissediyordu ama asıl neden zihninden silinmişti.

Kibarca temizlenen bir boğazın sesi sanki çok uzaklardan geliyormuş gibi ona ulaştı. Şaşkınlık içindeki Katrine bakışlarını Raith'ten kapı aralığına doğru sürükledi. Callum orada durmuş, elindeki viski sürahisini parmaklarının arasından sallayarak sanki uzun süredir oradaymış gibi görünüyordu. Hâlâ sarhoş olup olmadığını merak etti, sonra karanlık bakışlarının tamamen ayık ve belki de spekülatif olduğunu fark etti.

Katrine hızlıca ve oldukça bilinçli bir şekilde parmaklarıyla gözlerini silerken, Callum omuzlarını kapının pervazından iterek onlara doğru ilerledi ve getirdiği porselen fincana bir ölçü viski doldurdu. Fincanı Katrine'e uzatarak, "Sana sinirlerin için bir kadeh getirdim," dedi. "Senin gibi cesur bir genç kızın bile biraz desteğe ihtiyacı olabilir, sanırım."

Boş boş baktı. "Ama ben ruhlarla ilgilenmiyorum."

Raith bardağı alıp kızın dudaklarına götürürken sırtışı alaycı bir hal aldı. "İç şunu," diye ısrar etti. "Sana iyi gelecektir. Hadi, bu yasal. Özel tüketim vergileri ödendi."

Katrine tereddüt etti, sonra itaatkâr bir şekilde bir yudum aldı.

Ortaya çıkan ateş midesine kadar yandı, nefesinin kesilmesine ve zaten nemli olan gözlerinin sulanmasına neden oldu. Kendisine böyle iğrenç bir iksir içirdikleri için ne düşündüğünü onlara tam olarak söyleyecekti ama konuşacak nefesi bulamadı.

Ancak tam o anda buna gerek kalmadı, çünkü Lachlan kapıda belirdi. Kaputunu elleriyle kavramış, son derece rahatsız görünüyordu.

Raith gözlerini tavana kaldırdı ve klanından başka hangi vicdan azabı çeken erkeğin tuvaletine geleceğini merak etti. Katrine ise ruhların aklını etkileyip etkilemediğini merak ediyordu. Lachlan'ın kırmızı yüzünde gerçekten de bir utanç olduğuna yemin edebilirdi.

Odaya doğru çekingen bir adım attı. "Bayan Campbell...?" Tereddüt etti, kaputunu kavrayan iri parmakları mavi yünü parçalayacakmış gibi görünüyordu.

Katrine şaşkınlıkla ona baktı. "Evet?"

Ama Lachlan'ın dili tutuldu ve biraz daha kızardı. Raith sonunda akrabasına acıdı ve araya girdi. "Lachlan, delikanlı, Bayan Campbell'a söylemek istediğin şey neydi? Ona özürlerini sunmaya mı geldin?"

Bakışlarını Katrine'den lorda çevirebildiği için rahatlamış görünüyordu. "Evet. Gerçek krala söylediği gibi aptalca bir şey söylememeliydi ama vurulmayı da hak etmedi."

Katrine de hemen hemen aynı şeyi düşünüyordu ama Lachlan'ın onun davranışlarını tanımlamak için *aptal* kelimesini kullanmasından hoşlanmamıştı.

Ama Lachlan'ın onun özrüne ısınmasına izin verdi. "Hector'un yaptığı çok yanlış bir şeydi. Bir MacLean'in bir Lass'a savaş açması hiç de hoş bir şey değil; bütün çocuklar hemfikir."

"Fazart mı?" diye tekrarladı, anlamamıştı. Callum eğlenen bir ses tonuyla, "Alçakça," diye ekledi.

Katrine ani bir onaylamayla Lachlan'a baktı. Genelde bu kadar ağır zekâlı biri için olağanüstü bir isabetle meselenin özüne inmişti. "*Bu* hayatımın en yetersiz ifadesi," dedi inançla.

"Hector'un Fou olduğu kesin."

"Sanırım bu sarhoş olduğunuz anlamına geliyor? Bu yine de bir mazeret değil. Beni öldürebilirdi."

"Evet, anlıyorum," dedi Lachlan başını öne eğerek kederle. "Bir MacLean'in korkak bir Campbell'ın iğrenç yöntemlerine boyun eğdiği üzücü bir gün."

Katrine gücenebilirdi ama MacLean'in üç adamı, laird de dahil olmak üzere, neredeyse önünde diz çökmüşken yüce gönüllü olmaya karar verdi. Aslında, bu eşsiz anın bu kadar çabuk sona erecek olmasından dolayı oldukça üzgündü.

"Teşekkür ederim Bay MacLean," dedi Lachlan'a erdemli bir şekilde. "Akrabanız adına özrünüzü kabul ediyorum. Onu affetmeye çalışacağım. Ve lütfen Hector'a söyleyin, eğer isterseniz, onu üzdüğüm için pişman olduğumu söyleyin. Eğer bunu yapacak başka kimsesi yoksa, giysilerindeki birayı yıkamaktan mutluluk duyarım."

Lachlan doğrudan ona baktı, yüzünde pek gülümseyen olmasa da memnun bir ifade vardı. Tutarsız bir cevap mırıldanan iri yarı MacLean, saçlarının önünü çekiştirdi, kapüşonunu kırmızı kafasına geçirdi ve odadan kaçtı.

"Callum kıkırdarak, "Lachlan'ın bir genç kız için bu kadar endişelendiğini hiç görmemiştin," dedi. Görünüşe göre yeni bir yiğidin var, güzel Katie." Bu lakap üzerine Katrine onu sakinleştirici bir bakışla süzdü ama o sadece sırtıttı. "İyi bir genç kız gibi içkini bitir."

Kaşlarını çatması tüm gücüyle geri döndü. "Şimdi nasıl olduğunu anlıyorum. Beni vurmakla yetinmeyip zehirlemek ya da en azından hissizleştirmek istiyorsun."

"Görüyorum ki dilini bulmuşsun," diye mırıldandı Raith.

Katrine kaşlarını çatarak Raith'e baktı ama onun mavi gözleriyle karşılaştığında birden, az önce onu ne kadar nazikçe tuttuğunu ve ondan kısa bir süre önce onu ne kadar sert bir şekilde öptüğünü hatırladı. Tekrar oldukça utangaç bir hale geldi. "Neyse ki benim var," diye karşılık verdi. "Bu mürettebat arasında sahip olduğum tek koruma bu-"

"Medeniyetsiz, kana susamış kafirler mi?"

Yanaklarına bir parça renk geldi. "*Hepinizin* kana susamış olduğunu sanmıyorum." Tereddüt etti, sonra aniden ayağa kalktı, onun yakınlığından uzaklaşma ihtiyacı duyuyordu. "Eğer itirazınız yoksa, sanırım odama çekileceğim." Ona hayır demesi için zaman tanımadı ama yanından geçerken fincanı Callum'a uzattı.

İki adam da onun ani kaçışına şaşırarak gidişini izledi. Sonra Raith etrafına baktı ve kendine şaşırdı. Hayatında hiç bu kadar çok mutfağa girmemişti ve kesinlikle tuvalete de girmemişti.

"Ellen'in kıyafetleri, hmm?" Callum mırıldandı.

Ses tonu yumuşaktı ama Raith başını kaldırdığında kuzeninin onu mizahla izlediğini gördü. Buna karşılık Raith'in ağzında alaycı, isteksiz bir sırıtış belirdi. "Pişman olacağıma hiç şüphe olmayan anlık bir zayıflama."

"Hiç şüphesiz öyle olacak."

Dirseklerini arkasındaki masaya dayamak için arkasına yaslanan Raith bir iç çekti. "Ağlayan bir kadının nesi bir erkeğin onu teselli etmek için can atmasına neden olur?"

"Şehvet, belki? Güçlü hissetme ihtiyacı?"

Cevap vermedi, Callum'un cevabının ciddi olmaktan çok alaycı olduğunu biliyordu - çocukken paylaştıkları iyi huylu alaylar gibi.

"Ah, ne kadar derine batmışsın kuzen," dedi Callum aynı tonda, "böyle kışkırtıcı bir fahişenin üzerine titriyorsun."

Raith yavaşça başını salladı. "Kışkırtıcı biri, değil mi?"

"Biraz şeytan. Ölümcül bir dili olan bir büyücü. Ama termagantlarla başa çıkmanın kesin bir yolu olduğunu hep bulmuşumdur."

Siyah bir kaşını kaldırdı. "Peki neymiş o?"

"Onu öpmeyi dene. Dudakları meşgulken konuşamaz." Kıkırdadı. "Ama sana çok iyi bilmediğin bir şey söylemeyeceğim."

Raith kuzenine sert bir bakış attı ama Callum yüzüne masum bir ifade yerleştirmekle yetindi ve elindeki fincanı boşalttı. Sonra yanlarına gidip viski sürahisini masaya bıraktı ve Raith'e şeytani bir sırıtışla baktı. "Al bakalım. Sanırım buna istediğinden daha çabuk ihtiyacın olacak."

OceanofPDF.com

Dokuzuncu Bölüm

Bulunamazsa İngiliz milisleri onu aramaktan vazgeçecek miydi? Amcası onu MacLean klanının merhametine mi terk edecekti?

Katrine bu can sıkıcı soruları sorma fırsatını bulana kadar vurulma olayından iki gün geçmişti ve cevaplar tatmin edici olmaktan uzaktı.

Çarşafı saymak ve kiralarını kontrol etmek gibi nispeten basit bir görev verildiği için üst kattaki çamaşır odasındaydı. Çizgili pamuklu fustian kumaştan çekici bir elbise giymişti. Mavi ve manşonlu üst etek, küçük yan çemberlerle kalçalarına kadar açılmış ve yanlardan yukarı doğru ilmeklenerek altındaki beyaz kombinezon eteği ortaya çıkarırken, mavi göbeği kare kesimli korsajın üzerine bağcıklarla bağlanmıştı. Yumuşak beyaz bir fular omuzlarını ve göğsünü mütevazı bir şekilde örtüyordu.

Katrine, değişiklik olsun diye düzgün kıyafetler giymenin küçük bir zafer olduğu kadar rahatlatıcı da olduğuna karar verdi. Laird'in isteği üzerine Flora, merhum hanımefendinin gardırobundan birkaç parça giysi çıkarmıştı ama Flora'nın aziz Ellen MacDonald MacLean'ın anısına yapılan bu saygısızlıktan memnun olmadığı belliydi.

Katrine elbisenin biraz kısa olduğunun farkındaydı, çünkü görünüşe göre Ellen'dan daha uzundu. Ama en azından takılıp düşmeyecek ve kafasının kopma riskiyle karşı karşıya kalmayacaktı.

Callum MacLean tarafından bir kez daha şaşırtıldığında aslında kendi kendine mırıldanıyordu. Koridorun ilerisinde, muhtemelen yatak odası olan bir odadan çıkmıştı.

"Çok yakışmış," dedi Callum, küçük odanın kapısından onu incelerken her zamanki silahsızlandırıcı açık sözlülüğüyle. İltifatı bir kandırmacaydı, bakışları bariz bir flört girişimiydi. Callum'un bakışları göğsünde gezinirken Katrine kızardığını hissetti ama Callum'un bakışlarındaki takdirkâr erkeksi pırıltıdan nedensiz bir şekilde gururu okşandı.

gözleri. Daha da rahatsız edici olanı, kendini kuzeninin de onun kıyafetini onaylayıp onaylamayacağını merak ederken buldu.

MacLean lordu aklına gelince Katrine'in neşesi kaçtı. İki gün boyunca Raith'ten tamamen uzak durmayı başarmıştı -ya da Raith ondan uzak durmuştu, emin değildi. Ne olursa olsun, cinayetin eşiğinden dönmesini atlatmak, Raith'in yıkıcı öpücüğünü ya da onu rahatlatmak için gösterdiği şefkati atlatmaktan daha kolay olmuştu.

Raith MacLean'i aklından çıkarmaya kararlı bir şekilde dikkatini çarşaflara verdi ve Callum tekrar konuşana kadar onu görmezden geldi.

"Raith dün Duart'lı MacLean'larla buluşmak için ayrıldı."

Callum'a hevesle baktı, onun serbest bırakılması hakkında ne bildiğini duymak için sabırsızlanıyordu. "O zaman amcamla temasa geçti mi?"

"Henüz değil. Argyll'in Duart konusunda ne yapmak istediğini görene kadar da görmeyecek. Colin Campbell dönüşünüzle ilgili bilgi için bir ödül koydu, ancak şu ana kadar klanımıza karşı misilleme yapmadı."

Bir ödül mü? Bu biraz teselli oldu, diye düşündü Katrine. "Raith'e göre Dük, MacLean'lerin kaçırılmamla ilgisi olduğunu bile bilmiyor."

"Argyll'in şüpheleri olduğuna şüphe yok."

Ama şüpheler ona özgürlüğünü kazandırmayacaktı, diye düşündü Katrine üzüntüyle. Geçen gün askerler onu aramaya geldiğinde serbest kalmak için en iyi şansını kaçırdığı için hâlâ üzgündü. Bir daha böyle bir fırsat yakalayabileceğinden umudunu kesmişti. Raith'in milislerin gelişini önceden haber vermek için gözcüler yerleştirdiğine şüphe yoktu. Geri dönseler bile, onu bir yere kapatacak ya da saklanmasını sağlayacaktı. Onun fark edilmesine asla izin veremezdi.

Daha da dehşet verici olanı, gerçekten Raith'in elinde bulunmadığı sürece, kaçırılma suçlamasını kanıtlamakta zorlanacaktı. Onun sözüne karşı kendi sözü olacaktı ve burası hâlâ İskoçya'ydı, İskoç yasaları ve kendi türlerinden birine sempati duyacağına şüphe olmayan bir İskoç yargı sistemi vardı. Ne kadar güçlü olursa olsun Argyll bile kanıt olmadan harekete geçemezdi. Ve Raith bu kanıt sunamayacak kadar zekiye. Sonunda taleplerini sunduğunda, bunu muhtemelen isimsiz olarak yapacaktı; geçen gün bunu ima etmişti.

"Keşke bir an önce bir şeyler olsa," dedi kötü gizlenmiş bir kızgınlıkla. "Beni burada tutmaya hakkınız yok."

"Belki de çok uzun sürmez. Sevgili kuzenimin senden kurtulmayı en az senin gitmen kadar istediğinden şüpheleniyorum."

"Bu imkânsız olurdu," dedi Katrine sertçe. "Eğer benim gitmemi bu kadar istiyorsa, tek yapması gereken taleplerini amcama sunmak."

Callum yumuşak bir sesle, "Raith hâlâ ne talep edeceğini düşünüyor," dedi.

"Hiç şüphe yok ki o haydut, geri dönmem karşılığında verilecek ödülü kendisi almayı düşünüyor."

Callum gitmek için dönerken ona sevimli bir sırıtış attı. "Bu fikrin aklına geldiğini sanmıyorum. Ben önereceğim."

Callum gittiğinde Katrine içinde bulunduğu durumu düşünmeye devam etti. Bu düşünce tatsızdı ama uzun bir süre tutsak kalabileceği de aşikâr olmaya başlamıştı. Yine de hiçbir zaman kontrol edemediği bir durumdan yakınan biri olmamıştı. Orada olduğu sürece, içinde bulunduğu durumdan en iyi şekilde faydalanabilirdi. Hatta küçük Meggie'ye faydalı olarak biraz iyilik bile yapabilirdi. Meggie'yi son zamanlarda pek görmemişti ama Raith'in ondan uzak durması yönündeki sert emrine rağmen çocuğa yardım etmeyi çok istiyordu.

O gece Katrine bir mum yakıp alt kata inmeden önce ev halkı uyuyana kadar bekledi. Daha önce yemek odası dışında evin ön kısmına girmesine hiç izin verilmemişti, bu yüzden kütüphaneyi keşfetmesi biraz zaman aldı.

Sıra sıra dizilmiş deri ciltli kitapları görünce, mumunu masanın üzerine koydu ve kitapları teker teker indirmeye, sayfaları karıştırmaya ve ihtiyacı olanı aramaya başladı.

Raith onu böyle bulmuştu, parmak uçlarında durmuş, başının üzerindeki kitaba uzanıyordu, üzerinde birkaç santim kısa, ince bileklerini ve kaygan ayaklarını açıkta bırakan, beyaz, ince kumaştan bir gecelik vardı.

"Belki de," dedi gergin bir sesle, "bana neyin peşinde olduğunu söyleyebilirsin."

Karanlığın içinden aniden çıkagelmesi Katrine'in aklını başından aldı. Korku dolu bir solukla, onunla yüzleşmek için döndü, eli boğazına gitti, tuttuğu kitap halıya döküldü.

Adam yeni dönmüş olmalıydı, kapı aralığında duran adama bakarak karar verdi, çünkü adam hâlâ koyu renk binici kıyafetleri giymişti. "Burada... ne yapıyorsun?" diye sordu nefes nefese, kalbinin çarpıntısını durduramıyordu.

"Yanılmıyorsam burada yaşıyorum." Alaycı ses tonu, yüzündeki acımasız ifadeyle uyumluydu.

"Biliyorum... Yani... Şu anda dönmeni beklemiyordum."

"Bu oldukça açık." Odaya girerken taş kesilmiş malikâne sahibinin bakışlarını ona dikti. "Sana ne hakkında olduğunu sordum. Kütüphanemden yararlanmanız için size izin verdiğimi hatırlamıyorum."

Adam ona doğru ilerlerken Katrine korkuyla geriye doğru bir adım attı ve rafların olduğu duvara dayandı. "Okumak için bir kitap getiriyordum."

Adam bir adım ötede durmuş, Katrine'in üzerinde yükseliyordu. Katrine onu dikkatle izledi, dudakları aralandı, nefesi düzensizleşti.

Raith onu kısık gözlerle incelerken birdenbire, mum ışığının kehribar rengi parıltısı içinde kızın yukarı kalkmış yüzünün ne kadar ışıltılı görüldüğünün, metrelerce uzunluktaki kadınsı kumaşa bürünmüş vücudunun ne kadar kışkırtıcı bir şekilde bakire görüldüğünün farkına vardı.

Bilinçli bir düşünce olmadan aşağıya doğru baktı. Üzerindeki geceliğin Ellen'a ait olduğunu tahmin ediyordu ama Katrine Campbell'ın, kalın bir örgü halinde omzuna dökülen ateş kırmızısı saçları ve ince kumaşa baskı yapan şiş göğüsleri ile rahmetli karısıyla pek az ortak noktası vardı. Gergin meme uçlarının izini çok az bir çabayla seçebiliyordu.

Gördükleri karşısında arzuları kabardı. Yine de Raith dikkatini zorla elindeki konuya geri çevirdi. "Neden," dedi tehditkâr bir sakinlikle, "bana doğruyu söylemediğin hissine kapılıyorum?"

Kadın cevap vermeyince Raith eğilip düşürdüğü kitabı aldı. "*Şifalı Bitkiler mi?*" diye okudu, keskin mavi bakışları tekrar ona yöneldi. "Sanırım beni zehirleme tehdidini gerçekleştirmeye niyetlisin?"

"Hayır... tabii ki hayır." Adamın siyah kaşlarının şüpheyle kalktığını gören Katrine meydan okurcasına çenesini kaldırdı. Yine de itiraf etmenin daha iyi olacağını biliyordu. Planladığı şeyi gerçekleştirmek için her halükârda onun iznine ihtiyacı olacaktı. "Pekâlâ, bilmeniz gerekiyorsa, resimli bir kitap arıyordum."

Ona baktı.

"Meggie'nin kopyalayabileceği bazı çizimler bulmayı umuyordum. Ona nasıl çizim yapılacağını öğretmek istiyorum."

"Meggie'ye resim yapmayı öğretmek istiyorsun."

"Ben de öyle demedim mi?" Katrine onun sadece bir bakışla gözünü korkutmayı başarmasından hoşlanmayarak tersledi. "Pek sanatsal yeteneği yok ama teknik öğrenilebilir. Bu sayede kendini ifade edebileceğini düşündüm."

Düşünceleri... Hissettiği eziyetin bir kısmını hafifletmek için. Bu onun için iyi olur... Konuşamadığı için..." Raith ona bakmaya devam ederken Katrine'in sesi güçlükle kesildi.

Meggie'nin bu açıklaması onu  aşırtmıştı,       Meggie bunu hem ko uşundan uzak durması için yaptığı uyarıya rağmen, onun açık emirlerine karşı gelerek yapmıştı, hem de bu fikir çok mantıklıydı. Meggie'nin bir iletişim aracına sahip olması ve ona bu tür şeyleri öğretecek bir kadının olması iyi olurdu. Bunu kendisi d   nmeliydi. Ve bu Campbell kızını yargılamakta bu kadar acele etmemeliydi, diye kabul etti. Meggie'yi kendi çıkarları için kullanabilece ine dair endişesinin pek temeli olmadığını şimdi fark ediyordu; Meggie'ye olan ilgisi gerçek bir merhametten kaynaklanıyordu. Garip, diye düşündü Raith. Ellen bu vakur çocuktan korkmuştu.

Yine, istemeden de olsa, kendini rahmetli karısını hatırlarken ve iki kadını kar ıla tırırken buldu. Ellen narin, nazik ve çekingendi. Adam onunla alay ettiğinde kızarır, kaşlarını  attı ında ondan kaçardı. D   n gecelerinde a lamıştı ve adam onun korkusunu yenmeyi başarmış olsa da, evlilik yatakları her zaman tatmin edici olmaktan uzak kalmıştı. Ellen, kocasının seyrek ziyaretleri sırasında hiç itiraz etmeden, itaatkâr bir şekilde ona boyun e mişti, ama her zaman bir şekilde kendini ona karşı zorluyormuş gibi hissetmişti. Ne kadar nazik, düşünceli ya da sabırlı olursa olsun, sevi me eylemi onun için bir görevdi.

      ne verdiği ateşli yanıtı hatırlayınca Katrine'le aynı şey olmayacağından   phelendi. Ne yapacağı kestirilemeyen   kesi ve yeşil gözlerinin bir bakışıyla onu heyecanlandırma yeteneğiyle bu genç kız, aldığı kadarını verecekti. Onunla sevi mek istiyorsa sabırlı olması gerekmeyecekti. Bu da b   k bir  anstı,       onun söz konusu olduğu yerde sabır, sahip olduğu bir nitelikti.

Raith'in çenesi bu düşünceyle sertle ti. B  yle kar ıla tırmalar yapmakla aptallık ediyordu. Ellen nazik bir ruha sahipti, sessiz bir hanımefendiydi, asla yüksek sesle konuşmaz ya da   kesine yenik d   mezdi, karşısında meydan okurcasına duran bu alev sa lının aksine. Ellen'in sesini yükselttiğini sadece bir kez duymuştu; o da oğlunu do ururken acı içinde  ı lık attı ında.

Onun   l m nden sonra pe ini bırakmayan suçluluk duygusu ve kendini sorgulama, uzun bir yoksunluk d  nemine yol açmıştı. Onu kadınlarla arkadaşlık etmekten alıkoyan şey sadece laird pozisyonu ya da akrabalarından birine pi  do urmaktan kaçınması değildi. Bu onun isteksizli iydi

Herhangi bir çocuk doğurmak, herhangi bir kadını Ellen'ın katlandığı türden dayanılmaz acılara maruz bırakmak, olası ölümünü riske atmak. Komplikasyonsuz dünyaya gelen onca çocuk düşünüldüğünde bu da aptallıktı. Ama o zaman her hapishanede Morag gibi bir ebe bulunmuyordu....

Onun sessizliğinden rahatsız olan Katrine, ne düşündüğünü merak ederek Raith'i dikkatle izledi. Raith ona bakıyordu, gözleri adını koyamadığı bir duyguyla canlıydı.

"Lütfen," diye fısıldadı sessizliğin içine. "Meggie için bir şey yapmama izin ver. Ona zarar vermeyeceğim, gerçekten vermeyeceğim."

Bu alçakgönüllü yakarış onu hastalıklı düşüncelerinden uzaklaştırdı ve yüreğini burktu. Savaşı kaybetmişti, bunu biliyordu. Böylesine basit, bencil olmayan bir ricayı reddedemezdi; kollarında ağladığında onu teselli etmekten kaçınmadığı gibi. Şu anda onu tekrar kollarına almak istemesine engel olamayacağı gibi.

Raith gözlerini kapadı ve bu yarı İngiliz Campbell'ın kendisi ve duyuları üzerinde kurduğu sinsi hâkimiyete karşı mücadele etti. En başta onu kaçırmak bir hataydı. Onu amcasına ve Argyll Dükü'ne karşı kullanmaya karar verdiğinde bu lanetli kadının akıl sağlığına nasıl bir tehdit oluşturacağını bilmiyordu. Kontrolünü tekrar kaybetmeden önce ondan bir an önce kurtulmalıydı, çünkü bir dahaki sefere sadece bir öpücükle durabileceğinden şüpheliydi. İşin aslını anlayan, onu ne kadar çok istediğinin farkında olan Raith sessizce yemin etti.

Katrine onun karanlık, planlı yüz hatlarını inceledi ve yüzündeki hızlı duygu değişimini merak etti. Raith'in alçak sesle ve sertçe verdiği cevap onu şaşırttı. "Pekâlâ... Meggie'ye resim yapmayı öğretebilirsin."

"Yapabilir miyim?" Onun bu kadar kolay pes edeceğini tahmin etmemişti. "Bir çizim kalemine ve parşömene ihtiyacım olacak."

"Flora'dan senin için onları bulmasını iste," diye yanıtladı ters bir şekilde. "İhtiyacınız olan şeylerin bir yerlerde saklandığına eminim. Karım kadınsı incelikler konusunda çok başarılıydı."

"Ve Meggie ile çalışabileceğim bir yere ihtiyacım olacak... bir masa ya da sıra." "Bunun üst katında bir çocuk odası var. İş görür mü?"

"Şey...evet."

"O zaman onu kullanmak için iznim var."

Katrine orada durup ona bakarken, vurulmasına ramak kaldığı için hâlâ suçluluk duyuyor olmalı, diye düşündü.

"İstedığınız başka bir şey var mı, Bayan Campbell?" Raith, kadın kıpırdamayınca kuru bir ses tonuyla sordu.

Katrine tereddüt etti, onun anlayışlı ruh halinden faydalanması gerektiğini biliyordu. "Yazı gereçleri," diye mırıldandı. "İngiltere'deki aileme yazmak istiyorum. Kız kardeşlerim... teyzem... yazmazsam endişelenecekler. Onlara kaçırıldığımı söylemem," diye hızla ekledi, yüzünün sertleştiğini görünce. "Onları... endişelendirmek istemem."

Raith bir savaşı daha kaybettiğini bilerek içini çekti. "Pekâlâ. Burada olduğundan ya da amcanla yaşadığın sorundan bahsetmediğin sürece onlara yazabilirsin. Elbette önce mektuplarını incelemek isterim."

"Evet... elbette. Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Kadının sesindeki titreme neredeyse onu mahvediyordu. Ona bakarak durdu ve neredeyse fiziksel bir acıya dönüşecek kadar güçlü bir çekim hissetti.

Aralarında uzun, sessiz, duygu yüklü bir büyü gelişti; tehlikeli tutku akıntıları olan bir büyü. Adam, geceliğin altındaki yumuşak kıvrımların farkındaydı; kadın ise mum ışığının adamın gece yarısı siyahı saçlarını nasıl parlattığının ve sert mavi gözlerinin nasıl ışıldadığının farkındaydı.

Katrine yatağını araması gerektiğini biliyordu ama hareket etme isteğini kendinde toplayamıyordu. Gözlerinde onu orada tutan, nefesinin boğazında düğümlenmesine neden olan şiddetli ama sıcak ve heyecan verici bir şey vardı. Ya onu tekrar öpecek olursa? diye endişeyle düşündü. Ve neden onun öpmesini bu kadar çok istiyordu?

Bu genç kız onu neden bu kadar etkilemişti? Başka hiçbir kadının yapamadığı şekilde öfkesini uyandırmayı başaran, vücudunu mantığın ötesinde tahrik eden şey neydi? Bir an onun boynunu sıkmaya hazırdı, bir an sonra tutkuyla karşılık verdiğini hissetmeye hazırdı.

Aradaki mesafeyi kapatmak için ona doğru bir adım atmaya başladı ama son anda kendini tuttu, dişlerini ve yumruklarını sıkarak kendini zor zapt etti. Bir kadınla birlikte olmayalı çok uzun zaman olmuştu, diye düşündü Raith, Katrine Campbell'la tanıştığından beri ilk kez. En iyisi Strontian'daki güzel dudu, gebe kalmayı nasıl önleyeceğini bilen dudu ziyaret etmeyi düşünmeye başlamasıydı. Ve Callum'un çok akıllıca bir şekilde ihtiyacı olduğunu düşündüğü viskiyi kesinlikle içmeliydi.

Raith kararlılıkla bir adım geri çekildi.

Katrine kararlı bir şekilde kaçtı.

Sözsüz bir anlaşmayla birbirlerinden uzak durdular. Raith, Katrine kadar güzel ve büyüleyici olsa bile bir Campbell'dan etkilenebileceğine inanmak istemiyordu, Katrine ise hayalinde canlandığı kahramanın pek çok özelliğine sahip olsa bile Raith'in onu tamamen fiziksel bir şekilde heyecanlandığını kabul etmeyi reddediyordu.

Raith klan işleriyle, Katrine ise ev işleriyle ve Meggie'ye resim yapmayı öğretmekle meşguldü. Her öğleden sonra iki saat boyunca sabırla çocukla çalışıyor ve tüm çabalarında olduğu gibi projeye tüm ruhunu veriyordu. Yine de günün geri kalan saatlerinde Katrine huzursuz ve sinirliydi. Aralıksız yağın yağmur, onun yayla gündeğumlarının güzelliğinin tadını çıkarmasını engelliyordu. Dahası, katı hapsedilmişlik hali son ikileminin, esaretten kaçmak istemesinin en yeni nedeninin farkındalığını daha da artırıyor; Raith MacLean'e fazlasıyla aşık olmaya başlamıştı.

Tüm çabalarına rağmen, o hep aklıdaydı. Onun kendisini tekrar öpüp öpmeyeceğinden, öpmesini isteyip istemediğinden ve öperse nasıl karşılık vereceğinden endişe ediyordu. Daha fazla cüret ederse kulaklarını tıkaması gerektiğini çok iyi biliyordu ama daha önce yaptığı gibi öpücüklerine karşılık vermekten çok korkuyordu. Ah, keşke amcası onu kurtarabilseydi! Katrine o gece kütüphanede Raith'e Duart MacLean'lara yaptığı ziyaretten bir şey çıkıp çıkmadığını sormayı hatırlamış olmayı diledi ama şimdi ona bu soruyla, hatta İngiltere'deki kız kardeşlerine ve teyzesine yazdığı mektuplarla yaklaşacak değildi. Bunları ona vermesi için hizmetçiye vermişti. Kendisi de ona yaklaşmaya cesaret edemiyordu. Kendine güvenmiyordu.

Bununla birlikte, serbest bırakılması meselesini çözmesi bu kadar uzun sürdüğü için zaman zaman Ardgour laird'ini nefesinin altında azarlıyordu ve Flora onun Raith'in kalpsizliği hakkında mırıldandığına kulak misafiri olduğunda, huysuz kahya İskoç atasözlerinden biriyle karşılık verdi: "Diline kafandan daha fazla tatil ver." Katrine bunu "konuşmaya daha az zaman ayır ve düşüncelerini işine sakla" anlamında algıladı. Yine de Raith'i düşünmeden edemiyordu.

Karısı hakkında daha fazla şey öğrendiğinde, hesaplarına göre iki haftadır Cair House'daydı. Flora'yla birlikte

Resim derslerinde kullanmak üzere bir eskiz defteri almak için küçük, zarif bir oturma odasına girdiğinde, şamdan kaplı bir kanepenin üzerinde asılı duran bir portre dikkatini çekti. Portrede modaya uygun giyinmiş, saçları kıvrılmış, pomatlanmış ve başının üzerine yığılmış, porselen teni pudra ve yamalarla vurgulanmış genç bir bayan resmedilmişti. Küçük, narin ve oldukça güzeldi.

"Bu Ellen MacDonald mı?" Katrine bir şekilde cevabı zaten bildiği halde sordu. Flora kaba bir şekilde başını sallamadan önce bile Katrine kendini MacLean'in merhum eşine bakarken buldu.

Kostümü çok zarifti. Fildişi brokarın ağır eteği geniş çemberler üzerine yerleştirilmiş, önü açık ve geniş bir saten kombinezonu göstermek için yanlardan ilmeklenmişti. Kare, dekolteli korsajda saten bir göbek bulunurken, dirsek hizasındaki kolların her biri pahalı dantellerle son buluyordu. Katrine kendini aşağılık hissetmekten alıkoyamıyordu ama bunun muhteşem elbiseden çok kadının kendisiyle ilgisi vardı.

"Çok güzeldi," diye itiraf etti Katrine kısık bir sesle.

"Evet, öyleydi. Ve bulmayı umabileceğiniz en tatlı doğaya sahipti."

Flora'nın ona attığı sivri bakış Katrine'in sessizliğe gömülmesine neden oldu. Böyle bir erdem, zarafet ve güzellik timsaliyle karşılaştırılmak son derece moral bozucuydu.

Raith'in Meggie'nin gelişimini gözlemlemek için kreşi ziyaret ettiği o öğleden sonra Ellen'ı düşünüyordu. Katrine hemen gerildi, düşüncelerinin nereye gittiğinden rahatsız olmuştu.

Raith'in mavi gözleri Meggie'nin başının üzerinden onunkileri bulduğunda Katrine utanarak gözlerini kaçırdı. Acaba Raith de zihninde onu rahmetli karısıyla mı kıyaslıyordu? Katrine'in üzerinde bir zamanlar Ellen'a ait olan gri çuhadan, kullanışlı bir günlük elbise vardı ve parlak kıvılcı saçları taranmış ve alışkın olmadığı bir şekilde toplanmış olsa da, Ellen'ın zarif zarafetinin hatırasıyla yarışmayı umamazdı.

Katrine büyük bir çabayla merhum hanımını düşünmekten vazgeçti ve lordu nezaketle karşılamak ve öğrencisinin bir ressam olarak kaydettiği ilerlemeyi göstermek için kendini toparladı. Meggie temiz bir elbise giymiş, siyah saçlarını bir kurdeleyle düzgünce arkaya toplamıştı ve Raith'e gururla oldukça topaklı bir kelebek çizimini gösterdi.

Katrine, gardiyanına bahsettiği şefkatli onay gülümsemesiyle içinde istenmeyen bir duygunun kıpırdadığını hissetti. Kendini bir anda

öpücüğüne karşılık veriyordu. Bir çocuğa karşı böylesine nazik davranabilen bir adam her kadının ilgisini çekerdi.

Ama Meggie'ye karşı nezaketi kendisine karşı değildi... vurulduğu ve onu teselli ettiği zamanlar hariç... ailesine yazmasına izin verdiği zamanlar hariç....

Katrine onun Meggie'yi övmesini yarım kulakla dinledi ve Raith sessiz bir tonda, "Bayan Campbell övgüye değer," dediğinde irkildi.

Katrine, adamın yine ona baktığını fark etti ve yüz hatlarında her zamanki sertlik ya da küçümsemeden eser yoktu.

Raith aynı yumuşak ses tonuyla, "Teşekkür ederim," diyerek onu alkışladı.

Kelimeler içine yerleşti, onu ısıttı. İlk kez onun kusur bulmadığı bir şey yapmıştı. Ama birkaç dakika sonra onu Meggie ile yalnız bıraktığında rahatlamıştı.

Ancak o andan itibaren Katrine derse konsantre olmakta zorlandı. Sonunda dersi kısa kesti ve Meggie'yi ikram için mutfığa götürdü - ki bunun bir hata olduğunu çok geçmeden fark etti. Flora, birkaç hizmetçiyle birlikte yemek pişirmek ve fırınlamakla meşguldü ve çocuğa ayıracak zamanı yoktu. Katrine Meggie'yi bir tabak crowdie pudingi ile bir köşeye yerleştirdi, sonra bir önlük giydi ve koyun pirzolası ve sebzelerden oluşan bir İskoç yemeği olan hotchpotch'u hazırlamak için çalışmaya başladı.

Meggie kaşığındaki son damla pudingi yalamayı bitirdiğinde, Flora genç kızını gönderdi ve Katrine'i tereyağından bir kova ayran getirmesi için görevlendirdi. Katrine dışarıda olmak için sabırsızlanarak hevesle bu görevi yerine getirdi. Yağmur nihayet durmuştu ve ara sıra bulutların arasından sızan güneş ışığı öğleden sonrayı aydınlatıyordu. Lachlan MacLean'in küçük taş binaya girdiğini görene kadar kaldırım taşlarının üzerinden adeta sekerek geçti. Onu oraya hangi işin getirdiğini merak eden Katrine adımlarını yavaşlattı. Kapıya ulaştığında sessizce içeri baktı.

Lachlan bir köşede, soğumakta olan uzun fiçılardan birinin önünde diz çökmüştü ama Katrine'i ürküten elindeki ağır mızrağı görmek oldu. Tereyağına girdiğinde silahsız olduğuna yemin edebilirdi. Fiçinin altında bir çeşit dolap olduğunu fark etti.

Tam o sırada Lachlan dolabın küçük kapısını kapattı ve ayağa kalktı. Katrine geri sıçrayıp gözden kayboldu, kalbi küt küt atıyordu. Görmemesi gereken bir şey gördüğünden emindi.

Binanın yanından geri adım atarak, Lachlan'ın elinde kil mızrağıyla mews'a doğru hızla ilerlediğini görene kadar bekledi. Merakı alev alev yanarak tereyağhaneye girdi ve Lachlan'ın bulunduğu köşeyi dikkatle taradı. Yerinde olmayan hiçbir şey göremiyordu ama yine de fiçinin altında sahte bir panel olmalıydı. Bunu kendi gözleriyle görmüştü.

Birkaç dakika süren dürtme ve araştırmadan sonra keşfettiği şey onu topuklarının üzerine oturttu. Gizli bir silah deposu. Ağzına kadar her türlü silahla dolu derin bir yeraltı dolabı... geniş kılıçlar ve kil mayınları ve dirkler, çakmaklı tüfekler ve tabancalar, blunderbuslar, targesler - savaşı İskoçyalılar tarafından kullanılan yuvarlak, düz kalkanlar

-Ve mermi torbaları. Raith barutu evin bu kadar yakınında saklamanın çok tehlikeli olduğunu düşünüp başka bir yere saklamadıysa, barut fiçilerini bitişikteki fiçilerden birinin altında bulacağından pek şüphesi yoktu.

Raith. Katrine onu düşününce kalbinin yavaşça, acı içinde kaburgalarına çarpmaya başladığını hissetti. Bunlar sadece küçük bir savaşı yürütmek için yeterli miktarda yıkım araçları değildi, aynı zamanda bu tür silahların bir İskoçyalı'nın elinde olması vatana *ihanetti*. İdamlık bir suç. Raith MacLean'in sonsuza dek hapiste yatacağı düşüncesine değer verse de, onun asılacağı düşüncesi bambaşka bir konuydu. Yine de onu kaçıranın kendisi olduğu kanıtlanırsa kaderi bu olabilirdi. *Onun asılmasını mı istiyordu?*

Katrine dolabın kapağını yavaşça kapattı. Yeni keşfettiği bilgilerle ne yapması gerektiğine karar vermeden önce konuyu dikkatlice düşünmesi gerekecekti.

Derin düşüncelere dalmışken, ayranla birlikte güneş ışığına çıktığında irkildi, çünkü kendini kafasını uçurmaya çalışan yaşlı adamla yüz yüze buldu.

Hector da onu gördüğüne şaşırılmış ve mutsuz görünüyordu. Boynu bükülmüş ve eğilmiş bir halde öylece durmuş, sanki bu kez çoban değneğiyle onu öldürmeye kalkışacakmış gibi kıza hiddetle bakıyordu.

"I..." Katrine durdu ve sertçe yutkundu, tereyağlı börekteki varlığı için bir açıklama yapmasına gerek olmadığını fark etti. Onun casusluk yaptığını görmüş olamazdı, çünkü görseydi şüphesiz onu şimdiye kadar Yaraticısına göndermiş olurdu.

Elinde kanlı bir beze sarılmış bir şey tutuyordu ve Katrine'in bakışları ona yöneldiğinde Hector kanlı paketi onun eline tutuşturdu.

"Bunu Flora MacDonald'a vereceksin," diye emretti.

Bez açılıp bir hayvanın bağırsakları ortaya çıktığında kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. En azından bir hayvan olduğunu umuyordu. Katrine ancak Flora'nın yarınki akşam yemeği için haggis yapma niyetini hatırladığında bir koyuna ait mide torbasını tanıdı. Ama geç gelen sahibinden dolayı hâlâ sıcaktı. *Zavallı koyun*, diye düşündü Katrine güçsüzce, aniden midesinin bulandığını hissederek.

Kanlı pisliği olabildiğince uzakta tutarak aceleyle mutfağa taşıdı, onu ve bir kova ayrıntı hizmetçinin yanındaki tezgâha bıraktı ve temiz havaya geri kaçtı. Derin derin yutkunarak arka basamağa çöktü, alnını dizlerine dayadı ve mide bulantısının geçmesini diledi.

Raith atını avluya sürdüğünde hâlâ kendine gelememişti. Hayal meyal toynak seslerini duydu, ardından kısa bir süre sonra Raith'in onun yanından geçerken attığı ayak seslerini.

"Bayan Campbell... Katrine, ne oldu?"

Sesindeki keskin tını üzerine solgun yüzünü Raith'e doğru kaldırdı. Üzerinde bir pantolon ve kambrik bir gömlek vardı; kolları dikkatsizce yukarı itilmiş ve sert ön kolları ortaya çıkmıştı. Kesik siyah kaşları kaşlarını çatarak birbirine yaklaşmıştı. "Yanlış olan ne?" diye tekrarladı daha da ısrarla.

Katrine yüzündeki ifadeyi merak ederek ona baktı. Eğer bilmeseydi, Raith MacLean'in kendisi için gerçekten endişelendiğini düşünebilirdi. "Hector... bana bir koyunun midesini verdi."

"Ne yaptı?"

Cevap vermek yerine yüzünü tekrar kucağına indirmeye çalıştı. Raith bir parmağını çenesinin altına koyarak onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı.

"Bana ne olduğunu anlat," diye bastırdı, hikâyeyi Katrine'den titrek ayrıntılarla almayı başarana kadar vazgeçmedi ya da çenesini bırakmadı. Sonra çatık kaşları gevşedi ve bir ayağını yanındaki basamağa koyup ön kolunu dizine dayadı. "Hepsi bu kadar mı? Hector'la yeniden ölümcül bir mücadeleye girmeye çalıştığını düşünmüştüm."

Katrine, Raith'in bu rahat cevabı karşısında kaskatı kesildi. Ağzının bir köşesi sanki bir gülümsemeyi bastırıyormuş gibi titriyordu ve gözlerinde eğlenceye çok benzeyen şüpheli bir ışık vardı.

Sessizce Jericho'ya bakarak omuzlarını dikleştirdi ve sert bir ifadeyle ona baktı. "Belki *sen* böyle kan ve vahşete alışıksındır ama ben değilim. Koyunlarımın çoktan pişmiş olmasını tercih ederim."

"Ben de öyle," diye onayladı Raith, mavi gözleri önlenemez bir şekilde parlıyordu. Katrine'in öfkeyle karşılık vermesine fırsat vermeden kemerinden bir mendil çıkardı ve avluyu geçerek ahırın bir duvarının dibinde duran dolup taşan yağmur variline doğru yürüdü. Katrine onun ardından bakakaldı, tavırlarındaki şaşırtıcı değişim karşısında şaşkına dönmüştü. Adamın gözlerinde gördüğü kışkırtıcı kahkaha, kuzeni Callum'a olan güçlü benzerliğinin farkına varmasını sağlamıştı.

Raith'in bezi suya batırışını izlerken aklına tuhaf bir düşünce daha geldi. Eğer her zaman bu kadar ciddi olmasaydı, klanının sorumluluklarını yüklenmiş olmasaydı, kuzeni gibi bir haydut olabilirdi.

Raith mendili sıktı, sonra yanına dönerek ona uzattı. "Al, yüzünü sil. Kendini daha iyi hissedeceksin."

Katrine ona temkinli bir bakış atarak nemli bezi aldı ve alına bastırdı. Nemli cildine serin ve sıcak bir his verdi ve mide bulantısının son kalıntılarını da uzaklaştırdı. Raith yanına, basamağa yerleştğinde itiraz etmediği için yeterince minnettardı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı, en azından onun nezaketini kabul etmesi gerektiğini fark etmişti.

Raith başını eğerek kibarca selam verdi. "Elbette, Bayan Campbell. Her zamanki gibi emrinizdeyim." Bu da onun iğneleyici alaylarından biri olabilirdi ama ses tonundaki rahat mizah, sözlerindeki acıyı yok etti. "Beni şaşırttın," diye itiraf etti, sesinde aynı kahkaha tonu vardı. "Bir genç kızın aynı anda hem bu kadar yeşil hem de beyaz göründüğünü hiç görmemiştim."

Onun alaycı notu karşısında kendi ağzında da isteksiz bir gülümseme belirdi. Ne yazık ki Katrine başını salladı. "Bir evi idare etmekte ustayımdır, hatta yeri geldiğinde yemek bile pişirebilirim ama asla kasaplık yapmam. Bunu midem kaldırmaz."

Adamın yavaş kıkırdaması kadının içinde dalgalandı. "Ben buna çok kötü bir kelime oyunu derdim."

Katrine yanaklarına renk geldiğini hissetti; bu renk Raith bezi ondan alıp yüzüne nazıkçe son birkaç vuruş yaptığında da azalmadı.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye mırıldandı, nemli, alev alev yanan saç tutamlarını yüzünden geriye doğru tarayıp kulağının arkasına sıkıştırırken.

"E-evet." Adamın dokunuşundan ürkmemek için kendini zorlarken, kekeleyerek söylediği kelime boğazında düğümlendi. Bu hassas yanından nefret ediyordu

onu. Bu ona hissetmek istemediği şeyleri hissettirdi, sanki Raith'ten gerçekten hoşlanabilirmiş... ya da onu sevebilirmiş gibi.

Katrine'in düşünceleri aniden böyle tehlikeli bir zeminden uzaklaştı. Kendinden son derece utanarak bakışlarını kaçırıldı. Raith'in ilk başta düşündüğü gibi medeniyetsiz bir vahşi gibi davranmasını diledi. Keşke bu tehlikeli İskoçyalıya en başından beri hiç bulaşmamış olsaydı. Keşke onu tekrar öpseydi ve kanını ateşe çevirseydi....

Utanç verici düşüncelerini şiddetle kontrol altına alan Katrine, aklını kurcalayan soruyu sormak için kendini zorladı. "Amcamdan yeni bir haber var mı? Callum akrabanla buluşmaya gittiğini söyledi."

Raith cevap vermeden önce bir an geçti. Bu son yolculuk sırasında amcasının çalışma odasından aldığı düklük mührünü iyi kullanmış, Duart MacLean'lara Argyll adına ödenen kiralar için sahte makbuzlar düzenlemişti. Dükünün yeğeninin kaçırılması dikkatini çekmemiş olsa bile, bu Dük'ün dikkatini çekmeliydi. Ama bu Katrine'e açıklamak istediği bir şey değildi. "Hayır, yeni bir haber yok."

Raith'e bir bakış atarak yüz ifadesini inceledi ve bu konuyu kendisiyle tartışmaya neden isteksiz görüldüğünü merak etti. "Peki şimdi ne yapmayı planlıyorsun?"

"Öncekiyle aynı. Bekle."

"Ne amaçla? Amcamdan ne istediğinizi bile anlamıyorum."

Raith'in parmaklarını nemli mendilin etrafında bükmesini izledi. "Çok basit. Tek istediğim Colin Campbell ve Argyll Dükü'nün Duart MacLean'lardan aldığı paranın bir kısmını geri vermek."

"Kanıyor mu? Ama size söylüyorum, amcam sahtekâr değildir. Belki Dük'ün emirlerini yerine getirirken aşırı hevesli davranmıştır, ama o-"

"Amcan da klanınızın geri kalanından farklı değil."

Katrine sinirlerinin yükseldiğini hissetti ama Raith elini kaldırarak onun öfkeli cevabını önledi. "Seninle tartışmak istemiyorum. Bu hiçbir amaca hizmet etmez."

Katrine diline dolanan sıcak sözcükleri yuttu. Onunla tartışmak da istemiyordu. Başını hafifçe çevirerek Raith'i şaşkınlıkla inceledi. Raith'in halkı için gerçekten endişelendiğinden emindi ama bu sorunu çözmeye kesinlikle yanlış bir yoldan gidiyordu. "Sadece bir soruya cevap verecek misiniz? Neden basit bir şekilde

Dük mü? Davanızı ona sunarsanız, sizi dinleyebilir. Onu ikna edebilir, pazarlık yapabilirsiniz."

Raith içini çekti. "Şimdiki Argyll Dükü'nü tanıyor musunuz, Bayan Campbell?"

"Hayır, şahsen değil, ama biliyorum-"

"Siz Campbell'ların ünlü olduğu niteliklere tam anlamıyla sahip - ikiyüzlülük, kurnazlık, korkaklık, açgözlülük. General John Campbell... Kanlı Kasap Cumberland ile birlikte kendi vatandaşlarına karşı savaştı."

Katrine'in Raith'in gerekçesini daha fazla açıklamasına gerek yoktu. Onun gibi bir İskoçyalı için, son isyanın trajik bir şekilde bastırılmasından on beş yıl sonra bile, Jakobit davasını desteklemeyen herkes İskoçya'ya ihanet etmiş sayılırdı. Ve özellikle Argyll Dükleri, MacLean'lerin can düşmanıydı, iki klan yüzyıllardır amansız bir düşmanlık içindeydi.

"Yine de," diye ısrar etti, "kan dökülmesine yol açabilecek bir kan davasını sürdürmektense bunu medeni insanlar gibi tartışmak daha mantıklı."

Raith yavaşça başını salladı. "Bazı şeyler," dedi yumuşak bir sesle, "kan dökmeye değer. Klanımı elimden gelen her şekilde korumak niyetindeyim. Bu da -" niyetli bakışlarını Katrine'e çevirdi "- Argyll ile barışçıl bir şekilde konuşmayı içermiyor."

Yüz ifadesi yalvaran bir hal aldı. "Ama görmüyor musun, bu kadar intikamcı ve inatçı olursan, durumu daha da kötüleştirirsin. Bence en azından giriştiğin bu pervasız ve tehlikeli girişim için daha az şiddet içeren bir alternatif düşünmelisin."

"Fikrinizi açıkça belirttiniz, Bayan Campbell. Sık sık. Ancak böyle bir meselenin pazarlık masasında çözülebileceğini düşünüyorsanız hayal görüyorsunuz demektir."

"Belki de öyledir, ama en azından denemeden nasıl bileceksiniz?"

Raith cevap vermedi. Katrine hayal kırıklığı içinde arkasını dönerek bakışlarını Ardgour dağlarına çevirdi. Son birkaç gündür yağan yağmur yüzünden yamaçlar aniden lavanta rengine bürünmüştü; çan funda çiçekleri onun haberi bile olmadan açmıştı.

Raith onun yanında yumruğunu mendilin etrafında sıktı. Kadının az önce paylaştıkları anlık anlaşmayı, tutsaklığı konusunu gündeme getirerek ve onun mantığına bir kez daha tutkuyla saldırarak bozması onu rahatsız etmişti. Önerdiği şeyin işe yaramasına imkân yoktu.

Raith, Argyll Dükü'nün MacLean Klanı'na karşı hainlikten başka bir şey yapmayacağından emindi. Ve kanını birden fazla yönden kaynatan alev saçlı, öfkeli bir cadaloza karşı sürekli kendini savunmak zorunda kalmaktan hiç hoşlanmıyordu.

Raith'in bakışları Katrine'i buldu ve iğnelerinden kurtulup ensesinde kıvrımlı bir düzensizlikle kıvrılan saçlarına yerleşti. Ehlileştirilmek istiyordu, keskin dilini köreltecek birine ihtiyacı vardı ama bunu yapacak adam o değildi. Yine de onun tutkulu öfkesini tutkulu bir zevke dönüştürmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmekten kendini alamıyordu....

Sessizce küfrederken parmakları gerildi. Katrine Campbell hızla kendi özel hastalığı haline geliyordu. Yine de onu görmezden gelemiyordu. Gözlerini kaçırmak için kendini zorlayamıyordu bile. Dikkatini, elbisesinin yakasının üstündeki çıplak omuzlarının pürüzsüz genişliği, güneş ışığında teninin parıltısı çekti. Teni kremi beyazdı ve pek çok kızılın sahip olduğu çillerden arınmıştı; Raith dalgınca vücudunun da benzer şekilde arınmış olup olmadığını merak etti.

Araştıran bakışları kızın ince beline, kalçasına, kalçasının uzunluğu boyunca ilerleyerek kucağında kenetlediği ellerine kaydı. Kırmızı ve hamdılar....

Tehlikeli ve tehditkâr bir şey kalbini çekiştirdi. Onun elleri bir hanımefendinin elleriydi, ince ve beyaz... kibar. Kaçırıldığından beri ona ne kadar sert davrandığını ilk kez kabul etti. Bir hizmetçinin sıradan işlerine alışık değildi. Alışkın değildi ve hak etmiyordu. Bir süre sonra aralarındaki rahatsız edici sessizliği bozdu.

"Meggie'yi düşünüyordum."

Katrine sorgulayan bakışlarını ona çevirdi.

"Haklıydınız. Ona bakacak, normal çocukların öğrendiği şeyleri öğretecek ve kişisel ilgi gösterecek birine ihtiyacı var. Onun için bir mürebbiye tutmaya karar verdim."

Kaşlarının arasında bir çatıklık belirdi. "Herhangi biri olmaz," diye temkinli bir şekilde cevap verdi. "Meggie özel biri. Onun durumunu anlamayan birine onu teslim etmek zalimlik olur."

Raith başını salladı. "Bunun farkındayım. Ben uygun birini bulana kadar bu görevi senin üstlenebileceğini umuyordum. Elbette mutfak görevlerinden azledilirsin, böylece onunla istediğin kadar vakit geçirebilirsin."

Katrine ona baktı, hiç beklemediği bu teklif karşısında şaşkına dönmüştü. Meggie'nin mürebbiyesi olarak mı?

Raith'in dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Bu da ne Bayan Campbell? Kıvrak dilinizi mi kaybettiniz?"

"Hayır... tabii ki hayır, ama... bana onun yanında olacak kadar güvendiğini düşünmemiştim."

"Meggie sana güveniyor. Bu yeterince iyi."

Katrine onun cevabı karşısında kafa karıştırıcı bir duygu yoğunluğu hissetti. Meggie'yle çalışmak elbette çok güzel olacaktı ama Raith MacLean'in ona gözetimini emanet etmek istemesi her nasılsa daha büyük bir mutluluktu. Bunu ona söyleyeceğinden değil tabii.

"Peki, yapacak mısın?" diye sordu kız sessiz kalınca.

"Evet...evet, elbette yapacağım."

"Pekâlâ o zaman." Raith ayağa kalkarken ona kısa bir gülümseme gönderdi. "Eğer senin için de uygunsa yarın başlayabilirsin. İhtiyacın olan her şeyi sana vermesi için Flora'ya talimat vereceğim."

Adam ona hafifçe başıyla selam verip iyi günler dilediğinde Katrine cevap bile vermeden başını salladı. Adamın avluyu adımlayarak geçip ahırlarda kayboluşunu izledi ve hâlâ kıpırdamadan oturuyordu.

Ardgour Lordu'ndaki bu değişimden büyük üzüntü duyuyordu. Çünkü ona karşı duygusuz bir vahşi yerine medeni bir beyefendi gibi davrandığında, ona şiddetli düşmanlığıyla davranmadığında, ona karşı giderek artan güçlü çekimine direnmeyi çok daha zor buluyordu.

Onuncu Bölüm

Buraya gelmekle hata ettim, diye düşündü Raith, bir üvez ağacının dallarına bakıp şafağın solgun ışığının gecenin son gölgelerini de kovalamasını izlerken. Vadide akan derenin yanında, derenin gölün parıldayan mavi sularına karıştığı yerin birkaç metre yukarısında oturuyordu.

Kesinlikle bir hataydı... ve buraya gelmekle aptallık etmişti. Ama uzak durmayı başaramamıştı. Son üç sabah boyunca Katrine Campbell'ın gümüş grisi sisin içinde kaybolup bu vadiye doğru gidişini penceresinden izlemişti. Üç kez onu takip etme dürtüsünü bastırmayı başarmıştı, tıpkı ahır avlusundaki konuşmalarından bu yana sayısız başka durumda onu takip etme dürtüsünü titizlikle bastırmayı başardığı gibi. Yine de bugün şafaktan önce fiziksel bir ağrıya benzeyen bir huzursuzlukla uyandı. Raith birkaç dakika kendisiyle mücadele ettikten sonra avcı ekosesini kuşandı ve yarı yarıya onun gün doğumunu izlemeye gelmeyeceğini umarak, yarı yarıya da gelmesinden korkarak buraya doğru yola koyuldu.

Sırtı kısmen ona dönüktü, bu yüzden yaklaştığını göremedi ama suyun müzikal şırıltısı üzerinde onu duyabiliyordu. Arkasındaki kayalara tırmanırken kendi kendine mırıldanıyordu.

Onu gördüğünde uğultu aniden kesildi. Raith yavaşça omzunun üzerinden baktı. Kadın yine yalınayaktı, ateş gibi saçları dağınık ve dalgalıydı. Çemberleri olmayan eski eteği kalçalarından yukarı doğru kıvrılmıştı ve parmaklarının arasında bir funda dalı tutuyordu. Kız ona baktı, yeşil gözleri geniş ve sorgulayıcıydı, sanki kaçacakmış gibi görünüyordu.

Raith kuru bir sesle, "Seni korkutup kaçırmama izin verme," diye mırıldandı.

Söyleyebileceği hiçbir şey daha etkili olamazdı, çünkü Katrine onun hesaplı sözlerini cesaretine bir meydan okuma olarak algıladı. "Buraya kimsenin geldiğini bilmiyordum," diye hoş bir şekilde cevap verdi ama ses tonu, bilseydi uzak duracağını açıkça gösteriyordu.

"Kardeşim ve ben küçükken burada balık tutardık."

Katrine duraksadı, düşüncelerini konuşmaya odaklamakta zorlanıyordu. Raith'in zayıf, kaslarla sarılı omuzlarının mükemmelliği nabzını garip bir şekilde etkiliyordu ve yeşil ekosesinin altındaki çıplak, sinirli baldırları da öyle. Dudağını ısırarak Katrine tepkisi için kendini azarladı. Sırf Ardour Lordu'ndan korkmadığını göstermek için meydan okurcasına yaklaştı. "Bir kardeşin mi var?"

"Bir erkek kardeşim *vardı*. Ve bir kız kardeşim. İkisi de çocukluk hastalıklarından kurtulamadı."

"Ah. Özür dilerim." Düşünceli bir şekilde ona baktı ve şimdi anne babası, kardeşleri ve hatta ona arkadaşlık edecek güzel karısı olmadan hiç yalnız kalıp kalmadığını merak etti. Sırlarını paylaşacakları ve üzerine titreyecekleri kız kardeşlerinin olmadığını hayal bile edemiyordu. Ama en azından Raith'in klanı, vasisi ve kuzeni vardı. Ve Raith başkalarının arkadaşlığına ihtiyaç duymayacak türden bir adamdı; gerektiğinde hayatını tek başına sürdürebilecek türden bir adamdı; sessiz, gururlu ve kendi kendine yetebilen bir adam.

Peki neden buradaydı? Çapkın kuzeninin onu aramasını bekleyebilirdi ama Callum önceki gün belirsiz, şüphesiz hain bir görev için ayrılmıştı ve bildiği kadarıyla geri dönmemişti.

Katrine, Raith'in her normal çocuk gibi burada balık tuttuğunu söylediğini geç de olsa hatırladı. Raith MacLean'in normal bir çocukluk geçirdiğini hayal etmekte zorlanıyordu. "Senin bir ailen olduğunu hiç düşünmemiştim."

Onun bu yorumu Raith'in kaşlarını kaldırmasına neden oldu. "Kara kalpli kötü adamların bile aileleri vardır, Bayan Campbell."

Ağzının kenarlarında belli belirsiz, isteksiz bir gülümseme belirdi. "Sanırım tamamen kara bir kalbe sahip değilsin," diyerek yüce gönüllülükle onayladı.

"Hayır mı? Bu cömert yargıyı neye borçluyum? Belki de mürebbiyeliğe terfi etmenize?"

"Kabul ediyorum, bulaşıklıktan çok daha iyi bir iş."

Cevap veren sırtışı kısa sürdü ve çok geçmeden kayboldu. Yine de bu sabah neredeyse hoş biriydi, diye düşündü Katrine belli belirsiz bir zevk duygusuyla. Neredeyse çıplak olduğunu görmezden gelebilirse, kalbinin hızlı atışını yavaşlatmayı başarabilirse, onunla bir kez olsun medeni bir konuşma yapabilirdi. Her halükârda onunla koğuştaki hakkında konuşması gerekiyordu.

İçtenlikle aralarındaki mesafeyi kapattı ve Raith'in yanına, yanığının yanında yetişen yosun halısının üzerine yerleşti. Düşündü ki

ona Meggie'yi soracaktı, ama sessiz kaldı, bakışlarını suya dikti.

Katrine, "Meggie son birkaç gündür oldukça iyi iş çıkardı," dedi.

"Yapacağından hiç şüphem yoktu."

"Ona iğne kullanmayı öğretiyorum... Şimdilik her gün sadece birkaç saat. Hâlâ çok genç ve ilk başta onu çok zorlamak istemiyorum."

Raith cevap vermeyince Katrine ona baktı. Kıpırdamadan oturuyordu ama çenesindeki kaslar gergindi, sanki bir şeye kızmış ya da kendini sıkı bir kontrol altında tutuyormuş gibiydi.

"Flora bazen Meggie'ye kitap okuduğunu söyledi."

Raith kısaca başını salladı. "Şiiri sever. Onu rahatlatıyor gibi görünüyor."

Bir çocuğa şiir okuyan bu haşin dağlı lordunun görüntüsü Katrine'e uyumsuz görünüyordu. Raith'e bunu sormak istedi ama az önce verdiği cevapların sertliğine bakılırsa, Meggie'yi tartışmakla ilgileniyor gibi görünmüyordu.

Katrine pes ederek funda dalını parmaklarının arasında döndürdü ve bakışlarının vadide dolaşmasına izin verdi. Funda çiçekleri leylak renginin yumuşak bir tonuna bürünmüş, çalıların zümrüt yeşiliyle karışmış, güneşin ilk ışıkları vadiyi puslu bir altın parıltısıyla yıkamıştı. "Burası çok güzel," diye mırıldandı saygıyla.

Raith görmezden gelmemek için elinden geleni yapmasına rağmen yanındaki genç kadına baktı. Bu manzara neredeyse nefesini kesecekti. Bir güneş ışığı Katrine'in saçlarına vurarak onları bir ateş çağlayanına dönüştürüyordu ama gözlerindeki yumuşak ışık nedense daha da etkileyiciydi. Raith birden onun dünyaya sanki her şey yeniymiş gibi baktığını fark etti. Ve tüm iyi niyetine rağmen, onun derinden hissettiği güzelliğin içine çekildiğini hissetti. Daha da kötüsü, kendini kendi varoluş biçimini sorgularken buldu. En son ne zaman sorumluluklarına, nefretlerine ara verip etrafındaki ihtişamın tadını çıkarmış, hatta onu görmüştü?

"Burası eve hiç benzemiyor," dedi Katrine aynı saygılı ses tonuyla.

Raith sessizce onu inceledi ve ailesine yazdığı mektupları hatırladı. Nerede bulunabileceğine dair bir ipucu vermediğinden emin olmak için mektupları kısaca gözden geçirmişti ama mektuplar onu endişelendirecek bir şey söylememişti. Mektupların tonu esintili ve hafifti, sayfalar İskoçya'nın güzelliği ve uzun yokluğu sırasında Highlands'de meydana gelen pek çok değişikliklerle ilgili gözlemlerle doluydu. Mektuplarını düşününce Raith'in aklına

Bu neşeli, öfkeli Campbell hakkında ne kadar az şey biliyordu... ve daha ne kadar çok şey bilmek istiyordu.

"Ev nerede?" diye sordu rahatça, merakı yüzünden kendini sessizce kınarken bile.

Soru Katrine'i şaşırtmıştı, çünkü hem Raith'ten gelmesi beklenmiyordu hem de cevabını bilmiyordu. Ev *neredeydi*? Kız kardeşleri dışında, İngiliz teyzesinin evinde ona hiç ihtiyaç duyulmamıştı ve Louisa ile Roseline büyüdüklerine göre, geri dönmek için acil bir neden yoktu. Yine de İskoçya'yı da talep edemezdi. Colin Amcası onun Highlands'i ziyaret etmesini bile istememişti. Kendisini kaçırarak başına açtığı onca dertten sonra kalmasını da kesinlikle istemezdi.

"Mektuplarınızın yönü Cambridgeshire'dı," diye dürttü Raith, o sustuğunda.

"Evet," diye yanıtladı Katrine, adamın ısrarı karşısında daha da şaşırmıştı. "Teyzem ve Gardner Amcam orada yaşıyor. Babam Culloden'de öldürüldüğünde bizi yanlarına aldılar-" Sözüünü yarıda keserek Raith'e hızlı bir bakış attı. Klanları arasındaki geçmiş düşmanlığı gündeme getirdiğine pişman olmuştu, çünkü bunun aralarındaki olağan husumeti yeniden alevlendireceği kesindi. Ama Raith onu gerçek bir ilgiyle izlemekle yetindi.

"İki kız kardeşim de orada yaşıyor," diye devam etti Katrine aceleyle. "En küçük kız kardeşim ben İskoçya'ya gelmeden kısa bir süre önce evlendi."

"Peki ya diğeri? Ne olmuş ona?"

"Louisa mı? O da evli. Yakında ikinci çocuğunu bekliyor. İlki erkek olduğu için kız olmasını umuyorum..." Katrine'in sesi, başka bir yasak sohbet konusuna girdiğini fark ettiğinde kesildi. Raith karısını çocuk yatağında kaybetmiş olsaydı, onun seveceği yeni bir yeğeninin olmasından duyduğu memnuniyeti anlattığını duymaktan hoşlanmazdı. Şaşırtıcı bir şekilde, sadece omuzlarını ağacın gövdesine daha rahat yasladı.

"Peki ya siz? Anladığım kadarıyla hiç evlenmemişsin."

Sorusu kibardı, ses tonu dostça olmasa bile iyi niyetliydi. Ama Katrine hayatında ilk kez evde kalmışlığından ve taliplerinin olmayışından pişmanlık duymaya çok yaklaşmıştı. Yanında oturan yakışıklı, erkeksi İskoçyalı'nın diğer erkeklerin onu çekici bulduğunu düşünmesini isterdi. Ki bu çok saçmaydı. Raith MacLean'in ne düşündüğü ne fark ederdi ki?

onun hakkında ne düşünüyordu? Onu en kötü haliyle gördüğünde bile asla onun iyi fikrini kazanamayacaktı.

Şaşkınlığını gizlemek için alaycı bir kahkaha attı. "Ben mi? Kim beni eş olarak ister ki? Sivri dilimin ve şirret mizacımmın kusurlarına yeterince dikkat çektiniz. Tanıdığım İngilizler benim gibi biriyle evlenmek için fazla yumuşak huylular."

Raith'in ona attığı tuhaf bakış karşısında Katrine tamamen sustu, keşke İngilizlerden bahsetmeseydim diye hayıflandı, ki bu da aralarındaki bir başka anlaşmazlık konusuydu.

Yine de Raith İngilizleri düşünmüyordu. Katrine'i yakından tanıdıktan sonra herhangi bir erkeğin onun tavırlarından nasıl etkilenmiş olabileceğini merak ediyordu. Raith, Katrine'in erkeklerin baş tacı ettiği türden utangaç ve narin bir kadın olmadığı doğrudu ama yine de aşına olduğu nazık, tatlı huylu kızlardan çok daha ilgi çekiciydi. En iyi niyetine rağmen, kendisi de onun canlı sohbetinden ve zekice cevaplarından hoşlanmaya başlamıştı. Ve o da tam bir kadındı. Onu çekici bulduğunu inkâr etmek onun için gittikçe zorlaşıyordu. Onun kendisini tutkuya sürükleyebileceğini kendi aleyhine de olsa biliyordu. Aksi takdirde o öğleden sonra koruda onu öpmeye karşı koyabilirdi. Aksi takdirde bunu tekrar yapmak için bu kadar güçlü bir dürtü hissetmezdi.

İçindeki dürtüyü bastıran Raith, Katrine'in aniden ince bacaklarını açıp ayaklarını akan suya bırakmasını izledi. Verdiği nefes ona suyu ne kadar soğuk bulduğunu anlatıyordu. Yine de bir süre sonra parmaklarını yanık suda döndürmek için aşağı uzandı.

"Babam bir keresinde beni evimizin yakınındaki gölde yüzmeye götürmüştü," diye mırıldandı Katrine sevgiyle. "Neredeyse boğuluyor olmasaydım, sanırım bana yüzmeyi öğretirdi."

Sonra berrak sudan bir avuç alıp avuçlarını dudaklarına götürdü ve içti. Tadı o kadar tatlı ve soğuktu ki, bir dahaki sefere su çektiğinde başını geriye eğdi ve ağzının içine damlamasına izin verdi. Bu çocukça bir zevkti ama o kadar heyecan vericiydi ki gülmek istedi.

Meraklanan ve büyülenen Raith kendini ona katılmak isterken buldu. "Meggie'nin yaşlarında görünüyorsun," diye yorum yaptı, ses tonu eğlendiriciydi.

Katrine ona sorgulayıcı bir bakış attı, eleştirel olup olmadığını merak ediyordu, ama onun yerine dudakları bir gülümsemeyle kıvrılmıştı... onun gülümsediği türden bir gülümseme

Meggie için ayrılmıştı - saf, tatlı ve nazik. İçine yayılan sıcaklık Katrine'in yanaklarına renk gelmesine neden oldu.

"Peki seni Highlands'e ne getirdi?" Raith bir süre sonra sordu.

Onun sorusunun dikkatini dağıtmasından memnundu. "Macera aradığımı söylesem bana inanır mıydınız?"

"Sana inanmalı mıyım?"

"Elbette," diye küstahça karşılık verdi. "Yalan söylemek gibi bir alışkanlığım yok. Doğduğum yere dönmek istedim elbette, ama asıl gerçek şu ki, pırasa ve lahanadan oluşan düz tarlalardan başka bir şey görmekten bıkmıştım. Doğu Anglia'nın ne kadar kasvetli olduğunu hayal bile edemezsiniz, özellikle de burayla kıyaslandığında. Ve her şey teyzemin evinde yaşamaktan daha heyecan verici olurdu."

Macera ve heyecan açlığı, diye düşündü Raith sessizce, onu harekete geçiren şeyin ne olduğunu anlamıştı. Bu canlı, dikenli, ateşli genç kızın neredeyse elle tutulur bir yaşama tutkusu vardı. Kendi hayatında neyi kaçırdığını merak etmesine neden oldu.

"Ama sanırım umduğumdan daha fazla maceraya atıldım," diye ekledi Katrine Raith'e bir kez daha bakarak, yeşil gözleri alaycı bir mizahla dans ediyordu.

İçinde derinlerde bir şey çaresizce kıpırdandı. *Onu istiyorum*, diye düşündü içinden geçen şiddetli arzu kadar güçlü bir inançla. *Bu delilik ama onu istiyorum*. Kendine bu durumun ne kadar tehlikeli olduğunu, ne kadar uygunsuz olduğunu söylemeye çalıştı, kim olduğunu, onun kim olduğunu hatırlattı. Ama kendisiyle olan savaşını kaybetti. Çenesinde biriken bir damla suyu yakalamak için yavaşça uzandı.

Raith'in nazik ve samimi okşayışları Katrine'in aniden Raith'in yakınlığının ve rahatsız edici bakışlarının farkına varmasına neden oldu. Aniden oyununu bıraktı ve ona bakmak için döndü. Adamın nefesi kesilmişti; gözleri mavi ve yoğundu.

Kalbi aniden düzensiz bir şekilde atmaya başladı. Raith'in ona attığı ateşli bakışın, isterse dokunabileceği kadar yakın olan bronz teninin pürüzsüz genişliğinin fazlasıyla farkındaydı. Hayatında ilk kez utangaç ve savunmasız hissederek ona baktı. Onun kadar erkeksi ve tehlikeli bir adamla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Adamın eli yavaşça yukarı çıkıp saçlarının kalın bir tutamına dolanırken dudakları sessiz bir protestoyla aralandı.

"Beni... tekrar öpecek misin?" Sözcükleri zorla söylemek zorunda kaldı, sesi zayıf, tonu kısıktı.

"Ne düşünüyorsun?"

Adamın içinde uyandırdığı sıcak hisler düşünmesini bu kadar zorlaştırırken buna nasıl cevap verebilirdi ki? "Neden... her zaman..." Katrine nefes nefese cevap verdi: "Soruya soruyla mı cevap vereyim?"

"Sus," diye mırıldandı Raith. "Seni öperken konuşma. Gözlerini kapat, Katrine."

Adamın **i ç i n d e** uyandırdığı ateşli özleme karşı güçsüzdü. İtaatkâr bir şekilde göz kapakları kapandı.

Onun teslim olması üzerine Raith kendi kendine son bir kez mantıklı düşünmeye çalıştı. Bakışları kızın yüzünde gezindi. Parlak teni paha biçilmez bir incinin ışıltısına sahipti Sessizce lanet okurken bile yavaşça onu kendine doğru çekti

Onun arzulanabilirliği için ve kendisi de lanet olası zayıflığı için. Daha da yavaşça, parmaklarını boynunda gezdirmek ve ensesini okşamak için saçlarını serbest bıraktı.

Jestin yumuşaklığı Katrine'in yumuşak, ürkek bir soluk almasına neden oldu. Adamın eli sıcak, ağır ve güç doluydu. Adamın nefesini dudaklarında hissedebiliyordu. Ve bir sonraki anda adamın ağzının inanılmaz sıcaklığını, onu göğsüne bastırırken vücudunun baş döndürücü sertliğini hissetti. Arzusu bir anda alevlendi; onun kollarında yumuşadı ve titremeye başladı.

Birkaç kalp atışı sonra öpücüğü yavaşça bıraktı. "Cadı," dedi Raith onun dudaklarına doğru nefes alarak.

Katrine, tiz bir sesle söylediği bu söz üzerine, dönüp duran düşüncelerini kontrol altına almakta başarısız oldu. "Sen... sen benim bir engerek olduğumu söyledin," diye zayıfça itiraz etti, akıl sağlığının son kırıntılarıyla.

"Hayır... Senin engerek dilin olduğunu söylemişim. Ama yanılmışım, çok yanılmışım. Bana dilini ver, güzel Katie."

Adamın ağzı tekrar Katrine'in ağzının üzerine indi, bu sefer daha büyük bir aceleyle, dili Katrine'in dilini arıyor ve onunla oynaşırken onu tamamen kaslı vücuduna doğru çekti. Çaresizce boyun eğen Katrine ona sarıldı. Omuzlarının çıplak teni, onu kavrayan parmaklarının altında sıcak, ılık hissediyordu. Raith'in aç ağzı onu ateşli bir özlemle yakıyordu. Garip bir şekilde düşme hissine kapıldı ve bunun nedeninin Raith'in onu yere bastırması olduğunu ancak kendini halının üzerinde yatarken bulduğunda anladı.

Raith'in ağır gövdesi kendi ince gövdesini yarıya kadar örtüyordu.

Sonra, ağırlığını bir dirseğinin üzerine vererek ağzını Katrine'den ayırdı. Katrine'in irkilmiş gözleri açıldı. Raith, irislerinin başının altındaki yosunun rengine kadar koyulaştığını fark etti.

"Lütfen... durma," diye fısıldadı.

Bakışları kızarmış yüzünü çevreleyen buklelerin alevli cümbüşüne takıldı ve arzu duyuları boyunca alevlendi. "Hayır, kesinlikle hayır," diye yatıştırdı, yeni hislerle dolu, geniş, yumuşak ve puslu gözlere bakarken. Kız henüz uyanmamıştı ve onu uyandıran adam olma düşüncesi adamın belinde tatlı bir ısırtı yaratıyordu.

Yavaşça, onu ürkütmemek için, elinin boğazının beyaz sütununa doğru ilerlemesine izin vermeden önce parmaklarını samimi bir okşamayla parlayan dudaklarına bastırdı. Göğsü bir kare tülbentle mütevazı bir şekilde örtülüydü ve başörtüsünden vazgeçtiğinde, güzel göğüslerini ortaya çıkarmak için korsajının sertleşmiş kumaşını yavaşça aşağı çekti. Bu manzara karşısında nefesi kesildi, bakışları kadının açıkta kalan etinin enfes şeklini yuttu. Pembe meme uçları şimdiden arzuyla kabarmaya başlamıştı.

Katrine zar zor nefes alabiliyordu; yeteneği onu tamamen terk etmişti. Gözlerini Raith'in yüzünden ayırmadı. Cildi sert elmacık kemiklerinin üzerinde gergindi ve bronz teninin altında hafifçe kızarmıştı, gözleri ise tanımlanamaz bir ışıkla parlıyordu. Başparmağı göğüs ucunu okşamak için hareket ettiğinde, kız boğazının derinliklerinden küçük, boğuk bir ses çıkardı. Ve sonra adam başını eğdi. Ağzı ıslak ve yasak bir şekilde tepedeki ucu üzerine kapanmadan önce nefesinin yumuşak fırçasını hissetti. Katrine ürperdi. Vücuduna yayılan his o kadar dayanılmaz derecede zevk vericiydi ki çılgılık atmak istedi. Dili, acıyan meme ucunun üzerinde ve etrafında kışkırtıcı bir samimiyetle dans ediyordu. Duyduğu yumuşak iniltilerin aslında kendisinden geldiğinin sadece belli belirsiz farkındaydı.

"Raith..." diye yalvardı, ne için yalvardığını bile bilmeden parmaklarını kömür karası saçlarının arasından geçirdi. Ama adam onu duymamış gibi görünüyordu. Bunun yerine yavaşça, özenle, acımasızca şefkatli işkencesine devam etti... tadına baktı, yaladı, önce bir zonklayan tepeyi, sonra diğerini yaladı, vücuduna ısı şaftları gönderdi.

Yine de adamın tahrik olmuş bedenindeki duyarlı sıcaklığı hissedebiliyordu, çünkü adam onu bastırıyor, dilinin her şehvetli hareketiyle erkekliğinin sertliğini yavaşça ona sürüyordu. Sonunda, yine de,

aceleciliği arttı ve dudakları daha aç bir şekilde onu çekiştirdi. Katrine onun ağzına, bedenine yaklaşmaya çalışırken, içinde yarattığı şiddetli, zonklayıcı acıyı dindirmek için çabalarken omuzları yerden kalktı.

Raith buna boyun eğerek elini aşağı doğru kaydırды, eteklerini yukarı çekerken okşadı, bacağıının ince şeklini, pürüzsüz kadife tenini şekillendirdi. Ona bu şekilde dokunmak damarlarını yalayarak ihtiyaç duymasına neden oldu. Elini karşı kalçasının altından geçirip dizini kaldırdı ve ağzını tam olarak kullanabilmek için vücuduna bir açı verdi.

Raith neredeyse taparcasına dudaklarını onun iç uyluğuna bastırdı, kontrolünün ne kadar sarsıcı olduğunu fark ederek kendini yavaş hareket etmeye zorladı.

Ağzı yukarıya, kalçasına doğru hareket etti, yavaş ve ateşli öpücükleri Katrine'in bir kez daha titremesine neden oldu. Titreyen iniltisi düşüncelerinde yankılandı, onu daha da heyecanlandırdı, güzel vücudunun vaat ettiği coşkuya ne kadar yakın olduğunu fark etmesini sağladı... tam olarak ne yaptığının farkında olmasını sağladı....

Birden durdu, boğazında boğuk bir inilti duyuldu. Zorlu bir nefes aldı.

Raith zorla, alçak sesle fısıldadığı bir lanetle alnını Katrine'in kalçasının pürüzsüz tenine dayadı. İşin bu kadar ileri gitmesine izin vermeyi hiç düşünmemişti; bunun nasıl olduğunu asla açıklayamazdı. Ama daha ileri gitmesine izin veremeyeceğini biliyordu.

Raith acı içinde Katrine'in üzerinden sırtüstü yuvarlandı, ön kolunu gözlerine siper ederek Katrine'i görmemeye çalıştı, keşke hızlı nefes alışverişlerinin sesini de aynı kolaylıkla kesebilseydi, keşke onu hiç görmeseydi.

Katrine irkilmiş bir halde öylece yatıyordu, onun aniden geri çekilmesine neden olan şeyin ne olduğunu bilmiyordu, tatmin olmak için ağlıyor gibi görünen titreşen boşluğa neyin neden olduğunu ya da bu konuda ne yapacağını bilmiyordu.

"Raith?" Kadın şaşkınlıkla adama baktı ama adam ona bakmadı. "Raith," dedi titreyerek. "Ne oldu?"

"Eve geri dönsen iyi olur." "Geri dönmek mi?" Kafası karışmış gibiydi.

"Katrine..." Sesi işkence görmüş gibiydi. "Lütfen, sadece git."

Sertçe yutkundu, neyi yanlış yaptığını, onu nasıl hoşnutsuz ettiğini merak ediyordu.

"Bu asla olmamalıydı," dedi sonunda, kadının zar zor duyabileceği kadar alçak bir sesle.

Neredeyse yaptığı şeyin büyüklüğü sonunda aklına geldi; bir ahlaksız gibi Raith'in kendisiyle sevişmesine izin vermiş, öpücüklerine karşılık vermiş, bedenini onun ve kendisinin zevki için ona sunmuştu. Eğer onu isteseydi, kendini tamamen ona teslim ederdi.

Şiddetli bir utanç duyması gerekirdi. Öyleyse neden Raith'in yaptığı şey yüzünden değil de bitiremediği şey yüzünden midesinin derinliklerinde bu utancı hissediyordu? Ve neden boğazının arkasında gözyaşlarının şiddetli sızısını hissediyordu?

Katrine aceleyle, onun önünde yıkılmak istemediğinden, elbisesinin korsajını karıştırdı ve onun cömert okşamaları yüzünden hassaslaşan göğüslerini örttü. İşini bitirdiğinde hızla ayağa kalktı. Ama sonra beceriksizce durdu, aralarındaki şeyler bu kadar çığ ve huzursuzken gitmek istemiyordu.

"Sen gelmiyor musun?"

Raith o zaman ona bakmak için kendini zorladı ama kadının aşktan şişmiş ağzını görünce gözlerini tekrar kapattı. "Bir dakika içinde geliyorum. Bu halde geri dönemem."

Onu yanlış anlamış gibi davranamazdı. Uyarılmışlığının kanıtı eteğinin altında sert ve şişkin duruyordu. Normalde bir erkeğin vücudunun bu kadar mahrem bir işlevine yapılan böyle bir gönderme yanaklarının kızarmasına neden olurdu ama yanakları solgun ve ağdalı kaldı. Sessizlik sona erdiğinde arkasını döndü ve kendini kaybolmuş hissederek yavaşça uzaklaştı.

Raith orada kıpırdamadan yatarken suçluluk, öfke, pişmanlık ve kendinden iğrenme duyguları içinde çalkalanıyordu. İşlerin bu kadar ileri gitmesine nasıl izin verebilmişti? Onun kim olduğunu gözden kaçırmasına nasıl izin verebilmişti? Bir Campbell ve bir Sassenach. Bundan daha ölümcül bir kombinasyon olamazdı. Tabii koruması altındaki genç bir bakire değilse. Ve Katrine Campbell bunların hepsiydi.

Tanrı'nın merhameti, diye düşündü Raith acı bir ironiyle. Tüm kadınlar arasında sadece onu istiyordu.

Katrine günü kendinden geçmiş bir halde geçirdi. Sabahın erken saatlerinde Raith'le karşılaşması onu sersemletmiş, duyguları dengesini kaybetmesine neden olmuştu.

Meggie'ye mekanik bir şekilde çizim dersleri veriyordu ama çocuk onun dikkatini çekmek için birden fazla kez kolunu çekiştirmek zorunda kalmıştı.

Bunun dışında Katrine'in düşünceleri vadide neredeyse gerçekleşecek olan şeye odaklanmıştı.

Zamanında bir erkekle bir kadın seviştiğinde neler olduğunu genel olarak bilecek kadar hizmetçi konuşması dinlemişti. Dahası, bir çiftlikte büyümüşü ve evli kız kardeşi bazen evliliğin fiziksel yönünü tartışmıştı. Hatta Louisa, Roseline'e düğün gecesinde kendisini nelerin beklediğini anlatırken Katrine de oradaydı. O zamanlar Louisa'nın sevişmeye dair samimi göndermeleri Katrine'i utandırmıştı. Bir erkeğin mincıklayıcı ilgisine boyun eğmek *isteyeceğini* hiç düşünmemişti. Ruh eşini bulmakla ilgili tüm hayallerine rağmen, bunu fiziksel anlamda değil, sadece ruhsal anlamda istemişti.

Ama Raith'in okşamalarının kanını kaynattığını inkâr edemezdi. Ve bunun bir nedeninin de Raith'in kanunsuz bir İskoç lordu, klanının düşmanı olması olduğuna inanıyordu. İlk andan itibaren Raith'ten etkilenmişti çünkü onda bir tehlike ve heyecan havası vardı, bu da şimdiye kadarki uysal varoluşunda her zaman eksik olan bir şeydi. Ancak son birkaç hafta içinde bu çekim çok daha güçlü bir şeye, fiziksel bir sızıya benzeyen bir özleme dönüşmüştü. Bu sabah o kadar güçlüydü ki, çocukluğundan beri kafasına kazınmış **O l a n** tüm hanımefendi kavramlarını unutmuş, tek kelime itiraz etmeden ona teslim olmuştu. Raith'in onu bir kadın yapmasını istemişti, onun kadını.

Neden durduğu, şu anda onu rahat bırakmayan, içini kemiren bir soruydu. Bir Campbell'la sevişmeyi kendine yediremediği için miydi? Yoksa şirret dili ve huysuzluğuyla onu yeterince çekici bulmadığı için mi?

Yemekten sonra Katrine kendini küçük salonda, Ellen MacLean'in portresinin önünde buldu. Raith'in genç ve güzel karısına bakarken içinden kıskançlık, parlak, ateşli ve saçma bir duygu geçti. Aralarındaki fiziksel ilişkinin nasıl olduğunu merak etmekten kendini alamıyordu. Raith Ellen'ı onu öptüğü gibi öpebilir miydi, sıcak ağzı Ellen'ın göğsünde, okşayan elleri Ellen'ın vücudunu okşayabilir miydi?

Ama tabii ki. Ellen onun karısı olmuştu... oysa o sadece onun tutsağıydı. Bunu ne kadar çabuk kabullenirse, hırpalanmış duygularını o kadar çabuk kontrol altına alabilirdi.

O öğleden sonra Katrine amacına ulaşmaya eskisinden daha yakın değildi. Meggie kendisine öğretilen dikişleri uygularken, Katrine

kendini, elindeki nakışa kendi iğnesini şiddetle batırıp çıkarırken buldu. Edebe karşı nasıl bu kadar kör olabilmişti? diye öfkeyle düşündü. O haydutun öpücüklerine karşılık verecek kadar nasıl aptal olabilmişti? Ve Raith onu reddetmeye nasıl cüret ederdi! Yine de öfkesini sadece diğer, daha tehlikeli duygularını uzak tutmak için beslediğini biliyordu. O akşam, özel çardağına çekildiğinde, sabahki karşılaşmanın düşünceleri tüm gücüyle geri dönüp peşini bırakmadı. Paletin üzerinde yalnız ve kimsesiz yatarken, dönüp duran düşünceleri onu gece boyunca uyanık tuttu.

Çılgınlıkları duyduğunda saat gece yarısını çoktan geçmiş olmalıydı.

Meggie, diye düşündü Katrine, kalbi yerinden fırlayacaktı.

Yataktan fırlayarak kapıyı açtı. İşkence seslerinin kesinlikle alt kattan geldiğini fark etti. Katrine ışığa vurmak için duraksamadan karanlık koridora ve ardından loş ışıklı hizmetçi merdivenlerine koştu, acelesi yüzünden neredeyse düşüyordu. Koridorda yanan bir duvar lambası *Meggie*'nin yatak odasının kapısının açık olduğunu gösteriyordu. Katrine son birkaç adımı da koşarak geçti ve kapının önünde durdu.

Çılgınlıklar sessiz bir feryada dönüşmüştü ve nedenini görebiliyordu. Raith ondan önce oradaydı, çocuğun yatağının yanında dururken *Meggie*'yi kollarında tutuyor, yüzünü omzuna bastırıyor ve tekrar tekrar yatıştırıcı sesler mırıldanıyordu. Katrine onun tamamen giyinik olduğunu fark etti ve henüz emekli olmadığını anladı. Oda tek bir mumla aydınlatılmıştı.

Flora tam o sırada zorlukla nefes alarak geldi. Hizmetçi uykudan uyanmış gibiydi, çünkü hâlâ yün sabahlığının kuşağını düzeltiyordu ve gece şapkası yamuktu.

Raith omzunun üzerinden bakınca iki kadının da kapıda olduğunu gördü. "Afyon ilacını getir," dedi usulca.

Flora onun emrini yerine getirmek için aceleyle uzaklaşırken, Katrine yardım edebilmeyi dileyerek Raith'e şaşkınlıkla baktı. "Lambayı yakar mısın?" diye cevap verdi Raith onun dile getirilmemiş sorusuna.

Köşedeki küçük masanın üzerindeki kandilin yanında çakmaktaşı kutusunu buldu ve oda altın rengi bir ışıltıyla yıkandığında Katrine *Meggie*'nin yanına gitti. Çocuk şimdi hıçkırarak ağlıyordu, Katrine'in yüreğini parçalayan yumuşak bir ağlama sesiydi bu. *Meggie*'nin en ufak bir ses çıkardığını bile ilk kez duyuyordu.

Tereddütle küçük omzuna nazik bir el koydu. *Meggie* ürkmediğine göre dokunuşunu fark etmiş olmalı diye düşündü. "Onu rahatsız eden ne?" Katrine fısıltıyla sordu.

Raith kısaca, "Kâbuslar," diye cevap verdi. "Bazen görüyor, gerçi en son gördüğünün üzerinden bir aydan fazla zaman geçti." Flora elinde bir fincan ılık sütle odaya girerken arkasını dönerek Meggie'yi kösedeki masanın yanındaki kanatlı koltuğa taşıdı. Genç kızı kucağına oturtuktan sonra Flora'nın getirdiği uyku ilacını verdi.

Raith buna bir son verene kadar kahya endişeyle ikisinin üzerinde gezindi, dilini gıdıkladı ve "zavallı küçük kız" hakkında mırıldandı. "Teşekkür ederim Flora. Artık gidebilirsin."

"Evet, lordum, eğer bana ihtiyacınız olmayacaksa."

Flora reverans yapıp odadan çıktıktan sonra Katrine'e sert bir bakış fırlattı. "Siz de Bayan Campbell. Meggie şimdi iyi olacak. Sizin kalmanıza gerek yok."

Katrine kovulduğunu biliyordu ama gitmek istemiyordu. Gitmesi de gerekmiyordu. Tam o sırada Meggie gözyaşları içindeki yüzünü Raith'in omzundan kaldırdı ve küçük elini uzattı. Çocuğun kendisinin kalmasını istediğini anlayınca Katrine'in kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

Raith'in çenesinde bir kas gerildi ama görünüşe bakılırsa Katrine'in varlığının verdiği rahatlıktan mahrum kalmak istemiyordu, çünkü kısa bir süre başını salladı. Katrine minnetle odanın diğer ucuna geçerek elini küçük parmakların üzerine kapadı.

"Şimdi uyu aşkım," diye mırıldandı. "Artık hiçbir şey sana zarar veremez."

Meggie itaatkâr bir şekilde gözlerini kapattığında, Katrine hâlâ çocuğun elini tutarak Raith'in sandalyesinin yanına, yere yerleşti. Oda hareketsizleşti. Katrine Meggie'nin kâbuslarının nedeni ve bu konuda ne yapması gerektiği konusunda endişeleniyordu ama sonunda düşünceleri dağılmaya başladı. Kendisine bu kadar yakın olan adamı ve o sabah aralarında geçenleri düşünmeden edemiyordu. Onun da hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyordu.

İradesi dışında bakışları Raith'e kaydı ve ilk kez onun her zamankinden daha dağınık görüldüğünü fark etti. Kravat ya da palto giymemişti ve çenesinde belli belirsiz bir kıl gölgesi vardı.

Adamın da ona baktığını gördü. Gözlerindeki koyu parıltı, onun içki içtiğinden birdenbire emin olmasını sağladı. Sözlerini gevelememişti ya da başka bir sarhoşluk belirtisi göstermiyordu, sadece tehditkâr olduğu kadar heyecan verici de olan o donuk, şiddetli ve yoğun bakışları vardı. Raith konuştuğunda Katrine o sert bakışla temasını kesmeye çalışıyordu.

"Her zaman yarı çıplak dolaşmak zorunda mısın?"

Onun vahşi ses tonuyla irkilen Katrine gece kıyafetine baktı. Beyaz battaniye ince ve narindi ama yüksek yakalı, uzun kollu elbise onu tamamen örtüyordu -şu anda görünen çıplak ayakları hariç. Ama Meggie'nin çılgınlıklarını duyduğunda terliklerini giyecek zamanı olmamıştı.

Sonra Raith'in sorusundaki uyumsuzluğu fark etti ve kafasını kaldırdı. O kim oluyordu da böyle suçlamalarda bulunabiliyordu? Onu birden fazla kez eteğini giyerken görmüştü ve başka hiçbir şey giymemişti.

"Benim sabahlığım yok," diye fısıltıyla karşılık verdi Katrine, çocuğu düşünerek. "Bavullarım gelmeden beni amcamın evinden alıp götürdünüz."

"Flora'ya söyle senin için bir tane bulsun, böylece değişiklik olsun diye edepli davranmayı deneyebilirsin. Klanımın önünde gösteriş yapmaktan hoşlandığın fikrine hızla yaklaşıyorum."

Alaycılığı son zamanlardaki tavırlarından çok onunla ilk karşılaşmalarını anımsatıyordu ve Katrine'in ağzının açık kalmasına neden oldu. Her zamanki kavgalarına şimdi de devam mı edecekti?

Ama tam o sırada Meggie onun kollarında huzursuzca kıpırdandı ve Raith hemen Katrine'i yemlemekten vazgeçerek elini çocuğun siyah saçlarını okşamak için kaldırdı. Katrine ayaklarını daha sıkı bir şekilde altına soktu ve bir kolunu dizlerine doladı, onun ani saldırısına neyin sebep olduğunu merak ediyordu. Sonunda onun Meggie'ye müdahale etmesinden hoşlanmadığına karar verdi.

Meggie'nin düzenli nefes alıp verişini dinlerken sessizlik yine uzadı. Kısa süre sonra Katrine küçük parmakların kendi parmaklarında gevşediğini hissetti ve çocuğun uyuduğunu anladı. Yine de Raith kıpırdamayınca, hareketlerinin Meggie'yi yatağına yatırdığında tekrar uyandırmayacağından emin olana kadar bir süre beklemek istediğini anladı.

Bunu sık sık yapıyor olmalı, diye düşündü Katrine, Meggie için acı verici bir ıstırap dalgası ve Raith'in kendisi için daha belirsiz bir sempati hissediyordu. Laird olarak kendisinden çok şey yapması istenmişti. Sorumlulukları büyük, taşıdığı yükler ağırdı.

Ona baktı, onun karmaşıklığını anlamaya çalıştı. O bir liderdi, bir savaşçıydı, kendisinin bile olmayan küçük bir çocuğun koruyucusuydu. Kendisine ait olanı demir gibi bir kararlılıkla koruyordu, Katrine bunu görebiliyordu. Ve klanını güvende tutmak için yapacağı fedakârlıklardan hiç şüphesi yoktu.

Meggie'ye karşı nazikliği o kadar da ikilem yaratmıyor diye düşündü, çocuğun siyah saçlarını usulca okşayışını izlerken.

"Eğer ona zarar veren çakalları elime geçirebilirsem..." diye mırıldandığını duydu. Sesi sessiz ve ölümcüldü ve tehdidini bitirmemiş olsa da Katrine anlamıştı. Meggie ve annesine karşı iğrenç suçlar işleyen adamların öldüğünü söylemişti. Ve şimdi Raith'in gözlerindeki bakışı gören Katrine o adamların şanslı olduğundan şüpheleniyordu.

Konunun bu şekilde değişmesinden son derece rahatsız olan kadın aniden konuyu değiştirdi. "Meggie konusunda ne yapmayı düşünüyorsun? Kabusları hakkında yani."

Sert bakışları onunkileri buldu. "Ne yapmamı önerirsiniz, Bayan Campbell? Tanrıyı mı oynayayım? Kâbuslarını kovabilseydim kovardım ama son baktığımda Tanrı'nın güçlerine sahip değildim."

"Hayır... Sadece demek istedim ki... bana öyle geliyor ki burada sadece yetişkinlerle çevrili olduğu için yalnızlık çekiyor olmalı. Kendi yaşıtı arkadaşlarla, yani diğer çocuklarla arkadaşlık etmesi uyum sağlamasına yardımcı olabilir."

Ağzının köşesi kıvrıldı. "Böyle bir şey olması mümkün değil. Ben laird olduğum sürece Cair House'da başka çocuk olmayacak."

Katrine ona şaşkınlıkla baktı, ifadesinin içindeki inancı merak ediyordu. Bir daha evlenmeye hiç niyeti yok muydu? Güzel Ellen'a başka bir kadını eş olarak almayı düşünemeyecek kadar aşık mıydı?

"Yine de," dedi bir süre durakladıktan sonra, "Meggie'nin sevecek bir şeye ihtiyacı var. Belki de bir tür evcil hayvana..." Raith'in gözleri ona dikilince sesi kesildi.

"Bunun onu unutturacağını mı sanıyorsun?" diye sordu usulca. "Geçmişin bu kadar kolay göz ardı edilebileceğine inanıyor musun? Sanki hiç yaşanmamış gibi hafızalardan silinebileceğine mi? İngilizlerin kadınlarımıza ve çocuklarımıza nasıl tecavüz ettiğini ve Yaylalarımızı nasıl yakıp yıktığını hatırlamaktan vazgeçebileceğimizi mi sanıyorsunuz?"

Katrine parmaklarının yumruk haline geldiğini hissetti. Raith'in Kırk Beş'ten sonra İskoçyalıların İngilizlerin elindeki kaderi yüzünden duyduğu acıyı anlayabiliyordu. Ama yıkımdan, arkadaşlarını ve sevdiklerini kaybetmekten dolayı kederlenen tek kişi o değildi. "Hayır, geçmişin unutulabileceğine inanmıyorum," diye yanıtladı titreyerek. "Babam Culloden'de öldü ve bunu asla unutmayacağım. Ama geçmişin hayatımı yönetmesine de izin vermeyeceğim."

"Ah, Culloden." Raith başını sandalyeye yasladı ve gözlerini kapattı. "İskoçya'nın dize getirildiği gün... İskoçya'nın gururu

Erkeklik İngiliz topları tarafından tırpanın önündeki tahıl gibi biçildi. Ama biz MacLean'ler Tanrı'nın izniyle kendimizi iyi ifade ettik."

"Sen de mi oradaydın?" Katrine ona baktı. "Ama bir çocuktan fazlası olamazdın."

Dudaklarına neşesiz bir gülümseme yayıldı. "On yedi yaşındaydım, bir claymore kullanabilecek yaşıyordum." Sessizleşti, yüz ifadesi sanki hafızasında kaybolmuş gibi uzaklaştı. Konuştuğunda sesi çok uzaklardan geliyordu.

"Bizi İngilizlere karşı savaşa götüren Drimninli MacLean'di. Ama onların üstün topçusu karşısında hiç şansımız yoktu. Sassenachlar için bitkin ve açlıktan ölmek üzere olan İskoçyalılara karşı büyük bir zaferdi. Sonrasında Kasap Cumberland için de büyük bir zafer oldu. 'İbret olsun' diye halka açık infaz için saklamak istediği birkaç kişi dışında hiç esir almadı. Katliamın tarifi imkansızdı... silahsız, savunmasız, yaralı adamların katledilmesi. Hayatta kalanları avladı ve onları kulübelerinde diri diri yaktı - kurşuna dizmeden önce işkence etmediklerini. Sonra gerçek vahşet başladı... masumların yakılması, tecavüz edilmesi ve öldürülmesi."

Katrine o konuşurken kıpırdamadan oturuyor, zihninde Raith'in anlattığı olayları canlı ayrıntılarıyla canlandırıyor - çatışan klanlar, savaştan sonraki mide bulandırıcı, anlamsız katliam, daha sonraki acımasız yağma. Raith'i izledi, gözlerini kaçıramıyordu, yüz hatlarına kazınmış acı, sahip olduğu tüm şefkatli ve rahatlatıcı içgüdüleri ortaya çıkarıyordu. O kadar çok ölüm, o kadar çok nefret görmüştü ki. Geçmişle, Culloden'in cehennem yangınlarıyla ve Highlands'i kuşatan diğer tüm trajedilerle, kayıp davalarla ve şiddetli intikamlarla şekillenmişti. Bir an önce onun nasıl bir adam olduğunu merak etmişti ama şu anda, bu sessiz odada, gerçek adamı gördüğünü biliyordu... azimli, yalnız, gururlu... acı.

Ağır bir iç geçirdi. "Ayaklanma ilk ve son olarak boşunaydı. Ama hangi gerçek İskoçyalı Bonnie Prens Charles için silahlanmayı reddedebilirdi ki... şimdi olduğu gibi şişman, sarhoş bir zampara."

Katrine, Raith'in onun varlığını unuttuğunu biliyordu, yoksa İskoçların Britanya tahtına oturtmak istedikleri haklarından mahrum edilmiş prens hakkında asla böyle konuşmazdı. Charles Edward Stuart sonunda, buyurgan öfkesi ve sarhoş sefahatiyle arkadaşlarını kendinden uzaklaştıran ve takipçilerinin umutlarını yikan bir çapkına dönüşmüştü. Raith'in bunu görebildiğini bilmiyordu. Ama yapabileceğini ve yaptığını fark etti. Yine de Raith

Stuart Hanesi, şimdi bile. Sadık kalacaktı çünkü hayatı, klanının varlığı sadakat üzerine kuruluydu.

Onun kendisini izlediğini hissetmiş olmalı ki gözlerini açtı ve sert mavi bakışlarını ona dikti. "Ah, evet, Culloden görülmeye değer bir manzaraydı. Judas Campbell'lar kendi vatandaşlarını katlediyordu." Raith durakladı, sonra da vurgulayarak ekledi: "Babanın da onlardan biri olduğunu söylemiştin."

Katrine Raith'e dehşetle baktı; kendi babasıyla bile dövüşebilirdi.

"Evet, babanın canını alan bıçak benimki olabilirdi," dedi Raith soğukkanlılıkla. "Bu seni kızdırıyor mu, güzel Katie?"

Ama bıçak onunki değildi, diye düşündü Katrine umutsuz bir rahatlama duygusuyla. Babasının ölümüyle ilgili tüm raporlar, James Campbell'ın hayatını sona erdiren ölümcül darbeyi Murray'li bir adamın vurduğunu yazıyordu. Yine de, MacLean'larla Campbell'ların karşı saflarda savaşmış olduklarını hatırlamak, Raith'le aralarındaki uçurumun ne kadar büyük olduğunu bir kez daha yüzüne vurmuştu. Bu hatırlama Katrine'e rahatlama değil, sadece acı getirmişti.

Hissettiği sefaletin gözlerine yansıdığını bilerek başka tarafa baktı.

"Ne yani, bunu düşünmek istemiyor musunuz? Bunu da unutmak istersiniz, değil mi Bayan Campbell?" Adını nefret dolu bir şekilde çarpıttı ve kucağında uyuyan çocuğu uyandırmamak için sesi alçak olsa da, hava geçmiş duyguların yankısıyla, iki klan arasında uzun süredir devam eden acı kan davasının anısıyla titreşti.

Katrine cevap vermedi. Yorgun bir şekilde başını öne eğdi ve alnını dizlerine dayadı. Bunu bu gece ya da başka bir gece çözemeyeceklerdi. Çünkü Raith'in İngilizlere ve Campbell'lara karşı duyduğu nefret asla yatıştırılamayacak kadar derindi. Onun olduğu ve geldiği her şeyden nefret ediyordu.

Çaresiz bir umutsuzluk hissiyle Katrine gözlerini kapadı. Çünkü artık yüzleşmekten kaçınamayacağı başka bir gerçek vardı.

Bu sert ve acımasız adama aşık oluyordu. Kan düşmanı olan bu Highland laird'ine.

On Birinci Bölüm

Katrine gecenin geri kalanını paletin üzerinde dönüp durarak geçirdi, aklının kendisini terk etmiş olduğunu ve sabah onları keşfedeceğini umuyordu. Yaklaşık üç hafta boyunca tutsak kalmanın verdiği gerginliğin muhakemesini, bakış açısını ve zihnini etkilediğine şüphe yoktu.

Ama gün ışığında, İskoçyalı tutsağının hesaplaşması gereken güçlü varlığı olmasa bile, koyu mavi bakışları ona bu kadar şiddetli bir şekilde yanmasa bile, çıkmazı hala aynıydı. Raith MacLean'e aşıktı.

Çılgıncaydı, dehşet vericiydi, harikaydı. Ruhuna uygun ve kanını ateşleyecek bir adam bulmuştu. Ve bu konuda ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Katrine güneş doğduktan çok sonra yatağında uzanmış, başını yorganın altına gömmüş, o mavi gözlerin anısı içini yakıyordu. Düşündüğünde korkaklığı neredeyse kıvrınmasına neden oluyordu. Raith'le yüzleşmekten korkuyordu. Gerçekten de korkuyordu -her erkeğe karşı her zaman kendini koruyabilmişti. Ama duygularını daha iyi kontrol edene kadar, en azından aptalca bir şey söylemeden ya da yapmadan ona soğukkanlılıkla karşılık verebileceğini düşünene kadar, onunla vadide karşılaşmayı ya da evin bir yerinde tesadüfen ona rastlamayı düşünemezdi.

Sonunda Katrine yıkanmak ve giyinmek için kendini yataktan dışarı attı, Meggie'yi kontrol etme dürtüsü Raith'ten kaçma isteğinin önüne geçti. Çocuk hâlâ uyuyordu ama kuşluk vakti, afyonun etkisi geçtikten sonra, Meggie çocukların bazen sahip olduğu o olağanüstü dayanıklılığı göstermeye başlamıştı. Her zamanki kasveti belki biraz daha belirgindi, ama işkence dolu kâbuslarından kurtulmuş görünüyordu.

Yine de Katrine resim dersini eğlenceli ve neşeli tutmak için kararlı bir çaba gösterdi. Üst kattaki oda hizmetçisi bir mesaj iletmek için dersi böldüğünde şaşırdı ve kafası karıştı.

"Laird kızı ahıra götürmeni istiyor," dedi kız küçümseyici bir koklamayla, aşağılayıcı bakışları bir Campbell'a MacLean'in gözetiminin emanet edilmesini onaylamadığını açıkça gösteriyordu.

Ancak Katrine bunu pek fark etmedi, çünkü Raith'le yüzleşmek zorunda kalacağı düşüncesiyle nabızı damarlarında düzensiz bir şekilde atmaya başlamıştı. Meggie'nin saçındaki kurdeleyi düzeltti ve ensesindeki sarmaldan kaçmaya çalışan kendi düzensiz buklelerini endişeyle düzeltti, sonra Meggie'nin elini tuttu ve aşağıya, ahırın avlusuna doğru ilerledi.

Ama onları bekleyen Raith olmadığını fark etti. Aksine Lachlan'dı.

"Benimle geleceksin," dedi kızıl saçlı İskoçyalı Katrine'e kaba bir şekilde ama kırıcı olmadan.

"Ama neden?" Katrine şaşkınlıkla sordu. "Raith genç kız için bir evcil hayvan bulmamı söyledi."

Lachlan onları avludan geçirip ahırın içine, yakınlardaki bir ahıra götürdü ve içeride kayboldu. Meggie'nin peşinden giden Katrine dikkatle ahırın içine baktı. Gür kaşlarının altından ona bakan kır saçlı Hector MacLean'ı görünce irkildi. Samanlıkta oturmuş, kollarında yün bir battaniye tutuyordu.

"Genç kız için küçük bir kuzu," dedi Hector, battaniyenin bir köşesini sıyrarak küçük, yünlü siyah bir yüzü ortaya çıkardı. Bir kuzu! Katrine sevinçle düşündü. Siyah başlı ve beyaz tüylü gövdeli, değerli bir yün parçası.

"Ah, Meggie, gel," diye ısrar etti Katrine, o da samanların üzerine çökerken. "Bunu görmelisin."

Meggie tereddüt etti, gözleri geniş ve karanlıktı. Yünlü bohça aniden meleyince sıçradı.

"Korkma Meggie. Sanırım bu küçük dostumuz aç olduğu için ağlıyor. Buraya gel ve yanıma otur."

Meggie temkinli bir şekilde tekrar ilerledi ama kısa bir süre sonra Katrine'in ikna çabaları ve Hector'un cesaretlendirici sözleri sayesinde hayvanı çocuğun kucağına oturtmayı başardılar. Kuzu artık sürekli melemeye başlamıştı, bu da sıkıntısını gösteriyordu. Hector samanların arasından inek sütüyle doldurulmuş yumuşak deri bir kese çıkardı. Kuzuyu kucağına aldığı anda

Kuzu hevesle emmeye başladı ve kısa süre içinde Meggie yeni hayvanını besleyecek kadar güven kazandı. Bir süre sonra Meggie başını kaldırıp Katrine'in yüreğini sıplatmayı asla başaramayan o güzel, küçük gülümsemelerinden birini takındı.

Hector'un bakışlarını çocuğun başının üzerinden gören Katrine minnettarlıkla ona gülümsedi. Ve Hector'un koyu gri sakalının altında, dudaklarında karşılık gülümsemesi olabilecek sert bir kıvrım görebiliyordu.

Kuzu sütle doyduktan sonra geri çekilip bir kez daha meledi ve Meggie'nin elini koklamaya başladı. Meggie'nin hayvanı kucaklarken çıkardığı yumuşak hırıltı kahkaha olabilirdi.

Bunu duyunca Katrine'in içini sıcak bir duygu kapladı. Bunun Raith'in işi olduğunu fark etti. Raith, onun gözdesine seveceği bir şey bulması yönündeki önerisini dikkate almıştı ve ona göre daha iyi bir seçim yapamazdı.

Gerçekten de Meggie yeni hayvanına o kadar aşıktı ki, kucağında aniden uykuya daldığında bile onu bırakmak istemedi. Hector kuzuyu battaniyeye sarıp eve gitme vaktinin geldiğini söylediğinde Meggie'nin iri gözleri ciddileşti.

"Üzülme," dedi Katrine yumuşak bir sesle. "Eminim Hector yeni arkadaşını ziyaret etmene izin verecektir."

"Hayır," diye aniden konuştu Lachlan. "Genç kızı vadiye götürmeyeceksin."

Katrine onun kararlı ses tonuna şaşırarak hızlıca bir bakış attı. Ancak Hector, Meggie'ye kuzuyu besleyebilmesi için ertesi gün geri getireceğine dair güvence verince, dudaklarından dökülen soru önlenmiş oldu.

Çobanı avluya kadar takip ettiler ve onun bohçasıyla birlikte uzaklaşmasını izlediler. Katrine güven verici bir gülümsemeyle Meggie'yi yıkanması için eve gönderdi, sonra Lachlan'a döndü.

"Meggie'yi neden vadiye götüremiyorum?" diye sordu.

Sorgudan rahatsız olmuş görünüyordu. "Bu lordun emri." "Bu benim soruma cevap değil."

"Aweel, küçük kızı yaşlı kocakarının yanında istemiyor." "Hangi yaşlı kocakarı? Anlamıyorum."

Lachlan'ın çilli teni yavaş yavaş daha canlı bir renk aldı. "Morag," diye cevap verdi büyük bir isteksizlikle. "Vadide saklanıyor."

"Öyleyse neden Meggie'yi ondan uzak tutayım?"

Lachlan, "Senin gibi sorunlu bir kızın bu işin peşini bırakmayacağını tahmin etmeliydim," diye mırıldandı.

Kendini tutamayan Katrine sorusunu tekrarladı ama Lachlan inatla cevap vermeyi reddetti. Katrine ısrar etmeye devam edince, ona lorda sormasını söyledi. Artık son derece meraklı olan Katrine, ondan uzak durma kararlılığına rağmen tam da bunu yapmaya karar verdi.

Ama çok geçmeden Raith'in evi tekrar terk ettiğini fark etti. Mürebbiye adaylarıyla görüşmek için Fort William'a gitmişti. Flora bunu ona o öğleden sonra mutfak masasında baş başa oturup bir demlik çayı paylaşırlarken söylemişti; geçici mürebbiye olarak üstlendiği yeni sorumluluklar ışığında Flora'nın Katrine'e bahsettiği özel bir onurdu bu. Flora görevlerine bir süreliğine ara vermiş, Katrine ise Meggie'nin kendi başına oynamasına bilerek izin vermişti. Çocuk şimdiye kadar nispeten yalnız bir hayat sürmüştü ve Katrine onu çok erken bir zamanda çok fazla arkadaşlığa zorlamanın akıllıca olmayacağını düşünüyordu.

"Lachlan'ın bahsettiği Morag kim?" diye sorma cüretini gösterdi.

Flora ona sert bir bakış attı. "Neden soruyorsun?"

"Çünkü Lachlan Meggie'yi onun yanına götürmememi söyledi. Raith'in emri olduğunu söyledi."

"Evet."

"Eee?" Flora detaylandırmak için hiçbir çaba göstermeyince Katrine dürttü. "Morag vadide yaşayan yaşlı kadın."

Hizmetçiye bıkkın bir bakış attı. "O kadarını anladım. Ama neden kimse onun hakkında konuşmuyor? Benim bilmemem gereken bir sır mı var?"

"Bu bir sır değil," diye cevap verdi Flora düşünceli bir şekilde, çayını yudumlarken. "Morag nadir bulunan iyi bir ebedir. Ama laird onun adını duymaya bile dayanamıyor."

"Neden olmasın?"

"Çünkü Ellen'in ve oğlunun ölümünden sorumlu tuttuğu kişi Morag'dır."

Katrine ona baktı. "Ellen'i Morag mı öldürdü? Ama ben onun doğum sırasında öldüğünü sanıyordum."

"Evet, öyle." Flora iç çekti. "Ve bu Morag'ın hatası değildi. Ne kadar uğraşıysa da laird'in çocuğunu kurtaramadı. Zavallı ufaklık

doğumdan önce öldü. Biliyorum, çünkü oradaydım. Son ana kadar zavallı Ellen'imin elini tuttum. Ateş onu aldı."

Katrine uzun bir süre konuşmadı. "Ama laird yine de Morag'ı sorumlu tutuyor, öyle mi?" dedi sonra.

"Bu hiç mantıklı değil." Flora yavaşça, üzüntüyle başını salladı. "Bir erkeğin çocuklarını doğurmak bir kadına düşer ve onların yaşamasına izin verip vermemek de Tanrı'nın kararıdır. Ama bunu bir erkeğe anlatmayı dene."

İki kadın da sessizliğe gömüldü. Katrine kendini Raith'in sağduyusunu kaybetmesine neyin sebep olduğunu merak ederken buldu. Son birkaç haftada gördüklerine bakılırsa, Raith başkalarıyla ilişkilerinde adil ve inşafıydı - Campbell'lar söz konusu olduğunda hariç. Ve o zaman bile önyargısı için geçerli nedenleri vardı. Ama karısını ve oğlunu önlenemez bir trajediden kurtaramadığı için ebeyi suçlamasının hiçbir haklı gerekçesi yoktu.

"Ellen'ı çok sevmiş olmalı," diye fısıldadı, bu düşüncenin neden olduğu acı sesinde yankılanıyordu.

Ama Flora kiminle konuştuğunu hatırlamış olmalıydı, çünkü Katrine'e, laird'in son karısını sevip sevmediğinin Campbell'ı ilgilendirmediğini açıkça söyleyen sakinleştirici bir bakış attı. "Pekâlâ," dedi hizmetçi kadın onlara bir fincan daha çay koyarken hızlıca, "Meggie'nin Morag'a yaklaşmasını istemiyor ve o bir laird."

Ve elbette lorda itaat edilmeliydi. Ama en azından şimdi bir anlamı var, diye düşündü Katrine, Meggie'yi vadiye götürdüğünde Raith'in öfkesini hatırlayarak. Bunun tek nedeni bir Sassenach Campbell'a güvenmemesi değildi. "Pekâlâ, Meggie'yi uzak tutacağımdan emin olabilirsiniz. Bana söylediğin için teşekkür ederim."

Flora cevap vermeyince Katrine konuyu değiştirdi. "Eğer bir itirazın yoksa yarın Meggie'ye klavsen dersi verebileceğimi düşündüm."

Hizmetçi kaşlarını çatarak fincanına baktı. "Bütün bu çizimler ve oyunlar. Ne düşünüyor olabilirsiniz ki? Genç kıza boyunu aşan fikirler veriyorsun." "Ne demek mevkisinin üstünde? Meggie lordun kızı değil mi? Koşu?"

"Evet, ama onu iyi bir hanımefendi yapmaya gerek yok. Evlenip çoluk çocuğa karıştıktan sonra sıradan bir soylu kız gibi olmayacak."

"Evlilik mi? Meggie için mi? Kesinlikle hayır." Bu düşünce bile Katrine'i telaşlandırmıştı. Normalde bir lair, evlatlığını klan üyelerinden biriyle evlendirirdi. Ama Meggie'nin yaşadıklarından sonra, onu evlenmeye zorlamak zalimlik olurdu. Sadece bir

Büyük bir hassasiyete sahip bir adamın ona bakacağına ya da onu karısı olarak kabul edeceğine güvenilebilirdi, özellikle de bir daha asla konuşamayacağı düşünülürse. Elbette Raith bunu görecekti.

"Hayır, Meggie için evlilik değil," diye yanıtladı Flora ekşiyerek. "Az önce söylediğim bu değil miydi? Hayır," diye açıkladı, "Meggie ekmeğini kazanmanın yollarını öğrenirse daha iyi olur."

"Ona çizim yapmanın yanı sıra dikiş dikmeyi de öğretiyorum. Terzilik onurlu bir meslektir."

"Evet." Flora Katrine'e uzun uzun baktı. "Ama Highlands'de bir söz vardır: Yatırabileceğinden daha fazla şeytan yetiştirme."

"Bildiğim kadarıyla hiç şeytan yetiştirmiyorum."

"Hayır mı? Peki bu genç kızla bu kadar çok vakit geçirmene ne diyorsun? Yerde olsam ona fazla bağlanmazdım. Bu ikiniz için de iyi olmaz."

"Asla korkma," dedi Katrine inançla. "Bu gerçekleşmeden önce gitmiş olacağım... Umarım."

Ama o gece Meggie'yi yatağına yatırdığında ve kendini bir annenin çocuklarına duyduğu şefkati hissederken bulduğunda, Katrine Flora'nın uyarısındaki bilgeliği fark etti. Çocuğa aşırı derecede bağlanmaya başlamıştı. Tıpkı aptalca bir şekilde evin efendisine bağlanmasına izin verdiği gibi. Dahası, artık tutsaklıktan kaçmak için o kadar da endişeli değildi. Artık hiç endişeli değildi.

Raith ertesi gün öğleden sonra döndü. Katrine bunu biliyordu çünkü Raith içeri girdiğinde Meggie, Hector ve kuzuyla birlikte ahırdaydı. O daha engel olamadan Meggie ürkmüş hayvanı kucağına almış ve gardiyanına yeni evcil hayvanını göstermek için avluya koşmuştu.

Raith uygun bir şekilde hayranlık duyuyordu; Katrine onun kuzuyu övgü dolu sözlerle yücelttiğini, sonra da çocuğu takip eden Hector'a pratik sorular sorduğunu duyabiliyordu.

Raith'le yüzleşmek istememesine rağmen Katrine onun sesinden etkilenmişti. Eteklerindeki samanları yavaşça fırçaladı ve ahırdan çıkıp gün ışığına doğru ilerledi.

Meggie'nin yanına eğilmiş, topuklarının üzerine oturmuş, güzel kıyafetlerine aldırmandan bir elinde atının dizginlerini, diğer elinde üç köşeli şapkasını tutuyordu. Dudaklarında şefkatli bir gülümseme, genç bakıcısına evcil hayvanı hakkında nazıkçe takılıyordu.

Katrine ahırın kapısında durmuş, onun sert ve yakışıklı yüzünü izliyor, nasıl olup da onun zalim ya da kibirli olduğunu düşünebildiğini merak ediyordu.

Sonra Raith yukarı baktı.

Koyu renk gözleri onunkilerle çarpıştı, bir an için yumuşayan mavi gözler bir anlığına da olsa arayış içindeydi. Katrine onun bakışlarına karşılık verirken, kendini birlikte oldukları son geceyi, kâbuslar gören korkmuş bir çocuğu sakinleştirdikleri geceyi değil, ağzının göğüslerinin üzerindeki sıcaklığını, nasırlı ellerinin tenindeki ateşli yumuşaklığını hatırlarken buldu. Böylesine rahatsız edici, yakışsız anıları hatırladığı için kendini azarlasa da, Raith ona böyle baktığı sürece onları görmezden gelemezdi.

Onu rahatlatmak için bakışlarını ayırıp Meggie'ye ve kıvranan kuzuya odakladı. Bir süre daha meleyen hayvanı dinledikten sonra Raith ayağa kalktı ve gardiyanına bir uyarıda bulundu. "Zavallı şey açlıktan ölmekten önce onu beslesen iyi olur Meggie."

Meggie ve Hector kuzuyu ahıra geri götürdüklerinde Raith atını seyise teslim etti. Aynı zamanda Katrine'e de kısa bir bakış attı ki Katrine bunu bir kovma hareketi olarak algılamalıydı.

Eve dönmek istediğini fark etti ama henüz gitmesine izin veremezdi. Aceleyle öne doğru bir adım atarak, cevabından korksa da sorması gerektiğini bildiği soruyla Raith'in önüne geçti. "Bir mürebbiye bulabildiniz mi?"

"Hayır. Beş kişiyle görüştüm ama hiçbiri Meggie gibi bir çocuk için uygun değildi."

Katrine onun cevabını hiçbirinin yeterince şefkatli olmadığı şeklinde yorumladı. Hissettiği rahatlama anlamsızdı. Meggie'ye bakacak birinin olmasını istiyordu, değil mi? Kısa bir süre sonra özgürlüğüne kavuşacaktı ve çocuğun, Katrine'in başlattığı derslere devam etmek için ihtiyaç duyduğundan daha fazla, acı çeken küçük ruhunun arzuladığı sevgi ve ilgiyi sağlayacak şefkatli, anaç bir kadına ihtiyacı vardı.

Raith onun yüzüne bakarak, "Gelecek hafta tekrar deneyeceğim," dedi. "Edinburgh'a gitmek zorunda kalsam bile birini bulacağım."

Katrine başını salladı, Raith arkasını döndüğünde sorusunun ardındaki motivasyonu yanlış yorumladığını fark etti. Ama bunu yaptığı için de minnettardı. Çünkü Meggie için değil de kendisi için endişelendiğini ona nasıl itiraf edebilirdi? Sadece kiralık bir mürebbiye istemiyordu.

Yabancı bir kadın, sevmeye başladığı çocuğunun yanında yerini alıyordu. Bunun gerçekleşeceği günü hızlandırmak da istemiyordu.

Ama Raith'e Cair House'dan ayrılmak, serbest bırakılmak konusunda tereddütleri olduğunu nasıl söyleyebilirdi?

Ve ayrılma konusundaki isteksizliğinin daha da derin nedenini nasıl açıklayabilirdi? Ne söyleyecekti? Ardgour Lordu'na aşık olduğunu mu?

Kendisine bile açıklayamadığı ama yine de gerçek olan bir aşktı bu. İnanılmaz, şaşırtıcı, acı verici bir şekilde gerçektir. O, rüyalarının erkeğiydi.

Ne yazık ki Raith'e olan hisleri azalmamıştı. Sonraki birkaç gün içinde onu çok az görse de Katrine'in ona duyduğu özlem artmış, şiddetli bir huzursuzluk üzerine bir karabasan gibi çökmüştü.

Çoğunlukla, içinde bulunduğu durum için Raith'i suçluyordu. Raith onu tamamen silahsızlandırmış, sert ve uzlaşmaz doğasının nazik tarafını göstermişti. Ve vücudunda söndürülemeyen ateşler uyandırmıştı. Geceleri, karanlık çatı katındaki odasında yalnızken, paletin üzerine uzanıp boş yere uyumayı beklerken, onun sert öpücüklerini ve ruhunu okşayışlarını hatırlıyordu. Ve vücudu, varlığından bile haberdar olmadığı yerlerde zonklamaya başlamıştı.

Arzuydu bu, sade ve basit. Daha önce hiç hissetmemiş olsa da bunu fark etmişti.

Ama arzusunun altında belli belirsiz bir huzursuzluk yatıyordu. Korkunç bir şeyin olmak üzere olduğu önsezisinden kurtulamıyordu, bu şey tutsaklıktan kurtulması olsa bile. Gerçekten de kendisiyle barışık olduğu tek an Meggie'yle birlikte olduğu zamandı.

En azından çocuk onun vesayeti altında çiçek açmış gibi görünüyordu. Katrine, Meggie'nin neşesinin çoğunu yeni evcil hayvanına bağlasa da, genç kız ister çizim, ister iğne işi, isterse okuma olsun, öğrenmeye karşı neşeli bir istek duyuyordu. Konuşmasa bile, kelimeleri ağzından çıkarabiliyordu.

-Katrine'in de teşvik ettiği gibi, geçici mürebbiyesinin ona yüksek sesle okuduğu hikâyeler karşısında kara gözleri parlamaktan asla geri kalmıyordu. Dahası, Meggie müziğe karşı gerçek bir yetenek gösteriyordu. Bir hafta dolmadan klavsende basit melodiler çalmaya başlamıştı. Dikiş dikmesi de onun yaşındaki bir çocuk için dikkate değerdi, hatta o kadar iyiydi ki Katrine kısa süre sonra tamamlaması için amaçlı bir proje tasarladı - Raith'in baş harflerini a üzerine nakşetmek.

bir mendil ve Ardgour'lu MacLean'in rozeti olan çobanpüskülü dalıyla birlikte, Meggie'nin vasisini bir hediyeyle şaşırtabilmesi için.

Flora ilk çabaları gördüğünde, "Bu çok güzel bir mendil," dedi. "Laird'in memnun kalacağı kesin."

Hiçbir şey çocuğu daha mutlu edemezdi, diye düşündü Katrine, Meggie'nin gülen yüzünü izlerken.

Kendi mutluluğuna gelince, neredeyse hiç yoktu. Sorumlusunun ilerlemesinden duyduğu memnuniyet dışında, duygusal durumu huzursuz bir mutsuzluktan ibaretti. Raith onun evdeki varlığını tamamen görmezden geliyordu. Sanki hiç var olmamış gibiydi, sanki yanığın yanındaki o tutkulu ara hiç yaşanmamış gibiydi. Callum'un çapkın alayları bile günlerini renklendirmiyordu, çünkü Callum gideli bir haftadan fazla olmuştu.

Ama özlemini çektiği, arzuladığı şey Raith'in ilgisiydi. İlk ilişkilerine damgasını vuran düşmanca karşıtlığa geri dönmek bile bu toptan reddedilmeye tercih edilebilirdi.

Kendini sürekli onu düşünürken ve daha da kötüsü, ölen karısının düşünceleri üzerinde dururken buldu. Kıskançlık Katrine için yeni bir duyguydu ama onu bir gün Ellen'in tavan arasında sakladığı giysilerini karıştırmaya iten de buydu. Kendi kendine, Meggie için birkaç elbise dikmek için malzemeye ihtiyacı olduğunu, mükemmel giysilerin çöpe gitmesine izin vermenin utanç verici olduğunu söyledi. Ama bunun sadece Raith'in sevdiği genç ve güzel kadın hakkında daha fazla şey keşfetmek için bir bahane olduğunu biliyordu. Çünkü Ellen'da onu bu kadar büyüleyen şeyin ne olduğunu bilirse, belki de kendisini onun gözünde daha çekici hale getirebilirdi, en azından ona bir cüzzamlı gibi davranmaktan vazgeçmesini sağlayacak kadar.

Sandıklarda bulduğu şeyler güvensizliğini hafifletmeye yetmedi... fırfırlar ve süsler, boyalı yelpazeler, güzel kokulu parfüm şişeleri, Ellen'in güzellik bantlarının bulunduğu mücevherlerle kaplı bir kutu. Her şey ne kadar kadınsı ve narindi. Katrine, kırılgan ve tatlı huylu Ellen MacDonald MacLean'ın tam tersi olan pratik ve öfkeli yapısıyla, kendisinin giymeyi tercih edeceği bir şey olmadığını düşündü. Katrine yüreği burkularak sandıkların kapaklarını kapattı. Ellen'in kendisinde bir saplantı haline gelmeye başladığının rahatsız edici bir şekilde farkındaydı.

Ne Raith'in karısını doğum sırasında kaybettiğinde yaşadığı acıyı ne de Flora'nın Morag hakkında anlattığı hikâyeyi unutabildi.

Katrine tam yirmi altı gündür tutsaktı ki, onun şiddetine neden olan şeyin tam olarak ne olduğunu kendi başına öğrenmeye karar verdi.

Ebeden nefret etmek.

"Morag nerede yaşıyor?" diye sordu o öğleden sonra ahırın avlusunda gördüğü Lachlan'a. Daha önce Meggie'nin oynaması için kuzuyu getirdiğinde Hector'a da soracaktı ama çoban Meggie'nin hatırı için ona tahammül etse de Katrine onun nezaketinin Campbell'ı hiç ilgilendirmeyen bir konuyu tartışmaya kadar uzanacağını sanmıyordu.

Lachlan da aynı görüşü paylaşıyor gibiydi, çünkü ona temkinli bir bakış attı. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Şifalı bitkiler konusunda çok bilgili olduğumu duymuştum," diye geçiştirdi Katrine. "Eğer iltihaplanan bir yaram olsaydı, Morag'a bir çare sormam gerekirdi, değil mi?"

Lachlan, "Evet, ama onu aramaya kalkarsan Raith bundan hoşlanmaz," diye cevap verdi.

"Neden olmasın? Bana vadiye gidemeyeceğimi söylemedi, sadece Meggie'ye söyledi."

Ama Lachlan kırmızı başını sertçe salladı. "Bunu söyleyecek kişi ben olmayacağım. sen."

"Oh, pek âlâ," dedi Katrine sinirli bir şekilde. "Onun için yerini keşfedeceğim."

kendim. Bulmak o kadar da zor olamaz."

Ona hayal kırıklığını belli eden bir bakış atarak Hector'un eve dönüş yolunu takip etti. Bir düzine koyunun huzur içinde otladığı sipere ulaştığında, manzarayı seyretmek için durakladı. Uzaktan, çalınan yasadışı gaydaların kederli notalarını duyabiliyordu ve her nasılsa neşeli, feryat figan sesler teninde bir ürperti yarattı. Bu İskoçya'nın en görkemli haliydi. Lavanta rengi bir funda denizi, mavi Highland gökyüzüne dokunmak için yükselen dağların vahşi zirveleri, boruların şakırtısı, turba ateşlerinin kokusu...

Hector'a ait kulübede ateş yakıldığı belliydi ama çobandan iz yoktu. Onun evinin ve bir zamanlar keşfetmek istediği viski imalathanesinin önünden geçti, sonra çayır boyunca ilerledi, ağaçların arasından geçerek Morag'a ait olduğunu düşündüğü saz çatılı, taş yapılmış ama ben'i gördü. Küçüktü -iki odadan fazla değildi- ve düzenliydi, en az yarım dönüme yayılan bir bitki bahçesi ve bitişğinde hayvanlar için bir ahır vardı. Alçak çatıdaki bir açıklıktan kıvrılan turba ateşinin mavi dumanı, sahibinin evde olduğunu gösteriyordu.

Yine de Katrine'in adımları, lavanta ve kekik tarhlarıyla çevrili patikadan yukarı çıkarken yavaşladı. Tanrı aşkına, Morag'a ne söyleyecekti? Laird'e aşık oldum, o yüzden bana merhum karısı hakkında ne biliyorsan anlat. Ellen'ı ne kadar seviyordu? Kalbinde başka bir kadına karşı sevgi bulabilir miydi? Sence beni sevebilir mi?

Tabii ki kadına böyle sorular soramazdı. Ama en azından Morag'la buluşabilir ve Ellen'ın ölümüyle ilgili hikâyeyi onun ağzından dinlemeye çalışabilirdi.

Avuçlarının terlediğini hisseden Katrine tereddütle ahşap kapıyı çaldı. Cevap veren olmadı. Kapıyı tekrar çalmadan önce uzun bir süre bekledi ama kimse gelmedi. Morag'ı bahçede çalışırken görmeyi kaçırıp kaçırmadığını merak eden Katrine kulübenin yan tarafına doğru yürüdü. Ama yaşlı kadından hiçbir iz yoktu.

Ebenin evden uzakta olduğunu fark ettiğinde Katrine'in huzursuz enerji deposuna hayal kırıklığı ve hüsrana eklendi. Belli ki onunla konuşmak istiyorsa başka bir zaman dönmesi gerekecekti.

Geri döndü, sonra çalılığın kenarındaki atlıyı görünce aniden durdu. Raith kıpırdamadan oturmuş onu izliyordu. Ne kadar zamandır orada olduğunu bilmiyordu ama yüz ifadesi hiç görmediği kadar acımasızdı.

"Bu sefer ne yapıyordun?" diye sordu. "Çizmek için bitki mi arıyordun?"

Alaycılığı sinirlerini bozsa da Katrine ona nasıl bir cevap vereceğini düşünürken yanaklarının kızardığını hissetti. "Ya öyleyse?" diye sordu ihtiyatla.

Çenesindeki bir kas kasılmıştı, bunu görebiliyordu. Raith "Buraya gel," diye emretmeden önce uzun bir an geçti.

Katrine'in ifadesi daha da temkinli bir hal aldı. En son onu bu şekilde takip ettiğinde, ona bağırıp çağırmış, sonra da onu öpmüştü. Kendini tamamen onun kollarına bırakmak ya da kalbinde ona karşı savaşılan güçlü duyguları itiraf etmek gibi çok aptalca bir şey yapmadan ya da söylemeden, onun dudaklarına yaptığı vahşi ve hassas saldırılardan birine daha dayanabileceğini sanmıyordu. "Neden?" diye sordu, ona doğru değil de geriye doğru bir adım atarak.

"Seni eve geri götürüyorum. Şimdi buraya gel."

"Sanırım Lachlan beni nerede bulacağını söyledi. Masal anlatmak ne kadar alçakça bir şey."

"Unutuyorsun, tüm klanım seni izlemek için emir aldı."

"Casuslarınız demek istiyorsunuz," diye karşılık verdi Katrine, kızgınlığı artarak. "Ne kadar da etkililer!"

"Sana *bir* daha söylemeyeceğim, *buraya gel*."

Öyle yumuşak bir vahşilikle söylenmişti ki Katrine reddetmeyi düşündü. Raith'in atıyla peşinden gelip, Lachlan'ın kaçırılması sırasında yaptığı gibi onu eyerinin üzerine fırlattığını hayal etti. Protesto ederek de olsa, nezaketle kabul etmek çok daha onurluydu.

Katrine dudaklarını kenetleyerek ona doğru yürüdü ve kendisine uzattığı eli kabul etti. Temas anında parmakları yandı, çünkü Raith'in ona son dokunuşundaki o güçlü elin yumuşaklığını hatırlamadan edemiyordu. Yine de Raith elini sıkıca kavrayıp onu atına doğru sürüklerken o kibarlıktan eser yoktu. Önüne yerleşen Katrine onun vücudundaki öfkeli gerginliği hissedebiliyordu. Şu anda onun kendisini öpmesi konusunda endişelenmesine gerek olduğunu düşünmüyordu, onun içinde bulunduğu ruh haliyle değil. Ve kesinlikle ona karşılık verme konusunda endişelenmesine de gerek yoktu. Şu anda kendisi de fokur fokur kaynıyordu.

Raith atını döndürüp çayıra doğru yöneldiğinde aralarında yeniden başlayan düşmanlık hiçbir gevşeme belirtisi göstermiyordu. "Sizi uyarmıştım Bayan Campbell," dedi dişlerini sıkarak, "buraya gelmemeniz için. Bana kasten itaatsizlik ettiniz."

"Ben yapmadım!" Katrine kendi sıkıldığı dişlerinin arasından cevap verdi. "Meggie'yi buraya getirmemi istemediğini söylemiştin."

"Ben de seni burada istemiyorum."

"Neden

istemiyorsun?"

Cevap vermedi.

"Neden olmasın?" diye sert bir sesle sordu, öfkesi artmış ve onu pervasızlaştırmıştı. "Morag'ın beni de karına yaptığı gibi öldüreceğini mi sanıyorsun? Benden bu şekilde kurtulmak hoşuna gider diye düşünüyorum. O zaman ellerinizde benim kanım olmazdı."

Daha konuşmasını bitirmeden onun taze öfkesini hissetmişti. Raith'in vücudundaki her kas gerilmişti, sanki onu boğazlamamak için kendini zor tutuyordu.

Katrine omzunun üzerinden gergin bir bakış attı. Ağzının etrafındaki beyaz çizgiler ne kadar çaba harcadığını gösteriyordu; gözleri kapalıydı, sabır ya da kontrol için dua eden bir adamın tavrındaydı.

Bakışlarını kaçırarak alt dudağını ısırđı, alay ettiği için hayatından endişe ettiğinden daha fazla pişmanlık duyuyordu. Ellen hakkında söyledikleri çok acımasızcaydı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Seninle böyle alay etmeye hakkım yoktu."

Raith cevap vermedi, konuşmak için kendine güvenmiyordu. Zaten kadının suçlamasına verecek bir cevabı da yoktu. Kadının cinayetle ilgili sözleri gerçeğe kabul etmek istediğinden daha yakındı. Katrine'in yaşlı kocakarıyla birlikte olduğu düşüncesi, Lachlan ona Katrine'in niyetinden bahsettiği anda onu Katrine'in peşinden koşturmuştu. Onun için saçma bir korku hissetmişti. Kendisine bile açıklayamadığı ya da haklı çıkaramadığı bir korku. Ve şimdi çaresiz bir öfke hissediyordu.

-Kızın aceleci gözlemleri kadar, kıskırtıcı kadın formuna verdiği olağan erkek tepkisinden de kaynaklanıyordu.

Aralarındaki ağır sessizlik uzadı. Çayırdan geçerken sadece atın toynaklarının boğuk sesi duyuluyordu. Raith'in kendisini öldürmeyeceği konusunda cesaretlenen Katrine, bunun onu ikna etmek için bir fırsat olup olmadığını merak etti.

"Bu Morag yüzünden tehlikede olduğumu sanmıyorum," dedi sessizce. Adam katı sessizliğini sürdürünce Katrine ses tonunu sakın ve ikna edici tutarak tekrar denedi. "Bu kadın hakkındaki yargınızın biraz olsun haksız olabileceğini hiç düşünmediniz mi?"

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun," diye tersledi Raith, kelimeleri zorlayarak.

"Flora'nın bana ne söylediğini biliyorum... Morag'ı görmeye tahammül edemiyorsun çünkü karını ve oğlunu kurtaramadı. Çünkü Tanrı'yı oynayamadı."

Soluğunun altında ettiği yemin kulaklarını yaktı.

Katrine dudağını ısırđı, yeteneklerini en iyi şekilde kullanmaktan başka bir şey yapmamış olan yaşlı bir kadına karşı ne kadar adaletsiz davrandığını ona gösterebilmeyi diliyordu. Ses tonu yalvaran bir hal alarak bir deneme daha yaptı. "Tavrınızın mantıksızlığın sınırında olduğunu görebiliyorsunuzdur. Kaçınılmaz bir trajedi yüzünden bir kadını dışlıyorsunuz, klanınızı da onu dışlamaya zorluyorsunuz-"

"Klanıma *mantıksız* görüşlerimi empoze etmiyorum," diye hırladı Raith. İstedikleri zaman Morag'ın becerilerini kullanmakta özgürler."

"Ne fark eder ki?" Katrine hayal kırıklığı içinde haykırdı. "Önyargılarınız doğrudan bir emirle aynı etkiye sahip. Klanınız sizi hoşnutsuz etmekten korkuyor, bu yüzden-"

"Bu kadar yeter, Bayan Campbell!"

"Ama görmüyor musun-"

"Tanrı aşkına, *yeter dedim!*"

Adamın böğürerek verdiği emir karşısında kaskatı kesildi ama merhamet göstererek mırıldanmayı kesti.

Tanrı şahidimdir ki Raith kendi kendine bir kez daha yemin etti, eğer o anda tarihi değiştirebilseydi değiştirirdi. Öfkesini ve bedenini böylesine çıldırtıcı bir kolaylıkla tahrik edebilen bu çıldırtıcı fahişeyi asla kaçırmazdı. Lachlan bu güzel Campbell'ın yedeğinde ortaya çıktığı anda, dörtlüye ters yöne doğru kaçacaktı.

Derin bir nefes aldığı anda, sanki tartışmaya hazırlanmış gibi, Raith onun sözünü kesti. "Dilini tut," diye vahşice tehdit etti Raith, "yoksa kendini sonsuza dek kilit altında bulursun, eğer bir zindanı kendim kazmak zorunda kalırsam!"

Ses tonu, geçmiş yıllarda Ellen'in korkuyla ondan kaçmasına yetecek bir şiddetle süslenmişti. Ama Katrine şimdi ona dik dik bakmak için döndüğünde yüz ifadesinde korkudan eser yoktu. Onun yerine gözlerinde, bu savaşın henüz bitmediğine dair meydan okuyan bir ifade vardı.

Avluya vardıklarında Raith'in yardımını beklemeden attan indi. Neredeyse dizlerinin üzerine düşüyordu ama bunu umursamayacak kadar öfkeliydi. Eteklerini kapdığı gibi hışımla eve girdi ve hizmetkârların merdivenlerinden koşarak çıktı, küçük odasının kapısını çarparken yankılanan sesleri kimin duyduğunu umursamadı.

Sonraki on dakikayı öfkeyle geçirdi. Hangi çılgınlık onu ruhuna denk ve kanını ateşleyebilecek bir adam istemeye itmişti ki? Raith'in onun ruhuna uygun biri olduğu kesindi ama az önce kanında yaktığı ateşin tutkuyla hiçbir ilgisi yoktu, tabii bu bir intikam tutkusu değilse. Katrine artık onun mantıksız taleplerine uysalca boyun eğmeyeceğine ya da medeniyetsiz tehditleri karşısında bocalamayacağına yemin etti. Etmeyecekti!

Sonunda Meggie'ye vermeyi planladığı resim dersini hatırladı ama o bu durumdayken yeni öğrencisinin yanına gitmemesi gerektiğini biliyordu. Zavallı çocuğu ölesiye korkutacaktı.

Katrine beş kısa adımı atıp tekrar geri dönerken bir karara vardı; serbest bırakılması konusunu zorlamalıydı. Ancak o zaman Raith'le yaşadığı bu dayanılmaz durum sona erecekti. Raith'in kaprisli ruh hali Katrine'in dikkatini dağıtıyordu. Bir an onu anlamsızca öpüyor, bir an sonra ondan kaçıyor ya da onu hapse atmakla tehdit ediyordu.

Buna daha fazla dayanamadı. Bu kararsızlığa, onu parçalayan bu belirsizlik kargaşasına bir son vermeliydi.

Kendi taleplerini dile getirme zamanı gelmişti.

Aklını iyi kullanabilmek için kendini sakinleştirmeye çalışarak oda kapısının üzerindeki çubuğa baktı. Amacı için yeterince sağlam değildi. Raith'i zorlayacaksa, onu tehdit edemeyeceği, hatta ona ulaşamayacağı güvenli bir yere sığınmak zorunda kalacaktı.

Katrine hızlı bir incelemeden sonra evdeki diğer odaların da işe yaramayacağını fark etti. Çamaşırhanenin olanakları vardı ama hoşuna gitmeyecek kadar çok penceresi vardı. Ancak tereyağını incelediğinde arayışının sona erdiğini anladı. Kolayca savunulabilecek bir yerdi ve hem evin bağımlı olduğu süt ürünlerine hem de Raith'in vahşi klanının gizli zulalarda sakladığı silahlara erişimi engelleme avantajına sahipti.

Sonraki yarım saatini uzun bir kuşatma -daha doğrusu tersine bir kuşatma- için ihtiyaç duyacağı eşyaları toplamakla geçirdi. Bir dal mum, birkaç battaniye ve bir yastık, kimse bakmıyorken mutfaktan aşırıldığı bir tabak taze yapılmış ekmek, bir lazımlık, yıkanmak için bir leğen su ve sabun... Bunların hepsini terzihaneye taşıdı. Ne kadar süre uzak kalacağından emin olmadığı için kütüphaneye son bir kez uğrayıp bir hafta yetecek kadar okuma malzemesi topladı.

Sonunda tatmin olarak tereyağlığa döndü, bir mum yaktı, kapıyı ağır demir çubukla kapattı ve tek küçük pencerenin panjuru bağladı. Sonra beklemek için oturdu.

Katrine'nin bu meydan okuyan tavrı ilk olarak bir tuğla peynir almaya gelen hizmetçilerden biri tarafından fark edildi ve uzaklaştırıldı. Flora araştırmak için dışarı çıktığında, Katrine kapıdan sakince tereyağını bir zindana dönüştürdüğünü ve amcasıyla yüz yüze konuşmasına izin verilene kadar dışarı çıkmaya niyetli olmadığını açıkladı; bu talebinin karşılanma ihtimalinin düşük olduğunu biliyordu ama en azından Raith'in dikkatini çekmesi gerekiyordu. Katrine ancak taleplerini aşırıya kaçarak Raith'in tutsaklığının sona ermesini hızlandırmak için harekete geçmesini sağlayabileceğine ikna olmuştu. Fidyeye notunun teslim edilmesine razı olacaktı ama Raith'in bu savunulamaz çıkmazı kırmamasını ya da denerken ölmesini istiyordu!

Raith onun bu talebini ilk olarak hizmetçiden öğrenmiş, o da ona "genç kızın kendini böyle kilitleyerek delirdiğini" söylemişti.

Hâlâ dumanı tüten cevabı sertti: "O her zaman aptaldı." Kendinden emin bir sesle, "Onu görmezden gelin, acıktığında ortaya çıkar."

Ama Katrine'in bol miktarda yiyeceği ve daha da büyük bir kararlılığı vardı. Ertesi sabah hâlâ oradaydı.

Öğleye doğru tüm ev halkı durumun farkına varmıştı. Ancak Raith'in şaşkınlığı ve tiksintisine rağmen, klanı tamamen onun yanında yer almadı.

O gün geri dönen Callum, her zamanki çapkın alaycılığından eser kalmadan söze başladı. "Sence de kuzen, genç kızı bu şekilde hapsederek ona çok sert davranmıyor musun? Tereyağı fabrikası, herhangi bir lağım kulübesi kadar rahatsız ve soğuk bir hücre."

"I?" Raith karşılık verdi. "Neden beni bu haberdeki kötü adam gibi gösteriyorsun? O inatçı dişi kedi geceyi kendi yatağı yerine soğuk bir hücrede geçirmek zorunda kaldığı için sadece kendini suçluyor."

"Onun sınıfından bir hanımefendinin değil, ancak bir hizmetçinin alışık olabileceği bir yatak, bir palet. Bence en azından söyleyeceklerini dinlemelisiniz."

Raith kaşlarını çattı ve önce kendisinin lanetleneceğini söyleyerek çalışma odasından çıktı.

Ama o öğleden sonra Lachlan onu ahırda yakaladı. Kızıl saçlı MacLean, "Ona böyle açık bir şekilde davranılmasını hak etmiyor," dedi. "Bir Campbell olsa bile. Adil davranılmayacağını düşünseydim onu fidye için almazdım."

Raith sıkılmış dişlerinin arasından, "Tanrı aşkına," dedi. "Bir ay önce ona bakarken bile onu asmaya hazırdın."

"Evet, ama bu onun nasıl bir kız olduğunu öğrenmeden önceydi. Bir Campbell için o kadar da kötü değil."

İşte o zaman Raith atını eyerleyip yola koyuldu, başka bir amacı yoktu ama bir anda terliğindeki kızıl saçlı cehennem zebanisi kadar aptallaşmış görünen tüm akrabalarından uzaklaşmak istiyordu.

Katrine'e hapsedilmesinin hiç hesaba katmadığı olumlu yansımaları olduğunu ilk fark ettiren Flora olmuştu. İkinci günün akşamında Katrine'in cesareti kırılmaya başlamıştı; Raith, görüşme talebini bir kenara bırakın, varlığını bile kabul etmemişti. Ama ertesi gün kâhya iki kez terzihaneye gitti; bir kez, şaşırtıcı bir şekilde, Katrine'in bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sormak için -battaniye? Yemek? Su?

Bu aptallığa son vermesi için ona yalvardı, çünkü Meggie'nin artık derslerini denetleyecek kimsesi yoktu. Katrine'in sorumluluğunu terk ettiği için hissettiği suçluluk duygusu, onu lorddan haber alana kadar dayanmaya teşvik ediyordu. Her halükârda bir gün Meggie'den ayrılmak zorundaydı ve bu ne kadar erken olursa ikisi için de o kadar kolay olacaktı.

Ancak Raith yerinden kıpırdamaya niyetli değildi.

Yine de ertesi gün Hector'u tereyağının önünde, kucağında Meggie'nin görmeye gelmediği kuzuyu tutarken buldu. Parmaklıkları kapıya bakan Hector, kırılmış başını salladı.

"Sen de mi!" Raith bakışlarını gökyüzüne kaldırarak şöyle dedi.

Ama Meggie'nin karanlık, duygulu, *suçlayan* gözleri sonunda onu etkiledi. O akşam erkenden çocuk kütüphanede yazı masasında çalışırken sessizce karşısına dikildi, ciddi bakışlarını ona dikti ve tek kelime bile etmedi.

Raith sessizce küfretti ve iç çekerek teslim oldu. "Pekâlâ Meggie. Git Flora'yı bul ve seni yatırmasını söyle. Söz veriyorum yarın Bayan Campbell'ı derslerine zamanında yetiştireceksin."

Eğer onu dışarı çıkarmak için dövmem gerekirse, diye sessizce yemin etti Meggie'nin yüzünün kalbini parçalayacak şekilde aydınlanmasını izlerken.

Raith kendini çocuğa güven verici bir şekilde gülümsemeye zorladı, sonra o odadan çıktıktan sonra birkaç dakika bekledi, ona duyamayacağı bir yere gitmesi için zaman tanıdı. Sonra bir düzine adımda, alaca karanlıkta ahırın avlusuna çıktı ve terliğe doğru ilerledi. Oraya ulaştığında yumruğuyla şiddetli bir vuruş yaptı.

"Katrine! Aç şu lanet kapıyı!"

İçeride donup kaldı. Raith'in sesini ya da öfkesini tanımakta güçlük çekmedi. "Ne istiyorsun?" diye sordu kararsızca.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen? Oradan çıkmanı istiyorum!" "Elbette. Amcamla konuşabildiğim zaman." Mırıldandığı vahşi yemin onu cesaretlendirdi. Can sıkıntısından kurtulmak için okumaya çalıştığı kitabı bıraktı ve kapıya giden merdivenleri tırmandı. "Ayrılışımı amcamla konuşmaktan mutluluk duyacağım."

"Katrine," diye uyardı Raith, "senin maskaralıklarına daha fazla katlanmayacağım.

Tüm klanımı yozlaştırıyorsun."

Ne demek istediğini bilmiyordu ama sonunda onun varlığını fark etmesini sağladıysa bunun iyi bir şey olması gerektiğini düşündü.

"Pazarlık yapmaya hazırım."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, gittiğinden emin oldu. Tam arkasını dönmeye başlamıştı ki Raith'in artık çok daha yumuşak olan sesinin ahşap panellerin arasından süzüldüğünü duyduğunda, uzun ve soğuk bir geceyi daha tek başına geçirmeye gönülsüzce karar vermişti -neden ayakta durmak için tereyağı kadar soğuk bir yeri bu kadar aptalca seçmişti ki? "Katrine, dışarıda seninle konuşmak isteyen biri var."

"Kim?"

"Kapıyı açmak zorundasın."

"Bunu yapmadan da dinleyebilirim."

"Katrine, ben Meggie. Konuşamadığını biliyorsun."

Katrine vicdanıyla şiddetle mücadele etti. "Meggie, aşkım, derslerini kaçırmak zorunda kaldığımız için üzgünüm ama vasin inatçı bir katır gibi davranıyor. Amcamla temasa geçmeyi kabul eder etmez görevime devam etmekten mutluluk duyacağım."

Raith'in dişlerini gıcırdattığını duyabildiğinden o kadar emindi ki neredeyse gülümseyecekti.

Yine de adam alçak sesle bir şeyler mırıldandığında, kadın onun koğuş arkadaşıyla konuşuyor olması gerektiğine karar verdi. Sonunda sesini tekrar yükseltti. "Katrine, böyle olmaz. Meggie'nin seni görmesi gerek. Sanırım senin zarar görmediğinden emin olmak istiyor."

Katrine bir an daha tereddüt etti. "Pekâlâ, içeri girebilir. Ama önce sen gidersen."

"Pekâlâ," diye cevap verdi adam, kız kaldırım taşında topuklu ayakkabıların sesinin azaldığını duymadan önce.

"Raith?" diye sordu, sadece gittiğinden emin olmak için. Cevap vermeyince Meggie'yi içeri almanın güvenli olduğuna karar verdi. Katrine ağır çubuğu kaldırmaya çalışırken, "Hâlâ vicdanımı sızlatmak için bir çocuğu bu şekilde kullanarak zalimlik ettiğini düşünüyorum," diye mırıldandı.

Kapıyı hafifçe aralamıştı ki Raith aniden sertçe iterek onu kenara itti ve küçük odaya girdi. Onu görmenin şokuyla Katrine bir an hareketsiz kaldı. Tek bir sıçrayışla merdivenlerden indi, gözleri sanki silah zulasını keşfetmediğinden emin olmak istercesine tereyağını ararken, Katrine de avluda Meggie'yi aradı. Çocuktan hiçbir iz yoktu.

Gerçek kafasına dank edince Katrine'in ağzı bir karış açık kaldı. Raith onu kandırmıştı! Onca hainin arasında- Öfkeyle ona doğru döndü. "Seni bit! Seni sinsi Yayla biti! Beni kandırdın!"

"Öyle mi?" Mumu üfledi, sonra merdivenlerden yukarı fırladı ve onu kolundan yakaladı. "Bu saçmalığa katlanmayacağım konusunda seni uyarmıştım. Şimdi gel bakalım."

"Ah! Ne yapıyorsun? Seninle hiçbir yere gitmeyeceğim-" Ancak Raith onu tereyağından çıkarıp eve götürürken itirazları kulak ardı edildi.

Ağzı açık kalmış hizmetkârların ve kargaşayı izlemek için dışarı çıkmış aylak klan üyelerinin önünde koridorda sürüklenmek aşağılayıcıydı. Katrine özgür kalmak için çabalarını iki katına çıkardı. "Seni ahmak! Seni alçak! Seni aşağılık *solucan*! Bunun için seni asacağım!"

Adam onu dar servis merdivenlerinden yukarı çekmeye başladı ama kadın kolunu adamın elinden kurtarmayı başardı ve kapıya doğru koşmaya başladı. Ama daha iki adım atmadan Raith onu yakalamıştı. Onu etrafında döndürerek eğildi ve kaslı omzunun üzerinden fırlattı. Katrine daha ne olduğunu anlayamadan merdivenlerden bir yulaf çuvalı gibi havaya kaldırılmıştı, başı sallanıyor, arkası havaya kalkmıştı.

Çırpınarak ve öfkelenerek, Raith'in medeni olmayan davranışıyla ciğerlerindeki rüzgârın çoğunu söndürdüğünü düşünerek, toplayabildiği azıcık güçle sırtına vurdu.

"Seni pis dağlı herif!" diye bağırdı adam ikinci katın sahanlığına ulaştığında, başarısız bir şekilde tırazana tutunmaya çalışıyordu.

"Yüce Tanrım, ne kadar da ateşlisin!"

Kadının yumruğu sırtının alt kısmındaki hassas bir bölgeye denk gelince Raith acı içinde homurdandı. Misilleme olarak elinin düz kısmını sertçe Katrine'in kışına indirdi. Katrine acıdan çok şokla bir kez daha çığlık attı, çünkü darbe birkaç kat etek ve kombinezonla yumuşatılmıştı. "Hödük! Brute! Sen

-Seni çakal!"

"Yakında beni arayacak şey bulamayacaksın."

"Hayır, yapmayacağım! Senin için geçerli olan tüm kınanacak terimleri sıralamaya başlamadım bile!"

Raith boğuk bir kahkaha olabilecek bir ses çıkardı ve bu şüphe Katrine'i çileden çıkardı. Ona çılgınca saldırdı, bu da en azından Raith'in en üst kata ulaştığında tutuşunu kaybetmesine neden oldu. Tökezledi, neredeyse Katrine'i yere düşürecekti ama tek dizinin üzerine çökerek onun düşmesini engelledi.

Nefes almak için duraklamaya bile cesaret edemedi, ona bir an bile mola vermeye cesaret edemedi, ya da o çırpınarak kurtulacaktı, tıpkı onun neredeyse yaptığı gibi.

Raith kararlılıkla dengesini ve tutuşunu yeniden sağladı. Raith onu koridor boyunca çatı katındaki yatak odasına taşıırken Katrine onu tekrar kaybetmenin çelik bir kapıyı açmaya çalışmak gibi olduğunu fark etti.

Kapıyı iterek açtıktan sonra odaya girdi ve onu hiç de nazik olmayan bir şekilde ayağa kaldırdı. Adam zor nefes alıyordu, kadının ince burun delikleri ise alev alev yanıyordu.

"Aklın başına gelene kadar burada kalabilirsin," dedi Raith gitmek için dönerken.

Katrine fırlatacak bir şey bulmak için çılgınca etrafına bakındı. Panjurlar kapanmamış olmasına rağmen oda loştu, çünkü alacakaranlık hızla çöküyordu. Ama yatağın yanındaki pirinç şamdanın parıltısını seçmekte zorlanmadı. Onu kaptığı gibi tüm gücüyle fırlattı. Kapının sağındaki duvara çarparak Raith'in kafasından birkaç santim öteye düştü.

Aniden durdu. Alçak sesle mırıldandığı bir küfürle yavaşça arkasını döndü. "Seni uyarmıştım...." Aynı anda eli kapıyı kavrayıp kapatmak için uzandı.

Kapının mandalını kasıtlı bir şekilde açması son derece tehditkârdı. Katrine, adamın onu öldürmek için mahremiyet istediğine karar verdi. Geriye doğru aceleyle bir adım attı. Azalan ışıpta Raith'in öfkeli yüz ifadesini ve yavaşça, tehditkâr bir şekilde ona doğru ilerlediğini görebiliyordu. Ama kaçacak hiçbir yeri yoktu. Sadece birkaç adım sonra sırtını duvara dayamıştı.

Yüzü ona dönük olana dek onu takip etmeye devam etti. Adamın parmakları kollarının üst kısmını vahşice kavradığında Katrine irkildi.

Raith neredeyse hırlamaya varan bir ses tonuyla, "Halk için bir tehdit oluşturuyorsun," dedi, "özellikle de benim için. Ve buna daha fazla göz yummayacağım."

Adam kadının tepesinde dikiliyor, elleri onu sarsacakmış gibi kollarını kavırıyordu. Ve sarsmaya başladı, bunu hissedebiliyordu. Sert parmakları hassas etine batarken dudakları acı dolu bir nefesle aralandı.

Ona, gözlerinin içine bakıyordu ama kızın nefesi üzerine bakışları aniden ağzına kaydı. Kendi gözleri sıcak ve karanlıktı ve öfkeden daha derin, tutkudan daha karanlık bir duyguyla parlıyordu.

Daha sonra ne olduğundan, düşmanlığın nasıl böylesine yıkıcı bir hızla arzuya dönüştüğünden tam olarak emin değildi, ancak aniden orada, aralarında zonkluyordu.

Etraflarındaki hava hareketsizleşti. Sanki zamanın içinde, başı ya da sonu olmayan sessiz, gergin bir anda asılı kalmışlardı. Sonsuzluk kadar eski bir içgüdüyle Katrine onun kendisini öpeceğini biliyordu. Ve bu sefer sadece bir öpücükle yetinmeyeceğini de biliyordu. Onunla sevişecek, yanındaki yasak karşılaşmalarından beri onu huzursuz eden ve acıtan belirsizliğı sona erdirecekti. Ve hayatında daha fazla bir şey istemediğini biliyordu.

Raith yine de kaçınılmaz olanı kabul etmek istemiyordu. Sanki bilinmeyen, görünmez bir düşmanla... kendisiyle şiddetli bir savaş veriyormuş gibi, zorlukla duyulabilen alçak bir inilti çıkardı. Ve kaybediyordu.

Ve sonra, ikisine de eziyet eden güçlere teslim olarak, ağız yavaşça aşağı indi ve ona öfke, arzu ve çaresiz kabullenme tadı veren büyüleyici bir sahiplenmeyle onunkini ele geçirdi.

On İkinci Bölüm

Kaçınılmaz. Kaçınılmaz. Bunu bir süredir biliyordu, zihninin derinliklerinde, ruhunun derinliklerinde. Ondandır, kavgalarından, karşılıklı düşmanlıklarından, şiddetli çekimlerinden uzak durmak için umutsuzca çabalamış olsa da. Sonunda savaşı kaybetmişti.

Raith şimdi onu sertçe, cezalandırırçasına öpüyor, sanki yeterince acımasız davranırsa büyüünden kurtulabilecekmiş gibi bedenini kendi bedeniyle aynı hizaya çekiyordu. Ama yumuşak bir iniltiyle Katrine sadece daha da yaklaştı, parmakları ince keten gömleğini kavırıyor, onun bir parçası olmak, onu başka hiçbir kadının yapmadığı ya da bir daha yapamayacağı şekilde uyandırabilen sinir bozucu, sinir bozucu, büyüleyici kadına sahip olmak için acil, neredeyse vahşi bir ihtiyaç hissetmesine neden oluyordu. Ona ihtiyacı vardı. Ateşli bir şekilde onun ağzını kendi ağzıyla boğuyor, onu kendine çekiyor, doyamıyordu. Bir keresinde hangi çılgınlığın onu ele geçirdiğini ve onu bu kadar istemesine neden olduğunu merak etmişti. Ama Katrine'di bu; delilik oydu.

Ve şimdi onun kollarındaydı, çaresizce, isteyerek yakıcı, vahşi öpücüğe boyun eğiyordu. *Vahşi*, diye düşündü Raith zihninin küçük bir köşesinde. İçindeki ihtiyacı kontrol etmek için çılgınca bir çaba harcayarak ağzının sertliğini azalttı. Uzun, düzensiz bir hava akımı çekmek için başını kaldırdığında, kadının adı dudaklarında yarı lanet, yarı dua halindeydi.

Katrine onun o gün yanığın yanında yaptığı gibi geri çekilmek istediğini düşündü. İçgüdüsel olarak ellerini onun gür kuzguni saçlarına daldırdı, "Hayır, durma," diye soluk soluğa bağırırken onu kendine çekmeye çalıştı. "Hayır... hayır," diye boğuk bir sesle nefes aldı, başını eğdi. Ağzını tekrar aldı, nazik olmak için çabaladı ama dili çılgınca bir tutku dansında derinden ilerlerken sadece istekli bir ateş iletmeyi başardı.

Katrine'in bedenindeki ateş gizli ve saklı yerleri, bir erkeğin dokunuşunu hiç tatmamış yerleri tutuşturdu. Raith'in göğsündeki yemeniyi ustalıkla çıkarması ve araştıran parmaklarını korsajının kare boynuna dolmasıyla Katrine, Raith'in ağzına doğru inledi.

Kalkık göğüslerinin sertliğini ve yumuşaklığını, zaten sert ve ağrıyan meme uçlarını keşfederken ağzı onunkinden hiç ayrılmadı. Onun gergin tepkisinde, hissettiği arzunun yoğunluğunu hissedebiliyordu, çünkü bu arzu kendisinininkini yansıtıyordu. Kadın, kendisine verdiği güçle onu dehşete düşüren tatlı bir cinsel uyarılma halindeydi.

Dudakları Katrine'inkilerden aniden ayrılan Raith başını kaldırıp ona baktı. "Bu senin ilk seferin." Bu bir ifadeydi, sesi boğuk ve şefkatliydi, gözleri o kadar yoğun, o kadar sıcaktı ki Katrine'in ruhuna giden yolu yakıyordu.

Katrine başını salladı, nefes alış verişindeki hızlı ağırlığın onunkiyile yankılandığını duydu. Evet, bu onun ilk seferiydi. O onun ilk sevgilisiydi ve son sevgilisi olacaktı. Bunu Highland tepeleri kadar sabit ve kalıcı bir inançla biliyordu. Derinleşen alacakaranlıkta Raith'in bakışlarına karşılık verirken ona olan hisleri kristal parlaklığıyla parlıyordu. Yine de Raith'in ona karşı olan hislerinden emin değildi. Tereddütle uzanıp ince parmaklarıyla onun yanağına dokundu.

Kadının ifadesindeki bir şey Raith'in kalbinin ritmik atışlarını durdurmasına neden oldu. Yeşil gözleri şehvetle parlıyordu ama bakışları sorguluyor, merakla yalvarıyordu. Raith ancak "Lütfen beni bırakma," diye fısıldadığında anladı. Kendini teklif ediyordu ve reddedeceğinden korkuyordu.

İçini bir büyü dalgası kapladı. Gözlerinin vaat ettiği enfes çiftleşmeyi reddetmektense bir sonraki nefesini almayı reddedebilirdi ve hangisine daha çok ihtiyacı olduğu şüpheliydi.

Titreyen parmaklarıyla onu soymaya başladı, güzel göğüslerinin altındaki sert midenin bağını çözdü ve yumuşak beyaz tepeleri sert hapsinden kurtardı.

"Bonny Katie," diye fısıldadı saygıyla, titreyen her bir meme ucunu öpmek için eğildi, "seni nasıl istiyorum."

Keskin nefes alışına mırıldandığı, nefessiz bir "Raith!" eşlik ederken, parmakları tekrar adamın saçlarına dolandı. Göğüsleri dayanılmaz derecede dolgun hissediyordu ve onun ağzıyla bu acıyı dindirmesini istiyordu.

Kadının sabırsızlığı Raith'in hareketlerine de yansdı ve Raith kadının korsesini çıkarmaya başladı ama kadın ona yardım etmeye çalışınca Raith kadının ellerini itti. Raith hissetmediği bir kısıtlamayla, "Hayır, yapma... izin ver," diye emretti.

Katrine itaatkâr bir şekilde kıpırdamadan durdu, dudakları aralandı, o acele etmezken nefesi kesik kesik geliyordu. Ona dokunmak, sarılmak için can atıyordu.

Ona sarılmasını istiyordu ama arzusunun şiddetini dizginlemeye kararlıydı.

Yavaşça etekleri ve kombinezonları, korse ve kombinezonu takip etti, ardından kararsız parmaklarını yan çemberlerin bantlarına uyguladı. Adam çoraplarını ve ayakkabılarını çıkarmak için diz çöktüğünde Katrine şiddetli bir öz-bilinç krizi geçiriyordu. Alçakgönüllülük ve arzunun çatışan güçleriyle savaşıırken, bakışlarını onun karanlık kafasında tuttu ve kendisini bu kadar gergin, ateşli ve ateşli hissederken onun nasıl bu kadar sakin kalabildiğini merak etti. Ama başını kaldırdığında gözlerindeki karanlık tutkuyu okuyabildi ve onun kontrolünün kendisininkinden daha güvenilir olmadığını anladı.

Raith ayağa kalkarak onun dudaklarına kısa, kışkırtıcı bir öpücük kondurdu, sonra da sanki onun yakınında kalabileceğine güvenmiyormuş gibi hızla geri çekildi. Yine de gömleğini çıkarırken onu izlemeye devam etti, sıcak bakışları arzunun tehlikeli alt akımlarını iletliyordu. Utangaçlığına rağmen Katrine de onu izledi. Yaklaşan gölgeler arasında adamın kollarının ve omuzlarının güçlü kaslarını görebiliyordu. Ona dokunmak ve parmaklarının altında onun esneyen gücünü hissetmek için can atıyordu.

Ayakkabılarını ve pantolonunu çıkarmak için küçük sandığın kenarına oturdu. Katrine büyülenmişçesine gözlerini kaçırıyordu; adam elbiselerini çıkarıp çıplak, mükemmel bir erkek olarak karşısında durduğunda bile. Ondan korkmuyordu, sadece aniden kim olduğunu hatırlayıp ondan uzaklaşabileceğinden korkuyordu.

Ama Raith'in şimdi gitmeye hiç niyeti yoktu. Arzusunu zorla dizginleyerek ona döndü, çıplak, titreyen bedenini kollarının arasına aldı ve dudaklarını açmaya zorladı.

Önceki utancının tüm izleri onun aç öpücüğü karşısında eridi. Ağzı onunkiyile birleşti, kalbinin onunkine yaptığı gibi, yumuşaklığının onun vücudunun sıcaklığı ve sertliğiyle kaynaştığı gibi.

"Benim tatlı işkencem," diye mırıldandığını duydu, ama o zamana kadar boğuk kelimelere neredeyse hiç anlam veremedi, çünkü içinde uyandırdığı inanılmaz hislere çok kapılmıştı. *Eziyet*. Adamın parmakları göğüslerinin ağrıyan uçlarını okşamak için yukarı çıkarken çılgınca düşündü, ona yaptığı buydu. Meme uçlarının zonklaması neredeyse acı vericiydi, o kadar gergin ve serttiler ki, teni Raith'inkine değdiği her yerde alevler içinde tutuşuyor gibiydi. Sonra kalçaları yavaşça, ritmik bir şekilde hareket etmeye başladı ve Katrine'e erkekliğin devasa sıcak uzunluğunu hissettirdi,

Kalçalarının arasında eriyen bir sıcaklık ve boğazının derinliklerinden gelen yumuşak bir sızlanma sesi ortaya çıkardı.

"Raith, lütfen..." diye anlamsızca yalvardı onun ağzına karşı, yaklaşmaya çalışıyordu.

Kesik kesik bir nefesle dudaklarını uzaklaştırdı. "Yavaşça, Katie... yavaşça..." Ama Katrine'in kolları boynuna dolandığında ve sanki onu bırakmaya korkuyormuş gibi umutsuzca ona doğru eğildiğinde Raith kendi emrini uygulamakta zorlandı. Aynı çaresizliği hissederek -sanki yakında ona sahip olamazsa ölecekmiş gibi- titreyen parmaklarıyla Katrine'in elini tuttu ve onu paletin üzerinde yanına çekti, böylece birbirlerine bakacak şekilde uzandılar. Katrine daha elini uzatmadan, ağzı körü körüne onunkini aramaya başladı.

Öpücüğüne kendi aceleciliğiyle karşılık verdi, dilini hızla, onun sıcak, ballı girintilerine, vücuduyla yapmak istediği gibi derinlemesine soktu. Bu yeterli değildi. Okşayan elini ateşli bir şekilde onun saten gibi pürüzsüz bedeninde gezdirdi, ta ki uyluklarının arasındaki yumuşak yarığı, kadınsı sırların hazinesini saklayan enfes tatlılığı bulana kadar. Raith'i şaşırtan ve sevindiren şey, kızın etinin sıcak ve ağlamaklı olmasıydı; masumiyetine rağmen vücudu kendini ona hazırlamıştı.

Bu düşünce içinden öyle şiddetli bir arzu dalgası geçirdi ki nefesini tutmak zorunda kaldı.

Masum, diye hatırlattı kendine. Bir erkeğin samimi dokunuşunu hiç tatmamıştı. Ama şu anda tanıyacaktı. Raith'in içinden uzun ve kontrol edilemez bir beklenti ve tutku ürpertisi geçti.... sonra bir kez daha kendine bir şekilde kendini tutması gerektiğini hatırlattı.

Kısa bir süreliğine başını kaldırıp Katrine'e baktı; öpücüklerinin verdiği zevkle kızarmış güzel yüzüne, bakır rengi saçlarına, ipek gibi vahşi bakışlarına. Dudakları ıslak ve ayrıktı, gözleri kapalıydı, yüz ifadesi gergin bir beklenti ifadesiydi ve onu tatmin etme ve titreyen bedeninin açıkça arzuladığı tatmini ona verme ihtiyacıyla nabzını hızlandırdı - kendi bedeninin arzuladığı tatmini.

Raith ipek kadar çığ ve duygulu bir sesle, "Aslında bunun hayalini kuruyorum," diye fısıldadı. Bakışları, aceleyle okşayan parmaklarının önünde duran ince kalçalara kaydı.

Buna karşılık Katrine huzursuzca ona doğru hareket etti, tatlı işkenceye dayanabileceğinden emin olmasa da kalçalarını onun okşayan eline doğru zorladı. Bunu o da hayal etmişti ama rüyaları

Bu güzel, sert, tehlikeli adama teslim olmanın gerçek deneyimiyle kıyaslanamazdı. Kendini çaresiz ve sersemlemiş hissediyordu ama duyuları hiç bu kadar keskin olmamıştı. Hızla atan kalp atışlarının kesik kesik sesi, düzensiz nefes alış verişlerinin düzensiz sesine karışarak kulaklarında yankılanıyordu. Raith'in erkeksi özü, yabani funda ve tatlı misk kokusuyla etrafını sarmıştı. Yatağın dikenli samanları son birkaç dakika içinde iyice hassaslaşan tenine batıyordu ama bu bile ona acıdan çok zevk veriyor, Raith'in çıldırtıcı okşamalarının alevlenen heyecanını yansıtıyor ve yoğunlaştırıyordu.... Katrine bunun acı verici hazzından öleceğini düşündü.

"Raith!" diye inledi, ona doğru uzandı ve parmaklarını göğsünü kaplayan yumuşak, yay gibi saçlara doladı.

Raith isteyerek kendini onun kollarına bıraktı, ağırlığını onun kalçalarının ipeksi beşiğine yerleşene kadar kaydırды. Katrine içgüdüsel olarak bacaklarını Raith'in kalçalarına dolayarak onu daha derine çekmeye çalıştı. "Yavaş, aşkım... yavaş," diye nefesini tutarak onu uyardı, bir yandan da ilk genç kıızıyla birlikte olan azgın bir delikanlı gibi onun içine dalmamak için dua ediyordu.

Yine de Katrine ona böyle hissettiriyordu... sanki daha önce hiç bir kadınla sevişmemiş gibi. Bu deneyim taze ve yeniydi, güneşin doğuşunu onunla birlikte ilk kez görmek gibiydi. Güneşin doğuşunun bir parçası olmak gibi. Göz kapaklarının arkasında renk şeritleri dans ederken, büyülenmiş, sevinçli ruhu uçuşa geçti.

"Katrine," diye mırıldandı alev alev yanan saçlarına karşı, sondalı parmakları onun kadınlığının sırlarını bulurken. Onu kendisine açarak, sonsuz derecede yavaş derecelerle dikkatlice içine girdi. Hissettiği yüceltme duygusu daha da yoğunlaştı.

Raith onu enfes bir yavaşlıkla doldururken Katrine nefesini tuttu. Kadınlığının kırılğan bariyeri kırılırken tek bir anlık acı hissetti, ancak bunu neredeyse hiç hissetmedi, bu inanılmaz anın coşkusuna o kadar kapılmıştı ki. Sersemlemişti, şehvetli, alev alev yanan bir karanlığın içinde kaybolmuştu ama Raith onunla birlikteydi ve ona sadece rüyalarında bildiği bir bütünlük, bir ruh birliği hissi veriyordu. Kalbinin ağrıyan doluluğu karşısında usulca inledi.

Raith hemen tüm hareketlerini durdurdu. "Seni incitiyor muyum?" Zihninin sersemliğini delip geçen ses tonu endişeli ve ıstıraplıydı.

"Hayır, hayır!" Katrine mırıldandı, elleri adamın sinirli sırtının sıcak, saten derisi üzerinde huzursuzca hareket ediyordu. "Yapma... dur... lütfen."

Kadının sesindeki boğuk tutkuyla rahatlayan Raith, uzun ve yavaş hareketlerine devam etti. Onun sıkı, ipeksi sıcağına tamamen gömüldüğünde, sanki uzun zamandır aradığı bir sığınakmış gibi düzensiz bir iç çekti. Başını sarkıtarak alnını onunkine yasladı ve ağırlığını dirseklerine verdi. Hissettiği titremenin kendi bedeninden mi yoksa onunkinden mi kaynaklandığını bilmiyordu ve onda hissettiği yakıcı ihtiyacı tatmin edecek kadar arzusunu kontrol etmeyi başarabildiği sürece bunun bir önemi de yoktu. Derin bir nefes aldı ve kendini sükûnete davet etti.

Katrine, Raith'in neden bu kadar hareketsiz kaldığını bilmeden onun altında endişeyle kıpırdandı. İçinde yavaş yavaş tutuşan, duyularını yalayan bir ateş gibi yükselen bu ateş varken nasıl durabilirdi ki? Sıcaklık neredeyse dayanılamayacak kadar yoğundu.

"Raith," diye yalvardı, sanki kaçabilecekmiş gibi başını umutsuzca bir o yana bir bu yana hareket ettiriyor ama hiç istemiyordu. Sonra, daha fazla dayanamayacağını düşündüğünde, Raith yavaşça ondan uzaklaşmaya başladı.

"Raith!" diye tekrar bağırdı, ona tutunarak kalçalarını çılgınca yukarı kaldırdı ve onu terk etmesini engellemeye çalıştı.

"Tanrım... Katrine... yapma...." Bir eliyle kızın çıplak kalçasını kavramak için uzandığında kelimeler boğazında düğümlendi. "Kıpırdama... yoksa yapamam..."

Yalvarışını asla bitiremedi, çünkü kadının dudakları hararetle onunkileri arıyordu. Raith sessizce küfretti. Nazik olmak istemişti ama kadının tüm tepkileri nazikliğe karşı haykırıyordu. Yavaşça ilerlemek, boş zamanlarında keşfetmek ve onu sevmenin her inanılmaz anının tadını çıkarmak istemişti ama kadın ateşli ve heyecanlıydı ve tutkusundan başka hiçbir şeye aldırımıyordu.

Uzun bir inkâr ve tükenmiş bir kısıtlama iniltisiyle Raith ağzını onunkinin üzerine yerleştirdi, sert dolgunluğunu vücudunun daha derinlerine gömerken dilini açlıkla onun ağzına daldırdı. Bu sert ve şehvetli hamle onu tamamen tutuşturmak için yeterli oldu. Soluk soluğa bir hıçkırıkla Katrine ona doğru atıldı.

Raith, kızın parmakları saçlarını kavrarken kafa derisinde bir acı hissetti ama bunun hiç önemi yoktu. Kendisini hayrete düşürecek şekilde onun tarafından tahrik edildiğini ve emildiğini hissederken, onun zevkle hıçkırarak nefes alışını memnuniyetle duydu. Kız ruhunda vahşi bir tatlılık, kanında yanan karanlık bir ateşti. Kendisi şiddetle kontrolden çıkmadan bir an önce onun bedeninin enfes titreyişini hissetti.

Zayıf, güçlü bedeni kadının çılgınlığıyla eşleşen çalkantılı kasılmalarla kasılırken tutarsızca bir tanrıya yakardı ve sonra onun adını haykırdı. Yine de kendini onun içine akıtırken, bedenine, kalbine ve ruhuna sahip olurken aklına gelen tek düşünce, ihtiyaç, arzu ve neşenin birleşip tek bir şey haline gelebilmesine duyduğu şaşkınlıktı. Ve sonra zevkin sert sarsıntıları onu girdap gibi dönen bir duygu girdabında yakaladığında tüm düşünceler uçup gitti.

Tutkuları sona erdiğinde ve nemli bedenlerinin titremesi dindiğinde gece tamamen çökmüştü. Katrine yavaş yavaş kendine geldikçe çevresinin farkına vardı... Hâlâ Raith'e çaresizce yapışmış olması, sıcak ve nemli tenlerinin birbirine yapışması, düzensiz nefeslerin ve nabızların birbirine karışması, Raith'in onu saran güçlü kollarının ezici baskısı, zarif vücudunun ağırlığı, hâlâ çok yakın bir şekilde birleştikleri uyluklarının arasındaki zonklama. Yine de bu rahatsızlığı umursamıyordu. Az önce yaşadığı sarsıcı coşkuyu merak etmek ve hayret etmekle meşguldü.

Böyle bir duygunun var olduğunu hiç fark etmemişti, arzusun parlak, sıcak bir zafer, savrulan bir zevk duygusu olduğunu. Kendini ateşle, güneşin sıcaklığıyla arınmış ama aynı zamanda tamamlanmış hissediyordu. Raith'i sevmek kalbinin gizli yerlerinde sakladığı tüm özlemlerini tatmin etmişti. Son birkaç haftadır bildiği ruh huzursuzluğu kaybolmuş, yerini dingin bir neşeye, farklılıklarına rağmen Raith'le birbirlerine ait olduklarına, birbirlerine ait olduklarına dair bir kesinliğe bırakmıştı.

Raith kollarında hafifçe kıpırdandığında Katrine bir itiraz mırıltısı çıkardı ve ona daha sıkı sarıldı. Ama Raith onu bırakmadı, sadece ağırlığının bir kısmını hafifletmek için vücudunu yeniden yerleştirdi. Katrine minnettarlık ve zevkle iç çekti. Dingin ve doygun bir halde ona yaslanmış, sevdiği adamı düşünüyordu. O cesur bir liderdi, bir amacı vardı, cesur ve gözü pekti ama aynı zamanda nazikti. Raith örnek alabileceği biriydi, sözel keskinliği kendisinininkiyle eşdeğerdi. Kız kardeşlerine, işte bu, bu benim ruh eşim, evlenmek istediğim adam, dediğini hayal etti. Çocuklarını doğurmak istediğim adam. Hayatını, sevinçlerini ve yüklerini paylaşmak istediğim adam. Tam da umduğu gibi onu Highlands'de bulmuştu.

Raith'in dudaklarını şakağına bastırdığını hissedince tekrar iç çekti. "İyi misin?" Raith'in alçak, boğuk ve endişeli sesi onun hayal dünyasına nüfuz etti.

"Mmm," diye mırıldandı Katrine. Bir an sonra detaylandırdı. "Hiç... hiç bu kadar doğru hissetmemiştim."

Başını kaldırdı. Karanlıkta Raith'in bakışlarının yüzünü aradığını hissedebiliyordu ama daha gözlerini açamadan Raith'in dudakları onunkilerle nazik bir bağla birleşti. Öpücüğünün inanılmaz şefkati nefesinin kesilmesine neden oldu ve Raith birbirine dolanmış uzuvlarını çözüp bedenini yavaşça onunkinden ayırırken düşüncelerini meşgul etti.

"Nereye gidiyorsun?" Endişeyle sorulan bu soru, Raith'in paletten kalkmasıyla Katrine'i irkiltti.

"Hiçbir yere," diye yatıştırdı. "Bir yere gitmiyorum."

Onun küçük odanın içinde hareket ettiğini duydu, sonra bir mum yakarken çakmak taşının çıra kutusuna vuruşunu işitti. Katrine ani parıltıda gözlerini kırıştırdı, sonra alev Raith'in güzel, sert, heyecan verici vücudunu aydınlatıp dalgalanan kaslarını ve erkek çıplaklığını belirginleştirdiğinde nefesini tuttu. Kehribar rengi ışıktaki, alnına pervasızca dökülen bir tutam gece yarısı saçıyla son derece erkeksi görünüyordu... Katrine'in kalbini çalan acımasız bir haydut.

Ama hiçbir haydut ona gösterdiği özeni göstermezdi, diye düşündü Katrine, Raith'in ibrikten lavaboya su döküşünü izlerken gösterdiği itinaı hatırlayarak. Raith leğeni ve bir bezi onun paletine taşıyıp yanına diz çöktüğünde şaşırdı ve irkildi. Katrine ona sorgulayan bir bakış fırlattı ama Raith nemli bezi kalçalarına sürerek tutkularının ve masumiyetinin kanıtlarını temizlerken yüz ifadesi de mavi gözleri kadar esrarengizdi.

Katrine bu hareketin mahremiyetinden mi yoksa Raith'in çıplak vücudunu rahatça sergilemesinden mi daha çok utandığından emin değildi; her ikisi de yanaklarına alev alev renk gelmesine neden olmuştu. Ve bakışlarını kaçırmadan önce, ağzının kenarındaki belli belirsiz kıvrımdan onun utancının farkında olduğunu anlayabildi.

Raith Katrine'in soğukkanlılığına bir yorum getirebilirdi ama Katrine onun bakımları altında bilinçsizce kıpırdandığında sadece "Kıpırdama," diye mırıldandı. Kendi savaşı duyularıyla boğuşurken görevini sessizce bitirdi.

Bu kadar ileri gitmesini istememişti. Tutkusunun bu kadar kontrolden çıkmasına izin vermek şöyle dursun, ona dokunmak bile istememişti. Niyeti onu gecenin geri kalanında yatak odasına kilitlemek ve sabah öfkesi yatıştığında onunla konuşmaktı.

Plan buydu ama Katrine'le ilgili diğerk tüm planlar gibi bu da başarısız olmuştu. Yine de bunu düşünmesine izin verseydi, çiftleşmelerinin haftalar süren hüsrânın doğal sonucu olduğunu bilirdi. Ve şu an için bundan pişmanlık duymuyordu. Şu an için değil. Şu anda kendini gençliğinin kaygısız günlerinden beri hiç hissetmediğı bir şekilde canlı hissediyordu. Canlı ve pervasız, damarlarında dolaşan kan ve duyularında hâlâ zonklayan istekli bir arzuyla.

Yine de suçluluk duygusu vicdanını rahatsız ediyor, tohumunu Katrine'in içine ekmiş olabileceğı düşüncesi onu dehşete düşürüyordu. Katrine'in saten gibi pürüzsüz tenindeki bakir lekelerin son izlerini de nazıkçe silerken, Raith kendini onun ince kalçalarının birleştiğı yere bakarken buldu; kalçalarının genişliğini klinik bir şekilde inceleyip mesafeyi ölçerken orada yaşadığı coşkuyu neredeyse hiç düşünmemişti. Çocuk doğurabilecek kapasitede miydi? Yoksa o da ölü doğan bir oğul tarafından bedeninin parçalanmasının acısını, ateşin hayatını tüketmesinin trajedisini mi yaşayacaktı?

Ama artık sevişmelerinin sonuçları hakkında endişelenmek için çok geçti. Raith çabalayarak hastalıklı düşüncelerini uzaklaştırdı. Bezi ve leğeni bir kenara bırakıp Katrine'in yanına, paletin üzerine uzandı ve onu kollarının arasına aldı. Ona sığınmak, onu dünyadan ve kendinden korumak için yanıp tutuşuyordu ama şu anda sadece ona sarılmak, aralarındaki huzurun tadını çıkarmak istiyordu; bu zahmetli ve kavgacı genç kızla haftalardır ilk kez birlikte olmuştu. Ve garip bir şekilde onu rahatlatmak istiyordu. Kızarıklıklarını gizlemek için burnunu onun göğsüne gömüşünden utangaç olduğunu anlayabiliyordu. Raith bir gülümsemeyi bastırarak onun saçlarının muhteşem ateşini okşadı. Bu öfkeli Campbell'ın utangaç ya da kararsız olduğundan asla şüphelenmezdi.

"Utanmana gerek yok," dedi sessizce. "Aramızda olanlar-" durakladı, uygun kelimeyi arıyordu "-doğaldı." Ve öyleydi de, diye düşündü Raith. Katrine'le sevişmek nefes almak kadar doğaldı.

Doğru notaya basmış olmalıydı, çünkü cesaretini yeniden buldu ve hafifçe geri çekilerek ona baktı. "Ne yapacağımı bilemediğim için özür dilerim... seni nasıl memnun edeceğimi-"

"Beni çok memnun ettiniz," dedi Raith hızla. "Hiç-" Aniden sözünü kesti. Onunla sevişirken yaşadığı gibi sarsıcı bir duyguyu daha önce hiç yaşamadığını söylemenin bir anlamı yoktu. Bu geceden sonra bir daha asla olmayacaktı. Buna izin vermeyecekti.

Raith onun yerine, "Bir erkek bir genç kızın masumiyetine değer verir," dedi. "Ama bunu kocan için saklamalıydın."

Katrine sustu. Şu an Raith'i kocası olarak gördüğünü itiraf etmek için uygun bir zaman gibi görünmüyordu. Belli ki Raith bunu duymaya hazır değildi. Ve onu kendi düşünce tarzına nasıl ikna edeceğini düşünmek için zamana ihtiyacı olacaktı.

Raith alçak bir sesle, "Bunun olmasına izin verdiğim için ben suçluyum," diye devam etti. "Daha fazla kontrol sahibi olmalıydım." Bir an sonra hayalet gibi bir kahkaha attı. "Ne hakkında kavga ettiğimizi bile hatırlamıyorum... sadece beni her zamanki gibi öfkeliendirdin."

"Seni kızdırmak istememiştim."

"Hayır mı? Sanırım bu senin için de doğal bir şey. En azından sivri dilini susturmanın bir yolunu keşfettim. Ama seninle her tartışmamı seni yatağa atarak bitiremem."

"Neden olmasın?" Katrine usulca sordu.

Yine güldü, aynı yumuşaklıkla, ama ses tonunda kadını ürperten bir acımasızlık vardı. "Bir düzine sebep var ama onur denen şey muhtemelen en önemlisi."

"Neden bir laird yerine sadece bir sığır hırsız gibi davranamıyorsun? O zaman onur konusunda endişelenmenize gerek kalmazdı."

Raith iç çekerek gözlerini kapadı ve bir ön kolunu alnına dayamak için kaldırdı. Ağırlığını kaydırırken sırtına saplanan bir saman parçası irkilmesine neden oldu. "Callum, üzerinde uyumaya alışık olduğun şeyin bir palet olmadığından bahsetti. Yarın alt kattaki boş yatak odalarından birine taşınacaksın. Buradan ayrılana kadar orayı kullanabilirsin."

Katrine bunun bir taviz olduğunu biliyordu. Artık ona evinde bir konuk gibi aynı misafirperverliği göstermeye hazırdı. Sorun şu ki Katrine gitmek istemiyordu. Hiçbir zaman. Ve onun için bir misafirden çok daha fazlası olmak istiyordu.

"Raith?" dedi cesaretini toplayarak. "Sanırım size kendimi neden tereyağına kilitlediğimi anlatmalıyım. Anlayacağın, fidyemle ilgili bir şeyler olmasını beklemekten yorulmuştum ve düşündüm ki-"

"Bu konu hakkında şimdi konuşmak istemiyorum."

"Ama sana şunu söylemem gerek. Seni amcamla iletişime geçmeye zorlamak istedim."

.."

"Katrine, bunu yarın konuşuruz. Sabah kilitleyebilirsin Kendinize uygun bir yatak odası bulun ve orada istediğiniz kadar kalın."

Kaba bir şekilde kovulunca, yüz ifadesi isyankâr bir hal aldı. "Sanırım bir zindanı tercih ederdim. En azından o zaman bana... baş belası bir rahatsızlık yerine bir savaş esiri gibi davranmak zorunda kalırsınız."

Onun da tam olarak böyle biri olduğu yorumunu yapmaktan kaçındı. "Eğer bir zindanım olsaydı, seni oraya kapatacak kadar aptal olmazdım. Klanımdan çok fazla sempati toplardın."

"Ve ben de bunu hak ediyorum!"

Raith bir dirseğinin üzerinde doğruldu. "Katrine, tartışmanın sırası değil."

"Neden olmasın?"

Ona, karmakarışık saçlarına, ateşli gözlerine ve yumuşak, savunmasız ağzına baktı ve açlığı yeniden alevlendi. Bir kez daha, diye düşündü Raith umutsuzluğa benzer bir hisle. Onunla bir kez daha sevişirse risk daha büyük olmayacaktı.

"Çünkü benim tatlı farem," diye mırıldandı, daha da yaklaşarak, "yapacak çok daha hoş işlerimiz var."

"Raith, hala senin-" "Sessiz olur musun?"

Eli saçlarının altından kayarak ensesine doğru kıvrıldı. Elmacık kemiğinin çıkıntısı boyunca ve daha sonra çenesinin kenarı boyunca bir dizi hafif öpücük bastırırken sıcak nefesi yüzünü okşadı.

Katrine hemen sessizliğe gömüldü, nefesi boğazında düğümlendi. Sonra Raith onun ağzını aldı, dudakları yavaş ve ateşli bir ivedilikle onunkinin tadını çıkarıyor, düşmanlığı ince bir duygusallığa dönüştürüyor, vücudu onu aşağı doğru bastırarak sertleşmiş erkekliğinin kışkırtıcı bir farkındalığını veriyordu.

Kucaklaması Katrine'i güçsüz, arzulu ve erimiş bir halde bıraktı. Aralarında hiçbir şeyin çözülmemiş olması ya da Raith'in onun hakkında ne hissettiğini bilmemesi artık önemli değildi. Önemli olan tek şey Raith'in burada olması ve onu kalbiyle olmasa bile fiziksel olarak sevmesiydi. Bir gün kalbinin de onu takip edeceğinden emindi.

Utanmadan kollarını onun boynuna doladı ve daha da yaklaştı. "Göster bana Raith," diye mırıldandı dudaklarına karşı, "seni nasıl seveceğimi göster bana. "

Son bir kez, diye düşündü dalgınca. Sadece bir kez ve sonra bir daha asla... Ama kendisini vahşi bir sıcaklıkla içinden geçen arzuya teslim ederken bu düşünceyi yarım bıraktı.

Ama daha sonra, tutkuları tükendiğinde, Katrine kollarında sessizce uyurken, yavaş ama şiddetli aşklarından bitkin düştüğünde, Raith uyanık yattı, eğimli tavana baktı, püsküren mum alevinin oluşturduğu dans eden gölgeleri izledi.

İlişkilerinin böyle bir noktaya gelmesine asla izin vermemeli, Katrine'i mutlu bir çözümü olmayan bir ikileme daha fazla sürüklememeliydi. Ama ona bir daha dokunmayacaktı. Kendi evini terk etmek zorunda kalsa bile bunu yapardı. Aslında, belki de tek yol buydu. Sadece Katrine'den uzaklaşarak yeniden gerçek bir kontrole sahip olabilirdi. Kontrole ihtiyacı vardı, Katrine söz konusu olduğunda üstünlüğü yeniden ele geçirmesi gerekiyordu. Akıl sağlığının iyiliği için. Klanının iyiliği için.

Raith onu rahatsız etmemek için yavaşça başını yastığa koydu ve inatçı, dikenli, bağımsız rehinesine baktı. Onu izlerken Raith göğsünde bir sıkışma hissetti, içinde istenmeyen bir duygu kıpırdandı. Uyurken çok masum görünüyordu. Masum ve tamamen huzur içinde. Hayatını altüst eden sivri dilli cadaloza hiç benzemiyordu. Az önce doymuş ve sevişmekten kızarmış görünüyordu, yine de tamamen kendisine ait olan ışıltılı bir parıltısı vardı. O kadar güzeldi ki, kalbini ve bedenini ağrıyor.

Bakışları, yumuşak, nemli ve öpücüklerinden morarmış ağzına kaydı. Onu hâlâ nasıl bu kadar isteyebiliyordu?

Raith istemsizce uzanıp kızın yanağına dokundu ama bunu yaparken eli kızın buklelerine dolandı. Hevesli bir aşık gibi parmağına yapışan ateşli bir tutama sessizce baktı. Başparmağı ve işaret parmağıyla bir süre tuttu, şefkatle ovaladı. Sonra kasıtlı olarak bıraktı.

Eğer muhakeme yeteneğini yeniden kazanacaksa, buna şimdi başlamak zorundaydı. Ve bu, ona dokunma, ona karşı nefes nefese hıçkırana kadar onu öpme dürtüsüne teslim olmamak anlamına geliyordu.

Hayır, bunun tekrar olmasına izin veremezdi. Hayır, bir daha asla.

On Üçüncü Bölüm

Raith onun uyuyan halinin sıcaklığını bıraktığında şafak sökmek üzereydi. Battaniyenin altından kayarak sessizce giyindi ve eğimli tavana çarpmamak için tek dizinin üzerine çökerek pencereye gitti. Gri ışık küçük odayı doldururken, kararını hatırlamak için yoğun bir çaba sarf etti. Yine de Katrine'le geçirdiği gecenin akıldan çıkmayan anılarını kovamadı. Zihni, Katrine'in ona karşı hissettiği duyguyu, vücudunun onu sarışını, istekli tutkusunu, ateşli açlığını düşünmekle dolup taşıyordu.

Raith sessizce küfrederek ön kolunu pencerenin çerçevesine dayadı ve alnını pencereye yasladı. Sadece şiddetli, ruhunu tatmin eden sevişmelerinin tüm hatıralarını susturarak, sadece Katrine'in burada olma sebebini hatırlamasını sağlayarak, sadece bir Campbell'a duyduğu dayanılmaz, katlanılmaz çekime yenik düşerek klanına ve klanının nefretlerine nasıl ihanet ettiğini hatırlamaya kendini zorlayarak, sadece bu kan davasında neyin tehlikede olduğunu düşünerek kararlılığını yenileyebildi.

Onun arkasında, yattığı yerde Katrine kıpırdandı. Yavaşça kendine geldiğinde, kalçalarının arasındaki alışılmadık ağrıdan irkildi. Sonra nedenini hatırladı ve bir anlık bir telaş yaşadı. Ama etrafına baktığında Raith'in onu terk etmediğini gördü. Raith'in sırtı ona dönüktü, savaşa girmeden önce güç almak için dua eden bir adam gibi garip bir şekilde tek başına savunma pozisyonundaydı.

Katrine tereddütle bir dirseğinin üzerinde doğruldu ve battaniyeyi çıplak göğüslerine bastırarak dağınık saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Raith?"

Başını yavaşça kaldırdı ve omzunun üzerinden ona bakana kadar uzun bir süre geçti. Bir zamanlar onun sandığı tehlikeli kanun kaçağına benziyordu; çenesi kirli sakallarla kaplanmış, gece yarısı saçları dağılmıştı. Uzun kadife kirpiklerinin altında kapüşonlu mavi gözleri tüm duygularını gizliyordu ama Katrine o konuşmadan önce bile ondaki değişimi hissedebiliyordu. O gitmiş gibiydi

Ona karşı hissetmiş olabileceği her şeyi örtbas etmek için düşmanlığa geri döndü... eğer bir şey hissediyorsa.

"Dün gece söylediklerimde ciddiymdim," dedi alçak sesle, "seni başka bir yatak odasına taşımak konusunda. Flora sana hangisine olduğunu söyleyebilir. Orada istediğin kadar kalabilirsin. Tabii Meggie'yi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorsan. Ona bugün derslerine devam edeceğine söz verdim. Siz gidene kadar ona ders vermeye devam etmeniz çok nazik bir davranış olur."

Meggie'yi yine kendi çıkarları için kullandığını fark etti Katrine dalgınca ama bu şu anda önemli görünmüyordu. Önemli olan Raith'in onun gideceğinden emin olmasıydı. Katrine derin bir nefes aldı, ona kendisini dinletme zamanının geldiğini biliyordu.

"Gitmek istemiyorum. Burada kalmak istiyorum... seninle."

"Bu mümkün değil." Cevabı ani ve sertti ve o kadar kararlıydı ki canını yaktı.

"Neden? Beni istemediğin için mi?"

"Seni istememek mi?" Başını çevirmeden önce adamın gözlerinde gördüğü karanlık parıltı azap olabilirdi. "Benim ne istediğimin bu konuda pek bir önemi yok. Eğer amcan Argyll'i klanıma karşı adil davranmaya ikna etmeyi başarır, sağ salim ona geri döneceksin... biraz yıpranmış olarak."

Katrine, ses tonundaki acımasızlığın altta yatan bir duygunun yankısını tam olarak örtmediğini, bu duygunun en azından kargaşa olduğunu ama daha çok acıdan kaynaklandığını düşündü. Onu bu kadar inciten her neyse onu ortadan kaldırma ihtiyacının şiddetine şaşırmıştı.

"Seni seviyorum," dedi sonra, sessizce, sesi yumuşak ama kelimeleri netti.

Raith'in keskin nefes alışışı sessizlikte duyulabiliyordu. "Ne dediğinin farkında değilsin."

"Biliyorum, Raith. Ne söylediğimi çok iyi biliyorum."

Tekrar ona doğru döndü ve sert bir bakış attı. "Tutkuyu aşkla karıştırıyorsun."

Katrine onun bakışlarını sabit bir şekilde karşıladı. "Aşk bu. Bazen olur böyle şeyler."

Raith başını sertçe salladı. "Dün gece için endişeleniyorsun. Ama şunu anlamalısın ki... eğer birlikteliğimizden kaynaklanan bir sorun varsa, bunu ben karşılayacağım."

Sorun mu? diye düşündü Katrine. Kendini *çocuk* kelimesini söylemeye ikna edemiyor muydu? Ve eğer değilse, geçmişi yüzünden miydi? Karısını kaybettiği için mi? Ya da Katrine'in ondan hamile kalacağı herhangi bir çocuk yarı Campbell, yarı İngiliz olacağı için mi?

"Çocuğunuzu doğurmak istiyorum," diye itiraf etti aynı yumuşak tonda.

Adamın çenesinin sıkıştığını gördü. Adam ona baktı, ifadesi gergindi, gözleri kasvetliydi. Bir an için cevap verecekmiş gibi bile göründü. Ama daha iyi düşünmüş olmalıydı, çünkü konuştuğunda tamamen farklı bir konuydu. "Meggie konusunda ne yapmayı düşünüyorsun?"

Katrine onun yorumunu görmezden gelmek istediğini fark etti. Aralarında geçen yakınlaşmaları unutmak, dün gece hiç yaşanmamış gibi davranmak istiyordu.

O zaman onunla tartışabilirdi. Konuyu zorlayabilirdi. Ama Katrine ilk kez dilini tuttu. Raith'in ona olan aşkının gerçek olduğunu anlaması için yeterince zaman olacaktı.

"Ona öğretmeye devam edeceğim elbette," dedi sessizce. "Sen ve ben aynı fikirde değiliz diye Meggie acı çekmek zorunda kalmamalı."

Raith ayağa kalkarken başıyla onayladı. "Memnun olacaktır."

Başka bir şey söylemeden kapıya gitti. Orada bir an tereddüt etti, ama sonra mandalı kaldırdı ve yatak odasından çıktı. Kapı arkasından usulca kapandı.

Katrine onun ardından bakarken battaniyeyi hassas göğüslerine sardı. Göğüslerinin hassasiyeti tüm olanları, adamın sıcak dudaklarını ve tutkulu okşamalarını hatırlatıyordu. Sevişmelerini bu kadar kolay göz ardı edebilir miydi? Gerçekten unutulabilir miydi? Unutamazdı, hem de hiç. Ve onun da unutmamasına izin vermezdi. Eğer istediği olursa, Raith onun zaten bildiği şeyin farkına varacaktı: birbirlerine ait olduklarını.

Er ya da geç klanları arasındaki düşmanlık onun için önemli olmaktan çıkacaktı. Er ya da geç ilk karısına duyduğu bağlılık sadece hoş bir anı olarak kalacaktı. Bir gün, diye yemin etti Katrine, Raith onu özgürce, çekincesiz ve acısız sevecekti.

Bu düşünce onu beklenti ve özlemle doldurdu. Ve kararlılıkla. Ve bunun altında, sönmeyecek bir umut hissetti.

* * *

O sabah ev halkıyla yüzleşmek zorunda kaldığında morali bozulmuştu. Belki de Meggie dışında hiç kimse, lordun dün akşam kır saçlı Campbell'ı üst kattaki yatak odasına sürükledikten sonra ortadan kaybolduğunu fark etmemişti.

Bu spekülasyon Katrine'in hizmetçilerden birkaç bakış almasına neden oldu

-Bazıları meraklı, bazıları sinsi olan bu söylentiler ona uçuşan dedikodular hakkında iyi bir fikir verdi. Öncelikle Meggie'yle derslerine dalarak onları görmezden gelmeyi başardı, ama Flora bütün gün onaylamayan bir kaş çattı ve akşam yemeğinde üst kattaki oda hizmetçisi Katrine'in yüzünü önce şoktan sonra da öfkeden bembeyaz yapan bir kelime mırıldandı.

Başka kimse onunla bu konuda konuşmadı. Callum'dan başka kimse.

Öğleden sonra Meggie uyuklarken Katrine ikinci kattaki oturma odasına girdi, kendini yine cüzzamlı gibi hissediyordu. Kendisine Ard gour dağlarına bakan güzel bir yatak odası verilmişti ama bu bile moralini düzeltmeye yetmemişti. Şafaktan beri Raith'le göz göze gelmemişti ve kendisine söylenmeden Raith'in ondan uzak durmak için gösterdiği titiz çabayı iki katına çıkardığını biliyordu.

"Peki, zafer kazanmayı başardın mı güzel Katie?" Küçük gül ağacı masanın üzerinde boşa gezinen parmağını gezdirirken Callum arkasından seslendi.

Katrine onun sesiyle döndü ve Raith'in kuzenini kapı aralığında uzanırken buldu. Onun görkemli görüntüsü karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı. *Duinhe wassel*, yani İskoç beyefendisi kıyafetini giymişti; eteği ve ekosesi, kareli hortumu ve mavi şapkası vardı. Bileklerinde ve boğazında danteller vardı ve cömertçe işlenmiş kısa kadife ceketini saraya yakışırdı. Callum'u hiç bu kadar şık giyinmiş görmemişti. Yine de MacLean tartanı giyerek yasalara karşı geliyordu.

Callum kıyafetini açıklarken, "Katılmamız gereken bir Highland düğünü var," dedi. "Bir Stewart kızı ve bir Cameron lairdinin oğlu. İngilizler ne derse desin, Güneyli kıyafetiyle görünmek uygun olmazdı."

Kendi endişelerinden uzaklaşan Katrine başını salladı. Bu gururlu İskoçlar, vatana ihanet suçundan darağacıyla karşı karşıya kalsalar bile geleneklerine sıkı sıkıya bağlıydılar. İnatçılıklarına karşı bir öfke dalgası hissetti.

"Zafer kazanmamla ilgili ne demek istedin?" diye sordu, sesi sinirli çıkıyordu.

"Yeni konaklama yeriniz. Anladığım kadarıyla Raith'in taleplerinizi kabul etmesini sağlamayı başarmışsınız."

Ses tonundaki sakin varsayım karşısında yanaklarına renk geldi. Katrine, Callum'un Raith'le arasında geçenleri tam olarak bildiğinden emindi.

"Sana ne olduğunu anlatmadı mı?" diye itiraz etti, utançla mücadele ediyordu. Sevdiği adama masumiyetini bahşetmek bir şeydi. Ahlaksız davranışlarının herkesin önünde tartışma konusu olması ise bambaşkaydı.

Ama Callum onu rahatlatmak için acele etti. "Raith bir hanımefendi hakkında asla böyle patavatsızlık yapmaz, Katrine. Ne de olsa o bir beyefendi. Ama tahmin etmek zor değildi."

Katrine'in elleri istemsizce alev alev yanan yanaklarına doğru kalktı. Callum'un bakışlarıyla karşılaşmaya cesareti yoktu. Yine de onu kınıyor gibi görünmüyordu. Koyu renk gözlerindeki dans eden parıltıda hem eğlence hem de sempati vardı.

Kadın sessiz kaldığında, adam geniş omuzlarını sevecen bir şekilde silkti. "Bunun olması kaçınılmazdı. Aslında bu kadar uzun sürmesine şaşırdım. Raith seni gördüğü andan beri köşeye sıkışmış bir dağ kedisi gibi davranıyor. Hatta o kadar ileri gidebilirim ki, saygıdeğer kuzenimin sana karşı duygusuzca davrandığı için kürkünün yakılmasını hak ettiğini söyleyebilirim."

Katrine nezaketsiz bir tavırla, "Sanırım isteksiz desteğiniz için minnettar olmalıyım," diye karşılık verdi.

Callum ona, Katrine'in bile bağışıklık kazanamadığı büyüleyici bir gülümseme gönderdi. "Öldürücü dilinle derimi yüzmeye kalkma tatlım. Benim desteğime hiç ihtiyacın olmadı. Daha ilk tanışmamızda kendi başının çaresine bakabileceğini anlamıştım."

Katrine'in gitmesini istemeden odaya girdi ve altın rengi damasko kanepeye yerleşti, zarif bir ayağını diğerinin üzerinden geçirip parmaklarını karnının üzerinde birleştirerek Katrine'e bir süre daha kalmaya niyetli olduğu ve Raith'le ilişkisini konuşmayı planladığı izlenimini verdi.

"Callum onun şüphesini doğrulayarak, "Raith'le aranızda bir uzlaşmaya vardığınız için memnun olduğumu itiraf etmeliyim," dedi. İkiniz beklediğimden çok daha uzun süre kavgalı kaldınız."

"Ne görüşmesi? Bilmek istersen, hâlâ kavgalı durumdayız. Raith fidyemi görüşmeyi reddetti."

Siyah kaşlarından biri kalktı. "Sevgili kuzenimin seni kendi çatısı altında baştan çıkardığını ve sonuçlarıyla yüzleşmeyi reddettiğini mi söylemek istiyorsun?"

Onun açık sözlülüğü karşısında yanaklarının ısındığını hissetti. "Hayır," diye itiraf etti Katrine kısık bir sesle. "Raith... benim herhangi bir 'sorunumu' karşılamayı kabul etti."

var. Ve," diye ekledi daha alçak bir sesle, "dürüst olmak gerekirse, beni tam olarak baştan çıkarmadı. Bir anda oluverdi."

Callum onu incelerken bir an duraksadı. Onun karanlık bakışlarının üzerinde durduğunu hissedebiliyordu. "Olduğun kişiden başka biri olsaydın, Raith seninle evlenirdi."

Ona hızlı bir bakış attı, yüz ifadesi umut doluydu. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Normal şartlar altında Callum sırdaş olarak seçeceği kişi değildi ama Raith'i anlamasına yardımcı olabilirdi. En azından sempatik bir kulak vermeye istekli görünüyordu. "Raith'i ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Yeterince iyi. Neredeyse kardeş gibi yetiştirildik. Onun hocalarını paylaştım ve onunla birlikte üniversiteye gittim. Yaşlı laird benim zeki bir çocuk olduğumu düşündü ve bir centilmen eğitimi almamı sağladı."

Kaşlarını kaldırma sırası Katrine'deydi. Callum onun doğal bir çocuk olduğunu söylemişti. Neredeyse aileden biri gibi yetiştirildiğini itiraf etmesi, Raith'e olan benzerliğiyle birleşince, iki adamın gerçekten de kuzenden daha yakın bir ilişkisi olup olmadığını merak etti. Yine de görgü kuralları, Callum'a yaşlı laird'in babası olup olmadığını sormasına izin vermiyordu.

Yine de dile getirmediği sorusu yüzünden okunmuş olmalıydı ki Callum gülümsedi; Callum'da gördüğü en derin alaycılığı barındıran bir gülümsemeydi bu. "Hayır, Ardgour Lordu benim babam değildi, her ne kadar çoğu zaman öyle olmasını dilemiş olsam da. Annem bir İngiliz'e aşık olmak gibi büyük bir talihsizlik yaşamış zavallı bir İskoç kıızıydı. Tam olarak bir soyluya. Zaten bir karısı olan iyi bir Sassenach lordu."

Karısı kelimesinin üzerine çok az vurgu yapmıştı ama konuşmasındaki hafifliğe, dünyaya gösterdiği kışkırtıcı iyi niyete rağmen Katrine, Callum MacLean'in kendi acısını beslediğinden şüpheleniyordu. Raith'inkine çok benzeyen ve belki de onun kadar şiddetli bir acı.

Kendisini hor gören bir İskoçyalıya aşık olduğunu hatırlayan Katrine iç geçirdi. Bütün MacLean erkekleri İngilizlere karşı böyle bir nefret mi besliyordu? Morali yeniden bozuldu, odanın içinde dolaştı, boşta kalan parmağını şöminenin üzerinde gezdirdi, sonra şöminenin yanındaki berjer koltuğa çöktü ve Callum'a sıkıntılı bakışlarla baktı.

"Başka biri olsaydım demiştin... Sence Raith bende en çok hangisini sevmez, İngiliz kanımı mı yoksa Campbell soyumu mu?"

"Campbell kısmı, sanırım. Raith, Campbell ihaneti hikâyeleriyle büyüdü ama bu hikâyeler çok da abartılı değil. Klanınızın tarihi hakkında biraz olsun bilginiz varsa, yaşamış her Campbell şefinin entrikalar çevirdiğini bilirsiniz. Güç sahibi krallara ve asilzadelere yaltaklanmaktan, dalkavukluk yapmaktan ya da amaçlarına ulaşmak için vicdansız yöntemler kullanmaktan asla çekinmemişlerdir. Argyll kontlarınızdan biri MacLean Klanı'nı ateş ve kılıçla takip etmek için bu şekilde görevlendirme mektupları aldı."

Katrine, Callum'un klanının şeflerini aşağılamasını sakince dinledi ve tek kelime bile itiraz etmedi. Şaşırtıcı bir şekilde, Raith'in geçmişten bahsederken her zaman yaptığı gibi Katrine'in tepesini attırmamıştı. Ama Raith Campbell'larla ilgili her tartışmayı bir suçlama, kişisel bir itham gibi sunarken, Callum sadece gerçekleri dile getiriyor gibiydi. Ve eğer dürüst olmak gerekirse, Callum'un söylediklerinde büyük ölçüde doğruluk payı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Geçmişte Argyll Kontları ve Dükleri çekişme ve anlaşmazlıkları körükleme yetenekleriyle bilinirlerdi ve genellikle iktidardaki adamların yanında yer almayı başarırlardı.

"Callum sözlerini şöyle sürdürdü: "Şeflerinizi kurnazlık ve hilekârlıkla suçlamak için iyi nedenlerimiz var. Duart'lı MacLean altmış yıl önce mülklerinden mahrum bırakıldığında, Duart Kalesi kraliyete kaybedildi, ancak bir şekilde Argyll'in eline geçti - ve sayısız diğer MacLean toprakları ve mülkleri de öyle."

Katrine, Duart Kalesi'nin Mull Adası'nda, karaya çıktığı Oban limanının karşısında olduğunu hatırlıyordu.

"Ve sonra Culloden vardı," dedi Callum yumuşak bir sesle. "Her gerçek İskoç, ayaklanmalar sırasında Campbell'ların İngilizlerin yanında yer almasıyla ihanete uğradığını hissetti. Raith'i farklı hissettiği için suçlayabilir misiniz?"

Katrine cevap vermedi; söyleyebileceği bir şey yoktu, çünkü Raith'in bu konudaki duygularını çok iyi anlıyordu.

Kadın sessiz kaldığında Callum başını ona doğru eğdi, bakışları merak uyandıracak kadar nazikti. "Kırk Beş'ten sonra Raith, Ardgour mülkünü yıkımın eşiğinden kurtarmak için çok şeytani bir zaman geçirdi. Belki de bu yüzden Duart MacLean'lara yardım etmekten kişisel olarak sorumlu hissediyor - çünkü Duart'ın erkekleri bu kadar az şeye sahipken kendi mirasını kurtarmayı başardı... doğdukları topraklara bile."

Katrine ellerine baktı ve biraz utandığını hissetti. Raith'e sık sık bu kadar katı ve dar görüşlü olduğu için kızardı.

Dük'e muhalefet ediyordu ama hiçbir zaman onun tarafını gerçekten düşünmemişti. Onun amaçlarına ulaşmasına yardım etmeye de çalışmamıştı. Duart MacLean'ları açıklıkla karşı karşıya bırakmayacak uygun fiyatlı kiralar... Şimdi objektif olarak düşündüğünde istediği şey yeterince makul görünüyordu. Belki de amcasıyla kendisi konuşursa ya da MacLean'ların durumunu dükün önünde savunursa...

Ama onları MacLean'lerin davasının haklılığına ikna edebilse bile, Raith onun Campbell kanını görmezden gelebilse bile, bu onunla evleneceğinin garantisi değildi.

Callum'a kasvetli bir şekilde baktı. "Raith bir keresinde bana... o laird olduğu sürece burada başka çocuk olmayacağını söylemişti. Bunun onunla evlenme şansım için iyiye işaret olduğunu sanmıyorum, ya siz?"

Callum onun bakışlarına kararlılıkla karşılık verdi. "Buna gelince, böyle bir çileyi bir daha çekmek istemediği için onu suçlayamam. Morag'ın Ellen'ı kurtarmak için oğlunu parçalara ayırması gerekiyordu. Bunun hoş bir manzara olmadığını söylemek yeterli."

Katrine ürperdi. "Ama şimdi Morag'ın varlığını bile kabul etmiyor."

"Onu çok sert yargılama Katrine. Raith'in o zaman karşı karşıya kaldığı çaresizliği unutmak bir insan için kolay değildir. Oğlunu ve Ellen'ı o halde görünce çılgına döndü. Savaşın çok daha az travmatik olduğuna yemin ederim. Raith doğumdan önce Edinburgh'dan bir cerrah getirmediği için kendini suçluyor ama bunun bile Ellen'ı kurtarabileceğinden şüpheliyim. Daha sonra gelen cerrah, Morag'ın anne ya da çocuk için yapabileceği başka bir şey olmadığını söyledi."

Katrine sessizliğe gömüldü, yaşanan trajediyi düşünüyor ve Raith'in acısını hafifletmek için yapabileceği bir şey olmasını diliyordu. En azından Morag'dan uzak durduğu için onunla alay etmekten vazgeçebilirdi.

Callum aniden başını salladı ve muzip bir sırıtış takındı. "Ne kadar hastalıklı bir hale geldik! Neşelen, güzel Katie. Düğünden önce böyle bir ruh hali içinde olunmaz. Hiç bir İskoç törenine katıldın mı?"

"Hayır," diye itiraf etti gülümsemeyi başarak.

"Ne yazık ki bizimle gelemiyorsun. Hoşuna giderdi. Kutlama biraz uzun sürecek. Sabahtan önce dönmeyeceğiz."

"Sabah mı? Ama İskoçya'da evliliğin basit bir şey olduğunu sanıyordum."

"Olabilir. Bu, kilisede düzgün bir kilise ayini olacak ve sonrasında bir dizi şenlik düzenlenecek. Sonra da birkaç saat sürecek bir yolculuk yapacağız."

eve." Callum yüzünü alaycı bir şekilde buruşturdu. "Ben basit yöntemi tercih ederim, şahitler huzurunda evlendiğinizi ilan edersiniz ve yasal olarak evlenmiş olursunuz. Yaygara ya da zahmet yok." Ellerine bakarken ağzı bükük kaldı. "En azından İngiltere ile birleşme sırasında yasalarımızı korumayı başardık."

Katrine, Callum'un ülkesinin kaderi konusunda görüldüğü kadar iyimser olmadığını bir başka göstergesi olarak, ses tonunun kuru olduğunu düşündü. Callum'un neyi kastettiğini biliyordu: İskoç hukukunun tanınması, İngiltere ve İskoçya'nın birleşerek Büyük Britanya'yı oluşturduğu antlaşma olan Birlik Yasası'nın ayrılmaz bir parçasıydı.

Birleşmeden sonra, İskoçya'daki evlilik yasaları değişmeden kalmıştı; evlenmek için önceden belirlenmiş bir söz biçimi ya da bir papaz tarafından gerçekleştirilen herhangi bir ayin gerekmiyordu. Evlilik, karşılıklı rızadan daha resmi bir şeyle tamamlanmayan basit bir sözleşmeydi, yine de tamamen geçerli ve tamamen bağlayıcıydı ve İngiltere'de bile tanınıyordu. Katrine daha birkaç ay öncesine kadar en küçük kız kardeşine, düğün hazırlıklarıyla uğraşmamak için İskoçya sınırını geçip kaçması konusunda takıldığını hatırlıyordu.

Callum aniden zarif giyimli omuzlarını silkip ona hınzırca sırtınca evlilikle ilgili düşüncelerini bir kenara bıraktı. "Biz de bazı geleneklerimizi koruyoruz. Highlands'de hâlâ gelin hırsızlığı yaptığımızı biliyor muydun? Dikkatli olsan iyi edersin, güzel Katie. Genç bir delikanlı seni gafil avlayabilir ve kendini eteklerine yapışmış bir düzine çocukla bir çiftçinin aşırı çalışan karısı olarak bulabilirsin."

Onun şakalarına gülümseyen Katrine başını salladı. Kimsenin onu gelini olarak çalma ihtimali yoktu. En azından istediği tek erkek.

"Araya girme cüretini gösterebilirim, kuzen," diye sert bir ses geldi odanın öbür ucundan, "atlar bekliyor."

Bu keskin yorum üzerine Katrine aniden başını kaldırdı, nabızı aniden hızlanmıştı. Raith kapı aralığında durmuş, kuzenine sert bir bakış fırlatıyordu.

Callum'unkinden bile daha görkemli ekose giysiler içinde, tam bir Highland lordu gibi görünüyordu. Parlak kırmızı ve yeşil ekoseler sanki onun esmer yakışıklılığını tamamlamak için icat edilmiş gibi görünürken, kostümündeki kadife ve danteller onu herhangi bir İngiliz asilzadesiyle eşit ilan ediyordu. Onu gören Katrine, İskoçyalıların lordlarına neden bu kadar hayranlık duyduklarını kolayca anlayabiliyordu. Bir şeyler hissetti

Raith'in kendisiyle gurur duyması -ki Raith'in ona karşı hissettikleri düşünülduğünde bu çok saçmaydı.

Raith ona sadece üstünkörü bir bakış atmıştı ama Katrine, şu anda yanaklarını kaplayan rengi düşününce bunun belki de bir şans olduğuna karar verdi. Çünkü Raith'in peruk takmadığını yeni fark etmişti. Üzerinde iki kartal tüyü bulunan başlığının altında kuzguni saçları pudralanmamış ve bir fiyonkla arkadan bağlanmıştı. Sadece birkaç saat önce tutkunun doruklarını yaşarken parmaklarının onun saçlarına nasıl dolandığını hatırlayan Katrine kızarmasına engel olamadı.

Yine de topuklarının üzerinde dönüp gitmeden önce onun varlığını bir selamla bile kabul etmedi. Katrine arkasından baktı, yüzünün hissettiği özlemi gösterdiğini biliyordu ama bunu engelleyemiyordu.

Yine de Callum'un onu izlediğini hissedebiliyordu. Çabayla gururunu topladı ve kendini onun gözlerine bakmaya zorladı. "Sanırım gitsen iyi olacak."

Başını sallayan Callum yavaşça ayağa kalktı ve gitmek için onun eline uzandı. Ama bir saray mensubunun yapacağı gibi elini dudaklarına götürmek yerine, bir dostluk ve destek jestiyle parmaklarını onunkilere doladı. "Cesaretini kaybetme Katie. Kendine gelecektir."

O kadar emin değildi ama minnettar bir gülümsemeyi başardı.

Callum gittikten sonra uzun bir süre orada oturup Raith'i düşündü ve birlikte bir gelecekleri olup olmayacağını merak etti. Umutsuzca burada, Highlands'de onunla kalmak istiyordu. Aradığı her şey buradaydı. İsteyebileceği tüm macera ve heyecan. Tüm romantizm. Tüm görev ve sorumluluklar. Raith'in zorunluluk ve amaç dolu bir hayatı vardı, eğer yeterince zeki ve hızlı olabilirse onun da paylaşabileceği bir hayat.

Sonunda düşünceleri düğünlere ve evliliğe döndü. Callum'la yaptığı konuşmayı hatırlayınca, kendini İskoç yasaları üzerine düşünürken buldu. İşte o zaman aklına bir fikir gelmeye başladı.

Yine de kader ve Raith ona karşı komplo kurdu. Onu tekrar görebilmesi için iki gün geçmesi gerekti, çünkü Raith ondan tamamen kaçmayı başarmıştı. Malikânenen uzakta olabileceğini düşündü ama soracak kimse yoktu. Laird'le geçirdiği geceden beri Flora son zamanlardaki isteksiz samimiyetinden eser kalmamış ve yine o asık suratlı haline dönmüştü. Hizmetçilerin hepsi de kahyanın sözünden çıkmadılar. Erkeklerle gelince,

Callum, Lachlan ve hatta Hector ortalıkta görünmüyordu. Genç bir delikanlı Meggie'nin kuzusunu ziyarete getirmişti ama Katrine'e tek kelime etmeyi reddetmişti. Sanki yeni yatak odasının ona verdiği misafir statüsüne rağmen tekrar nefret edilen Campbell düşmanı haline dönmüştü.

Katrine ilk başta Raith'in Meggie için mürebbiyelerle görüşmek üzere Fort William'a dönmüş olabileceğini ve Callum'un da -eğer gerçekten mesleği buysa- kaçakçılık işlerinden birinde olduğunu düşündü. Ama diğer adamlardan bazılarının da gitmesiyle Katrine sonunda Raith'in klanından bazılarını Duart akrabalarıyla buluşmak üzere güneye doğru başka bir yolculuğa çıkardığı sonucuna vardı. Bu olasılık onu dehşete düşürdü. Yakında Raith'i kalmasına izin vermesi için ikna edecek zamanı kalmayacaktı. Yine de sabırsızlığını bastırmak için kendini zorladı ve sınırlı seçeneklerini gözden geçirirken zaman kazandı. Başka bir şey yapamayacak kadar çok şey tehlikedeydi.

Raith ve akrabaları nihayet döndüğünde Meggie'yle birlikte çocuk odasındaydı. Avludaki atların sesini duyduğu anda Katrine pencereye çıkmış, Raith'in attan inişini izliyordu. Raith diğerleriyle birlikte ahıra girdiğinde, geçmişte olduğu gibi, adamlarıyla içki içeceği büyük odaya gideceğini tahmin ediyordu.

Bu tam da beklediği şeydi.

Klan

. Meggie'yi bir kızılgerdan çizmesi için görevlendiren Katrine, hızla aşağıya inerek

mutfağa gitti. Beklediği gibi, Flora'yı sürahilere bira doldururken ve fiçıları tepsilere dizerken buldu.

"Yardım etmemi ister misiniz?" Katrine teklif etti.

Flora ona şüpheli bir bakış attı ama Katrine yüklü tepsilerden birini aldığı anda itiraz etmedi.

Koridorda ilerlerken kalbi davul gibi çarpıyordu. Büyük odadan gelen boş erkek sohbetlerini ve ara sıra kahkahaları duyabiliyordu. Oraya vardığında kapı aralığında durakladı ve bakışları hemen Raith'i aradı. Şaşırtıcı bir şekilde Raith masaya bakıyor, genel tartışmaya katılmıyordu. Buna karşılık masanın etrafında toplanmış olan diğer adamlar hallerinden oldukça memnun görünüyordu.

Başını kaldırıp ona ilk bakan ve varlığını ilk kabul eden Callum oldu. "Ah, Katie! İçeri gelsene. Seni özledim, benim güzel asil kızım."

Raith başını kaldırıp mavi gözlerini ona dikti ama Katrine bakışlarını Callum'da tutmaya dikkat etti. Bu büyüleyici alçağı gördüğüne gerçekten sevinmiş olması onu şaşırtmıştı. Lachlan'ı da. Hector'u bile. Onlarla daha bir ay önce tanışmış olması ne kadar da dikkat çekiciydi! Ama onlar artık hayatının ayrılmaz bir parçasıydı ve başka türlü olmasını istemezdi. Katrine, kalp atışlarını bastırmak için büyük bir çaba harcayarak, onların şahitleri olmasının uygun olacağını düşündü.

Cesaretini toplayarak odaya adım attı. "İtiraf etmeliyim ki ben de seni özledim," dedi Katrine tatlı bir sesle Callum'a. Elindeki ağır tepsiyi onun yanına bıraktı. "Yolculuğun iyi geçti mi?"

Callum masanın diğer ucundaki kuzenine muzip bir bakış gönderdi. "Evet, öyle. MacLean'lerin sonunda amcanıza taleplerini sunduklarını bilmek ilginizi çekecektir, buna serbest bırakılma koşullarınız da dahil."

Katrine bir fiçiyi doldururken dondu kaldı, yanakları soldu. Raith ondan kurtulmaya o kadar hevesli miydi ki aceleci bir hareketle akrabalarının kaderini riske atacaktı? Yoksa gerçekten de çatışmada bir sonraki saldırıya geçme zamanının geldiğini mi düşünüyordu?

Bakışları ona doğru kaydı. Ne düşündüğüne dair çok az ipucu veren düşünceli bir bakışla onu sabitlemişti - geleceğini paylaşmasına izin vermeme konusundaki fikrini değiştirmede dışı. "Kaçırılmamdan senin sorumlu olduğunu ona söylemedin, değil mi?"

"Ben aptal değilim, Bayan Campbell."

Alaycı cevabı onun korkularını yatıştırmadı. Her ne kadar Raith taleplerini isim vermeden yapmış olsa da, Argyll onun kaçırılmasının arkasında MacLean'ların olduğunu biliyor olmalıydı. "Ama beni serbest bırakır bırakmaz Dük kim olduğunu öğrenecek. O zaman seni tutuklatmasını ne engelleyecek?"

Callum nazikçe araya girdi. "Şartlardan biri de Argyll'in dava açmayacağına dair söz vermesi."

"Peki ya diğer koşullar?" diye mırıldandı, sesi zayıftı.

"Argyll, Duart'lı MacLean'ların görevlerini eski seviyelerine getirmeli ve beş yıllık bir süre için onları orada bırakmayı kabul etmelidir. Eğer bunu yapar ve klanımızdan intikam almamayı kabul ederse, o zaman özgür olacaksınız."

Katrine titreyen ellerinden düşmediği için minnettar olduğu sürahiyi dikkatle yere bıraktı. Callum'un söylediklerini düşünerek ellerini salladı.

başını salladı. "Sonunda çıkmazdan kurtulduğunuza sevindim ama serbest bırakılmam konusuna gelince... fikrimi değiştirdiğimi bilmelisiniz. Amcamın yanına dönmek istemiyorum. Burada, hepinizle birlikte kalmak istiyorum. Görüyorsunuz..." Derin bir nefes alarak duraksadı. "Ardgour Laird'i Raith MacLean'i yasal kocam olarak kabul ediyorum."

OceanofPDF.com

Bölüm On Dört

Ani ve tam bir sessizlik oldu. Sonra yaptığı duyurunun önemi anlaşıldı ve herkes aynı anda konuşmaya başladı.

"Kocacığım!"

"Neden bize söylemedin, Raith?"

"Bir Campbell'a!"

Callum onun yanında yavaşça kıkırdadı. "Tanrım, sende bir MacLean cesareti var Katie," diye iltifat etti ve ona minnettar bir sırıtış verdi.

Katrine yaygaraya pek aldırış etmedi çünkü sinirleri Raith'e odaklanmıştı. Yalnızca onu izliyor, ne yapacağını görmek için beklerken kalp atışları kulaklarında gümbürdüyordu. Tanıkların önünde onun kocası olduğunu ilan etmişti. Eğer Raith bu iddiayı inkâr etmezse, İskoç yasalarına göre evlilikleri gerçek olacaktı.

Masanın en ucundaki Raith yavaşça ayağa kalktı, yüzü granit dönmüştü, mavi gözleri onu süzüyordu. "Lucifer adına, ne yaptığını sanıyorsun sen?" dedi usulca.

Başka bir sessizlik çöktü, bu seferki gergin ve belirsizdi. Katrine nefes almaya bile cesaret edemeyerek ona baktı.

Aslında ne yaptığından tam olarak emin değildi. Her şeyden önce meseleyi bir sonuca bağlamak istemişti ve ilişkilerini zorlamak gibi bir düşüncesi vardı. Raith geçen gün yalvarışlarını dinlememiş, onu sevdiğini söylediğinde ona inanmamıştı. Eğer bunu açıkça ilan ederse, Raith onun burada kendisiyle kalmak istediği konusunda ciddi olduğunu anlayabilirdi. En azından bu, aralarında bir evlilik olasılığını düşünmesini gerektirecekti. Ve her zaman aklının başına gelmesi ve onun kendisine iyi bir eş olabileceğini görmesi ihtimali vardı.

Raith'in onu kovamaması için klanının hazır bulunduğu bir anı seçmişti. Ayrıca, sayıca çok olmak güvenliydi, bu yüzden onu öldüremezdi - ki şu anda bunu yapmak istemiş gibi görünüyordu.

Ama tüm bu MacLean adamlarının önünde böyle uzun ve karışık bir itirafta bulunamazdı.

Kadın cevap vermeyince Callum gergin ortama ve kuzeninin öfkesine meydan okuyarak Raith'e sırtıttı. "Tebriklerimi sunabilir miyim kuzen? Sen şanslı bir köpeksin. Katie'nin sana iyi bir eş olacağı kesin."

Raith'in kara bakışı Callum'un soğukkanlılığını bile etkiledi. "*Biz evli değiliz.*" Yavaşça, net bir şekilde söyledi, her kelimeyi Katrine'in kalbine batan bir vahşilikle telaffuz etti.

Callum bir kaşını kaldırdı. "Sorun ne gibi görünüyor? Yasayı biliyorsunuz... taraflar sadece tanıkların huzurunda karşılıklı rızalarını beyan etmek zorunda-"

"Karşılıklı rıza falan yok!" Raith öfkeli bakışlarını tekrar Katrine'e çevirdi. "Bir yaban kedisiyle evlenirim daha iyi."

Gözleri düşmanlıkla parlıyordu. Katrine onunla yalnız olmadığı için memnundu, aksi takdirde hayatının tehlikeye gireceğini biliyordu. Refleks olarak Callum'a yaklaştı.

Raith gerçekten de cinayet işlemeyi düşünüyordu. Tam da son irade çatışmalarından sonra toparlanmayı ve ondan uzak durma kararlılığını yeniden ortaya koymayı başarmıştı ki, Katrine onu sersemleten ve dengesini kaybetmesine neden olan başka bir çirkinlik yaptı.

"Evlilik falan yok," diye tekrarladı suratsızca, "ve asla da olmayacak. Bir daha evlenmeye niyetim yok. Evlenseydim bile bu sivri dilli Sassenach Campbell ile olmazdı."

Katrine'in "dırdırcı bir eşle evlenmektense lanetlenmek daha iyidir" diye tercüme ettiği başka bir ses, "Evet, kötü bir evliliktense asılmak daha iyidir," diye mırıldandı.

Onu küçümseyenin Hector olabileceğini düşündü ama onu savunmaya gelenin Lachlan olduğundan emindi. "Bayan Campbell'ın çok iyi bir eş olacağını biliyorum," diyerek onu alçakgönüllü ve sağduyulu ilan etti.

Bir başkası onu Ellen'la kıyaslayarak, "Rahmetli hanımefendi kadar adil değil," dedi.

Bir başka MacLean, "Evet, ama kendi yolunda yeterince iyi görünüyor," diye yorum yaptı.

Raith'in çenesinde bir kas esnedi. Katrine'in Lachlan dışında başka destekçileri olmasına şaşırmişti ve durumun kontrolünü kaybettiği için de kızgındı. Klanı onun evliliğinin kendilerini ilgilendirdiğini düşünüyordu -ki bu bir dereceye kadar haklıydı- ama bu saçma tartışmaya daha fazla kontrolden çıkmadan bir son vermek zorundaydı.

Bunu yapmak için ağzını açmıştı ki Hector tekrar konuştu. "Laird neden *onunla* evlenmek istesin ki?"

"Evet, neden?" Ewen MacLean ısrar etti.

Raith hayal kırıklığı içinde bu konuşmadan kaçamayacağını anladı. Klanı evliliğini tartışmaya hazırdı ve bunun yalan olmasına izin vermeyecekti.

Kollarını kavgacı bir tavırla kavuğturdu, bu da onun odanın diğer ucuna geçip Katrine'i diğleri takırdayana kadar sarsmasını önledi. "Evet, Bayan Campbell, neden sizinle evlenmek istediğimi anlatmıyorsunuz?"

Katrine yutkundu; tüm gözlerin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. İddiası için bazı gerekçeleri olduğunu biliyordu. Kaliteli genç bir hanımdı ve masumiyeti, her ne kadar isteyerek de olsa, bekâr ve varlıklı bir beyefendi tarafından alınmıştı. Ama kibar bir toplulukta ya da bu sert İskoçyalıların önünde böyle bir şeyden bahsetmek zorunda kalmak son derece rahatsız ediciydi.

"Çünkü yapılacak en onurlu şey bu olurdu," diye mırıldandı utanarak.

Raith'in gözleri öyle tehlikeli bir şekilde kısıldı ki Katrine aceleyle bir adım geri çekildi. Ona bakışı, hatalı olanın sadece kendisi olmadığını ve sonuçlarına katlanmak zorunda kalacağını açıkça söylüyordu.

"Bundan daha iyi bir neden bulman gerekecek," diye cevap verdi Raith, kızın yanaklarını kızartan allığı görmezden gelerek, bu gizli numarayı başaramayacağına kararlıydı. Mesafesini koruyarak *zaten* onurlu bir iş yapmıştı; onunla sevişmenin sarsıcı güzelliğinden sonra neredeyse insanüstü bir çaba göstermesi gerekmişti. Yine de şimdi feryat ediyordu. İster intikam duygusuyla, ister ona aşık olduğuna dair yanlış bir inançla hareket ediyor olsun, kendisini zorlamasına izin verirse asılacaktı.

Çenesini kaldıran Katrine başka bir yol denerdi. "Pekâlâ. Bana *ihtiyacın var*."

Argyll ile olan kan davasında klanınıza yardım edebilirim."

Lachlan, "Evet, bir evlilik Campbell'ları MacLean'lara bağlar, bu kesin," diye düşündü.

Hector, MacLean klanını daha eski ismiyle çağırarak, "Och, ama fasheous Campbell'ın kanını Gillean Klanı'nın kanıyla evlendirmek korkunç bir şey," diye karşılık verdi.

Katrine, Hector iki klanın birleşmesini iğrenç olarak nitelendirdiği için, onun *scunner* kelimesini kullanmasına sinirlendi. Klanlarına kabul edilmek için yeterince iyi olmadığı fikri öfkesini artırmıştı.

"Meggie'ye ben bakabilirim," dedi meydan okurcasına, "siz MacLean'lerden daha iyi bakabileceğimi düşünüyorum."

Raith, "Bir mürebbiye tutmak niyetindeyim," diye karşılık verdi.

"Bairns!" Lachlan muzaffer bir edayla araya girdi. "Ardgour Lordu'nun bir varise ihtiyacı var."

"Evet, bir varise ihtiyacınız var," diye açıkladı Katrine.

Raith dişlerini sıktı, kontrolünün ve onunla birlikte öfkesinin de kaydığını hissetti. Bu konuşma hiç açılmamalıydı, hele de klanının önünde. Katrine'e doğru bir adım attı, sonra kendini kontrol etti. Buradan gitmesi gerektiğini fark etti. Bir an önce, onu boğmadan önce.

Raith'in hareketinin ne olduğunu anlayan Katrine yenilginin verdiği umutsuzluğu hissetti. Onu savunduğu için Lachlan'a minnettardı ama Raith'in gözlerindeki sert parıltıdan bunun bir işe yaramayacağını biliyordu; onu ikna edemeyecekti.

Raith ona rahatsız edici bir süre daha baktı, sonra aniden dönüp kararlı adımlarla kapıya doğru yürüdü ve odadan hışımla çıkarken, "Ben William Kalesi'ne gidiyorum," diye homurdandı.

Katrine yavaşça Raith'in kuzeninin yanındaki banka çöktü. "Ve senin için bana ihtiyacın var," diye fısıldadı sadece Callum'un duyabileceği kadar alçak bir sesle. Callum uzandı ve sempatik bir hareketle onun eline dokundu.

Ardından uzun bir sessizlik hakim oldu.

"Neden Fort William?" diye sordu sonunda biri.

"Meggie için bir mürebbiye aramak için, hayır," diye spekülatif bir cevap geldi.

Lachlan şaşkınlık içinde Katrine'e baktı. "Ne olduğunu bilmiyorum," dedi ağlamaklı bir sesle. "Evli misin, değil misin?"

"Sanmıyorum," diye mırıldandı.

"Aweel." Lachlan kızıl tüylü başını salladı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu biliyordum. Eğer bizim klanımızla evlenirsen lanet olası düğün MacLean'larla iyi geçinemez."

Ardından Raith ve Katrine arasındaki evliliğin Argyll Dükü'nü engellemeye yetip yetmeyeceği konusunda bir tartışma daha yaşandı.

MacLean'lerle olan kan davasından. Hector bunu şiddetle reddederken, Lachlan Raith'in bir varise ihtiyacı olduğu konusunda ısrar etmeye devam etti. Raith'in akrabaları arasında en çok bu konuda uzlaşma sağlanmış gibi görünüyordu ama bir uzlaşmaya varılamadı.

Callum zaman zaman araya boş laflar sokuşturarak Katrine'e destek oluyordu ama Katrine umutsuzlukla savaşıırken onların evliliğinin avantaj ve dezavantajlarını tartışmalarını yarım kulakla dinliyordu.

Her şey göz önüne alındığında, henüz umutsuzluğa kapılmasına gerek olmadığını düşünmeye çalıştı. Raith'in onunla evlenmeye razı olma ihtimali çok yüksekti. Ve onun kendisini zorlamasına izin vermesini de beklemiyordu. Ama en azından şimdi onun karısı olma konusunda ciddi olduğunu anlaması gerekiyordu. Ve onu herkesin önünde reddetmesine rağmen, umudunu yitirmeyecekti.

Callum'un alkışlayacağını hissettiği bir karardı bu. Onun kendisini izlediğini hisseden Katrine bakışlarını kaldırdı ve dans eden gözleriyle buluştu.

Ona verdiği çapkın göz kırpması dudaklarına kasvetli bir gülümseme getirdi.

Üç gün sonra Fort William'dan eve dönerken yağmur Raith'in dudaklarına bir kaş çatma getirdi. Yağmur ve hain, entrikacı kızıl saçlı bir tükürük ateşi. Uzun ve yalnız yolculuğunda onu fırtınadan koruyacak yünlü bir ekosesi yoktu. Ve onu düşüncelerine işkence eden görüntülerden koruyacak bir sohbeti de yoktu. Katrine'in güneşin doğuşunu izlemek için yalınayak dışarı çıktığı görüntüler. Genç velisiyle bir yaz çayırında çocuk gibi koşarken. Kollarında tutkuyla titreyişini. Onu sevdiğini ve kocası olduğunu tüm dünyaya ilan edişini.

Hayatında hiç bu kadar kuşatılmış hissetmemişti.

Ondan uzak kaldığı süre uzadıkça bu his daha da kötüleşmişti. Onu tekrar görmeyi, ona dokunmayı bu kadar çok istemesi onu şaşırtmıştı. Çünkü hiçbir görüntü bu etten kemikten kadının ruhunu, etrafındaki herkese aktarmayı başardığı yaşam ateşini ve açlığını tam olarak yansıtamazdı. Düşman bir klan tarafından kaçırılması bile onun yaşama sevincini bastıramamıştı. İçinde bulunduğu zor durumdan en iyi şekilde yararlanmış ve aynı zamanda bir şekilde akrabalarının kalbine girmeyi başarmıştı... Meggie, Flora, Lachlan, Callum... hatta bir dereceye kadar Hector'un bile. Onun kalbi hariç her kalbe. Asla onun değil. Raith, bu baş belası kadının planlarını bozmasına izin vermeyeceğine yüzüncü kez yemin etti.

Yine de bunu nasıl başaracağından emin değildi. Katrine'den uzak durmak belli ki bir işe yaramamıştı, çünkü o gittiğinde Katrine kendi klanını ona karşı kıskırtmaya başlamıştı. Yanına yaklaştığında ise onu boğazlamak ve içlerinden biri merhamet dileyene kadar onunla sevişmek arasında gidip geliyordu.

Bu böyle devam edemez, diye düşündü Raith bitkin bir halde. Hayatının ve kaderinin kontrolünü kaybediyordu.

Yine de iki buçuk gün mürebbiyelerle görüştüktan sonra nihayet eve vardığında hissettiğı keskin beklentiyi bastıramadı. Bu, bir kocanın uzun bir aradan sonra çok sevdiği karısına karşı hissedebileceğı, insanın içini titreten, tüylerini diken diken eden, yüreğini ısıtan bir beklentiydi ve tam da bu nedenle Raith bunu görmezden gelmek için savaştı. Kendi kendine yukarı çıkmak, seyahat kirlerinden arınmak, güzel bir yemeğın ve koğuş arkadaşının tadını çıkarmaktan başka bir şey istemediğini söyledi. Ama eve girip de salondan gelen kadınsı kakhahaları duyunca tüm iyi niyetleri yerle bir oldu.

Meggie ve Katrine'i odanın ortasında, birbirlerine yakın, neredeyse kucaklaşmış bir şekilde dururken buldu. İlginç bir şekilde Katrine ince, zarif elinde bir yelpaze tutuyordu.

"Ama tabii ki sizin İskoç danslarınızı biliyorum," diyordu gözlerinin içi gülerek, bir İskoç burr'unu taklit ederken. "Babam bir İskoç, bir İskoçyalı değil miydi? Şimdi tekrar deneyelim mi, küçük kuzum?"

Sesi yorgunluktan hafifçe soluksuz çıkıyordu. Bu ve Meggie'nin belindeki eli Raith'e çocuğa bir makara öğrettiğı izlenimini verdi.

Katrine canlı bir melodi mırıldanmaya başladığında kapı aralığından onları izlerken, bunun büyüleyici bir manzara olduğunu düşündü. Yanaklarındaki taze renk ve hapsedildiğı yerden kaçıp yüzüne dökülen alev rengi saç dallarıyla Katrine daha önce hiç bu kadar güzel görünmemişti. Ve Meggie'yi hiç bu kadar mutlu görmemişti. İri kara gözlerinde korkudan eser yoktu, sadece sevgi ve keyif vardı; Meggie hevesle dudağını ısıırıyordu.

Ancak onun ve Katrine'in ona öğretme çabalarına rağmen dans adımlarında çok az kesinlik vardı. Salonun içinde dönüyor, mobilyalardan kaçıyor, sık sık tökezliyor ve hatalarına gülüyorlardı. Raith onların neşeli doğallıklarının performanslarının cazibesini artırdığını düşündü. Hatta bir an için Katrine'in sıcaklığını hissettiğı için genç gardiyanını kiskandığını bile hissetti.

Meggie için iyi bir anne olabilirdi, diye fark etti birden onu izlerken. Aslında onun burada olması bile çocuğa iyi geliyordu. Fakat

Raith bunun mümkün olmadığını kendine şiddetle hatırlattı. Katrine bir Campbell'dı ve onun rehinesiydi. Ayrıca, kısa bir süre sonra gidecekti. Argyll taleplerini kabul eder etmez, Katrine'i tam da planladığı gibi amcasına geri verecekti.

Raith, varlığı fark edildiği anda bu tatsız düşünceyi bir kenara itti. Onu ilk fark eden Meggie oldu ama aniden duraklayan, elindeki yelpazeyi sıkıca kavrayan Katrine'di. Bakışları odanın genişliği boyunca onunkilerle kilitlenirken yeşil gözlerini parlatan hevesi gözden kaçırılmazdı.

Meggie'nin parlak bir gülümsemeyle kollarına atılması onu memnun etti. Ve onu rahatlattı da, çünkü koğuşunu selamlamak kendisiyle olan mücadelesini gizlemesine izin veriyordu. Katrine'i kucağına çekme ihtiyacı neredeyse bastırıyordu.

Katrine de yüz hatlarını toparlamak ve Raith'in ilgisizliği karşısında yaşadığı hayal kırıklığını gizlemek için zaman bulduğu için minnettardı. Dengesini korumaya çalışarak eteklerini düzeltti ve yukarı uzanarak ateş kırmızısı buklelerinin hâlâ mümkün olduğunca sakın bir düğümle tutturulmuş olduğundan emin oldu.

Ama yapabileceği sadece bu kadar yumuşatma ve düzenleme vardı. Raith gardiyanına yokluğunda nasıl olduğunu sormayı bitirdiğinde, cevap olarak sadece sessiz bir baş sallama ya da olumsuz bir sallanma aldığı anda, sessizlik garipliğe dönüştü.

"Bir mürebbiye bulma şansın oldu mu?" Raith Meggie'yi yere indirirken Katrine sonunda sordu. Aslında bilmek istemiyordu ama son birkaç gündür Raith'in neye karar verdiğini merak etmek sinirlerini yıpratmıştı.

Katrine'in gözleriyle buluşan mavi gözler esrarengizdi. "Evet. Kendi beş çocuğunu yetiştirmiş yaşlı bir kadın. Gelecek hafta gelecek."

Katrine'in kalbi sıkıştı. Raith bırakın karısını, mürebbiye olarak bile onu burada istemiyordu.

Her ikisi de bir an için onun vesayetini unutmuşlardı ama Meggie zeki bir çocuktü ve eve bir mürebbiye getirmenin önemini gayet iyi anlamıştı. Sonunda fark ettiklerinde yüzündeki dehşet her iki yetişkini de etkiledi. Raith çenesini sıkarken, Katrine salonda hızla ilerleyerek genç kızın koluna teselli edici bir el koydu.

"Meggie senin için bir hediye işliyor," diye açıkladı Katrine, dikkatini dağıtmayı umarak. "İğne işi oldukça zarif. Meggie, canım, neden şimdi gidip getirmiyorsun? Onu vasine verebilirsin." Çocuk itaatkâr bir tavırla döndü ama yüzündeki tüm mutluluk kaybolmuştu. Raith lanet edebilirdi. Genç vasisinin ciddiyetle odadan çıkışını izlerken, sanki Meggie'ye ihanet etmiş gibi hissetti, onun iyiliğini düşünmek yerine.

"Raith kendini savunmak için, "Meggie'nin bulduğum kadını seveceğini düşünüyorum," diye mırıldandı. Başka türlü onu işe almazdım."

"Eminim yapacaktır."

Katrine hiçbir suçlama iması olmadan sakın bir şekilde cevap vermişti ama cevabındaki bir şey -üzüntü ya da keder- Raith'in ona sert bir bakış atmasına neden oldu. Neye kızmıştı ki? diye düşündü sinirli bir şekilde. Artık hizmetlerine ihtiyaç duyulmayacağı, yakında rehin tutulmayacağı için memnun olmalıydı.

Tam o sırada uzaktan göremediği bir şeyi fark etti: Kadının sağ elmacık kemiğinin üzerine yerleştirilmiş hilal şeklinde bir kadife parçası. Bir güzellik lekesi, diye düşündü merakla. Onda gözlemlediği kadınsı gösterişin birkaç izinden biri.

Adamın neye baktığını fark ettiğinde Katrine'in tenine bir renk geldi. "Yamaları deniyorduk," diye açıkladı, suçlulukla yanağındakini çıkarmak için uzandı.

Raith nazik bir dokunuşla onu engelledi. "Hayır, yapma."

Hayır, yapma... Bırak beni. Bunu seviştikleri gece, onun için soyunmaya başladığında söylediğini hatırlıyordu. Raith de bunu hatırlamış olmalıydı, çünkü bakışları aşağıya, Katrine'in bedeninin üzerinde geziniyor ve onu samimi bir şekilde değerlendiriyordu. Katrine onun gözlerinin içine bakarken nefesini tuttu. Gözler sıcak ve karanlıktı, pırıl pırıl bir gece mavisiydi. Dizlerinin bağı çözüldü, kanı aniden damarlarında sıvı bir alev gibi dolaşmaya başladı.

"Meggie'ye nasıl yelpaze kullanılacağını mı gösteriyordun?" Raith'in sesi aniden boğuklaşmıştı. "Daha saçlarını toplayacak yaşa gelmeden kalp kırmasını sağlayacaksın."

Katrine dağınık düşüncelerini bir araya getirip bir cevap oluşturamadı. İstemsizce Raith'e doğru sallanırken, Raith'in başı yavaşça, isteksizce eğildi.

Onu öpecekti, diye düşündü heyecanla. Onun ağzını alacaktı ve sonra...

Raith'in sıcak nefesi dudaklarını okşarken bile Meggie'nin varlığını hissetti. Aniden onun uzaklaştığını hissetti. Katrine şiddetli bir isteksizlikle Meggie'ye döndü. Bir çocuğun arkadaşlığından zevk almaya hiç bu kadar isteksiz olmamıştı. Hiç bu kadar az sabırlı olmamıştı.

Yine de Raith, Meggie'nin bu kadar çabuk dönmüş olmasından hiç de pişmanlık duymuyordu. Hediyesini coşkulu bir övgü ve gerçek bir minnettarlıkla kabul etti. Sonra da Katrine'in gözlerindeki şehvetli özlemi gördükten sonra onu terk edecek gücü bulabildiği için şükrederek kaçtı.

Tanrı'nın merhameti, ama nasıl olacağını bildiği için sonraki günleri dört gözle beklemiyordu. Tıpkı geçen ay gibi. Kendini onun ayak seslerinin hafif yankısını, kahkahalarının sesini dinlerken ya da şafak vakti pencereden dışarıyı izlerken buluyordu, evden çıkarken onu bir an olsun görebilmeyi umuyordu. Onun olacağını bildiği ya da *olabileceği* odalardan uzak dururdu.

Raith yine sessizce lanet okudu. Kendi evinde bir mahkûmdu. Kendini bu hale o getirmişti. Ve bu konuda yapabileceği tek bir şey bile yoktu. Ta ki sonunda ondan kurtulana kadar.

Artık onun evinde bir tutsak olmadığını Katrine hafif bir zaferle fark etti. Raith'i kocası olarak kabul etmesinin beklenmedik sonuçları olmuş, Raith'in klanında yeni bir saygı kazanmıştı. Raith'in ondan ısrarla vazgeçmesine rağmen, MacLean'ler aralarında bir evlilik olması ihtimalini ciddiye alıyorlardı.

Özellikle hizmetçiler Katrine'e meraklı bakışlar atıyor ve sanki onun gelecekteki metresleri olup olamayacağını merak ediyormuş gibi belli belirsiz gülümsüyorlardı. Flora da eski nazik hoşgörüsüne geri dönecek kadar kırılmış ahlakını görmezden geldi ve bir gün çay içerken İskoç atasözlerinden birini söyleyecek kadar bile eğilmedi: "Bırakın çekiciler kovayla birlikte gitsin." Bırakalım her şey kendi akışına bırakılsın. Flora'nın, saygıdeğer Ellen MacDonald'ın sahip olduğu makama bir Sassenach Campbell'in gelmesine razı olması Katrine'i şaşırtmıştı, ta ki Flora'nın da İskoçyalı akrabaları gibi, Ard gour'un ilk MacLean'ından beri kesintisiz devam eden bu soydan bir varis gelmesini istediğini anlayana kadar.

Her halükarda, Katrine artık cüzzamlı muamelesi görmüyordu. Evden her çıkışında da o kadar dikkatle izlenmiyordu. MacLean'lerin artık ondan kaçmaya çalışmasını beklemedikleri sonucuna vardı. Onların güvenini kazandığını düşünecek kadar ileri gitmese de

Raith'in evlenmelerine razı olması durumunda onu aralarına kabul edebileceklerini düşünüyorlar.

Gerçi bunu yapmaya hiç niyeti yoktu. Sonraki iki gün boyunca Raith ondan tamamen uzak durdu. Ama klanının en azından bir kısmının isteksiz desteğine sahip olduğunu bilen Katrine geleceğe yenilenmiş bir iyimserlikle bakabiliyordu.

Bir öğleden sonra Flora'nın isteği üzerine, arazide eğrilip dokunan ekose yün ipliği boyamak için ot toplamak üzere yola çıktığında kendi kendine mırıldanıyordu. Yanına Meggie'yi de almıştı, çünkü çocuk toprakla uğraşmaktan hoşlanıyor gibiydi. Katrine'in önlüğünün cebinde kırmızı boyaya dönüştürülecek rue kökünü kazmak için kürekler ve yaprakları yeşil olan sarıçam süpürgesinin dallarını kırmak için makaslar vardı. Meggie iki bez çuvalı taşıyordu.

Kuzukulağı bahçede, evden kısa bir mesafede yetişiyordu. Bir çuvalı dolduracak kadar kök kazmışlar ve süpürge aramak için dereye doğru ilerliyorlardı ki ahırın avlusundan gelen toynak seslerini duydular. Bir huş ağacının dalları arasından arkasına bakan Katrine, avluya doğru at süren bir düzine atlı gördü. Uyluk yüksekliğinde deri tozluklar ve İngiliz milislerinin kırmızı ceketlerini giyiyorlardı.

Aklına hemen iki düşünce geldi: Askerler onu arıyor olabilirdi ve Meggie dehşete düşmüştü.

Üç hafta önce Katrine ejderhaların gelişiyle kendinden geçmişti ama şimdi verdiği tek tepki dehşetti. Meggie'nin çıkardığı boğuk inilti yüreğini parçaladı, tıpkı çaresizce kendi elini tutan küçük el gibi.

Teselli edici sözler mırıldanan Katrine hemen bahçe aletlerini ve çuvaları bırakarak Meggie'nin kendisini ormanın derinliklerine çekmesine izin verdi. Avludan iyice uzaklaşıp gözden tamamen saklandıklarında Katrine dizlerinin üzerine çöktü ve Meggie'yi kollarının arasına alarak onun titreyen küçük bedenini korumaya aldı.

"Sus, aşkım," diye tekrar tekrar mırıldandı. "Sen benim küçük kuzumsun. Sana bir şey olmasına asla izin vermem."

Sonunda Meggie'nin titremesi kesildi ama yine de saklanmaya devam ettiler. Uzun bir süre sonra Katrine sert ayak sesleri duydu. Kafasını kaldırdığında Callum'un onları bulmaya geldiğini fark etti.

"Askerler gitmiş," diye duyurdu, çocuğu kucağına alan kadının görüntüsüne bakarak.

Callum'un karanlık gözleriyle karşılaşan Katrine, onun bilmiş bakışlarında onay okudu. Onun ne düşündüğünü çok iyi biliyordu. Kaçma, MacLean'leri kendisini kaçırانlar olarak ifşa etme fırsatını kaybetmişti. Raith'i ters köşeye yatırmak ve onu bir suçlu olarak damgalamak için askerlere kendini göstermesi yeterliydi.

Ama Raith'in tutuklandığını görmek istese bile Meggie'yi bırakamazdı. Ki istemiyordu. Daha önceki intikam arzusu ne kadar güçlü olursa olsun, duyguları tamamen değişmişti. Artık İskoçyalıların kanun tarafından ele geçirildiğini görmek istemiyordu. Tek istediğı Raith ve klanını korumaktı.

Yine de kaybettiğı fırsat için pişmanlık duyuyordu. Çünkü İngiliz milislerden saklanırken, dünyaya kendi özgür iradesiyle orada olduğunu gösterme fırsatını da kaçırmıştı.

"Askerler ne istiyordu?" Katrine cevabı bildiğı halde yine de sorarak mırıldandı.

"Sen, tabii ki. Amcan seni arıyor."

Callum'un cevabı onu şaşırtmamıştı ama ciddiyeti şaşırtmıştı. Yüz ifadesi her zamankinden çok daha ciddiydi. Kız ona soru dolu gözlerle baktığında, sanki çocuğun önünde konuşup konuşmayacağını değerlendiriyormuş gibi duraksadı ve Meggie'ye baktı.

Sonra neredeyse iç çeker gibi bir nefes verdi. "Oyun değişti Katie. Duart MacLean'lerden üçü Oban'daki tolbooth'da hapsedildi. Seni kaçırmakla suçlanıyorlar."

Raith'i boşuna aramıştı. Ortadan kaybolmuş gibiydi - muhtemelen, diye düşündü Katrine, onunla yüzleşmekten kaçınmak için. Onunla planları hakkında konuşmaya çok ihtiyacı vardı, çünkü onu ararken klan üyelerinin büyük odada toplanmış, savaş silahlarını kullanıma hazırladıklarını görünce şok olmuştu... mayınları ve dirikleri bileyip tüfeklerin ve tabancaların ateşleme mekanizmalarını yağıyorlardı.

Evi boş yere taradı. Raith'in uzakta olması gerektiğine karar vererek endişeyle onun dönmesini bekledi. O akşam Raith'in geldiğini duymadı, hatta eve geri dönüp dönmediğini bile bilmiyordu. Katrine sabah ilk iş onu köşeye sıkıştırma planlarıyla yatmaya gitti.

Ancak o zamana kadar beklemesi gerekmiyordu. Meggie o gece büyülerinden birini daha yaşadı ve Katrine'in uyuyamayacak kadar huzursuz olmasına ve çığlıkları duyduğu anda tepki vermesine rağmen, Raith ondan önce oradaydı ve dehşete düşmüş çocuğu yatıştırıyordu.

Onu orada istemediğini granit yüz ifadesinden anlayabiliyordu. Ama Katrine gitmeyi reddetti. Flora'yı yatağına geri gönderdi ve kendisi de bir fincan ılık, afyonlu süt hazırladı. Meggie'nin uyumasını beklerken, Raith'in o sırada yatak odasında olması gerektiğine karar verdi; kapıyı almasına ve cevap alamamasına rağmen izinsiz girmeye cesaret edemediği tek yer orasıydı.

Orada kalsa da olurdu, çünkü onun varlığını kabul etmişti. Ona tek kelime etmedi. Hatta bir kez bile ona doğru bakmadı. Katrine onun bu durumu kendisiyle tartışmaya niyetli olmadığını çok iyi görebiliyordu. Onu buna zorlamadığı sürece.

Meggie rahatça nefes almaya başlar başlamaz Katrine sessizliği bozdu. Yumuşak bir sesle onun adını söyledi ve gömleğinin altındaki kasların anında gerildiğini gördü. Ama bunun dışında onun varlığını kabul etmedi.

"Raith, MacLean'ler konusunda ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu Raith sessiz kalınca.

"Bu seni ilgilendirmez." Aniden Meggie'yi kucağına alarak ayağa kalktı ve uyuyan çocuğu yatağa taşıyarak yorganın altına soktu.

"Beni ilgilendirmez mi?" Katrine artan bir sabırsızlıkla fısıldadı. "Bunu nasıl söylersin?"

Raith cevap olarak topuklarının üzerinde döndü ve odadan ıktı. Katrine aceleyle mumu söndürdü ve koridorda onu takip etti. "Raith, bekle!"

"Yatağına dn!"

Yatak odasına hışımla girerken emir neredeyse homurdanıyordu. Kapı yüzüne kapanınca Katrine kapıyı iterek açtı. Odanın yarısını geçtikten sonra Raith döndü ve ona vahşi bir bakış attı. "ık dışarı!"

Katrine onu neredeyse hiç duymamıştı, çünkü gözlerini ocağın yanında duran silah yığına dikmişti. Bir yağ lambasının ışığında, Raith'in bir claymore'u bilemek için kullandığı bileme taşını görebiliyordu.

Kapıyı yavaşça arkasından kapatan Katrine dehşet içinde ona baktı. "Bir baskın planlıyorsun, değil mi?"

"Ne yapmamı bekliyordunuz? Akrabalarım hapiste rrken elim kolum bağlı oturmamı mı?"

"Hayır, ama intikamı bu kadar ileri götürmeni beklemiyordum." Elini ölümcül görünen silah yığınının göstermek için uzattı. "Bu barbarca."

Raith'in çenesi sıkıştı. "MacLean'leri serbest bırakmak istiyorum."

"Peki ya sonra? Bunu başarabilerseniz bile, bu neyi çözecek?"

İç çekerek nefesini vermeden önce tereddüt etti. "Belki de hiçbir şey." Duygularını bastırmadan önce adamın sert yüzüne yansıyan kırılmalı anını gördü.

"Tabii ki hayır," diye ısrar etti. "Sadece başladığınız yere geri döneceksiniz, kiralara hala aşırı yüksek ve ben de tutsağınız olarak. Peki bunun ne yararı olacak?"

Cevap vermedi. Katrine inanılmaz bir şekilde Raith'in ocağına doğru ilerleyişini, kendini bir koltuğa atışını, ağır claymore'u eline almasını ve gözetmeninin kâbusları yüzünden yarıda kalan işine devam edişini izledi. Onu dinlemeye niyeti olmadığı belliydi. Katrine öfkeyle ellerini kaldırdı. "Neden bu kadar inatçı olmakta ısrar ettiğini anlamıyorum. Neden Dük'le konuşmuyorsun?"

Her zamanki gibi bu konu gündeme geldiğinde savaşa katıldılar.

"Ne amaçla?" Raith ona küçümseyen bir bakış fırlatarak karşılık verdi. "Argyll sadece güçten anlar. Kiraların düşürülmesine asla razı olmaz."

"Denemeden nasıl bilebilirsin

ki?" "Bırak gitsin, Katrine!"

"Hayır, yapmayacağım!"

Raith inanamayarak başını salladı. "Siz bir hayalperestsiniz, Bayan Campbell.

Highlands'e hayallerin peşinden geldin ve hâlâ hayal kuruyorsun." "Hayal kurmanın nesi yanlış?"

"Bu sizi gerçekliğe karşı körleştirir. Dünyayı gerçekte olduğu gibi göremezsiniz."

"Ve sen yapabilir misin? Bu yüzden mi şiddete başvuruyorsun? Gerçek bu mu Raith? Öldürme, kaçırma... Raith, eğer bunu yaparsan insanlar ölecek. Klan üyelerin ölecek..."

Sert ve yakışıklı yüzü yumuşamaya niyeti olmadığını gösteriyordu. "Bu seni ilgilendirmez."

"Lanet olsun, bu beni ilgilendirir! Akrabalarınızın hapsedilmesinin sebebi benim. Ben burada olmasaydım, Argyll asla böyle bir adım atmazdı."

Ona dik dik bakarken gözlerinde ateş yanıyordu ama öfkesinin altında acı ve korku hissediyordu. Acı çünkü Raith onu hayatından çıkarıyordu. Korku çünkü planladığı şey, onu değiştirmekten çok daha tehlikeliydi.

Dük'ün defterleri. Ancak hiçbir yere varamadığını görünce, kendini daha sakın bir ses tonu benimsemeye zorladı.

Katrine sessizce, "Senin incindiğini görmek istemiyorum," diye yalvardı.

"Seni seviyorum."

Gözlerinde cevap niteliğinde bir acı okudu ama adamın duruşu sert, tavrı mesafeli, hatta düşmanca kaldı.

"Raith," diye yalvardı, "lütfen, yardım etmek istiyorum." "Yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Ya Dük'ten bir duruşma talep edersem? Dinleyebilir

Ben.

" "Hayır! Benim için savaşmana izin vermeyeceğim."

"Neden olmasın? Herkesin savaşıyla savaşıyorsun. Neden sana yardım edemiyorum?

seninkiyle?"

"Klanım benim sorumluluğumda. Senin karışmana izin vermeyeceğim." "Raith, lütfen... sana yalvarıyorum, bunu yapma."

Bir çift acı dolu mavi göz kayarak kapandı. Onu rahatlatmak isteyen Katrine sessizce odanın diğer ucuna geçerek Raith'in önünde durdu. Koluna dokunmak için uzandığında Raith yanmış gibi sıçradı, sandalyesinin izin verdiği kadar uzağa eğilirken neredeyse sinecekti. "Katrine... Tanrı aşkına... git buradan."

Sesinde onu ürküten bir duygu zenginliği vardı, ta ki gerçek aniden ortaya çıkana kadar. Raith onun kendisini planlarından vazgeçmeye ikna etmesinden değil, yatak odasındaki varlığından rahatsız olmuştu.

Bu düşünceyle dikkati dağılan Katrine, koyu renk lambri kaplamaları ve kadife örtülü devasa tester yatağıyla erkeksi odaya göz gezdirdi. Bakışları Raith'e dönmeden önce uzun bir süre yatağa baktı. Raith'in üzerinde sadece pantolon ve kambrik bir gömlek vardı; Raith'in üzerinde ise sadece gecelik vardı. Küçük bir adım daha yaklaştı.

"Benimle yalnız kalmaktan korkuyorsun, değil mi?" diye mırıldandı, sesi hem soluksuz hem de meydan okuyucuydu. "Benden korkuyorsun."

Raith aniden ayağa kalkarken claymore'un bir takırtıyla yere düşmesine izin verdi. Katrine'in üzerinde yükselirken duruşu tehditkârdı, elleri iki yanında yumruk olmuştu. Ama Katrine bir santim bile geri adım atmadan ona bakarken yerinde duruyordu.

Birkaç kalp atışı boyunca bu şekilde kaldılar, birbirlerinden sadece birkaç santim uzaktaydılar, vücut ısıları birbirine karışmış, bakışları için için yanıyordu. Raith onu boğazlayacakmış gibi görünüyordu ama Raith o hiddetin ardında bir arzu ve

Gözlerindeki kaçınılmazlık. Orada öfke ve daha fazlası vardı, ham, çıplak ve aç bir şey.

Adam alçak bir küfür savurup parmaklarını kollarının üst kısmına doladığında kazandığını anladı. Adam onu kendine doğru çektiğinde, kadın sevinçli bir çığlık attı.

Sert ve intikamcı dudakları onunkilerin üzerine eğildi, kolları onu sardı ve sanki onu kendi sisteminden güç kullanarak çıkarabilecekmiş gibi kendine doğru çekti. Ama o, adamın aralarına diktiği bariyeri sonunda aştığını bilerek, onun şiddetinden zevk alıyordu.

Ve sadece bir an içinde Raith de ona daha fazla direnmenin, kendisiyle savaşmanın anlamsızlığını fark etti. Dudakları yumuşadı, kucaklaması yumuşadı. Buna karşılık Katrine de kendini Raith'e yasladı, parmakları körlemesine Raith'in gür kuzguni saçlarını aradı.

Bunu, ağızların, dillerin, bedenlerin ve kalplerin bir olduğu, bir olmaya yazgılı görüldüğü tatlı delilik anları izledi.

"Katie," diye mırıldandı, uzaklaşırken sesi boğuklaşmaya başlamıştı.

Gözlerinin yine koyu maviye döndüğünü gördü. Zorlukla dizginlenen, ruhun derinliklerindeki arzusun sıcak mavisini.

"Raith... benimle seviş."

"Evet..." Ve aç bir otoriteyle tekrar ağzını aldığı anda, çaresizliğini, ihtiyacını hissetti.

Adam onu geceliğinden kurtarıp yatağa taşırken Katrine'in titreyen heyecanı güçlükle kontrol edilebiliyordu. O zaman kendi giysilerini de çıkaracağını düşündü ama adam onu yumuşak yatağa kadar takip etti, dudakları Katrine'in ipeksi tenini okşarken Katrine huzursuz oldu ve onun ağzının yıkıcı dokunuşundan daha fazlasını arzuladı. Tamamlanmak için yanıp tutuşuyordu. Onun sert, muhteşem bedenini çıplak olarak karşısında hissetmek istiyordu, onun içinde hareket ettiğini hissetmek istiyordu.

"Raith, lütfen," diye yumuşak bir iniltiyle talep etti.

Sonra sabırsızlıkla onun yanından ayrılıp soyunmaya gitti ve bu sırada hep onu izledi. Saçlarını bağlayan kurdeleyi atmayı başarmış ve kalın örgüyü gevşetmişti, ta ki saçlar muhteşem bir bukle yığınınına dönüşene kadar. Saçları yaldızlı lamba ışığında alev alev yanıyor gibiydi, gözleri ise bir yayla yazındaki dağ otlarının yeşiline bürünmüştü. Raith daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmediğini düşündü.

Kadın kollarını ona doğru uzattığında, adam ona olan ihtiyacından şüphe duymadan ona doğru geldi. Yanına uzanarak, vücutlarını olmaları gerektiği gibi birbirine uydurdu. Yavaşça, nefes almak kadar doğal ve kaçınılmaz bir hareketle, Katrine'in nefesini kesen ve kalçalarını eski bir ritimle kavislendiren uzun, pürüzsüz ve kesintisiz bir hamleyle onun kadınsı yumuşaklığına doğru kayarak içine gömüldü.

Bu muhteşem ritme ayak uyduran Raith, onu şefkat ve şiddetli bir açlıkla, adını hıçkırarak söyleyene kadar sahiplendi. Kendi tutarsız arzu sözcüklerini mırıldanarak, kendini onun ipeksi sıcaklığının daha da derinlerine gömdü, azabını hafifletmeye çalıştı, tanımakta ısrar ettiği gerçeklikten bir sığınak aradı, başka hiçbir canlı ruhla hissetmediği birliği, ezici haklılık duygusunu aradı.

Bunu onunla buldu, katıksız bir neşe ve çalkantılı, savrulan bir zevk dünyası, bir zevk ve hayaller ve sonsuz olasılıklar dünyası. Ve onu birlikte terk ettiler, yavaşça fiziksel dünyaya dönerken nefesleri ve kalp atışları birbirine karıştı.

Katrine tatlı tatlı iç çekerek onun altında kımıldamadan yattı, doygun ve hoşnut, kendini tamamlanmış biliyordu. Raith ağır ağır iç çekerek kıpırdamadan yattı, doygun ama hoşnutsuzdu, kendini aptal sanıyordu. Çünkü aklının başına gelmesiyle birlikte anıların amansız istilasına başlamıştı... ölü doğan oğlu, ölen karısı. Raith, Ellen o son saatlerde aklını kaçırmıştı ve Katrine'in hayatını riske atmak için şimdi de aklını kaçırmış olması gerektiği sonucuna vardı. Bunun devam etmesine izin veremezdi. Bedeli çok ağırdı. Ona çok fazla değer veriyordu. Önemsiyordu....

Bu itiraf onu ürküttü. Hangi anda intikam güdüsünün yerini şu anda içinde yanan ve şehvetle hiçbir ilgisi olmayan basit arzu almıştı? Onun güvende olmasını, korunmasını istiyordu.

Yan dönerek Katrine'in rahatlamış, uykulu bedenini kollarının arasına aldı. Kızın vahşi saçları göğsüne ve boğazına dökülüyor, sanki alevlerle çevriliymiş gibi hissetmesine neden oluyordu ama duygularının dönüşümünü düşünürken bu hissi bir kenara itti. Hissettiği şey aşk değildi

-Bir Campbell'ı asla sevmeyiz. Bu duygu daha çok kanında yanan bir ateş gibiydi. Mücadele etmekte güçsüz olduğu bir ateş.

Ama neden bu kadar çaresizdi? Katrine söz konusu olduğunda neden bu kadar az kontrolü vardı? Hatta neden onu çekici buluyordu? Defalarca onu çileden çıkarmış, sabrını sınamış, otoritesine meydan okumuş, huzurunu kaçırmış, klanını karıştırmış, hayatını ve önceliklerini yeniden düzenlemiş, ruhunun derinliklerine işlemişti....

Raith bu düşünceden uzaklaşarak Katrine'i daha rahat bir şekilde kendisine yasladı, sonra da sorunu düşünürken çarşafı ikisinin üzerine çekti.

"Sana ne yapmalı?" diye mırıldandı uzun uzun, ağzı saçlarında gezinirken. Ama cevap çok açıktı. Klanını olduğu kadar onu da korumanın bir yolunu bulmalıydı. Bu da onu ulaşamayacağı, ona dokunamayacağı, bu gece olduğu gibi kararlılığını göz ardı edemeyeceği bir yere koymak anlamına geliyordu.

Raith sonunda bir karara vardığında, midesinin çukurunda çok yakından incelemeyi reddettiği bir boşluk vardı. Ama en azından uyuyabiliyordu, çünkü geçtiğimiz haftalar boyunca onu rahatsız eden işkencenin sona erdiğini görebiliyordu.

Katrine onun yanında uyuyakalmış, ancak kısa bir süre sonra, alışık olmadığı lamba ışığında gözlerini kırıpıştırarak uyanmıştı. Raith'in yatağında, onun sert bedenine yaslanmış, kollarına sarılmış olduğunun farkına varması yavaşça üzerine çöktü ve beraberinde bir tür sessiz sevinç ve her zaman bu şekilde uyanabilme dileği getirdi. Başını adamın omzuna yaslamıştı ve hafifçe geri çekilerek merakla ona baktı. Vücudu çok güzeldi... zayıf ve güçlüydü, omuzlarında ve kollarında gergin kaslar ve göğsünde bir tutam siyah saç vardı. Yüzü de onun için çok güzeldi. Kirli sakallarının belli belirsiz gölgesine rağmen, uykudayken genç, korunmasız ve kıyaslanamayacak kadar canlı görünüyordu.

Ama bu huzurlu ve yakışıklı yüz onu yanıltmamıştı. Ne onun yalvarışları ne de sevişmeleri adamın ona ya da evliliklerine karşı tutumunda en ufak bir değişiklik yaratmamış, Campbell Klanı'na yapacağı baskınla ilgili planlarını değiştirmemişti. Bunu kesinlikle biliyordu. Birden sessiz neşesi yerini sessiz bir çaresizliğe bıraktı.

Katrine, Raith'i rahatsız etmemek için dikkatlice yataktan kalktı ve geceliklerini giydi. Silahlarını toplamak için ocağa giderken gözlerini onun uykudaki halinden ayırmadı. Kalbi o kadar yüksek sesle atıyordu ki onu uyandırıp uyandırmayacağını merak etti. Ama başka seçeneği yoktu. Öldürme ve nefret durmalıydı ve daha fazla kan dökülmesini engelleyebileceği bir yol varsa, bunu yapacaktı. Bu Raith'i çileden çıkarsa bile. Onu öldürmek istese bile.

Tüm silahları yuvarlak mavnaya yerleştirmeyi ve Highland kalkanını bir tepsi olarak kullanmayı düşündü ama kısa süre sonra bu yükün çok ağır ve hantal olacağını fark etti. Sadece ağır bir silahta karar kıldı.

claymore ve targe. Bunlar bile taşıyamayacağı kadar ağırdı ama Raith'i uyandırmadan odadan sıvışmayı başardı, sonra da aşağıya inip arka kapıdan evi terk etti.

Ay dolunaydı ve vadiye giden yolu görebilmesi için yeterli ışık sağlıyordu. Katrine olabildiğince hızlı bir şekilde oraya doğru ilerledi ve doğrudan göle yöneldi. Raith'in silahlarını parıldayan derinliklere teslim etmek istiyordu ve bu iş bittiğinde terliğe geri dönecekti. Katrine, bütün gece ve yüzlerce tur atması gerekse bile, MacLean'lerin gizli zulasını bulabildiği her silahla birlikte boşaltacağına yemin etti.

Ama önce Raith'inkini görecekti. Mavzer ay ışığının aydınlattığı yüzeye çarptığında muazzam bir sıçrama yaptı ve Katrine mavzerle birlikte gözden kayboluşunu acımasız bir memnuniyetle izledi.

Raith onun biraz gerisinden sıçrama sesini duydu. Uyandığında hem Katrine'in hem de claymore'unun gitmiş olduğunu görmüştü ve ararken onu yatak odasının penceresinden görmüştü. Şaşkınlık içinde, hızlıca peşine düşmüştü.

Ne yaptığını şimdi anlayan Raith aniden durdu. "Tanrı'nın kanı," diye nefes aldı. Bir an için sadece öfke ve iktidarsızlık hissetti. Sonra iktidarsızlık kayboldu. Kadınlara karşı hiçbir zaman şiddet yanlısı bir adam olmamıştı ama cinayeti zevkle beklemenin ne demek olduğunu biliyordu.

"Katrine!" diye bağırdı ve onun peşinden koştu.

Onun bağırışıyla panik içinde döndü. İrkilen beyni kaslarına hareket etmelerini emretti ama Raith karanlık yüzünde bir öfke maskesiyle ona doğru hızla gelirken kasları olduğu yerde donup kaldı.

"Seni horoz kafalı gomerel! Sen tamamen aptalsın! Tanrı şahidim olsun ki, değersiz hayatının bir santimi boyunca seni porsuklayacağım!"

Duyguları üstünlük kazandığında konuşmasının çok daha İskoçça olduğunu her zaman biliyordu. Şu anda sesi çok İskoçça geliyordu. Sonunda harekete geçen Katrine koşmak için döndü.

Oldukça çevikti ama Raith'le boy ölçüşemezdi. Ayak parmağını bir karaçalı çalısına çarpmasına rağmen -ki bu onu bir an için yavaşlattı ve şiddetli bir küfür savurmasına neden oldu- daha beş adım atmadan önünü kesmeyi başardı. Bir Highland fırtınasının şiddetiyle onun kolunu yakaladı, arkasından sürükledi, en yakındaki düzgün büyüklükteki kayanın üzerine yerleşti, onu dizinin üzerine fırlattı ve çırpınmasına rağmen kıcını su toplamaya başladı.

"Seni lanet olası... karışan... aptal... Sassenach!" Her kelime onun vuruşları ve kızın çığlıklarıyla noktalanıyordu. Onu kaldırmaya zahmet etmemişti.

Gece vardiyası, ama elinin düzlüğü hâlâ gözlerini yaşartacak kadar acıtıyordu. Yine de bu, gururuna indirilen darbenin yanında hiçbir şeydi. Katrine aşağılanmış bir halde bağırarak Raith'e yumruklarını savurdu ve ona aklına gelen her türlü kötü kelimeyi saydı.

Ancak Raith aniden, başladığı gibi aniden kürek çekmeyi bıraktı ve kızın kollarını tekrar sıktı. Onu kaldırmaya mı yoksa itip kakmaya mı niyetliydi, kendisi bile emin değildi ama Katrine çırpınmaya devam edince Raith tutuşunu kaybetti. Katrine onun kucağından düştü ve onursuz bir yığın halinde yere yuvarlandı.

Öfkeyle ayağa fırladı ve yumrukları sıkılı, göğüsleri öfkeyle kabarmış bir halde onunla yüzleşti. Sevgili olmayı bırakmışlar ve yeniden can düşmanı olmuşlardı. Raith'in sadece pantolon giymesi ve kısa bir süre önce onu çok şaşırtan ve memnun eden çıplak kaslı göğsünü ve güzelce yontulmuş omuzlarını sergiliyor olması şimdi onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. O sadece intikam istiyordu. Ah, bunu nasıl da arzuluyordu! Eğer onun claymore'unu nehre atmamış olsaydı, onu onunla ezip geçecekti.

Raith ona bakmıyordu bile. Sanki onu görmeye daha fazla dayanamayacakmış gibi başını ellerinin arasına almıştı.

Yine de Raith'in yüzleşmek istemediği kendi davranışlarıydı. İnançsızlıkla başını iki yana salladı, iğrenme ve kendini suçlama duygularına kapıldı. "Ben hiç," diye mırıldandı, sesi alçak ve düzensizdi, "bir kadına elimi sürmedim. Bunu hiç düşünmedim bile. Bir daha olmayacak, yemin ederim."

Öfkesi dinen Katrine ay ışığında ona baktı. Onu dövdüğü için suçlu hissetmeyi hak ediyordu elbette ama Katrine onun için bahaneler üretmeye hazırды. Tahrik olmadan hareket etmemişti. Onu sabrının sonuna kadar zorlamıştı. Her ne kadar sabahleyin kızın canı acıyacak olsa da, adam kızın gururundan başka bir şey incitmemişti. Çok pişman görüldüğü için yüce gönüllü olmaya ve onu affetmeye hazırды.

Yine de sözleri aslında bir özür değildi, Katrine ani bir ihtiyatla fark etti. Son olaylardan sonra bu sözler uğursuz bile görünmüştü. *Bir daha olmayacak, yemin ederim, sözleri* ona bir daha asla dokunmayacağına, onunla bir daha asla sevişmeyeceğine dair ettiği yeminin yenilenmesi de olabilirdi.

"Raith?" diye sordu tereddütle, onun açıklamasını dileyerek.

Cevap vermedi. Parmaklarıyla saçlarını tutarak öylece oturdu.

Nedendir bilinmez, adamın hareketsizliği onu öfkesinden daha fazla tedirgin etmişti. "Raith?" diye daha endişeli bir şekilde tekrarladı, tüm vücudu gerilmişti.

Sessizliğin içinden usulca gelen sesi, paslı bir bıçak gibi kalbine saplandı.
"Bir daha olmayacak.... Yarın seni eve göndereceğim."

"Ne?" Sesi aniden kısılmıştı, çaresizdi.

Başını kaldırdı ve sonunda onun gözleriyle buluştu; gümüş ışıktaki kendi gözleri de acı çekiyordu. "Yarın seni amcana geri götüreceğim."

OceanofPDF.com

On Beşinci Bölüm

Vadiye doğru ilerlerken sis girdapları Katrine'in başının etrafında hayalet gibi kıvrılıyordu. Titreyerek yün şalını üzerine daha sıkı çekti. Gri şafak ruhu kadar ağır ve soğuktu, sis sık sık yolu kapatıyor ve birden fazla kez yolunu kaybetmesine neden oluyordu. Ama Morag'ı aramak, yapmak istediği bir şeydi.

Raith'in dün geceki ani açıklamasından sonra Katrine onunla tartışmış, hatta yeniden düşünmesi için yalvarmıştı ama o kararlılığını sürdürmüştü. Katrine'in itirazlarına rağmen onu amcasına geri götürmek istiyordu.

Kendi yatak odasında geçirdiği uykusuz gecenin geri kalanında Katrine, Raith'i fikrini değiştirmeye ikna etmenin yollarını aramıştı. Akli başına gelene kadar ondan saklanmayı bile düşünmüştü. Ama bunun anlamsız olacağı sonucuna varmıştı. Nereye saklanacaktı ki? Ve eğer bunu yapmak için orada olmazsa, onun yanına ait olduğuna onu kim ikna edecekti? Hayır, diye düşündü çaresizlikle, Raith'in onu yatak odasına götürürken yüzünde beliren sert ve inatçı ifadeyi hatırlayarak. Tek yapabileceği ayrılış anını mümkün olduğunca geciktirmekti.

Ve böylece sabahın ilk ışıklarıyla birlikte evden ayrıldı. Morag'ı bulma ihtiyacını açıklayamıyordu ama aslında hiç tanışmadığı bu yaşlı kadına karşı bir yakınlık hissediyordu. Morag da Raith tarafından reddedilmişti. İskoç kadın cevap veremese bile, en azından dertleşmeye istekli olabilirdi.

Sisin içinde, düzgün taş kulübeyi görmek zordu. Katrine onu görmekten çok koklayarak, turba dumanı kokusunu takip ederek buldu. Patika yolun bir kenarındaki ot yatağına diz çökmüş, dal kırpmakta olan kadına neredeyse takılıp düşüyordu. Yine de sanki ziyareti bekleniyor gibiydi, çünkü kadın hemen ayağa kalktı ve ellerini önlüğüne sildi.

"Sen Campbell'sın," dedi Katrine'in kızıl saçlarına şöyle bir bakarak. "Bulmaya geldiğiniz kişi benim."

"Sen Morag mısın?"

"Evet. Morag MacLean."

Morag'ın onu tanıdığı açıktı ama kadın hiç de Katrine'in beklediği gibi biri değildi. Morag oldukça yaşlıydı, doğru, ama aynı zamanda kısa boylu ve şişman, yuvarlak, pembe yanaklı ve gümüş beyazı saçlıydı. Dağlık bölgelerde yaşayan asık suratlı İskoçlardan ziyade neşeli bir tipe benziyordu.

"İçeri gel ve bekle. Ben çay yapacağım."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Katrine, nazik karşılama karşısında rahatlamıştı.

Morag'ı kulübeye kadar takip etti ama görüşünü ve nefes alışını ayarlamak için bir an duraklamak zorunda kaldı. İçerisi karanlık ve kasvetliydi, çünkü tek pencere kapalıydı ve turba dumanı her köşeyi dolduruyordu. Gözleri yaşaran Katrine, kulübenin mobilyalarını ancak seçebiliyordu.

Dikdörtgen yapının bir ucunda dik çatı konik bir şekilde yükseliyor ve altında taşlarla çevrili turbaların yandığı bir duman deliğiyle son buluyordu. Zemin iyi süpürülmüş topraktandı ama kulübenin taş kenarları, sazdan çatıyı destekleyen ince direkler gibi yıllarca süren turba yangınları yüzünden kararmıştı. Uzak köşede, ateşe en yakın yerde, kalın bir kilimle örtülü bir yatak vardı.

Katrine dumanlı ortamda nefes almakta zorlanıyordu ama bunu öksürerek ya da ağzını kapatarak bile belli etmemeye kararlıydı. Yine de "İsterseniz oturun" diye davet edildiğinde rahatlamıştı, çünkü duman yere yakın yerlerde en ince halini almıştı. Tavanın her santimetrekaresinden sarkan kuru otlardan sakınmak için eğilerek, demir tencereler ve toprak kavanozlarla dolu iki geniş masanın yanından geçerek, iki düz arkalıklı sandalyeyle tamamlanan daha küçük bir masaya doğru ilerledi. Sandalyelerden birine oturan Katrine, Morag'ın ateşin üzerine eğilip çayı hazırlamasını izledi.

Bir konuşma başlatmak istiyordu ama nasıl başlayacağını tam olarak bilmiyordu. Ev sahibesi sessiz kaldığında Katrine düşüncelerinin yanı sıra bakışlarının da gezindiğini fark etti. Morag'ın Highland standartlarına göre zengin olduğunu fark etti. Kulübeye bitişik olan ahır sayesinde, pek çok çiftlik sahibinin yaptığı gibi eve hayvan getirmesine gerek kalmayacaktı. Hayır, konaklama basit olabilirdi ama Morag'ın ebelik mesleği için son derece pratik olacaktı.

Neden geldiğini hatırlayan Katrine bakışlarını yeniden kırmızı ve yeşil MacLean ekosesi giymiş, telaşlı yaşlı kadına odakladı. İçgüdüsel olarak Morag'ın işinde yetenekli olduğunu biliyordu. Ayrıca içgüdüsel olarak kadından hoşlanmıştı.

Morag önüne dumanı tüten bir fincan rahatlatıcı bitki çayı koyduğunda Katrine tekrar, "Teşekkür ederim," dedi.

Morag hiç konuşmadan diğer sandalyeye yerleşti, kendi fincanından yudumlarken bakışları gözlemliyor, ölçüyordu. Yine de açık mavi gözleri kınamaktan çok meraklıydı.

"Neden geldiğini biliyorum," dedi bir süre sonra. "Laird burada kalmana izin vermeyecek."

Katrine, Morag'ın varsayımının doğruluğuna neden şaşırması gerektiğini bilmiyordu. Ebe ne kadar dışlanmış olursa olsun, Katrine'in MacLean'larla olan ilişkilerinin her ayrıntısını duymuş olmalıydı.

Katrine sustuğunda Morag, "Hayır, göremiyorum," dedi. "Ama Raith MacLean'i çok iyi tanırım."

"Hiç fikrini değiştirdiğini gördünüz mü?"

"Nadiren."

Umutları Raith'in kayalıktaki mızrağı gibi batan Katrine şaşkınlıkla Morag'a baktı. "Yani benimle hiç evlenmeyeceğini mi düşünüyorsun? Beni sevebileceğini?"

"Sana doğru cevap vereceğim. Laird bu kadar ileri gitmeden önce kalbini açmayı öğrenmeli."

Katrine ağır bir iç çekişi bastırdı. Duymayı beklediği tek şey buydu. "Klanlarımız arasındaki kan davasını sona erdirme şansımız olduğunu da sanmıyorum," dedi mutsuzca.

"Bizim İskoçya değişimizi hiç duymadın mı - 'drie yer ain wierd'? Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Morag'ın sesinin Flora'ya ne kadar benzediğini düşünen Katrine başını salladı. "Sanırım kişinin kaderiyle yüzleşmesi anlamına geliyor."

"Evet, eğer lordun kaderinde seninle evlenmek varsa, evlenir. MacLean'lar ve Campbell'lar aralarındaki kan davasına son vereceklerse, öyle olacak."

Katrine üzüntüyle başını salladı. "Her zaman insanın kendi kaderini çizmeye çalışması gerektiğini düşünmüşümdür."

Morag, pembe yanaklarını buruşturan muzip bir sırıtışla onu tekrar şaşırttı. "Ben sana yardım edemezsin demedim. Katrine'in elini bir anne şefkatiyle okşamak için uzanırken, "Duyduğuma göre

yapıyor. Bir genç kızın, lorda kendisiyle evlendiğini söyleyecek kadar aptal olabileceğini hiç düşünmezdim."

Katrine Morag'ın teselli edici jestine minnettardı, çünkü kalbindeki acıyı hafifletmişti. Gülümsemeye zorlayarak yaşlı kadının parıldayan bakışlarına karşılık verdi. "Çaresizdim."

"Evet, ona aşıksın."

"Neden sen bunu görebiliyorsun da Raith göremiyor?"

"Belki de görmek istemiyordur." Morag onun elini tekrar okşadı. "Şimdi iyi bir kız gibi çayını iç. Bu benim gizli reçetemdir, en kötü hastalıkları bile iyileştirdiği söylenir, hatta kırık kalpleri bile."

Bu mantıksız bir iddiaydı ama saçmalığı bile Katrine'de samimi bir gülümseme yaratmıştı. Morag'ın sempatik ifadesine bakarak, Raith'in bu yakın ruhu nasıl reddedebildiğini merak etti. Sonra Ellen'ı ve Raith'in merhum karısına duyduğu aşıkâr sevgiyi hatırladı.

Katrine Morag'a Ellen'ı sormak üzereydi ki kulübenin dışında sabırsız ayak sesleri duydu, ardından kapıya aniden vuruldu. Morag kapıyı açmaya giderken Katrine hızla ayağa kalktı, eli aniden çarpan kalbini örtmek için havaya kalktı.

Beklediği gibi, Raith kapının girişinde duruyordu. Pusun içinden yüzünün hiç görmediği kadar asık olduğunu görebiliyordu. İlk eğilimi kaçmak oldu. Ondan korktuğu için değil, saklanmak kaçınılmaz olanı geciktirebileceği için.

Raith'in Morag'a Campbell kızını aradığını söylediğini duyduğunda bile gözleri kulübenin loş iç mekanını arıyordu. Bir sonraki anda delici bakışları onu buldu.

Katrine bir korkak gibi görünmektense çenesini kaldırdı ve öne doğru bir adım attı. "Beni aramak zorunda değildiniz. Kaçmaya çalışmıyordum."

Ses tonu kasıtlı olarak kavgacıydı, bu yüzden Raith'in sert ifadesinin en ufak bir şekilde gevşediğini görünce şaşırdı. Aslında onu güvende bulduğu için rahatlamış görünüyordu. Sonraki sözleri de bunu doğrular nitelikteydi ama ses tonu bir kınamaydı. "Sana bir zarar gelmesinden endişe ediyordum," dedi sertçe. "Sisin içinde kaybolmuş olabilirsiniz."

"Endişelenmene gerek yok. Yolumu kolayca buldum. Morag'a geldim çünkü istismara uğramış popom için bir lapaya ihtiyacım vardı."

Kadının kendisine attığı dayağa işaret etmesi üzerine çenesinde bir kas sıkıştı. Sanki peşinden gelebilirmiş gibi hafif bir hareket yaptı.

sonra kendini kontrol etti.

Katrine onun eşikten adım atmayı reddettiğini fark etti. Morag'ın evine gönüllü olarak girmeyecekti.

Raith ses tonu sertleşerek tekrar konuşmadan önce iki kadın karşılıklı taziye bakışlarını paylaştı. "Gelin, size eve kadar eşlik edeyim. Bir saat içinde sahile doğru yola çıkıyoruz."

Katrine inatla başını salladı, ama meydan okuması aslında umutsuzluğu uzak tutma çabasıydı. "Seninle nasıl gidebilirim ki? Acı çekmeden oturamadığım için ata binemem."

"Senin için bir yastık tedarik edeceğim. Şimdi gel. Toparlanmak ve Meggie'ye veda etmek için zaman isteyeceksin."

Kararlılığı sarsılmazdı, artık bundan şüphe edemezdi. Mide bulandırıcı, umutsuz çaresizlik duygusuyla savaşıyor Morag'a nezaketi için teşekkür etti ve bir gün tekrar ziyaret edebileceğini umduğunu söyleyerek ayrıldı. Sonra şalını bir kez daha omuzlarına atan Katrine, Raith'e dışarıda eşlik etti.

Kapı ölüm çanını andıran bir kesinlikte arkasından sessizce kapandığında tereddüt etti. Gri sis biraz dağılmıştı ve Raith'in atının patikanın sonunda otları biçtiğini görebiliyordu.

Raith patıkada tek bir adım atmıştı ki Katrine'in kendi kendine verdiği komut onu hayal kırıklığına uğrattı. "Raith, bekle! Lütfen..." Adam sabırsızca döndüğünde, kız onun sert, uzlaşmaz yüz hatlarına baktı. "Lütfen... beni gitmeye zorlama. Burada kalmak istiyorum... seninle. Kulağa aptalca geliyor, biliyorum, ama her zaman kaderimin Highlands'e dönmek, eşimi bulmak olduğunu düşündüm. "

Sözcükler ıstırap dolu bir boşluğa karıştı, son umudu da Raith'in mavi gözlerinde gördüğü şiddetli kararlılık karşısında söndü. Raith'i karısı olarak kalmasına izin vermeye ikna edebileceğini düşünseydi yalvaracak kadar alçalabilirdi ama yalvarışlarının onu ikna edebileceğinden şüpheliydi. Elini göğüs kemiğine götürdü, sanki oradaki neredeyse acı veren nabızı yavaşlatmak ister gibiydi. Nasıl olur da bu kadar derinden sevdiği halde karşılık bulamazdı, azıcık bile olsa?

Kadının yüzündeki ıstırap, Raith'in o ana kadar iradesinin gücüyle yerinde tutmayı başardığı soğuk mesafeli bariyeri yıktı. Sessizce, kendisine sessiz ama çaresiz bir yoğunlukla bakan kadına baktı. Kadının gözlerinde aşk tüm çıplaklığıyla duruyordu; aşk, acı ve özlem. İçinde onu bir an için hareketsiz ve çaresiz bırakan bir sızı kabardı. Aşk. İstemediği, sahip olamadığı bir aşk.

Birlikte bir gelecek imkânsızdı. Onun temsil ettiği her şeyden, klanından, İngiliz hükümetinden, hayatın olaylarını kontrol etmekte ne kadar güçsüz olduğunu hatırlatan kırılğan cinsiyetinden nefret ediyordu. Yine de kendisine böylesine umutsuz bir bağlılıkla, böylesine çaresizlikle bakan birinden nasıl nefret edebilirdi? Onu istediği her şeyden mahrum bırakmaya nasıl dayanabilirdi?

Katrine Raith'in kendi içinde verdiği mücadeleyi gördü. Bir an için Raith'in gözlerinde kendisinin de hissettiği aynı acı dolu yoğunluğu, yüzünde daha önce bir kez gördüğü -geçen akşam ona geleceği sorduğunda- aynı iç burkan kırılğanlığı gördü. Aşk ve nefret arasında bir yerde sıkışmış bir adamdı... eğer ona karşı hissettiği şey aşka benziyorsa.

"Raith... neden? Neden burada seninle kalamıyorum?" "Katrine, lütfen benden bunu isteme."

Adamın sesindeki kırılğanlık, kadının ham duygularını parçaladı ve gözyaşlarıyla bulanıklaşmasına neden oldu. "Benimle evlenmek zorunda değilsin. Sen-"

"Oh, Tanrım." Raith çaresizce ona uzandı ve onu kollarının arasına aldı. "Yapma. Ağlama."

Kendini kontrol etmek için cesurca bir çaba harcadı, ona yalvarıp yakarmamak için kendini zorladı. "Tek dileğim," diye fısıldadı sonunda, "klanlarımızın barış içinde yaşayabilmesi."

"Hayır, Katrine. Sen bir hayalin peşinden koşuyorsun."

Raith arkasına yaslandı, yüzünü iki elinin arasına aldı ve başparmaklarıyla gözlerinin altındaki ıslaklığı sildi. Kararlılığını toplayarak ona, güzel yüzüne, ateş ve tutku rengindeki saçlarına baktı. "Güzel Katie," diye mırıldandı. "Güzel, ateşli saçlı, öfkeli Bayan Campbell... Her zaman ortalığı ateşe veriyorsun. Buraya ait değilsin," dedi nazik olmamak için savaşmak zorunda kaldığı bir ses tonuyla. "Siz kendi halkınıza aitsiniz."

Bu onun son sözüydü, bunu biliyordu. Katrine sessiz bir perişanlıkla başını salladı ve geri çekildi. Ağlamaktan boğazı düğümlenmişti ama onurunu bir pelerine sarar gibi etrafına sardı, omuzlarını dik tutarak bir nebze olsun gururunu kurtarmaya kararlıydı.

Yine de gurur, hissettiği acıya karşı acınacak kadar küçük bir engeldi. Boğazındaki ağrıyı bastırmak için "Yürüyeceğim," sözlerini zorla söylemek elinden gelen tek şeydi.

Raith itiraz etmedi. Bunun yerine atın dizginlerini topladı ve hayvanı yönlendirerek sessizce uzaktan takip etti.

Katrine'in kendisinden önce avluya varması için onu geride bıraktı. Callum'un evin duvarına yaslanmış, kapının yanında uzandığını görünce adımları yavaşladı. Belli ki onu bekliyordu.

Yanına ulaştığında kadının kendisine kaldırdığı kasvetli gözlere kara bir kaşını kaldırdı. "Demek her şeye rağmen gidiyorsun?"

Katrine başını salladı.

"Raith tam bir aptal."

"Belki de en iyisi budur. Nefret üzerine kurulu bir evlilikle nasıl bir hayatımız olabilir ki?"

Callum uzanarak bir parmağıyla hafifçe yanağına dokundu ve bir gözyaşının izini sürdürdü. Bu şefkatli hareket hem rahatlatıcı hem de üzücüydü ve Katrine'in tekrar ağlamak istemesine neden oldu.

"Sana aşık olmalıydım," diye mırıldandı. "Her şey ne kadar da basit olurdu."

"Raith'le göz göze geldikten sonra beni hiç fark etmedin."

"Seninle daha önce tanışmış olsaydım fark edebilirdim."

"Bunun gerçekten bir fark yaratacağını düşünüyor musun?" Callum sahte bir üzüntüyle başını salladı. "Katie, canım, hiç şansım yoktu. Kadınların ayaklarına kapanmasına alışkın olan benim gibi bir adam için bu çok alçaltıcı bir durum."

Katrine onun bu şaka girişimine gülümseyemedi. Artık kargaşa ve ölüme benzer korkutucu bir uyuşukluktan başka bir şey hissetmiyordu. "Meggie'ye veda etmeliyim," diye mırıldandı, dönüp eve doğru kaçarken sesi boğuk bir titremeye dönüşmüştü.

Callum kollarını göğsünde kavuşturdu ve kuzenini bekledi.

Raith geldiğinde Callum'un karanlık ve suçlayıcı bakışları onu avlunun öbür ucuna kadar delip geçti. Raith bunu görmezden gelerek ahıra gitti ve bineğini seyise teslim etti. Tekrar dışarı çıktığında Callum hâlâ yerinden kıınıldamamıştı. Raith mırıldandığı bir yeminle avluyu geçti.

Callum alaycı bir ses tonuyla, "Kendinle gurur duyduğuna şüphe yok," dedi. "Sanki ruhu içinden sökülüp alınmış gibi görünüyordu."

Raith'in çenesi sıkıştı ama Callum'un yanından geçip eve girerken sessizliğini korudu.

Katrine etrafını saran ve acısını dindiren ölüme benzer uyuşukluk için minnettardı. Bunu öğrendiğinde şaşırmış olmalıydı.

Callum da onlara eşlik edecekti ama Meggie'yle yürek parçalayan vedalaşmasından sonra ilgisini toplayamamıştı. Raith'in önderliğindeki küçük grup Corran'daki balıkçı köyüne doğru yola çıkıp Katrine'i evine götürecek olan iki direkli tekneye bindiklerinde bile merhametli bir uyuşukluk onu korumuştı.

Bir saat sonra, sert bir rüzgârın seyahat pelerinini kamçılıyıp başının üstündeki kare yelkenleri dalgalandırdığı Loch Linnhe'nin geçip giden kıyılarını kayıtsızca incelerken Katrine merakını yenebildi. Callum'un geminin kaptanı olduğu mürettebata verdiği emirlerden belliydi ama yine de gemi kaçakçılık için fazla büyük görünüyordu. Hızı sayesinde Kral'ın gümrük memurlarından kolayca kaçabileceğine şüphe yoktu ama böyle bir gemi çok az sorunla fark edilip tanınabilirdi. Ve sonunda yakalanırdı. Katrine, Callum ve cesur İskoçyalılardan oluşan grubunun İngilizler tarafından ele geçirileceği düşüncesiyle ürperdi.

"Üşüyor musun, Katie?" Callum'un yumuşak, erkeksi sesi kulağına mırıldandı.

Onun yakınlığından ürken kadın dönüp ona baktı. Callum dümeni ikinci kaptana emanet etmiş ve onun arkasından gelmişti, ayak sesleri yelkenlerin şakırtısı ve ahşapların gıcirtısı arasında duyulmuyordu.

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdi. "Ben sadece yasadışı kaçakçılık faaliyetleriniz sırasında yakalanırsanız başınıza neler gelebileceğini düşünüyordum."

Koyu renk bir kaşı havaya kalktı, eğlenen bir gülümseme ağzını bükerek onun yanında, küpeştede durdu. "Endişen beni onurlandırdı tatlım ama için rahat olsun. Yasadışı bir iş yaparken yakalanma ihtimalim yok. Tabii sen amcana seni kaçıranların kimliğini söylemeyi seçmezsen. Ve sen bunu yapmazsın, değil mi Katie? Raith'i de bu işe bulaştırma ihtimalin varken olmaz."

Sabahtan beri içini kemiren donuk sızı aniden keskinleşti ve sivrildi. İstemedi de olsa, Raith'in kendisinden olabildiğince uzakta, kış tarafta durduğu küpeşteye baktı. İskoç Dağları kadar uzak ve uzlaşmaz görünüyordu. Onun ötesinde dramatik bir manzara ufku kaplıyordu: yığın yığın yığılmış görkemli dağ yığınları, Ben Nevis'in hantal, bulutlarla kaplı zirvesi Fort William'ın üzerinde yardımsever bir dev gibi belirliyordu.

Katrine gözlerini kaçırarak bakışlarını Callum'a çevirdi. Raith gibi o da Lowland kıyafetleri giymişti ve her ne kadar kıyafetlerinde

İnce firfırlar ve zengin süslemeler bir gemiye komuta etme görevi için kullanışsız ve gereksiz olsa da, kıyafeti benzer bir kibar zarafeti yansıtıyordu.

"Sen gerçekten bir kaçakçı değilsin, değil mi?" Katrine mırıldandı, aniden Callum hakkında başından beri yanıldığına ikna olmuştu.

Neredeyse özür dilercesine omuz silkti, sonra başını salladı. "Ne yazık ki hayır Katie. Sen öyle düşünmeyi seçtin ve ben de bu kadar çekici ve sevimli bir genç kıızı hayal kırıklığına uğratmak istemedim."

"Eğer kaçakçı değilsen," diye karşılık verdi Katrine, bunca zamandır onu kızdırmasına sinirlenerek, "*nesin* sen?"

Callum ona sarsılmaz bir sevecenlikle baktı, kara gözleri dans ediyordu. "Mütevazı bir denizci, hayatım. Sadece mütevazı bir gemi kaptanı."

Mütevazı, hah! Katrine eski ruhundan eser kalmadığını düşündü. Callum MacLean'in kesinlikle hiçbir yanı alçakgönüllü değildi. Tıpkı kuzeni gibi cesur, kibirli ve kanunsuzdu. Daralmış ifadesi ona bunu söylüyordu.

Ama Callum hiç tedirgin görünmüyordu. "Hizmetlerim karşılığında bir ya da iki fiçı almaktan çekinmem, ama genel bir kural olarak kaçak mal ticareti yapmam."

Onun tahmin yürütmesini mi istiyordu? "Hangi hizmetler?" Katrine sabrının sonuna gelmiş bir halde sordu.

"Yoksul İskoçyalıları İngiltere'ye - genellikle Blackpool ya da Liverpool'a - götürüyorum, oradan da Amerika'ya geçebiliyorlar."

"Göçmenler mi? Göç etsinler diye İskoçyalıları İngiltere'ye mi taşıyorsunuz?" Katrine ona bakakaldı.

"Sizi temin ederim ki bunda onursuzca bir şey yok." "Olduğunu düşünmemiştim."

"Ve yaptığım şeye ihtiyaç var. Kırk Beş'ten sonra sayısız İskoçyalı can korkusuyla İskoçya'dan kaçtı, kaçmayanlar da vatana ihanetle suçlandı ve topraklarını hükümete kaptırdı. Diğerleri ise yeni İngiliz ev sahipleri tarafından çiftliklerinden çıkarıldı. Bazıları ise daha sert bir iklimde, sert topraklardan geçimini sağlamaktan bıkmış. Çoğu fakirdi. Tüm dünyevi varlıklarını sattıktan sonra bile, bırakın İngiltere'ye seyahat etmeyi, bir feribot biletinin fiyatını bile karşılayamıyorlar."

Katrine şaşkınlıkla başını salladı ve daha iyi bir yaşam umuduyla özgürlüklerinden vazgeçip köle olmak için Amerika'ya giden Highland göçmenlerini düşündü. Ve Callum MacLean, haydut gibi davranarak onlara yardım ediyordu. Boğazı

duygusallıkla gerildi. "Bahse girerim aldığınız ücret çok azdır, eğer ücret alıyorsanız bile."

"Parası olmayanlardan asla ödeme talep etmeyiz. Birkaç yıl önce bazı Highland laird'lerimiz fon sağlamak için bir araya geldi."

"Lairds? Yani Raith de mi işin içinde?" "Evet, öyle. Bu onun fikriydi."

Tabii ki. İskoçyalılar kendi başlarının çaresine bakar. Gözleri yaşlarla buğulandı. "Hepiniz ne kadar asilsiniz."

"Asilce değil, Katie. Sadece hayatın bir gerçeği. Akrabalarımıza sırtımızı dönmeyiz."

"Hayır, kesinlikle hayır," diye mırıldandı, içinde bulunduğu duruma neden olan şeyin sadakat olduğunu düşünerek.

Callum onun düşüncelerini takip etmiş olmalıydı ki sesi ölçülü bir uyarıya dönüştü. "Umarım Raith'in seni klanına geri göndererek aldığı riskin farkındasındır. Senin ağzından çıkacak bir kelime onu tutuklatabilir. Argyll onun darağacında dans edişini görmekten büyük zevk alırdı - ve geri kalanımız da öyle."

"Yapmazdım... Asla yapamazdım-"

"Bunu ben de biliyorum, Raith de. Yine de bu bizi zayıf bir konuma sokuyor." Callum omzunun üzerinden kuzenine boş bir bakış fırlattı. "Raith kaderinin kontrolünü başka ellere vermekten hiçbir zaman hoşnut olmadı. Kafese kapatılmış bir yaban kedisi gibi güvertede volta atmasının nedeni de bu."

Katrine'in kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaştı. "Volta mı atıyor? Ama son yarım saattir hareket etmedi."

"Düşüncelerinde, güzel Katie. Düşüncelerinde güvertemde bir delik açtı."

"Ve benden sempati duymamı mı bekliyorsun? Hiç şüphe yok ki bir baskın planlıyor. akrabalarım."

Callum sıırttı. "Diğer şeylerin yanı sıra."

"Orada durup nasıl bu kadar soğukkanlı davranabiliyorsun? İnsanlar öldürülebilir! Sen ve Raith öldürülebilirsiniz."

"O zaman beni özler misin Katie?"

"Oh, sen imkânsızsın!" Raith'e karanlık bir bakış fırlattı. "İkiniz de."

"Neden bunu Raith'e söylemiyorsun?" "Sanırım söyleyeceğim!"

Ancak güvertede yürürken Callum'un onu bilerek kışkırttığını fark etti, muhtemelen dikkatini kasvetli düşüncelerinden uzaklaştırmak için. Ve stratejisi bir an için işe yaramıştı; yeniden savaşımaya hazırды.

"Raith?"

Sertleşti, arkasını dönmedi.

Katrine onun sert omuzlarını izleyerek derin bir nefes aldı. "Çok geç değil. Bunu barışçıl bir şekilde konuşmak için hâlâ zaman var. Benimle gelip amcamla konuşabilirsin. Düke ricada bulunmaya ikna olabilir. Sana söylüyorum, bu kan davasını sona erdirmenin tek yolu bu."

Raith o sırada döndü, sert mavi bakışları onu inceliyor, soğukluğuyla delip geçiyordu. "Gerçekten Argyll'in teslim olacağını mı düşünüyorsun?" Bu bir soru değil, küçümseyerek söylenmiş bir ifadeydi.

"Ben... Bence en azından denemelisin."

Callum'un yanından geçip giden kuzenine bakarken yüzündeki sert ifade hiç yumuşamadı. "Oban'a varmadan önce," dedi Raith Callum'a, "rotayı Mull'a çevirmeni istiyorum. Bayan Campbell, Argyll'in ihanetinin boyutlarını kendi gözleriyle görmeyi hak ediyor."

Ses tonundaki kesinlik sonunda Katrine'i davasının gerçekten umutsuz olduğuna ikna etti. Acıyan kalbini yine merhametli bir uyuşukluğun sardığını hissetti.

Callum ellerini alaycı bir boyun eğme hareketiyle havaya kaldırdı. "Nasil istersen kuzen." Katrine'in yanına ulaşan Callum, onun kolunu kendi kolunun içine soktu. "Benimle aşağıya gel Katie, soğuktan korunalım. Flora, kara kara düşünmemen için sana sıcak çay vermemi özellikle tembihledi."

Katrine perişan bir halde başını salladı, Raith'in önünde dökülmesine izin vermeyi reddettiği gözyaşları gözlerini yakıyordu. Ama Callum'un kendisine geminin mutfağına kadar eşlik etmesine izin verdiğinde ve onun kurutulmuş çay yapraklarını dikkatle bir çaydanlığa ölçtüğünü gördüğünde, histerik gülme isteğini bastırdı. Huysuz hizmetçinin nezaketini takdir ediyordu ama Flora'nın çayın onarıcı gücüne olan inancı şu anda sadece saçma geliyordu.

Hayır, diye düşündü Katrine sefilce, gözyaşları akmaya başlamıştı. Binlerce bardak sıcak çay, Raith'in aşkını reddetmesinin kalbinde açtığı yarayı asla iyileştiremezdi.

Gemi kısa bir süreliğine Duart'ın yıkık kalesinin bulunduğu Mull Adası'na uğradı, böylece Katrine Duart MacLean'larının kaderini kendi gözleriyle görebilecekti

Argyll'in ellerinde. Sükûnet ve sessizlik içinde, geminin dalgalı denizi yararak adaya daha da yaklaşmasını izledi. Ağlamayı bırakmayı başarmıştı ama küpeştede yanında duran Raith'in acımasız sessizliğinin kasvetli bir şekilde farkındaydı.

Adanın dağları, kısa süre önce geride bıraktıkları zirveler kadar vahşi değildi. Gerçekten de Mull, yeşil ve morun zengin tonlarıyla neredeyse güzeldi. Buna karşılık, Mull Boğazı'na bakan karanlık burun dramatik görünüyordu, tıpkı denizden birkaç yüz metre ötedeki büyük kaya kütlelerinin üzerine tünemiş olan ufalanmış taştan kale gibi. Katrine kalenin uzakta belirdiğini görebiliyordu; Highland klanlarının fırtınalı ve çoğu zaman şiddet dolu tarihinin acımasız bir hatırlatıcısı, insanoğlunun savaş ve ihmal yoluyla yarattığı yıkımın bir kanıtı.

Callum'un anlattığına göre Duart MacLean'ları üç kuşak önce hükümet güçlerinin saldırısına uğrayıp kısmen yıkıldıktan sonra kalelerini ellerinden almışlardı. Kraliyete kaybedilmesinden sonra kalenin mülkiyeti Argyll Kontu'na geçmiş, o da kalenin daha da harap olmasına izin vermişti.

Raith sonunda, "İşte Duart Kalesi, Bayan Campbell," dedi, sesi ondan beklediği acılıkla doluydu. Ama bu kez anlayabildiğini hissetti. Bir zamanların gururlu MacLean kalesi şimdi çatısızdı; kalın kule duvarları, mazgallı siperleri ve mazgallı korkulukları toza dönüşmüş, dar pencere aralıkları çıplak bir bozkır ve bataklığa bakıyordu.

"Argyll tüm bunların sahibi," dedi Raith bıkkınlıkla. "Ona söyleyebileceğim herhangi bir şeyin bir ömür boyu sürecektir bir düzeni değiştirebileceğini gerçekten düşünüyor musun?"

Katrine sessiz kaldı. Daha önce söylenmemiş hiçbir şey söyleyemezdi.

Firth of Lorne'u geçip Oban'a vardıklarında öğleden sonra olmuştu. Katrine, Raith'in sabırsızlığını hissetmiş ve gecikme için onu suçladığından şüphelenmişti; kan davası hakkındaki dırdırı onu doğrudan eve götürme planlarını değiştirmesine neden olmuştu.

Katrine onunla tartışmak şöyle dursun, kendini savunacak enerjiyi bile bulamıyordu. Sadece birkaç hafta önce onu heyecanlandıran manzaradan da hiç zevk alamıyordu. Oban körfezinin etrafında zarif kıvrımlar ve yüksek konik tepeler halinde yükselen dağlar, gösterdiği tüm ilgiye rağmen düz bir tarım arazisi olabilirdi; balıkçı kulüpleri ve

Eğimli sokakları ve çevredeki ağaçlık tepeleri süsleyen şirin dükkânlar, büyüleyici bir sahil köyünden ziyade Londra'nın bir kenar mahallesi olabilirdi.

Bunun yerine Katrine kendini Duart MacLean'ların hapsedildiği gişeyi bulmak için köyü tararken buldu ve Raith'in bu gece onu evine bıraktıktan sonra klan üyelerini serbest bırakmaya çalışıp çalışmayacağını merak etti. Bu düşünceyle telaşlanarak başını geriye eğdi ve takması için kendisine verilen siyah peçenin ardından mavi yaz gökyüzüne baktı.

Raith'i sabaha kadar dönmesini engelleyecek kadar oyalayabilir miydi? Callum ona, amcasının evine gece yarısından önce varmak istiyorlarsa acele etmeleri gerektiğini söylemişti. Callum'a göre Oban'da geceyi geçirmeleri mümkün değildi. Raith tanınmaktan korktuğu için bir handa konaklama riskini göze alamazdı. Parlak saçlarını tamamen gizleyen peçe ve hacimli şapkayı takmasının nedeni de buydu.

Gemi iskeleye yanaşırken Katrine bu düşünceyi düşündü. Mürettebat halatları çekip demir atarken, Raith'in onu amcasına teslim etmemesi için kaçmayı denemeyi bile düşündü. Ama böyle bir girişimin başarısız olacağından şüpheleniyordu. Raith'in böyle bir şey beklediğine şüphe yoktu, çünkü limanın menziline girdiklerinden beri gözünü ondan ayırmıyordu. Ve gemiden atlayıp kıyıya yüzmek dışında -yüzmeyi öğrenmediğine ilk kez pişman olmuyordu- şu anda onun dikkatinden kaçmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Belki daha sonra, Raith'le yalnız kaldıklarında. Ve yalnız olacaklardı, Callum bunu çoktan onaylamıştı. Rıhtımda bekleyen iki atın onlar için olduğuna şüphe yoktu....

"İşte tatlım, sana gözyaşlarıyla veda etme vakti geldi."

Callum'un yaklaşmasıyla Katrine düşüncelerini bir kenara bırakıp gülümsemeye zorladı. Uzun yolculukta onlara eşlik etmeyeceği için çok üzgündü. Raith'le yalnız kalmak istemiyordu, şimdi olmazdı. Onun için için yanan sessizliğine tek başına katlanabileceğini sanmıyordu.

Eldivenli elini uzatırken kararsız bir şekilde "Geçmişteki tüm nezaketiniz için teşekkür ederim," demeyi başardı. "Umarım... sizi bir gün tekrar görürüm."

Callum'un sırtışı çapkınca ama rahatlatıcıydı. "Oh, yapacaksın, güzel Katie. Düşündüğünden de yakın. Belki bir gün benim de kuzenim olursun." Duvağını kaldırarak eğildi ve onu yanağından öptü, ciddi ve şefkatli bir öpücüktü bu.

Neredeyse tekrar ağlamasına neden olacak bir jest. "Kendine iyi bak Katie ve başını dik tut.

Raith yanına gelip kolunu uzatırken, bunun iyi bir tavsiye olduğunu düşündü. Sessiz bir vakarla kabul ederek, kendisine iskeleden aşağıya, bekleyen atlara kadar eşlik etmesine izin verdi. Atına binmesine yardım ettikten sonra eteklerini leydinin eyerine göre düzeltti ve Raith'in kendi eyerine geçmesini bekledi, sonra da onu takip ederek kasabanın dışına doğru yol aldı.

Çok geçmeden köyü geride bırakmışlardı. Highland tepeleri sessiz bir ihtişamla etraflarında yükseliyor, mavi gökyüzünü ve kalbindeki acıyla alay eder gibi görünen yazın uçuşan, yumuşacık bulutlarını delip geçiyordu. Raith saatler sonra dinlenmek ve atları sulamak için bir yanığın yanında durana kadar tek kelime etmemişti. O zaman da sadece attan inip bacaklarını uzatması için kısa bir emir verdi. İnmesine yardım etmek için yanına geldi ve ona gereğinden fazla dokunmamaya özen gösterdi.

Yine de Katrine onun itideline minnettardı. Peçesini kaldırmasına rağmen, o sessizce atlarla ilgilenirken ona bakmaktan kaçındı, onun yerine tepelerin arasında ateş gibi parıldayan alevli kırmızı gün batımını izledi. Yine de kaçma düşüncesi sadece uzak bir fısıltıydı; düşünebildiği tek şey Raith'ti. Bu onu son görüşü, onunla paylaştığı son samimi an olabilirdi.

Adamın eyerinin önündeki battaniye rulosunu yiyecek için karıştırdığını duydu ve yaklaşırken bakışlarını dikkatle kaçırdı. Yine de Raith'in sunduğu bannock'u kabul ederken, parmakları elini okşadı. Eldivenlerinin içinden bile tensel farkındalığın şokunu hissedebiliyordu, onu hem ateşli hem de soğuktan titreten cızırtılı bir sarsıntı. Bakışları Raith'e kaydı ve onu kendisine bakarken buldu. Onun da kendisi kadar etkilendiğine yemin edebilirdi.

"Raith..." Sesi titreyerek duraksadı. "Seni bırakamam... onsuz olmaz..."

Sözlerini tamamlayamadan sesi kesildi ama Raith'in mavi gözlerindeki ıstıraptan anladığını biliyordu. Raith'in onunla sevişmesine, ona bir kez daha sarılmasına, onun sert bedeninin kendisinininkiyle birleşmesini hissetmeye ihtiyacı vardı. Onu o kadar çok istiyordu ki her yeri ağrıyordu.

Orada öylece durmuş, gözlerini ona dikmiş, yalvarırcasına bakıyordu. Raith ona doğru hiçbir hareket yapmayınca, utanmadan koluna dokunmak için uzandı, bu anı yaşamaya kararlıydı, onunla ilgili bir anısı olsun istiyordu

Önündeki yalnız yıllar boyunca onu ayakta tutacaktı. "Lütfen... son bir kez."

Raith gözlerini kapadı, yüzü acı çekiyormuş gibi buruştu. Ama elleri yavaşça uzanıp şapkasını çıkardı ve bir kenara fırlattı. Kabullenmiş bir iç çekişle onu kendine çekti.

Uzun bir süre birbirlerinin kollarında durdular ve hiçbir şey söylemediler. Gerçeklik kayboldu. O büyü an için, tepelerin mahremiyetinde buluşmak üzere kaçırılmış herhangi bir genç adam ve sevgilisi olabilirlerdi. Ama bu yeterli değildi. İkisi için de. Raith hafifçe geri çekilerek Katrine'in yüzünü ellerinin arasına aldı. Titreyen Katrine, aralanmış dudaklarını Raith'e doğru kaldırdı.

Öpücük vahşi ve tatlıydı, tıpkı funda gibi, serin dağ havası gibi. Öpüşmenin, tadına varmanın, diğerinin özünü içmenin büyüünün tadını çıkarırken kalp atışları hızlandı.

Tamamlanmış, diye düşündü Raith zihninin hâlâ işleyen bir bölümünde. Kendini tamamlamak için ihtiyacı olan şey buydu. Ona sahip olmalıydı. Ona bir sonraki nefes alışından daha çok ihtiyacı vardı.

Ve ona ihtiyacı vardı. Vücudunu aceleyle eteklerine doğru kaydırduğunda, kendini kalçalarının arasına yerleştirdiğinde, o güçlü erkek parçasını hissetmesine izin verdiğinde, Katrine saf bir zevkle inledi ve sırtını kaldırdı, daha yakınına bastırdı, parmakları kıyafetlerini kavradı.

Birbirlerini sabırsızlıkla soydular; kadının elleri adamın sırtındaki ve omuzlarındaki sert kasları hararetle okşarken, adamın dudakları açlıkla adamın ipek gibi tenini yalayıp yutuyordu.

Raith onun saçlarını en sona sakladı. Saçındaki tokaları çekip parlak kütlenin solgun, ince omuzlarına düşmesine izin verirken bir iç çekiş daha mırıldandı, bu seferki zevkti. Sonra geri adım atarak manzarayı seyre daldı. Kız orada ihtiyaçtan titreyerek duruyordu, çıplaktı, güzelce çıplaktı, göğüsleri adamın ağzının okşamalarından kızarmış ve nemli, batan güneş vücudunu altın ve kırmızıyla yaldızlıyordu.

Katrine serin havada titreyince atının yanına gitti ve battaniye rulosundan yeşil bir MacLean avcı ekosesi çıkarıp yere serdi. Katrine kalbinin ona duyduğu sevgiyle kasıldığını hissetti. Battaniyeyi kullanabilirdi ama o klanının ekosesini paylaşarak birlikteliklerinin doğruluğunu kabul etmeyi seçmişti. Gözleri yaşlarla buğulandı.

Sessizce Katrine'i ekosenin üzerine çekti ve parmaklarını gün batımı rengindeki saçlarına geçirdi.

"Benim tatlı Katie'm," diye mırıldanarak onun ağzını aradı.

"Aşkım," diye fısıldadı dakikalar sonra, bedenlerini neşeli bir arzuyla birbirine bağladığında.

Raith onun kalbi üzerindeki hak iddiasını asla kabul etmedi. Kelimelerle değil. Ama bedeni onunla konuşuyordu. Güçlü kasları Raith'in gezinen ellerinin altında kasılıyor, sanki onunla birleşmek kanında zehir gibi dolaşan acı nefreti temizleyebilecekmiş gibi Raith'in içine giriyor, onu şiddetle seviyordu.

Nefret. Sadece böyle anlarda, onun tutkusunun ateş fırtınasına daldığında, nefretinin aşk tarafından fethedilebileceğine inanıyordu. Sadece böyle zamanlarda, sıcak, parlak duygu ruhunda patladığında, sorumluluklarını inkar edebilir ve klanları arasındaki düşmanlığı unutabilirdi.

Ama fiziksel çiftleşmeleri gibi, bu an da uzun sürmedi.

Bittiğinde, Raith'in hiç bilmediği kadar ağır bir sessizlik çöktü. Katrine'in yanında yatıyordu, göğsü kabarıyor, nemli teni tutkunun etkisiyle yavaş yavaş soğuyordu. Ona bakmaya cesaret edemeden alev alev yanan gökyüzü alacakaranlığa bürünmüştü. Katrine, kararlılığının her bir parçasını yok etmekle tehdit eden sessiz bir yoğunlukla onu izliyordu.

"Gitmemiz gerekiyor." Kelimeleri dudaklarından zorla geçirdi ve sonra yavaşça başını salladığında onları geri alabilmeyi diledi. Tek bir itiraz sözcüğü bile söylemeden ayağa kalktı ve dağılan giysilerini toplamaya başladı. Hayatında yapmak zorunda kaldığı en zor şey ona bir daha uzanmamaktı.

Yarıda kesilen yolculuklarına devam ederken, hatta daha sonra ay Brandor'un vahşi geçidinde, yüce Ben Cruachan'ın gölgesinde yollarını aydınlatmak için yükseldiğinde aralarında hiçbir kelime konuşulmadı. Anın kaçınılmazlığı bir örtü gibi aralarında asılı duruyordu. Tek ses atların toynaklarının ritmik yürüyüşüydü.

Hedeflerine yaklaştıklarında onlar bile durdular, çünkü Katrine atını durdurduğunda Raith de durdu. Uzakta, İngiliz milislerinin garnizon kurduğu Kilchurn Kalesi'nin siyah hatları beliriyordu.

"Daha fazla yaklaşmamalısın," diye fısıldadı Katrine, bu kadarını bile başarabildiğine belli belirsiz şaşırmıştı.

Raith tüm tartışmaları bastıracak kadar sert bir sesle, "Seni sağ salim evine götüreceğim," diye karşılık verdi.

Onu neredeyse amcasının kapısına kadar götürdü ve sonra attan inmesine yardım etti.

Daha sonra, yüzü karanlık bir gölge maskesiyle aşağıya bakarak durdu.

Onunki o kadar da okunamaz değildi; keder, umutsuzluk ve özlem, Raith'in görebilmesi için kızın yukarıya dönük yüzündeydi. Kendine engel olamayan Raith ona doğru uzandı ve onu kendine çekti.

Katrine ona sıkı sıkı, sessiz bir çaresizlikle sarıldı. Dudaklarının şakağına değdiğini hissettiğinde başını çevirdi ve körü körüne onun ağzını aramaya başladı.

Yine de acı dolu öpüşmeyi kesen o oldu. Hıçkırıklarını bastırarak derin bir nefes aldı ve avuçlarını Raith'in göğsüne bastırarak kendini tutunmayı bırakmaya zorladı. "Raith... niyetin her neyse... lütfen... dikkatli ol."

Çabaladığı mesafeyi artık koruyamayan Raith, kalbini burkucu bir boşluğun kapladığını hissetti. Yüzü acıyla buruştu, yavaşça eğildi ve tıpkı Callum'un yaptığı gibi garip ve şefkatli bir hareketle onu yanağından öptü. "Evine git, güzel Katie," diye fısıldadı, kendi sesi titriyordu.

Acaba İngiltere'deki evini mi kastetmişti diye düşündü ama emin değildi. Katrine onun gidişini izlerken tek bir şeyden emindi: Raith ay ışığında yavaşça uzaklaşırken kalbini de yanında götürmüştü.

On Altıncı Bölüm

Katrine, yaklaşan fırtına bulutlarından habersiz, fundalıkların arasına uzanmış, hülyalı gözlerle gökyüzünü seyrediyordu. Karnının üzerinde hafifçe duran eli ara sıra koruyucu bir şekilde okşuyor, bazen de sanki orada gerçekten duyacak biri varmış gibi düşüncelerini yüksek sesle mırıldanıyordu. Sadece soğuk bir rüzgâr dirseklerine kadar uzanan kollarının açıkta bıraktığı teninde tüylerini diken diken ettiğinde çıplak ayaklarını eteklerinin altına sokacak ve Campbell ekosesini omuzlarına çekecek kadar kıpırdandı.

Son zamanlarda sık sık olduğu gibi, Ağustos öğleden sonrasını boş boş düşünerek geçirmek için amcasının evinin arkasındaki tepelere çıkmıştı. Böyle zamanlarda genellikle sadece, amcasının kaçırılmasını adlandırdığı şekliyle, "çile "sinin hoş deneyimlerini hatırlardı ama yaklaşmakta olan fırtına gökyüzünü karartırken, düşüncelerinin Raith'ten ayrılışına doğru sürüklendiğini fark etti.

Onun gidişini izlemenin ıstırabına katlandıktan sonra, hizmetçilerin girişinden karanlık eve girmiş ve sessizce üst kata, son ziyaretinde kullandığı yatak odasına çıkmıştı. Uyuyan amcasını uyandırmayacaktı, uyandıramazdı; henüz onunla yüzleşemezdi. Katrine soyunmaya ya da kapısını kilitlemekten başka bir şey yapmaya ara vermeden kendini yatağa atmış ve yorgunluktan uyumuştü. Görünüşe göre beden ve zihin ancak bu kadar kederle başa çıkabilirdi ve o da bu kadarıyla yetinmişti. Ertesi sabah geç saatlere kadar uyanamamıştı ve amcasının karşısına soğukkanlılıkla çıkmaya hazır olması için parçalanmış duygularını toparlaması bir saat daha sürmüştü. Cesaretini toplayarak aşağıya indi.

Erkek seslerinin mırıltısı onu çalışma odasına götürdü - Raith'le bir ömür boyu önce tanıştığı karanlık panelli, defterlerle dolu odaya. Katrine'i şaşırtan kırmızı ceketli bir subay masanın yanında hazır olda duruyor, üç köşeli şapkasını saygıyla ellerinde tutuyordu.

Masanın arkasındaki uzun boylu, yaşlı beyefendi de ayaktaydı ve elindeki mektubu okurken yüzünde sert bir ifade vardı. Kahverengi dimi yünden bir frak ve ona uygun bir yelek giymişti. Beyaz gömleği ve kolalı jabotu en az fırfırla süslenmişti.

Katrine bir an durup amcası Colin'i izlerken rahmetli babasının anıları gözlerinin önüne geldi. Amcasının pudralı kravat peruğuyla örtülü saçlarının kumlu bir kıvılcık olduğunu biliyordu, muhtemelen şimdiye kadar kırlar serpilmişti.

"Bu olamaz!" diye mırıldandığını duydu. Sesi, çocukluğundan hatırladığı o dağlı çapağıyla karışmıştı ama şu anda sesi babasıninkinden çok daha acımasızdı. "Gerçekten kaçtılar mı?"

Bu soru Katrine'in kalbinde endişeli parmakların kıvrılmasına neden oldu. Görünüşe göre Ardgour MacLean'leri Duart akrabalarını dün gece Oban'daki gişeden kurtarmış olmalıydı. Amcası parşömen parçasını avucunun içinde buruştururken Katrine istemsizce bir adım öne çıktı.

"Şu lanetli MacLean'ler! Bizi aptal yerine koymaya kararlılar. Gece vakti, görevlendirdiğiniz muhafızların burnunun dibinde dostlarını kaçırıyorlar!"

"Evet, Bay Campbell," diye yanıtladı genç memur yorgun bir ses tonuyla. "Kaçış gerçekleşikten kısa bir süre sonra anahtarı boş hücrede bulduk. Bağlanmış ve gözleri bağlanmıştı. Suçluları hiç görmediğine yemin ediyor."

Katrine rahatlayarak yavaşça nefes verdi. Kan dökülmemişti ve henüz hiç kimse kurtarıcıların kimliğini bilmiyordu. Ondan da öğrenemeyeceklerdi.

Omuzlarını dikleştirerek odaya adım attı. "Amca?"

Colin Campbell sabırsızlıkla başını kaldırdı, sonra ağzı açık kaldı.

Asker dönüp merakla ona baktı.

Katrine boğazını temizledi. "Sizi tekrar gördüğüme sevindim." "Katrine... Tanrı'ya şükürler olsun, güvendesin."

Yüzündeki rahatlama onu suçluluk duygusuyla doldurdu ve yapmak üzere olduğu şeyden pişmanlık duymasına neden oldu. Ama yapacak bir şey yoktu. Derin bir nefes alarak ellerini birbirine kenetledi. "Neden Colin Amca?" diye sordu masumca, "güvende olmamam için bir neden mi var?"

Kalın kaşları şaşkın bir ifadeyle birbirine çarptı. "Sebebi mi? Alçak MacLean'ların tutsağı olmanız yeterli bir sebep."

"Ama ben bir mahkum değildim."

"Sen değildin- Değildiysen, o zaman neredeydin?"

"Kesin bir şey söyleyemem. Sanırım yakınlarda."

"Öyle mi düşünüyorsun? *Düşünüyorsun!* Eminim bana nerede olduklarına dair bir ipucu verebilirsin."

"Şey, hayır... Aslında yapamam."

"O zaman bana bu alçakların kim olduğunu söyleyin. Onları tutuklayıp demirlere vuracağım-"

"Üzgünüm amca. Sana kim olduklarını söyleyemem."

Colin Campbell'ın alnında bir fırtına bulutu toplandı. "İsimlerini bile öğrenmedin mi?"

"Sanırım birkaç tane, ama şu anda onları hatırlayamıyorum."

"*Hatırlayamıyorsun!* Lanet olsun! İki müfreze askerle Sizin için kırsalı! Dükün kendisi de sizin için mümkün olan tüm çabayı gösteriyor. Hayatınız için endişelendik!"

Amcasının sesi her geçen dakika daha da İskoçlaşıyordu. Raith gibi, duyguları harekete geçtiğinde o da öyle görünüyordu. Ve şu anda duyguları gerçekten de kabarmıştı. Renginin yükselişine bakılırsa, her an felç geçirecekmiş gibi görünüyordu.

"Gereksiz yere endişelendiysen özür dilerim," diye onu yatıştırmaya çalıştı Katrine, "ama gerçekten endişelenmene gerek yoktu. Hiçbir zaman tehlikede değildim. Aslında bana çok iyi davranıldı."

Neyse ki Colin Amca kıza b a k a c a k kadar uzun süre hiddetlenmeye ara verdi. "Hiç kaçırılmadığını mı iddia ediyorsun?"

Katrine yalan söylemek istemediği için derin bir nefes daha aldı. "Demek istediğim, orada kendi özgür irademle kaldığım."

"Peki ya cehennemlik MacLean'ler, onların bu kaçışta hiç parmağı yok mu?" Kadın içeri girdiğinde okumakta olduğu buruşturulmuş notu hiddetle salladı.

"Ben... Gerçekten söyleyemem."

"Veba al onu! Peki bunu nasıl açıklıyorsun?" Notu düzelterek kırmızı ceketli memurun yanından geçti ve kâğıt parçasını yeğeninin burnunun dibinde salladı.

Hareketli hedefi okuyamayan Katrine yavaşça elinden aldı. Mesajın kendisi kısaydı. Basitçe Galce Bàs no Beatha-Ölüm ya da Yaşam- tüm MacLean'ların savaş çılgılığı.

Ama uyarının altında, Katrine'in defne ve selvi olduğunu tahmin ettiği dallarla kesişen bir savaş baltasının küçük bir çizimi vardı. Bu amblemi Raith'in armasındaki bir amblem olarak tanıdı: Gillean'ın baltası.

Bir öğleden sonra Raith'in kütüphanesinde Meggie için uygun kitaplar ararken Katrine çeşitli MacLean kollarının armalarını inceleme fırsatı bulmuştu. Ardgour Hanedanı da dahil olmak üzere birçok sept, savaş baltasını sahiplenmişti ama MacLean'ların ana kolu olan Duart'lar sahiplenmemişti.

Ama baltayı herkesin görebileceği şekilde bir notun üzerine karalamak tehlikeli ve pervasız bir işti, çünkü Raith'in kötü niyetli olduğunu göstermeye daha da yaklaşıyordu.

Katrine şaşkınlığının belli olmamasını umarak başını salladı. "Bu gerçekten hiçbir şeyi kanıtlamaz, değil mi?"

Onun sakın cevabı üzerine amcası patladı. "Şimdi, buraya bakın bayan! Seni yakalayan hainlerin isimlerini bana söyleyeceksin, yoksa ben..." Bocaladı, öfkesinden neredeyse sıçrayacaktı.

Katrine üzüntüyle başını salladı ama başka tarafa bakmayı reddetti. "Hayır, yapmayacağım, amca. Eğer isimlerini verirsem, sorumluları asmaya çalışırsınız. Ve bunun vicdan azabını çekmek istemem. Sonuçta yaralanmadım ve şimdi sağ salim geri döndüm. Yani zarar görmedim."

"Zarar yok mu? Zarar yok! Onlar hepimizi aptal yerine koyarken bunu nasıl söylersin? Defterlerimi en ufak bir anlam kalmayana kadar kirletiyorlar. Kiralar için Dük'ün mührüyle sahte makbuzlar düzenlemek. Campbell sığırlarını çalmak-"

"Sahte makbuzlar mı? Yani bu-" Katrine, Raith'in amcasının çalışma odasından aldığı mührü bilmemesi gerektiğini fark ederek sözünü kesti. Yaşlı beyefendi ona ters ters bakınca, hatasını örtbas etmek için acele etti. "Argyll Dükü, Duart MacLean'ların kiralalarını haksız yere yükseltmemiş olsaydı, bunların hiçbiri yaşanmazdı. Bana öyle geliyor ki bu durum için son derece makul bir çözüm var."

"Peki neymiş o?" diye sordu amcası, gerçi yüzündeki rahatsız ifadeden suçun nerede olduğu konusunda onunla hemfikir olduğunu anlayabiliyordu.

"Görevleri eski seviyelerine indirin." "Majesteleri asla kabul etmez."

"Bana öyle söylendi," diye üzüntüyle cevap verdi Katrine.

"Ve bu hiçbir şekilde sizi ilgilendirmez, küçük hanım."

"Bana da öyle söylendi."

Ona keskin bir bakış attı. "Size söyleyeyim, buraya hiç gelmemeliydiniz. Bu arnavut kaldırımından sonra, buraya gelmen gerektiğine ikna oldum."

İngiltere'ye geri dön."

"Hayır, Colin Amca, bunu yapmayacağım. Highlands'de kalmaya niyetliyim. Eğer ısrar edersen evinden taşınırım ama kendi akrabaları olan beni barınaktan mahrum etmen hiç de Hristiyanlığa sığmaz."

Colin Campbell yorgun bir iç geçirdi ve şakağını ovmaya başladı. "Seni inkar edemem, genç kız." Ama sonra kendini tuttu ve yine kaşlarını çatı. "Peki, bu kadar zahmete girdikten sonra, kayboluşunuzun bir Mayıs oyunundan başka bir şey olmadığını Ekselanslarına nasıl açıklayabilirim?"

"Neden, ona suçluların adını hatırlayamadığımı söyleyin. Belki de yeğeninizin, neden olduğu sıkıntının farkında olmayan, hafızası zayıf, dağınık bir yaratık olduğuna inanır. Bu şekilde siz de suçlanmamış olursunuz."

Amcası hayal kırıklığı içinde peruklu başını salladı. "Katrine, Dük buna izin vermeyecektir, sana şimdiden söyleyebilirim."

"Klanımızın başı olabilir, ama işlenmemiş bir suç için beni tanıklık yapmaya zorlayamaz... Gerçi beni zorlayabilir. Beni hapse atmasına izin verir misin Colin Amca?"

"Merhametli cennet, hayır! Beni ne tür bir kalpsiz şeytan olarak görüyorsunuz ki, kendi etimi ve kanımı terk ediyorum?"

Katrine ona yumuşak bir gülümseme verdi. "Seni bana babamı hatırlatan çok tatlı bir adam olarak görüyorum. Amcam olmanıza çok sevindim." Yanına giderek parmak uçlarında yükseldi ve onu yanağından öptü. "Benim için bu kadar endişelendiğin için teşekkür ederim. Bunu telafi etmeye çalışacağım. Artık döndüğüme göre, size mümkün olduğunca az sorun çıkaracağıma söz veriyorum."

"Humph! Bu söze ne kadar az güvenmem gerektiğini şimdi anlıyorum."

"Pekala, sizi işinizle baş başa bırakayım. Meşgul olduğunuzu görebiliyorum. İyi günler." Katrine ona kısa bir reverans yaptı ve veda selamına, ihtiyatlı bir mesafeye çekilip pencereden dışarı bakıyormuş gibi yapan genç subayı da dahil etti.

Ancak gitmek için döndüğünde amcası arkasından seslendi: "Bu duyacağın son şey olmayacak!"

"Öyle olmasını beklemiyordum," diye mırıldandı sessizce.

Ama değildi. Takip eden haftalarda, amcası sırayla kötü adamların adını açıklamasını istedi, sonra tartıştı, tehdit etti ve yalvardı. Görünüşe göre MacLean'ler Campbell Klanı'nı intikam hırsıyla taciz etmeye yeniden başlamışlardı. Her çeyrek günde, düklük mührüyle damgalanmış sahte makbuzlar en olmadık yerlerde ortaya çıkarken, sığır baskınları meydana geliyordu

neredeysse her gece. Kilchurn Kalesi'nde garnizonda bulunan ve defalarca takibe çıkan askerler hayalet kovaladıklarına yemin ederek geri döndüler. Kanun kaçağı liderin yakalanması için ilanlar verilmesine ve Glasgow ve Edinburgh'a kadar uzanan gazetelerde ilanlar yayınlanmasına rağmen hiç kimse MacLean'in faillerini teşhis etmek için ortaya çıkmadı. Argyll Dükü'nün öfkeli olduğu biliniyordu ve yardımcısı Colin Campbell kravatının altındaki saçları koparmak üzereydi.

Öte yandan Katrine, hislere izin verilmeyen o boş varoluş düzleminin derinliklerine çekildi. Raith ya da onun reddettiği aşkı ya da geride bıraktığı yeni arkadaşları üzerinde durmasına izin vermiyordu. Meggie'yi çok özleyiyor, Flora'yla yaptığı dedikoduları ve Morag'ı daha iyi tanıma fırsatını kaybettiği için pişmanlık duyuyordu ama özlemlerini bastırarak sadece esaretinin olumlu yönlerini hatırlamayı seçti. Hayatındaki MacLean erkeklerinin yokluğunu şiddetle hissediyordu ama onlara karşı giderek artan sevgisini kabul etmekten başka bir şey yapmıyordu -yakışıklı, çapkın Callum, yavaş, iyi huylu Lachlan, hatta kır saçlı, kavgacı Hector. Ve Raith. Liderliğinin cesareti, muhafızlarına karşı nazikliği, gururu, klanına karşı koruyuculuğu, sevişmelerindeki şiddetli şefkat...

En azından hiç kimse bunu ondan alamazdı. Onunla ilgili bu anılar hayatının sonuna kadar onunla birlikte olacaktı.

O anılar ve çocuğu.

Katrine dönüşünün üzerinden bir ay bile geçmeden semptomları fark etmişti; kız kardeşi Louisa'nın önceki deneyimleri onu ne beklemesi gerektiği konusunda hazırlamıştı. Sabahları mide bulantısı ve öğleden sonraları onu ele geçiren uyku hali Katrine'i telaşlandırmak yerine, coşkuya sürüklemişti. Kederden kaynaklanan uyuşukluğu kaybolmuştu. İssizlik hissi yok olmuştu. Uğruna yaşayacağı bir şey bulmuştu.

Raith'in çocuğunu doğuracaktı. Bu basit, güzel gerçek hayatındaki tek gerçeklikti. Başka pek az şeyin onun için önemi vardı. Çocuğunu burada, doğduğu, aşık olduğu ve çalınan kalbinin hala durduğu Highlands'de büyütecekti.

Yine de amcasına henüz söylememişti. Sadık bir Covenanter olan Katrine, onun durumundan utanç duymamasını anlayamayacağından korkuyordu. Hiç şüphesiz üzülecek ve dehşete düşecekti.

Hiç şüphesiz onun da dehşete düşmesi gerektiğini biliyordu. Ama kendi katı yetiştirilme tarzına rağmen, hamileliğini utanç verici olarak göremiyordu. Bu bir zevkten başka bir şey değildi. Çoğu zaman kendini içinde büyüyen kırılgan hayatla sanki çoktan doğmuş gibi konuşurken buluyordu.

Şimdi olduğu gibi.

Katrine, tepesinde toplanmakta olan bulutlara aldırmandan ekosesinin altındaki karnının hafif kabarıklığını usulca okşadı. "Büyüdükçe MacLean'lerle ve babanın beni nasıl kaçırdığıyla ilgili hikâyeler duyacağından hiç kuşum yok," dedi sevgiyle. Ama yeterince büyüdüğünde, olanları sana anlatacağım, böylece kendin karar verebilirsin."

"Seni kendine dikkat etmen konusunda uyardığımı sanıyordum," diyerek eğlenen erkeksi bir ses konuşmasına karıştı. "Yağmurun yağmak üzere olduğunun farkında değil misin, güzel Katie?"

Katrine dimdik oturdu ve Callum MacLean'e bakarken eli kalbine gitti. "Aman Tanrım, beni korkuttun!" diye soluk soluğa kalmış, kalp atışlarını durdurmak için derin bir nefes almaya çalışmıştı. Fırtınalı gökyüzü güneşin tüm izlerini sakladığı için bir gölge bile onu yaklaştığı konusunda uyarmamıştı. Adamın yamacın eğimli sırtının arkasından gelmiş olması gerektiğini fark etti. Ne zamandır onu izliyordu? Onu gözetliyor muydu?

Kızın sert bakışları karşısında Callum üzüntüyle başını salladı. "Beni gördüğüne hiç sevinmişe benzemiyorsun Katie."

"Tabii ki öyleyim. Sadece beni korkuttun, hepsi bu."

"Kendi kendine konuşmak zorunda kalacak kadar yalnız mısınız?"

"Kendi kendime konuşmuyordum. Ben-" Katrine az kalsın neyi ifşa ettiğini fark ederek sözünü aniden kesti. Callum'a durumunu anlatıp onun kendisine acımasını ya da daha kötüsü, içinde bulunduğu durumu hafife almasını istemiyordu.

"Hayır mı?" Callum sahte bir şaşkınlıkla etrafına bakındı. "Etrafta başka kimseyi göremiyorum."

"Yani... tabii ki kendi kendime konuşuyordum," diye düzeltti Katrine hatasını örtmek için. "Sadece bunu itiraf etmek aptalca geliyor."

Kuşkulu bir kaşını kaldırdı ve ona niyetli bir bakışla baktı. "'Baba' ile ilgili tüm o şeyler de neydi?"

"Burada ne yapıyorsun?" diye telaşla karşılık verdi. "Tutuklanabileceğinizi bilmiyor musunuz?"

Adam dostça omuz silkerek kadının konuyu değiştirmesine izin verdi. "Beni kim tutuklayacak?"

"Neden, milisler, işte onlar! Argyll eyaletindeki tüm askerler senin ve klanının peşinde."

Callum sırtarak onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Bırak avlansınlar. Beni tolbooth'ta alkışlamak için bir neden bulamayacaklar. Bu arada, sana birkaç mesajım var." Bir elini kaldırdı ve parmaklarıyla haberleşmeleri işaretlemeye başladı. "Meggie seni özlüyor ve geri dönmeni istiyor. Flora selamlarını yolladı. Ve geçen hafta Hector fikrini değiştirdi. Görünüşe göre Meggie'nin kuzusu senin kaybının yasını tutmak için yemden kesilmiş. Hector artık klanın hanımı olarak geri dönmene fazla itiraz etmeyeceğini söylüyor."

Gözleri *buğulanan* Katrine uzaklara baktı, kaybettiklerinin hatırlattıkları kalbinde boş bir sızı olarak kabarmıştı. Esareti sırasında çok sevdiği o sevgili ruhlar tarafından hatırlanması küçük bir teselliydi. Çünkü içlerinden en önemlisi onun varlığını inkâr etmeye kararlıydı. Raith. Uğruna her şeyi seve seve feda edebileceği, hem ilkelerinden hem de klanından vazgeçtiği adam. Doğal olarak ona herhangi bir mesaj göndermemişti. Callum'un Raith hakkında bir şeyler duyma özlemini gidermesini diliyordu, çünkü onun hakkında soru sormayı reddediyordu. Ama Callum onunla konuşmaya daha niyetli görünüyordu; Katrine onun delici bakışlarının yüzünü araştırdığını hissedebiliyordu.

"MacLean'lerin yaptıklarıyla ilgilenemeyecek kadar meşgul olduğunuzu düşünüyorum. Belki de bunun küçük bir gelecek beklentisiyle bir ilgisi olabilir mi?"

İradeli bir çocuk. Evlilik dışı doğan çocuklar için kullanılan bir İskoç lakabı. Katrine nefesini tutup bir kez daha soludu ve gözleri Callum'unkilere kaydı.

"Nereden biliyorsun?"

"Karnını tutuşundaki korumacı tavırla ilgili olabilir," diye cevap verdi, kara gözleri dans ediyordu, "ya da görünürde hiç kimse yokken alt bölgelerinle konuşma şeklinle ilgili olabilir. Bir an için bile dizlerine hitap ettiğini düşünmedim. Hele de 'babam beni nasıl kaçırdı' gibi ilginç açıklamalar yaparken."

Katrine'in gözleri sinirli bir şekilde kısıldı, hatta elini karnından çekip ekosesinin kıvrımlarının altına sakladı. Ama eğlenen sırıtışına rağmen Callum'un ona güldüğünü sanmıyordu, çünkü ses tonu tuhaf bir şekilde nazikleşmişti.

"Anladığım kadarıyla Raith'in çocuktan haberi yok?"

"Hayır, sakın ona söylemeye kalkma! Herhangi bir 'sorunu' kendi başıma halledebilecek durumdayım. Büyükanнем bana hatırı sayılır bir pay bıraktı."

"Bilmeye hakkı olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Neden yapsın ki? Beni gönderen oydu."

Callum bir an için cevap vermedi. Onu boş boş süzdükten sonra bir tutam otu kopardı. "Sanırım seninle evlenmeyi ben teklif etmeliyim."

Katrine'in ağızı açık kaldı. "Sen mi? Ciddi olamazsın."

Callum onun açık sözlülüğü karşısında irkildi. "Beni yaraladın Katie. İlk teklifim ve sen bunu elinin tersiyle itiyorsun."

"Öyle demek istemediğimi biliyorsun.... Eminim her kadın senin teklifini kabul etmekten onur duyacaktır. Ama aramızda bir evliliğin mantıksız olacağını biliyorsun. Beni Raith'ten daha fazla sevmiyorsun."

"Belki, ama evlenme *niyetimizi* açıklamak konusunda ciddiym. Raith seni bir başkasına kaptırabileceğini düşünürse aklını başına toplayabilir."

Katrine'in adını koyamadığı bir nedenden ötürü yanakları kızardı. Belki de Raith'i koca olarak kapmak için zor kullanmak zorunda kalma fikriydi. Bunu yapamazdı. Gururu buna izin vermezdi.

Katrine sertçe başını salladı. "Nezaketini takdir ediyorum Callum ama Raith'i bu şekilde istemiyorum. Sadece çocuğuma bir isim vermek için benimle evlenmesini istemiyorum."

"Emin misin?"

"Oldukça eminim. Ve Raith'e bundan tek kelime bile bahsetmeyeceğine dair bana söz vermeni istiyorum."

"Pekâlâ, sanırım bunu yapabilirim." Onun ötesine, kayalıklardaki bir yarığa doğru baktı. "Ah, işte bir arkadaşın geliyor Katie. Lachlan senin için o kadar endişelendi ki, seni bizzat kontrol etmeye geldi."

Şaşırان ve memnun olan Katrine omzunun üzerinden bakınca iri yarı İskoç'un ona doğru yürürken başını salladığını gördü. "Bu berbat günde dışarıda olmamalısınız, Bayan Campbell. Kesin bir *sian* hazırlanıyor."

Katrine, *Sian*'ın Gal dilinde fırtına anlamına geldiğini biliyordu ama daha kötü havalarda da dışarı çıkmıştı. Onun endişesini protesto etmekle İskoçyalı'ya şiddetle sarılma dürtüsü arasında kalan Katrine, ona sadece hoş bir gülümseme vermekle yetindi.

Lachlan onu gördüğüne pek sevinmiş gibi görünmüyordu. Campbell yeşillerine ve mavilerine onaylamama ve hayal kırıklığı ile baktı. "Evet

Eğer bir MacLean olacaksan Campbell ekosesini de giymemelisin. Bu kadar alçalacağını düşünmemiştim."

Katrine o anda ona sarılmamaya karar verdi. "Tartan seçimim konumuzun dışında," diye cevap verdi sertçe, "çünkü bir MacLean olacağımı hiç sanmıyorum."

"Bundan emin değilim," diye araya girdi Callum. "Lachlan, delikanlı, görünüşe göre tebrikler sıraya girdi. Kısa bir süre sonra Bayan Campbell bize yeni bir kuzen, Ardgour Lordu'na da bir varis hediye edecek."

"Bir varis mi?" Lachlan haykırdı. Çilli yüzünü neşeli bir ifade aydınlattı. "Sen söyleme!"

Callum'un sağduyulu davranmamasına sinirlenen Katrine ona öfkeli bir bakış fırlattı.

Cevap sırtışı tamamen özür dilemez nitelikteydi. "Lachlan'a söylemeyeceğime söz vermedim, değil mi?"

"Aweel," dedi yaşlı İskoç, "o zaman hemen bizimle gelmelisin."

"Hayır!" Katrine bağırdı. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

Endişelenerek onu dikkatle izledi. Lachlan ona hayranlıkla bakıyor, sırf laird'in varisine kavuşmasını sağlamak için onu tekrar kaçıracakmış gibi görünüyordu. Callum elini kaldırarak onu engelledi ama ne olur ne olmaz diye Katrine ayağa fırladı ve geri çekilmeye başladı.

"Seninle gelmiyorum," diye kararlılıkla tekrarladı.

Lachlan'ın ona bakışında incinmişlik ve şaşkınlık vardı. "Ama neden, eğer lordun çocuğunu alacaksanız? Bizi istemiyor musun?"

Onları istememek mi? Bu soru Katrine'le alay ediyor, bastırılmış duygularına saldırıyor ve zorlukla kazandığı kontrolünü paramparça ediyordu. Tamamen dehşete düşmüş bir halde aniden gözyaşlarına boğuldu. "Ah, neden beni rahat bırakmıyorsunuz? Siz MacLean'ler bana bir ömür yetecek kadar keder verdiniz!"

Sonra dönüp yamaçtan aşağı körlemesine koştu ve yağmur damlaları düşmeye başladığında amcasının evinin sığınağını aradı.

Arkasında Lachlan'ın şaşkınlık içinde kırmızı kafasını kaşındığını ve Callum'un da şaşkın şaşkın ona baktığını gördü.

* * *

Alacakaranlıkla birlikte gölgeler uzarken Raith kütüphanesinde tek başına oturmuş, başını arkaya atmış, gözlerini kapatmıştı. Elindeki malt viski bardağı

Dirseğine dokunmadı, çünkü güçlü içkinin ruhunun acı rahatsızlığı üzerinde hiçbir etkisi olmayacağını deneyimlerinden biliyordu. Karanlık çökmeye başladığında, bir lamba yakmak için hiçbir çaba sarf etmedi, çünkü hiçbir fark yaratmıyordu. Uyanıkken ya da uyurken, Katrine'in, birlikte geçirdikleri son birkaç saatin acı veren anılarından kaçamıyordu... onun üzüntüsü, gözlerindeki çaresizlik, sevişmelerinin son ıstırabı.

Yastıklı koltuğunda huzursuzca kıpırdanıyor, daha rahat bir pozisyon bulmak için başarısızca çabalıyordu, çünkü yasak düşünceler onu rahatsız etmek için geri dönmüştü. Katrine'i göndermeden önce büyük ölçüde sahip olduğu kararlılık neredeydi? Böylesinin daha iyi olacağına kendini nasıl ikna edebilmişti? Genç karısı öldüğünden beri hiç bu kadar sefil hissetmemişti, ama bu çok daha kötüydü. Bu, tek duygunun keder, acı ve zonklayan bir uyuşukluk olduğu bir kâbusu yaşamak gibiydi.

Acının zamanla azalacağını düşünmüştü. Katrine hayatından çıktıktan sonra onu unutabileceğini, kalbi üzerindeki iddiasını reddedebileceğini düşünmüştü. Katrine'in bariz duygusal karmaşası, onun kaderindeki eş olduğu yanılışı karşısında böylesine mantıklı bir karar verebilme yeteneğiyle gurur duymuştu. Tanrı biliyor ya, onu incitmek istememişti. Onu eve gönderirken öncelikli düşüncesi onu güvende tutmak, klanlarının kan davasının çapraz ateşinden ve çocuk sahibi olma riskinden korumaktı.

Yine de içini kemiren bir düşünce vardı: Acaba bunun yerine kendini mi koruyordu? Bir Sassenach Campbell'a olan tutsaklığını itiraf etmekten o kadar korkmuş muydu ki onunla bir gelecek olasılığını bile reddetmişti? Kanı dışında Katrine ona örnek bir eş olabilirdi....

Raith odada başka bir varlık hissettiğinde bu rahatsız edici düşünce kayboldu. Yavaşça gözlerini açtı. Meggie. Ondan birkaç adım ötede duruyordu. Beyaz geceliğini giymiş, en az onun hissettiği kadar kaybolmuş ve yalnız görünüyordu. Ağlıyordu, yanaklarına süzülen gözyaşlarından bunu anlayabiliyordu.

Raith'in kalbi bu manzara karşısında burkuldu. Kızın küçük yüzündeki mutsuzluk ifadesi, içindeki boş yerlerin sızlamasına neden oldu.

Sessizce kollarını uzatarak teselli etmeye çalıştı. Birbirlerini teselli edecekler, her ikisinin de özlemini çektiği genç kadının kaybını teselli edeceklerdi.

Ama Meggie beklediği gibi ona doğru gelmedi. Orada öylece durmuş, sessiz bir çaresizlik içinde onu izliyordu. Sonra yavaşça dudakları aralandı ve

sessiz bir ifade. Ona bir şey söylemek istiyordu, bunu görebiliyordu.

Raith kıpırdamadan durdu, nefes alıp vermesi durdu. Meggie birkaç yıl önce yaşadığı travmatik deneyimden beri tek kelime etmemişti ama şimdi inanılmaz bir şekilde bunu denemek istiyor gibiydi. İstiyordu ama yapamıyordu.

Başarısızlığı yüzünden yüzü hayal kırıklığıyla buruşmuştu, sıkıntısı hissediliyordu. Raith katı bir sessizlik içinde bekledi, hareket etmekten, konsantrasyonunu bozmaktan korktuğu için en ufak bir ses çıkarmaktan korkuyordu. Yine de çocuğun tekrar denerken yüzünde beliren acı dolu ifadeyi izlemeye dayanamıyordu; kelimeleri çıkarmaya çabalarken ağzı sessiz bir ısırap içinde çalışıyordu.

Bunu yapamazdı. Genç göğsü bu çaba karşısında hıçkırıklara boğuldu.

Raith onun acısını hissetti. İstemeden de olsa kendini öne doğru eğilmiş, her kası kaskatı kesilmiş, her siniri gerginlikle gerilmiş buldu. Kendi dudakları, kızın umutsuzca söylemeye çalıştığı kelimeleri karşılamak için bilinçsiz bir çabayla aralandı.

"K-k," diye homurdandı.

Uzun zamandır kullanılmayan ses tellerini zorlayarak çıkardığı bu sert ses, inleme ile törpüleme arasında bir şeydi.

Raith sessizce dua etti. "Ne oldu Meggie?" diye sordu kısık sesle, tüm düşüncesi onun başarılı olması için sözsüz bir yakarışa odaklanmıştı.

"K-k-k-k..."

Ses tonu bu kez daha yüksekti, daha çok yumuşak bir feryat gibiydi. "Evet, tatlım? Ne oldu?"

"K-k-k-k...kravat..."

Zar zor bir inilti, ama duydu. Hafif, eziyetli ses bir isimdi.

Katie.

Raith'in gözlerini nem bürüdü. "Oh, Tanrım," diye fısıldadı. "Buraya gel, aşkım." Meggie'ye tekrar uzandı, boğazındaki gerginlik yakıcı bir ağrıya dönüşmüştü.

Meggie kırık bir hıçkırıkla onun kollarına yığılırken, "Ka'yı... bağlamak istiyorum," diye mırıldandı. Raith onu yakaladı ve öylesine şiddetle sarıldı ki küçük kaburgalarını ezmekle tehdit etti.

Ama Meggie'nin onun sevgisinin bu hararetli güvencesine ihtiyacı var gibiydi. Yüzünü onun omzuna gömdü, aynı çaresizlikle ona sarıldı ve Raith'in yapmak istediği gibi hıçkıra hıçkıra ağladı.

Tutuşunun çok sıkı olduğunu fark etmesi için uzun bir süre geçmesi gerekti. Tutuşunu bir parça gevşetti ve bir eliyle uzanıp gözaltındaki kızının saçlarını okşadı. "Meggie, ağlama aşkım, ağlama."

Ama yatıştırıcı sözleri mırıldanırken bile bunların yeterli olmadığını biliyordu. Meggie'nin ne duymak istediğini biliyordu. İlk kelimesi Katie olmuştu.

Katie. Katrine. Katrine'i istedi.

İşte o anda, kendi yanakları da gözyaşlarıyla ıslanmış olan kederli çocuğa sarılırken, Raith başka seçeneği olmadığını anladı. Katrine'in peşinden gitmek zorundaydı. Ve sadece Meggie'nin iyiliği için değil. Kendisi için de. Önündeki uzun, yalnız günler için; hayatını altüst eden alev saçlı büyücü olmadan geniş ve dayanılmaz bir gelecek için.

Rahatlatıcı bir şekilde yanağını gözdesinin siyah saçlarına bastırdı. "Ağlama genç kız," diye fısıldadı. "Selam vermeyi kes. Katie'ni bulacağım. Geri dönecek, söz veriyorum."

Sözlerinin doğruluğu kalbinde yankılandı. Onu geri getirecekti. Böylece Meggie biraz huzur bulacaktı. Böylece ruhu huzur bulacaktı.

Anlaşılan Meggie ona sözünü tutacağı konusunda güveniyordu, çünkü ağlaması kısa sürede azaldı ve titremesi de geçti. Geçmişte korkunç kâbuslar gördükten sonra pek çok kez yaptığı gibi onun kollarında uykuya daldı.

Çocuğu kucağına almış otururken, az önce gerçekleşen mucizenin şaşkınlığı Raith'in bilincinden yavaşça silinerek yerini Katrine'e dair düşüncelere bıraktı. Ona yakın olma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordu; saçlarının ateşi kadar şiddetli ve parlak bir ihtiyaçtı bu.

Ona ihtiyacı vardı ve onu istiyordu.

Onun meydan okuyuşunu ve kahkahalarını istiyordu... onun dokunuşuyla ayrılan biçimli bacaklarını istiyordu... onun adını dudaklarında kırık bir çığlık olarak duymak istiyordu... dünya onun gülümsemesinin gölgesinden başka bir şey olmayana kadar onun tatlı tutkusunda kendini kaybetmek istiyordu. Onu karısı olarak istiyordu.

Bu düşünce bilincine o kadar doğal bir şekilde sızmıştı ki, karşı koymaya bile çalışmadı. Dudakları alaycı bir gülümsemeyle büküldü. Katrine onunla evlenmeye çalışmıştı. Ona birbirleri için yaratıldıklarını söylemeye çalışmış ama o dinlememişti.

Ama yanılmıştı. Çok yanılmıştı. Onun olduğu her şeye ihtiyacı vardı. Hayatını neşe ve güneş ışığıyla doldurmuş, dünyasını alev alev parlatmıştı. Onunla

gülmüş, kavga etmiş ve görkemli bir şekilde yaşamıştı.

Yaşıyor.

Çarpık gülümseme yüz buruşturmaya dönüştü. Güzel bir ateş parçası onu acısıyla yüzleşmeye zorlamadan önce hiç gerçekten yaşamış mıydı? Ellen'ın ölümünden sonra acı ve nefret dışında tüm duygularını kapatmış, kalbini görev ve sorumluluk dışında her şeye kapatmıştı.

Katrine. Zehirli nefreti yakıp yok etmek, ona kalbini açmayı öğretmek için onun ruhunun canlı alevine ihtiyacı vardı. Sevme yeteneği onunkine kıyasla sadece küçük bir titreşimdi; acımasız Sassenach'lar ve hain Campbell'lar tarafından fena halde sınanmış, karısının ve çocuğunun ölümüyle neredeyse sönmüş bir titreşim.

Katrine. Bonny Katie. Onun ruhunun alevine, ruhunun açlığına ihtiyacı vardı. Katrine ona hayatta olmanın keskin ve dokunaklı sevincini hissettiriyordu. Yaşamaya duyduğu derin açlık, en küçük şeylerde bile güzellik bulma yeteneği, keskin dilli endişesi onu yeniden hissetmeye, önemsemeye itiyordu.

Katrine. Onun yokluğunun verdiği neşesiz huzura katlanmaktansa onunla tartışmayı ve keskin sözler sarf etmeyi tercih ederdi.

Raith içini çekti, bu rahatlatıcı itiraf karşısında yüzü sakın bir ifadeye büründü. Onun peşinden gidecekti. Onu eve getirecek, karısı yapacaktı, tıpkı o saçma, meydan okuyan açıklamayı ilk yaptığında, onu kocası olarak ilan ettiğinde yapması gerektiği gibi.

Yine de bunun kolay olacağı konusunda kendini kandırmıyordu; Katrine söz konusu olduğunda işler hiçbir zaman kolay olmamıştı. Dönüşü için şartlar öne süreceğine şüphe yoktu. Ona yaptığı muamele için bir özür. Ve muhtemelen Morag'la uzlaşma. Ve şüphesiz Argyll ve Campbell Klanı'yla da barış yapması gerekecekti. İç çekişi derinleşti. Dağlı gururunu bir kenara bırakmalı ve klan üyeleri için yapabileceği en iyi pazarlığı yapmalıydı.

Bir an sonra evin girintilerinde bir yerde bir kapının açılıp kapandığını duydu. Ayak seslerinin Callum'a ait olduğunu fark etti, sonra kuzeninin yakmak için durakladığı mumun titrek ışığını gördü.

Callum koridor boyunca ilerlerken parıltı daha da arttı. Kapıya gelince tekrar durdu ve Raith'in karanlıkta Meggie'yi kucağına almış oturduğunu görünce endişeyle baktı. Odaya giren Callum endişeli bir kaşını kaldırdı. "Yine mi kâbus görüyorsun?"

"Hayır," diye reddetti Raith, sesi hâlâ duygusallıkla boğuklaşıyordu. Callum'un kaşlarının şaşkınlıkla çatılmasına neredeyse gülümseyecekti. Raith

yanaklarındaki ıslaklıktan utanmadan kuzeninin bakışlarına karşılık verdi. "Meggie konuştu."

Callum bakışlarını uyuyan çocuğa çevirmeden önce Raith'e baktı. Yavaşça nefesini yumuşak bir tıslamayla dışarı verdi. "Demek her şeye rağmen bir Tanrı var."

Raith genç gözdesine bakarak sözsüzce başını salladı. Uzun bir süre sonra sessizliği bozdu. "Kaderimi kabul etmeye karar verdiğimi bilmekten memnun olacağınıza şüphe yok. Katrine'le evlenmek istiyorum."

Callum'un dudaklarında yavaş bir gülümseme yayıldı. "Her yerde çok ilginç gelişmeler oluyor. Ama Katrine'in başka fikirleri olabileceğini tahmin ediyorum."

Raith ona keskin ve sorgulayıcı bir bakış attığında Callum sahte bir masumiyet ifadesiyle ellerini kaldırdı. "Hiçbir şey söylemeyeceğime yemin ettim ama-" karanlık gözleri şeytani bir eğlenceyle parlıyordu "- Lachlan asla söylemedi. Eğer sevgili kuzenim, kaderin senin için neler hazırladığını öğrenmek istiyorsan, eminim Lachlan sana anlatmaktan mutluluk duyacaktır."

On Yedinci Bölüm

Katrine yatak odasındaki tuvalet masasında oturmuş, yatmaya hazırlanırken dalgın dalgın dağınık saçlarıyla savaşıyordu. Yine de düşünceleri çok uzaklardaydı

-Hoşnut bir şekilde önümüzdeki bahar gerçekleşecek olan harika olaya odaklanmıştı. Mum ışığının yumuşak parıltısıyla çevrili olduğu için içine kapanmak, Callum'un dört gün önce ortaya çıkışının uyandırdığı endişeyi unutmak kolaydı.

Callum söz vermiş olsa da, sırrını ifşa etmeyeceğine dair verdiği sözü tutacağına güvenmiyordu. Ama o zaman bunun gerçekten bir önemi yoktu. MacLean'lerle artık hiçbir şey yapmak istemiyordu. Ve özellikle de Raith'le. Katrine, Raith'in doğurduğu çocuğu öğrendiği takdirde, "sorununu" karşılamaya çalışacağından hiç kuşku duymuyordu. Ama onun parasal ya da başka türlü desteğine ihtiyacı yoktu. Kendisine düşen pay, lüks olmasa da rahat bir çocuk yetiştirmeye yetecek kadardı ve Colin Amca onunla kalmasına izin vermezse, Yaylalar'da kendini dul olarak tanıtabileceği küçük bir köy bulabilirdi.

Hayır, kendisini ve istenmeyen bir çocuğu Raith'in üzerine yıkmak için fazla gururluydu. Ama en önemlisi, Raith'i tekrar görüp aşkını geri çevirmesinin yaratacağı kalp acısına dayanamazdı. Callum ve Lachlan'a da söylediği gibi, bir ömür boyu yetecek kadar keder ve kalp ağrısı çekmişti.

Ama artık değil, Katrine yemin etmişti. Bundan böyle sadece çocuğuna iyi bir gelecek sağlamakla ilgilenecekti. Acı ve nefretle değil, sevgi, sıcaklık ve kahkahalarla dolu bir gelecek.

Hayallere dalan Katrine saçlarını tararken duraklayıp karnını okşamaya başladı. Pazen geceliğinin üzerine brokar bir sabahlık giymişti, çünkü Eylül yeni başlamış olmasına rağmen geceler serindi. Izgarada bir ateş yakmak hoşuna giderdi ama hem tutumlu amcasını masraftan kurtarmaya hem de

soğuğa dayanabilirdi. Burada kalmak istiyorsa, sert Highland kışlarına alışması gerekecekti.

Katrine tam gece için saçlarını örmeye başlamıştı ki arkasında hafif bir tıkırtı duydu. Kapı sağında olduğu için bu bile başlı başına ürkütücüydü. Katrine dönerek mum ışığının yaydığı titrek gölgelere baktı. Pencerede karanlık bir şekil seçebiliyordu.

Endişeli ve meraklı Katrine mumu eline aldı, gerekirse pirinç şamdanı bir silah olarak kullanmaya hazırды. Tereddütle odanın içinde ilerleyerek dikkatlice mandalı çözdü ve pencereyi açtı. Bir sonraki anda bakışlarını, sonsuz gibi görünen bir süre boyunca rüyalarına ve uyanık olduğu saatlere musallat olan gece mavisini gözlerle kilitlenmiş buldu.

"Raith..." Bu kelime dudaklarında bir fısıltı, bir protesto, bir inkârды. Yere yapışmış bir halde öylece durdu, keşke gelmeseydi diye düşündü ama bir yandan da onun kollarına sığınmak için yanıp tutuşuyordu.

Yüzlerce kalp atışı boyunca birbirlerine baktılar; kadının gözleri adamı yutuyor, adam kadının yüzündeki her ayrıntıyı içiyor, kadının görüntüsünü özümseyordu.

Sonunda Raith'in dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi. "İlk defa seni dilsiz bırakmış gibi görünüyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Beni içeri davet etmek istemiyor musun aşkım? Bir çıkıntıya tutunmak oldukça rahatsız edici. Ve on iki metrelik bir düşüş ölümcül olmasa da, gürültü son derece rahatsız edici olacaktır. Sakıncası yoksa şu anda Argyll'in askerlerinden uzak durmayı tercih ederim." Katrine o anda canlandı, gözleri parladı, yanakları alevlendi, onu önce kızdıran sonra da büyüleyen ruhu ortaya çıkardı. "Tanrı aşkına burada ne yapıyorsun? Seni arayan iki yüz süvari olmalı. MacLeans!"

"Son tahmine göre dört yüz." Raith ona bir kaşını kaldırdı. "Beni öpücük yağmuruna tutmanı beklemiyordum, kabul ediyorum ama hoş geldin derken azıcık da olsa sıcaklık gösterebilirsin. Burada ne işim var sanıyorsun? Seni eve götürmeye geldim, başka ne olabilir ki?"

"Getir beni! Callum sana söyledi, değil mi?" Raith'e dik dik baktı, bakışları suçlayıcıydı.

"Hayır, Callum bana senin durumundan hiç bahsetmedi. Lachlan'dan öğrenmek zorunda kaldım."

"Ah, şu hain! Sana şunu söyleyeyim Raith MacLean, bu bebek *benim* çocuğum ve senin onda hiçbir hakkın yok."

Raith kendini pencere kenarına atarken, "Bu tartışılabilir, sevgili Bayan Campbell," diye cevap verdi. "O benim de çocuğum ama bu konunun dışında. Her halükarda seninle evlenirdim."

"Evlen!" Sözcük soluk soluğa söylenmişti. Katrine ona baktı, her şeyi aynı anda hissediyordu -şaşkınlık, zevk, meydan okuma, öfke. İki ay önce Raith'e aşk yemini etmiş ve onunla kalmasına izin vermesi için yalvarmıştı. Hatta klanının önünde onu kocası olarak ilan ederek kendini aptal durumuna düşürmüştü. Ama Raith onu kesin bir dille reddetmiş ve sonra da göndermişti. Şimdi ne cüretle tekrar hayatına girip onunla evlenme niyetini açıklar ve ondan minnettarlıkla diz çökmesini beklerdi! İzin almadan yatak odasına girmeye nasıl cüret eder!

"Raith, sakın buraya gelmeyi aklından bile geçirme!" diye bağırdı, onun uzun bacaklarını pervazın üzerinden salladığını görünce. Uyarısının hiçbir etkisi olmadı. Raith, sanki geceleri ikinci kattaki yatak odasının penceresinden tırmanmak onun için sıradan bir olaymış gibi açıklıktan kolayca geçti. Kanunsuzluğa olan eğilimi düşünüldüğünde, hiç şüphesiz öyleydi.

Katrine aceleyle geriye doğru bir adım atarak şamdanı havaya kaldırdı.

"Ciddiyim!

Hemen git buradan. Ben... Ben amcam için bağıracam."

Raith pantolonunu fırçalarken, "Henüz değil, yalvarırım," dedi. Mavi yünden bir frak ve sade bir jabot ile yasal İngiliz kıyafetleri giyiyordu. Resmi değildi ama bir kabadayı gibi görünecek kadar da pejmürde değildi. Gerçekten de hiç bu kadar yakışıklı görünmemişti.

Katrine geriye doğru bir adım daha attı. "Kendini bir hanımefendinin yatak odasına zorla sokmak ne cüret!"

Raith'in yüzünde beliren yavaş gülümseme erkeksi bir çekicilik yayıyordu. "Herhangi bir hanımefendinin yatak odası değil. Seninki. Sen benim müstakbel karımsın, bu yüzden
-"

"Ben senin amaçladığın hiçbir şey değilim! Kendini bu düşünceden bir an önce kurtarabilirsin."

"Ayrıca," diye devam etti yumuşakça, kadın geri çekilirken ona doğru ilerleyerek, "değiş tokuş adil bir oyundur. Kısa bir süre önce yatak odama zorla girdiğini hatırlıyor *gibi*yim. Ne kadar yalvarsam da gitmemiştin. Ziyaretinizin nasıl sona erdiğini ben de hatırlıyorum. "

Katrine, Raith'in metrelerce yeşil şam kumaşıyla örtülü test yatağına baktığını gördü. Raith bakışlarını ona çevirdiğinde, mavi gözlerinde Katrine'in arzu olarak tanıdığı karanlık bir parıltı vardı. Nabızı atmaya başladı ve aniden sıcaktan nefessiz kaldığını hissetti. Raith'in ona söylediği olayı gayet iyi hatırlıyordu.

Raith'i yatak odasına kadar takip etmiş ve onunla sevişene kadar gitmeyi reddetmişti. Elbette Raith onunla aynı taktiği deneyecek kadar alçalmazdı. Elbette yapmazdı.

Katrine'in eli savunmaya geçerek boğazına gitti. Eğer öyleyse Tanrı yardımcısı olsun. Onu istemediğine dair tüm itirazlarına rağmen vücudu kızarmış ve onun dokunuşu için can atıyordu. Şiddetli öpücüklerin ve tutkulu okşamaların doğrudan saldırısına dayanacak kadar kendine güvenmiyordu. Onunla aynı odada kalmak için bile kendine güvenmiyordu. O bu kadar yakinken ve onu tekrar kaçırmak gibi haince bir amaca yönelmişken olmazdı. Bu düşünce, aşırı ısınmış duyularına ürpertici bir gerçeklik sıçraması gönderdi. Katrine aceleyle geri çekilme yönünü değiştirerek kapıya doğru ilerledi.

Raith onun hamlesini önceden sezmiş, ondan önce davranmıştı. "O kadar hızlı değil, aşkım. Konuşmamız gereken bir geleceğimiz var."

"Hayır," dedi Katrine çılgınca, "hayır, istemiyoruz! Geleceğimizi konuşmak için bir düzine fırsatın vardı ama hepsini geri çevirdin. Sana söyleyecek başka bir şeyim yok. Aslında, sizinle konuşmayı reddediyorum. Sinsi bir Highland hırsız ile sohbet etmek benim haysiyetime yakışmaz."

"Pekâlâ," dedi sakince, mumu ondan alarak. "Zaten sevişirken her zaman konuşmaktan daha başarılı olmuşuzdur."

Bu tedirgin edici ifade karşısında ağzı açıldı ama hiç ses çıkmadı. Raith ışıĒı bir mumun üzerine koyup sonra da ona dönerken Katrine orada öylece aptal gibi durdu. İçinde bulunduğu ciddi tehlikenin farkına varan Katrine koşarak uzaklaşmaya çalıştı ama Raith onu bir köşeye sıkıştırarak kaçma çabasını engelledi. Kısa süre sonra geri çekilecek yeri kalmadığını fark etti. Sırtını duvara dayamıştı.

"Raith, hayır!" diye soluk soluĒa baĒırdı adam ona doğru uzanırken.

Duraksadı, parmakları hafifçe kadının omuzlarında duruyordu. Bakışları yavaşça onu incelemek için düştü, çuval gibi sabahlığının üzerinde gezindi, göğüslerinde ve sonra daha aşağıda, karnında kaldı. Katrine'in nefesi düzleşmek için çabaladı. Şu anki çıplak hali, hatırlayabildiĒi diĒer bazı durumlara göre çok daha az açıktı ama Raith'in ona nasıl baktığını düşünürsek, çıplak olabilirdi. Ve dehşet içinde Katrine onun sıcak bakışları altında meme uçlarının sertleştiğini hissetti.

Sonra aynı yıkıcı bakışlar yüzünün etrafına daĒılan alevli saçlarına yöneldi. Konuşurkenki tonu yumuşak ve baştan çıkarıcıydı. "Çok güzelsin.... İskoç atasözümüzü bilir misin Katie?"

Karınızı gecelik şapkasıyla mı seçersiniz? Bir erkek eşini en sade haliyle görmeli, kararını gölgeleyecek boya ya da süslemelerden arınmış olarak. Seni daha önce de gecelikle görmüştüm, ilk tanıştığımızda, hatırladın mı? Seni giyimin her aşamasında gördüm, bu yüzden nasıl bir hazineyle karşı karşıya olduğumu biliyorum."

Katrine onun yalvaran fısıltısı karşısında kendini titrerken buldu. Raith daha önce onu sevgi dolu sözlerle ya da şefkatle ikna etme zahmetine katlanmamıştı. Şimdi onu cazibesinin tüm gücüne maruz bırakıyordu ve bu baş döndürücü bir deneyimdi. Raith'in sıcak nefesi yüzünü okşarken, usta parmakları sabahlığını kapalı tutan kurdeleyi bulurken, kadın ona baktı, dudakları beklentiyle aralandı.

"Bu çok çekici, tatlım, ama buna ihtiyacın yok."

Nazıkçe çekiştirdi. Onun bu cesur hareketi Katrine'in kalbinin yerinden fırlamasına neden oldu. Katrine aniden kendine gelerek sıçradı.

"Raith, hayır!" diye bağırarak ellerini onun göğsüne bastırdı.

İşine ara verip ona baktı. "Henüz evlenmediğimiz için birdenbire edep duygusuna kapıldığını söyleme bana."

"Bunun kesinlikle edeple bir ilgisi yok!"

Raith yavaşça başını eğdi. "O halde sanırım önce size kur yapmamı istiyorsunuz."

"Hayır, bana kur yapmanı istemiyorum!"

İstemiyorum-" "İyi, çünkü çocuğumuzun bekleyeceğini sanmıyorum."

Bizim çocuğumuz. Bu sözler şimdiye kadar duyduklarından çok daha tatlı geliyordu kulağına... neredeyse adamın dudaklarının tadı kadar tatlıydı.

Katrine zevkle ürperdi, bir şekilde parmaklarını ona yapışmaktan vazgeçirebilmeyi diledi, bir şekilde vücudundan geçen inanılmaz hisleri inkar edebilmeyi diledi, bir şekilde onu kendisine yaptığı gibi reddetme iradesini bulabilmeyi diledi....

Raith başını kaldırına kadar uzun, çok uzun bir an geçti. "Ah, güzel Katie," diye nefes aldı, sesi alçak ve boğuktu. "Düşünmek bile istemediğim kadar çok kez beni deliliğin eşiğine getirdin. Zarifçe teslim olup kaderime razı olmaktan başka ne yapabilirim ki?"

Katrine hâlâ adamın kendisinden çaldığı nefes için mücadele ediyordu ama yaralı gururunu toparlamayı başarmıştı. Meydan okurcasına başını salladı.

Duyguları harap olmuş olabilirdi ama zihni savaşı oldukça hazırды. "Benimle evlenmek istiyorsun çünkü ben artıyorum."

Gözleri yumuşadı, öylesine sıvı bir sıcaklıkla parlıyordu ki nefesi boğazında düğümlendi. "Hayır Katrine, nedeni bu değil. Seninle evlenmek istiyorum çünkü sensiz yaşayamayacağımı anladım."

Katrine ona baktı ve bu kuşkulu ifadeye karşılık söyleyecek bir şey bulamadı. Raith gülümsedi ve sonra dudaklarını tekrar indirdi. Katrine'in hava almasına izin verilmeden önce uzun bir süre daha geçti.

"Kendi kalbim," diye mırıldandı Raith onun ağzına karşı.

Şefkatli sevecenliği o organın atışını en uzun an için durdurmuş gibi görünüyordu, sonunda tekrar hızlanmaya başlamadan önce.

Katrine gözlerini kapadı. Katı yürekli, acımasız İskoçyalı sevgilisi, kuzeni gibi gümüş dilli bir şeytan olduğunu kanıtlıyordu. Ama ballı yalvarışların kendisini etkilemesine izin vermeyecekti.

"Hayır, işe yaramayacak, Raith," diye mırıldandı nefessiz halinin izin verdiği kadar sert bir şekilde. "Tatlı sözlerle beni kazanamazsın."

"Pekala, o zaman daha açık sözlü olacağım. Benimle dönmeni istiyorum çünkü dırdırını özledim."

Katrine'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Dırdırım!"

"Evet, benim tatlı cadalozum, dırdırın. Beni uyanık tutmak için sivri diline ihtiyacım var. Kimse benimle senin gibi tartışamaz. Bana mükemmel bir eş olacaksın, zamanını dolduracak bir çocuğun olduğunda."

"Hayır, yapmayacağım! Seni hiçbir şekilde karım yapmayacağım!"

"Ve Meggie'yi olağanüstü bir anne yapacaksın. Bu pozisyona daha uygun birini düşünemiyorum."

Katrine ona ters ters baktı. "İki ay önce onu iyi bir anne yapabilirdim ama sen bunu göremeyecek kadar inatçıydın."

"Katılıyorum ve aptallık ettiğimi kabul etmeye hazırım. Meggie'nin yeni mürebbiyesi iyi ama senin eline su dökemez."

Katrine Meggie'nin yokluğunda nasıl olduğunu sormaya başladı ama sonra kendini tuttu. Gözlerinden yeşil kıvılcımlar saçarak, "Sakın bir daha o çocuğu beni suçlu hissettirmek için kullanmaya kalkma," dedi.

"Pekala o zaman, Meggie'den bahsetmeyeceğim. Ama çocuğumuzun benim adımla taşınmasını istediğimi itiraf edeceğim."

"Campbell ismi yeterince iyi değil, öyle mi?"

"Ben öyle demedim... ama MacLean kesinlikle daha iyi. Ve benimle evlenmeyi reddetmenin sonuçlarını düşünmüş olamazsın. Kolay olmayacak.

tek başına çocuk yetiştirmeye çalışan bir genç kız için."

"Gördün mü, biliyordum! Beni istemiyorsun, sadece 'sorununa' bakmak istiyorsun. Sana şunu söyleyeyim, ben çocuğuma sensiz de bakabilirim."

"Çocuğumuz," diye düzeltti Raith. "Ve seni istiyorum Katrine."

"Hayır, istemiyorsun! Sadece erkeklik saygınızı tatmin etmek istiyorsunuz, klan gururunuzdan bahsetmiyorum bile."

"Size bakmak istemenin nesi yanlış? Seni korumak, sana değer vermek ve güvende tutmak?" Sesi yeniden yumuşamıştı, sinsi yumuşaklığı Katie'nin etrafında kıvrılıyordu. "Ah, Katie, benimle eve dön. Sensiz hayatımın ne kadar dayanılmaz derecede sıkıcı olduğunu asla bilemezsin. Sen yokken güneşin doğuşu o kadar da güzel olmuyor."

Yine yapıyordu bunu, yumuşak hitaplarıyla onun etrafından dolaşmaya çalışıyordu. Ama o dinlemiyordu!

Katrine hayal kırıklığı ve acı içinde, "Hayır," diye bağırdı. "İngiliz kanımı görmeye dayanamayan kanunsuz bir haydutla, klanımla sürekli kavga eden aşağılık bir sığır hırsızıyla evlenmeyeceğim. Nefret üzerine kurulu bir evlilik istemiyorum! Buna razı olmayacağım."

"Ve senden bunu asla istemem, tatlı Katie. Seni seviyorum, Katrine..." Raith durakladı, elini geceliğinin kıvrımları arasından geçirerek parmaklarını karnının üzerinde gezdirdi. "İkinizi de seviyorum."

Katrine onun avucundan yayılan küçük ürpertilerle savaştı, kalbindeki acıyı bastırmak için boşuna çabaladı. "Sana inanmıyorum."

Raith'in yüz ifadesi sabırsızlıkla buruştu. "Şimdi, kim dik kafalılık yapıyor?"

Katrine teslim olmamaya kararlı bir şekilde çenesini tuttu.

"Sensiz dönmeyeceğim Katrine. Eğer dönersem klanım bana bir an bile huzur vermez-"

"Güzel, bir an bile huzuru hak etmiyorsun." "Ve kalbim de bana hiç rahat vermeyecek."

Böylesine açık bir yalana cevap vermeyi reddetti. İki ay önce onu gönderdiğinde kalbinin kırıldığına dair hiçbir belirti göstermemişti. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum. Gitmemi sağlamanın tek yolu beni tekrar kaçırmak-"

"Sanırım sizi ikna etmenin başka bir yolu olmasaydı bunu yapabilirdim."

Katrine ona tedirginlikle baktı. Ses tonu hafifti ama gözlerindeki bakış tamamen ciddiydi. Birden telaşlanarak onun göğsünü itti.

ve onun kucağından kurtulmak için mücadele etmeyi başardı. "Hayır! Bu sefer yanına kalmayacak. Amcam beni korumak için burada."

Raith yorgun bir iç geçirdi. "Anladığım kadarıyla beni zorlamak istiyorsun. Pekâlâ. Beni bir kez daha öp tatlı Katie, çünkü bu elimize geçen son fırsat olabilir. Hayır mı?" diye sordu, Katie öylece durup ona ihtiyatla bakınca.

"Son fırsat mı?" Katrine tekrarladı. "Ne demek istiyorsun?"

Açıklama zahmetine girmedi. Bunun yerine mumu aldı ve kapıya doğru ilerleyerek kapıyı açtı.

"Raith, kapıyı kapat!" diye bağırdı sert bir fısıltıyla. "Colin Amca seni duyacak!"

"Umarım öyledir. Aslında, beni ona götürürsen minnettar olurum, aşkım."

"Davranış-?"

"Hangisi onun odası?" Raith koridora çıkarak sordu. "Aptal olmalısın!"

"Şüphesiz, ama bu tamamen senin hatan. Seninle tanışmadan önce tamamen aklım başımdaydı. Campbell!" diye bağırdı. "Colin Campbell, hangi cehennemdesin?" Raith aniden yumruğunu kaldırarak onunkinden bir alttaki kapıya vurdu.

"Yüce Tanrım," diye nefes aldı Katrine. "Raith, ne yapıyorsun? Raith... yapma!" Raith koridorda ilerlerken arkasından koştu, önüne çıkan her kapıya vurdu. "Raith, lütfen!" diye bağırdı, çılgınca onun kolunu çekiştirerek. "Asılacaksın!"

"Bu oldukça mümkün. Ama bana başka seçenek bırakmadın, aşkım. Samimiyetime başka türlü inanmayacaksın."

Koridorun ilerisinde bir kapı açıldığında ikisi de durdu. Colin Campbell geceliği ve şapkasıyla orada durmuş, mumun ışığına aniden maruz kaldığı için gözlerini kırıştıırıyordu.

Katrine çaresizce Raith'in önüne geçerek onu vücuduyla korumak için saçma bir girişimde bulundu. Ancak Raith onu nazikçe kenara çekti ve amcasının önünde eğildi.

"İşte buradasın Campbell," dedi Raith kolayca. "Uykunuzu böldüğüm için özür dilerim ama teslim olmaya geldim."

Katrine'in nefesi sessiz koridorda duyulabiliyordu. Amcası sadece baktı.

"Kim bu şeytan...? Ardgour? Sen misin? Gecenin bu saatinde burada ne işin var? Saatin kaç olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Sanırım ondan kısa bir süre sonra. Beni ne kadar çabuk tutuklarsanız, yatağınıza o kadar çabuk dönebilirsiniz."

"Seni tutuklamak mı? Bunu neden yapayım ki?"

"Ben yeğeninizi kaçıran haydutum."

"*Sen!*" Yaşlı adam şaşkınlıkla bakakaldı. Katrine inledi ve elleriyle yüzünü kapattı.

"Kahretsin! Olamazsın," diye homurdandı Campbell. "Sen bir beyefendisin ya da seninle en son karşılaştığımda öyleydin."

"Yine de suçumu itiraf etmek zorundayım. Katrine'e neredeyse ilk görüşte aşık oldum, görüyorsunuz-" Raith ona dönüp bakınca sırtıttı, "-ama o zaman bilmiyordum. Ve şimdi bana inanmıyor."

"Kesinlikle yapmayacağım!" Katrine öfkeyle itiraz etti.

"Gördüğünüz gibi, teslim olmaktan ve beni asmanıza izin vermekten başka seçeneğim yok. Ben öldüğümde, yeğeninizin vicdan azabıyla dolacağına şüphe yok." Mavi gözleri Katrine'e dikilen Raith'in yüz ifadesi hüzne dönüştü. "Umarım ölümümü vicdanına yüklediğin için pişman olursun, aşkım. Zavallı Meggie'yi de koruyucusuz bırakacak. Ne utanç verici."

Katrine Raith'e baktı, ona bedensel bir zarar vermek istemekle, aklına tamamen yatmayan çılgınca bir planın peşine düşmemesi için onu uzaklaştırmak istemek arasında gidip geliyordu. "Sen delisin," dedi öfkeyle. "Ve sana Meggie'yi bu işin dışında tutmanı söylemiştim."

"Meggie de kim?" diye sordu amcası, belli ki konuşmanın dışında bırakıldığı için sabırsızlanıyordu.

Raith, Katrine'in gözlerinde yanıp sönen yeşil kıvılcımlardan rahatsız olmadığı belli olan bir ifadeyle, "Velinimetim," dedi. "Yeğenine büyük bir düşkünlüğü olan ve ona en az benim kadar ihtiyacı olan bir çocuk."

"Ah, Tanrı aşkına-" diye haykırdı Katrine.

"Şunu tutar mısın, tatlım?" Raith onun sözünü kesti. Mumu ona uzatarak kemerinden bir tabanca çıkardı ve yaşlı beyefendiye doğru ilerledi. Colin Campbell'ın şaşkınlık dolu bakışları, düşman bir İskoçyalı'nın silah salladığını görünce aşırı bir ihtiyata dönüştü. Ama Raith tabancayı sadece kabzasıyla ona doğru uzattı. "Al, bunu beni tutuklamak için kullanacaksın."

Campbell onu yavaşça aldı ve yüz ifadesi her geçen dakika daha da öfkelenen Raith'e çevirdi. Katrine'in farkına vardığına göre amcası

MacLean'lerin son zamanlarda Campbell'lara çıkardığı sorunlarla onun kaçırılması arasında zihinsel bir bağlantı kurdu. Kontrol çabası yüzünden yüzü kıpkırmızı olmuştu. Ama aynı zamanda kesinlikle adil olmaya da kararlı görünüyordu.

"Sizi doğru anlıyor muyum, efendim?" diye sordu amcası Raith'e. "Yeğenimin kaçırılmasından sen mi sorumlusun?"

"Gerçekten de öyleyim."

"Peki ya son üç aydır Campbell Klanı'nın başına bela olan sığır hırsızlığı? Bunun arkasındaki kötü adam siz misiniz?"

"Tam olarak bu şekilde ifade etmezdim," diye yanıtladı Raith kolayca, "ama beni sorumlu tutabilirsin, evet."

"Ama buraya teslim olmaya mı geldin?"

"Aslında gelinimi almaya gelmişim ama ufak bir sorunla karşılaştım. Beni artık istemediğini söylüyor."

"*Gelin mi?*" Campbell bu kelimeyi neredeyse bağırarak söylerken keskin bakışları Katrine'e kaydı.

"Gerçekten de öyle," diye itiraf etti Raith. "Katrine Ardgour'dayken benimle evlendi, anlıyor musun?"

"Öyle değil!" diye araya girdi. "Evlilik falan yok, kendiniz söylediniz!"

"Sorun şu ki," diye devam etti Raith, ona mavi gözlerindeki dans eden parıltıyla çelişen sakinleştirici bir bakış atarak, "karşılığında onunla evlenmedim. Ama bunu hemen düzeltmeye hazırım."

"Hayır, yapmayacaksın. Sana sahip olmayacağım-"

"Sözümü kesme aşkım. Amcana neler olduğunu anlatmaya çalışıyorum. Gördüğün gibi Campbell, Katrine Ardgour'dayken bana aşık oldu-"

"Ben yapmadım!"

Raith şüpheli bir kaşını kaldırdı. "Yalan söylemek gibi bir alışkanlığın olmadığını sanıyordum. Şimdi beni sevdiğini inkâr mı ediyorsun?"

Katrine cevap vermeyi reddetti ama yanaklarının kızarması yeterli bir cevaptı. Raith sırtıttı. "Nerede kalmıştım? Ah, evet, yeğenin. Ona evlenme teklif ederek bu durumu düzeltmek isterim. Sizi temin ederim, ona büyük bir saygı ve sevgi besliyorum."

Bu şüpheli iltifatı ve alaycı üslubu görmezden geldi. Katrine ayağını yere vurdu. Raith'in, evlenebilmek için sadece onunla evlenmesi gerektiği varsayımına daha çok mu öfkelenmesi gerektiğini bilmiyordu.

onu kazanmak ya da içinde bulunduğu tehlikeyi alaya almak. Ama bir sonraki sözleri o anki düşüncelerini dağıttı.

"Davamın esasına karar vermeden önce. Campbell, bahsetmeyi ihmal ettiğim küçük bir ayrıntı daha var. Sen ve ben kısa bir süre sonra kan bağıyla akraba olacağız. Katrine benim çocuğumu doğuracak."

Katrine, Raith'in hainliği karşısında nefesini tutarken, amcasının parmakları tabancayı sıkıca kavradı.

Raith bu yeni tehlikeyi umursamadan ona yumuşak bir bakışla baktı. "Ona söylemedin mi aşkım?"

"Bu doğru mu Katrine?" Colin Campbell gürledi ve ses tonundaki sertlikle Katrine'in sıçramasına neden oldu.

Amcasının çatık kaşlı bakışlarından kaçan Katrine cevap vermedi. Yanakları öfke ve hayal kırıklığıyla kızarmış bir halde Raith'e ters ters baktı.

Eğer bu doğruysa," dedi amcası sert bir sesle, "o zaman evlenmen gereken kiğiden bağka sorun yok. Bir an önce. Gecikmeden."

Katrine inanmayan gözlerini amcasına çevirdi. "Benden biriyle evlenmemi istiyorsun.

Suçlu mu?"

Raith, "Sözde suçlu, aşkım," diye düzeltti. "Lütfen tüm gerçekler ortaya çıkmadan beni mahkûm etmeyin."

"Bu kadarı size yeter, efendim!" Campbell öfkeyle parladı, bacakları, çenesi ve gecelik şapkasının kuyruğu öfkeyle titriyordu. "Buna müsamaha göstermeyeceğim... Campbell adına yapılan bu rezalete. Suçlu ya da değil, yeğenimle hemen evleneceksin!"

Raith nazikçe yaşlı beyefendiye derin bir selam verdi. "Doğal olarak hizmetinizdeyim Bay Campbell."

"Hayır, Colin Amca!" Katrine araya girdi. "Onunla evlenmeyeceğim! Utanç verici ya da değil, onu kocam olarak kabul etmeyi reddediyorum."

Hâlâ kaşlarını çatan Colin Campbell yeğenine ters ters baktı. "Neden olmasın?"

"Çünkü beni sevmiyor, işte bu yüzden!" "Humph, aşkın söyleyecek neyi olabilir ki?"

"Raith sadece çocuğunu alabilmek için bana teklifte bulunuyor," diye ekledi.

"Öyle de olmalı!"

Raith, Katrine'in yüzündeki asi hayal kırıklığı ifadesine bakarak sırtıttı ve amcasına bir kez daha seslendi. "Ben herhangi bir şeyden kaçınmayı tercih ederim.

mümkünse geciktirin. Eğer isterseniz, beni hapse atmadan önce bile Katrine'le hemen evlenmeye hazırım."

Colin Campbell'ın bakışları Raith'in üzerinde yoğunlaştı, yüz hatlarında şiddetli bir şüphe ifadesi belirdi. "İşlediğin suçların cezasını çekmemek için yeğenimle evlenmeyi düşündüğünü sanmıyorum."

Raith kayıtsızca, "Aklımın ucundan bile geçmez," dedi. "Yeğeninizle evlenmemin Argyll'i etkileyeceğinden şüpheliyim. Ama her türlü olasılığa karşı hazırlıklı olmak isterim. Eğer beni asarsan, Katrine'in çocuğumuz için hâlâ bir ismi olacak. Bu dünyaya bir piç olarak gelmemesini tercih ederim."

Campbell biraz yumuşamış görünerek, "Ben de öyle yapmalıyım," diye sertçe onayladı. Bir sonraki an tabancayı tekrar kaldırıp Raith'e doğrulttu. "Pekâlâ, Ardgour. Argyll Dükü adına seni tutukluyor ve yeğenimi kaçırmak ve majestelerinin mülküne zorla sahip olmakla suçluyorum."

Katrine buna inanamadı. "Hayır! Amca, ne yapıyorsun? Onu tutuklayamazsın! Dük onu asacak."

"İş o noktaya gelmeyebilir," diye mırıldandı Campbell. "Ne de olsa Ardgour bir laird. Ama ona ne yapılacağına lütfunun karar vermesine izin vermek niyetindeyim."

Raith yine gülümsedi, hoş bir gülümseme değildi bu. "Çok akıllıca. Aslında dükle mümkün olan en hızlı şekilde konuşmak istiyorum ve bunu ayarlama nezaketini gösterirseniz bunu bir iyilik sayacağım."

"Yapacağımdan emin olabilirsiniz."

"Ve iyi niyetimin bir göstergesi olarak bunu size iade etmek isterim." Raith kemerini yoklayarak Argyll mühür yüzüğünü Dük'e sundu.

"Ah, şeytan!" Katrine öfkeden küplere binmiş bir halde haykırdı. Bir suç itirafı Raith'in davasına bundan daha fazla zarar veremezdi.

Ellerini ondan tamamen temizleyerek döndü ve koridordan yatak odasına doğru yürüdü, kapıyı arkasından kırıları sarsacak kadar şiddetle çarptı. Titreşimler yatıştığında, kapısının önünden geçen erkek seslerinin mırıltısını dinlemek için gerindi.

Onlar gittikten sonra Katrine parmaklarını Raith'in öpücüklerinin tutkusuyla hâlâ şişmiş olan dudaklarına götürdü. Yüce Tanrım, ona ne olacaktı? Argyll'in ona suçlarının bedelini ödeteceğinden emindi. Dük hakkında duydukları doğruysa, klanının bu kadar zorlu bir düşmanına merhamet göstermesi pek olası değildi.

Kısa bir süre amcası Colin'in dile getirdiği şüpheleri -Raith'in, kendisinin asılmasını önlemek için onunla evlenmeyi teklif ettiğini- düşündü. Ama Raith bile evlenmeleri durumunda Argyll'in hoşgörülü davranmasının pek olası olmadığını düşünmüştü.

Katrine şiddetle titredi ama bunun açık pencereden içeri süzülen soğuk gece havasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Bu tamamen ruhuna sızan soğuğun suçuydu.

Raith asılırsa, çocuğu asla bir babaya sahip olamayacaktı. Ve bir daha asla bir kalbi olmayacaktı.

OceanofPDF.com

On Sekizinci Bölüm

Ertesi gün öğleden sonra Katrine, Raith'in tutulduğu hücrenin dışında durmuş, kalbi küt küt atıyordu. Geçtiğimiz on sekiz saat hayatının en berbat zamanlarıydı ve eğer görevinde başarısız olursa bir sonraki daha da kötü olabilirdi.

Uykusuz geçen uzun gece ve onu takip eden sabah boyunca Raith konusunda ne yapacağını düşünüp durmuştu. Amcası sadece çocuğuna bir isim vermekle ilgilenmişti. Uyandığında hemen Ardgour Lordu'yla evlenmesi talebini yinelemişti ama Katrine bunun Raith'in davasına yardımcı olacağına inanmıyordu. Colin Amca, Dük'le konuşup hoşgörü dileyeceğini söyleyerek onun atıp tutmasını kesmişti ama Katrine bunun da bir işe yarayacağına inanmıyordu.

Raith'in kaçmasına yardım etmesi gerektiğini biliyordu ama nasıl? Hapsedildiği Kilchurn Kalesi, İngiliz birlikleriyle kaynayan korkunç bir taş yığınıydı. Dahası, Argyll Dükü bir düzine mil ötedeki Inveraray'daki aile konağından çağırılmıştı ve gece çökmeden önce gelmesi bekleniyordu. Hızlı hareket etmek zorundaydı.

Sayısız çaresiz saat boyunca beynini yorduktan sonra, Katrine sonunda şansının da yardımıyla başarılı olabilecek bir fikir bulmuştu. Kuşkularını bir kenara bırakarak planını aceleyle uygulamaya koymuş, ihtiyaç duyacağı giysileri toplamış ve amcasının çalışma odasından bir tabanca almıştı. Raith'in hayatından endişe ettiğinden, onu kurtarmak için yalan söylemeye, çalmaya, hatta gerekirse öldürmeye bile hazırды; gerçi bu ihtimal onu ürpertmişti.

Kaleye girebilmek için rüşvet vermesi gerekeceğini düşünmüştü ama şaşırtıcı bir şekilde çok az zorlukla içeri alınmıştı. Raith'in sevgilisi olduğunu ve durumunun çok kötü olmadığından emin olmak istediğini söyleyerek mahkûmu görmesine izin verilmesini rica ettiğinde, son iki aydır amcasının evinde sık sık gördüğü İngiliz subay ona acımişti.

Subay kapıyı açıp Katrine'in odaya girmesine izin verirken, ağır meşe kapının menteşeleri itiraz edencesine gıcırdadı. Katrine genç adama minnettar bir gülümseme verdikten sonra içeri girdi.

Ağır kapı arkasından gümbürdeyerek kapandığında, görüşünün benekli gölgelere alışmasına izin vererek durdu. Öğleden sonra güneşinin bir şaftı, dans eden toz zerreciklerini aydınlatmak ve soğuk taş hücreye bir sıcaklık yanılsaması vermek için yüksek, parmaklıklı pencereden içeri giriyordu. Bir köşede saman bir palet vardı ve üzerinde tanıdık bir adam yatıyordu. Bu sevimli manzara Katrine'in kalbinin sıkışmasına neden oldu. Raith uyuyor gibiydi, görünüşe göre bunun dünyadaki son birkaç saati olabileceğinden habersizdi.

Katrine anahtarın kilitte gıcırdadığını duydu ama yün pelerininin gizleyici kapüşonunu geri itmeden önce subayın geri çekilen ayak seslerinin geçitte yankılanmasını bekledi. "Raith?"

Raith kıpırdamayınca daha ısrarlı konuştu. "Raith, lütfen uyan! Kaybedecek zamanımız yok. Derhal buradan ayrılmalısınız."

Koyu renk başı sert şiltenin üzerinde yavaşça döndü, kirpiklerinin koyu renkli hilalleri telaşsızca kalktı. Mavi gözleri ona odaklandığında Raith'in ağzı uykulu bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Katrine." Hâlâ uykuyla boğuklaşan sesi Katrine'in içinde titreşti. "Gelmişin."

"Elbette geldim. Seni asmalarına izin vereceğimi düşünmedin, değil mi? Kaçmana yardım etmek için geldim."

Raith yavaşça doğruldu ve alnına düşen bir tutam kuzguni saçı geriye doğru taradı. "Aptallığımı bağışla aşkım ama beni uyurken yakaladın. Neden kaçmak isteyeyim ki?"

"Çünkü seni idam edecekler, işte bu yüzden!"

"Ben henüz idam mahkumu değilim."

Katrine Raith'e baktı, onun nasıl bu kadar soğukkanlı olabildiğini anlayamıyordu. Parmaklarını birbirine kenetleyerek sabırlı olmaya çalıştı. "Raith, durumunun ne kadar vahim olduğunun farkındasındır herhalde."

Sahte bir şaşkınlıkla etrafına bakındı. "Kaldığım yerlerin alışık olduğum gibi olmadığını kabul ediyorum ama hapsedilmem o kadar da korkunç değildi. Duvara zincirlenmedim, hatta tıraş olmama ve çamaşır değiştirmeme bile izin verildi. İnanın bana, akrabalarımın Oban gişesinde olduğundan çok daha rahat ettim."

"*Lütfen* bunu hafife almayı bırakır mısınız? Dük her an gelebilir!"

"Güzel. Görüşmemize bir an önce başlamak için sabırsızlanıyorum."

"Endişeli misin?" Katrine duyduklarına inanamıyordu. "Dük'ün sana ne *yapmak* istediğinin farkında değil misin?"

"Çekin ve beni dörde bölün, sanırım." Raith onu kızdıracak ve dehşete düşürecek şekilde kollarını başının üzerine kaldırdı ve uzun gövdesini halsizce gerdi. Bu görüntü üzerinde sinir bozucu bir etki yarattı, çünkü kendini o sert, zayıf kaslı vücudun kendisine karşı duysal bir şekilde hareket etmesinin verdiği hazzı hatırlarken buldu. Ve adamın koyu renk gözleri onunkilerle buluştuğunda, koyu mavi derinliklerindeki arzu parıltısından onun da kendisiyle aynı anıları hatırladığını anlayabildi.

Elini davet edercesine uzatırken sesi baştan çıkarıcı bir mırıltıya dönüştü. "Buraya gel ve beni öp."

Cevap vermek istedi. Ruhu üzerine, bunu istedi. Onun öpücüklerinin şiddetli şefkatinde ve kucaklamasının sarsıcı coşkusunda kendini kaybetmek istiyordu. Ama bir anlık delilikten sonra Katrine'in aklı başına geldi. "Merhametli azizler, Raith, böyle bir aptallık için zamanımız yok! Buradan hemen ayrılmalısın."

Raith üzüntüyle başını salladı. "Hayır, aşkım, istemiyorum. Hiçbir yere gitmeye niyetim yok. Buraya gelebilmek için çok fazla zahmete katlandım."

"Bela mı? Sen neden bahsediyorsun? Burada hapsedilmeyi gerçekten istediğini söyleyemezsin, değil mi?"

"Kendimi amcanızın terliğine kilitlemeyi düşündüm ama bunun amacıma uygun olmayacağına karar verdim, onun yerine kendimi şefinizin şatosuna kilitledim."

Katrine dün gece yaşadığı aynı şiddetli öfke dalgasını hissetti. Raith'in zihinsel kapasitesindeki ani kötüleşmeyle ilgili keskin bir yorum yapmaktan kendini alıkoyarak kollarını kavuşturdu ve ona ters ters baktı. "Pekâlâ, kilidi kendin açabilirsin. Senin ölümünün suçunu üstlenmeye hiç niyetim yok. Kaçacaksın ve bu son sözüm!"

"Ve hayatımın geri kalanını bir kaçak olarak mı yaşayayım? Hayır, tatlı cadalozum, buraya bu işi halletmeye ve seni gelinim olarak almaya geldim ve buradan sensiz ayrılmayacağım." Raith söylediklerinin altını çizmek istercesine tekrar uzandı, yüzüstü tembelce yattı, dirseklerini büktü, çenesini ellerine dayadı.

Katrine, onun gelinler hakkındaki yorumunu kabul etmeyerek bir yemin mırıldandı. Öfkeyle pelerininin bağlarını kopardı ve ona doğru yürüdü. Üzerindeki giysiyi çıkarıp atarak, Raith'in yanına, paletin üzerine bıraktı.

Kadının sunduğu manzara karşısında nefesi kesildi. Şık, siyah tafta elbisesinin sertleştirilmiş korsajı göğüslerini tehlikeli bir şekilde yukarı kaldırırken, parlak koyu renk solgun teniyle zarif bir tezat oluşturunuyordu,

parlak et. Ortaya çıkan sonuç şık, zarif ve iki aydan uzun bir süredir kadınlardan uzak kalmış bir adam için fazlasıyla kışkırtıcıydı. Raith şu anda o solgun kabarıklıkları hapsoldükleri balina kemiğinden kurtarmaktan ve pembe meme uçlarını ağzının tatlı keşfine maruz bırakmaktan başka bir şey düşünemiyordu.

Kıyafetinin adamın nabzında yarattığı etkiden habersiz olan Katrine ellerini beline koyup ona dik dik baktı.

"Raith MacLean," dedi, sanki küçük bir çocukla ya da yarım akıllı biriyle konuşuyormuş gibi yavaşça telaffuz ederek, "birlikte ayrılmamız mümkün değil. Kaleye sadece bir kadın girdi ve ikimizin de ayrıldığı görülürse çok şüpheli görünür. Ve askerler alarma geçmeden önce zamanınız olmalı, bu yüzden siz sıvışırken ben burada kalacağım."

Sonra alçakgönüllülikle arkasını dönerek siyah tafta eteklerini kaldırdı ve altındaki kat kat kombinezonları karıştırdı. Raith merakla onu izledi.

"Katie, kalbim, seninle sevişmeyi çok isterdim ve bunu sayabileceğin hemen her yerde yapmaya itirazım yok, ama Campbell hapishane hücresinde sınırı çiziyorum."

Dişlerini sıktı. "Güzel, çünkü sevişmek gibi bir niyetim yok."

"O zaman neden soyunuyorsun?"

"Soyunmuyorum! Senin değersiz derini kurtarmaya niyetliyim. Sana elbiselerimden birini ve bir takım çember getirdim, pelerinimi de giyebilirsin. Başlığı var, bu yüzden kimse seni tanımaz, en azından yüzünü gizlersen."

Raith onun sonsuz hayal kırıklığına uğramasına rağmen başını geriye atıp güldü. "Senin kombinezonlarını giyerek hiçbir yere gitmiyorum."

Katrine omzunun üzerinden ona kaşlarını çatarak baktı, bir yandan da eteklerinin arasından kurtulmaya çalışıyordu. "Neden olmasın? Senin Bonnie Prens'in kadın kılığında Fransa'ya kaçtı. Kendinizi kendi prensinizden daha mı üstün görüyorsunuz?"

Raith'in gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Bu soruya dürüstçe cevap verseydim bazıları bunu ihanet sayabilirdi." Sonra yavaşça, umursamaz bir tavırla yan yattı ve başını bir dirseğinin üzerine koydu. "Ama bir kadının eteklerinin arkasına saklanmaya istekli olduğumu düşünüyorsanız beni çok iyi tanıyorsunuz demektir. Yine de, kılık değiştirerek kaçabileceğimi varsayarsak, kilitli kapılar ve Sassenach askerleriyle nasıl başa çıkmayı planlıyorsun?"

"Amcamın tabancasını ona doğrultabilmeniz için subayı buraya çağırmak istiyorum." Başının kısa bir hareketiyle belindeki cepte sakladığı silahı gösterdi. "O zaman Oban'daki anahtarcıya yaptığın gibi onu da bağlayıp ağzını tıkayabilirsin."

Raith'in kıkırdaması zengin ve keyifliydi. "Tanrım, Katie, seni kana susamış bir İskoçyalıya dönüştürdüm."

Neşesi ona öfkeli bir bakış daha kazandırdı. Ona tekrar sırtını dönerek ince siyah çuhadan bir eteklik çıkarmayı başardı. Raith başını iki yana salladı. "Endişen için minnettarım Katrine, ama sensiz gitmeyeceğimi söylediğimde ciddiydim. Benimle evlenmeye hazır olmadığın sürece bir milim bile kıpırdamayacağım."

Ses tonundaki ani kararlılık Katrine'i duraksattı. Hâlâ eteği tutarken dönüp ona baktı. Raith'in ciddi olduğunu, onun sorgulayan bakışlarıyla karşılaştığında fark etti. Her ne olursa olsun, kendi amaçlarına ulaşmak için hayatını riske atmaya hazırdı. Ama bunlar tam olarak neydi?

Katrine huzursuzca onun yüzüne baktı ve cevabı bulmaya çalıştı. Onun karısı olmayı her şeyden çok istiyordu. Raith kalbinin özlemine çektiği, ruhunun ihtiyaç duyduğu kişiydi. Onu çok seviyordu. Ama Dün geceki sözlerine rağmen Katrine onun da kendisini sevdiğinden pek emin değildi. Ancak onun bir şekilde kendi amacına uygun bir anlaşma için manevra yaptığından emindi.

Yavaşça başını salladı. "Nasıl bir planın olduğunu hiç bilmiyorum Raith. Benimle evlenmek için bu ani arzu neden?"

"Sana dün gece söyledim, aklım başıma yeni geldi ve sensiz yaşayamayacağımı anladım."

Katrine'in bakışı şüpheliydi. "Amcam, Dük'ün öfkesini dindirmek için benimle evlenmek istediğini düşünüyor."

"Sizi temin ederim ki, birinin diğeriyle kesinlikle hiçbir ilgisi yok."

"Seninle evlenmem Argyll için bir şey değiştirmez, bunu kendin söyledin."

"Ve bu yüzden olmayacak. Ama bu benim için büyük bir fark yarattı." "Yaratır mı? Bence sen sadece çocuğumuza bir isim vermek istiyorsun."

Raith içini çekti. "Hayır tatlım, öyle değil. Çocuktan haberim olmadan önce seninle evlenmeye karar vermiştim."

Katrine'in kaşları birbirine yaklaştı, gözleri kısıldı. "Sen karar verdin.... Karar verdin mi?"

Raith hatasını, kadının sesindeki uyarı tonunu duymadan önce fark etmişti. Kızın gözlerinde gördüğü yeni fırtınaya karşı kendini hazırladı ve teslimiyet işareti olarak elini hızla kaldırdı. "Ah, sevgili kalbim, kızların duymaktan hoşlandığı cümleleri söylemekte Callum kadar usta değilim. Ama çok daha samimiyim. Seni Meggie için ya da çocuğumuza bir isim vermek için istemiyorum. Seni kendim için istiyorum...her zaman için.... Seni seviyorum, Katrine. Seni ikna etmek için başka ne söyleyebilirim bilmiyorum."

Yükselen öfkesi aniden azaldı. Neredeyse ona inanacaktı.

Katrine kararsızlık içinde Raith'e bakarken Raith yavaşça ayağa kalktı ve yavaşça ona doğru ilerlerken karanlık bakışları Katrine'nin bakışlarını yakaladı. "Hemen evlenmemizi istiyorum Katrine," dedi sesi yumuşak ve ikna ediciydi. "Subayını buraya çağır ve adamlarından birini getirmesini söyle. Şahitlik yapabilirler."

Şahitler, diye düşündü Katrine, İskoç yasalarını hatırlayarak. O ve Raith'in tek yapması gereken tanıkların önünde yeminlerini etmektir ve böylece yasal olarak evlenmiş olacaklardı. Ama bu zaman alacaktı, sahip olduklarından çok daha fazla zaman. Bu düşünce Katrine'in içini ürpertti. Dün gece onu uyutmayan korku tüm gücüyle geri dönmüş, midesini bulandırmıştı. Boğuk bir çığlık atarak geri çekildi ve savunma amaçlı bir hareketle eteğini göğsüne bastırdı. "Raith, hayır, evlenemeyiz. O zaman kaçman için çok geç olur."

"Katrine, sana daha kaç kere söylemem gerekiyor? Kaçmak istemiyorum. Seninle evlenmek istiyorum."

Geriye doğru bir adım daha atarken boğazına bir ağrı doldu. "Neden? Bir gün gelin, ertesi gün dul olayım diye mi? Lütfen..." diye yalvardı. "Beni bir kez gönderdin ve öleceğimi sandım. Bunu tekrar yaşamak istemiyorum. Buna dayanamam.... Dayanamam..." Gözlerinde parlayan yaşlar taşmak üzereydi.

"Tanrım," diye nefes aldı Raith, onu kollarının arasına alarak. "Dişilerin ağlamasından nefret ediyorum."

"Ağlamıyorum," diye yutkundü Katrine, kendini kontrol etmekte zorlanıyordu. Ama yüzünü onun omzuna gömdü ve saçlarını okşamasına izin verdi.

"Meggie'yi böyle teselli etmek zorunda kaldım," diye mırıldandı usulca. "Senin için ağlıyordu. İki gün önce ilk kez konuştuğunu biliyor musun?"

Gözyaşları aniden kesilen Katrine yavaşça başını kaldırıp ona baktı. "Meggie mi? O mu yaptı?"

"Evet, Meggie. Ve ne dedi biliyor musun? Katie. Senin adın. Seni eve getirmemi istedi. Sana ihtiyacı var, Katrine. Benim de sana ihtiyacım var."

Katrine gözlerini kapadı ve ona teslim olmak için duyduğu karşı konulmaz arzuyla savaştı. "Raith... lütfen, bunu yapma." Gücünü toplayarak adamın göğsüne bastırdı ve onu uzaklaştırmaya çalıştı. "Dük gelmeden önce gitmelisin."

Raith'in kolları sıkılaştı ve onu bırakmayı reddetti. "Hayır, sen haklıydın. Bu iş çözülmeli ve bu da ancak Argyll'e yaklaşılarak yapılabilir. Onunla konuşma fırsatı bulana kadar buradan ayrılmayacağım."

Katrine cevap vermedi.

"Dük ile konuşmamı istediniz, değil mi?" Burnunu çekti. "Hayatın pahasına değil."

"Söz konusu olan benimkinden başka hayatlar da var."

Raith'in ses tonundaki sertlik, nasıl bir adamla karşı karşıya olduğunu hatırlamasına neden oldu. Bir lider. Bir savaşçı. Klanının hayatta kalması söz konusu olduğunda sözünden dönmeyen bir adam. Ona baktı ve ilk tanıştığı vahşi İskoçyalıya ne kadar benzediğini düşündü. Klan üyelerini kurtarmak için onu kaçıran tehlikeli yabancıya. Kalbini ele geçirdikten sonra onu uzaklara gönderen gururlu, acımasız aşık.

Gözleri yine yaşlarla doldu. "Bu hiç adil değil," diye fısıldadı. "Şimdi seni tekrar kaybedeceğim."

Şefkatli bir gülümseme ağzını yumuşattı. "Beni kaybetmeyeceksin Katrine."

"Evet, öyle. Dük seni asacak ve o zaman benim bir kocam, Meggie'nin de bir vasisi olmayacak."

Raith uzanarak onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Tatlı aşkım, kimse beni asmayacak. Neden bana güvenmiyorsun?"

"Sana neden güveneyim ki? Sen bir sığır hırsızısın. Beni kaçırmaktan, tehdit etmekten ve eşek sudan gelinceye kadar dövmekten başka bir şey yapmadın."

"Sana hak etmediğin hiçbir şey yapmadım. En iyi claymore'umu nehre attın-"

"Evet, yaptın, seni... seni vahşi!"

Raith kıkırdadı. "Ah, Katie, işte senin bu yönünü seviyorum, fikrini söylemekteki isteksizliğini. Yaşlanıp saçlarımız ağardığında ve ölüm döşeğindeyken de benimle tartışmaya devam edeceğinden şüphem yok-"

Kapının dışından gelen belli belirsiz ayak sesleri üzerine sözünü kesti. Katrine gerildi ve Raith'in kollarına yapıştı. "Biri geliyor! Yüce Tanrım, Dük..."

"İkisi aynı şey değil," dedi Raith alaycı bir ifadeyle, "Argyll kendisini Yüce Tanrı'yla aynı ilahi makama sahip olarak görmeyi sevse de."

Saygısızlığı Katrine'i üzüyor, umursamazlığı çılglık atma isteği uyandırıyor. Kaçmak için muhtemelen çok geçti ama Raith'in kayıtsız tavrı, önümüzdeki birkaç dakika içinde ölüme mahkûm edilebilecek bir adam için neredeyse saygısızca görünüyordu.

"Raith, lütfen," diye çılgınca yalvardı, ayak seslerinin daha da yükseldiğini duyuyordu. "En azından tabancayı al."

"Hayır, bu sadece işleri zorlaştırır. Güven bana Katrine," diye mırıldandı eğilip dudaklarına hafif bir öpücük kondururken. "Burada kalıp dükün söyleyeceklerini dinlemeni istiyorum... tabii düğünümüz için hazırlık yapmayı tercih etmezsen?"

Protesto etmek istedi. Onun omzunda ağlamak, göğsüne vurmak ve onu koruyucu bir şekilde kollarına almak istedi. Onu Dük'ün şahsında bekleyen korkunç kaderden kurtarmak istedi. Ama zaman yoktu. Anahtar kilitte gıcırdıyordu. Raith ağır kapı açıldığı anda onu uzaklaştırdı.

Katrine dönerek korku içinde yaşlı bir beyefendinin odaya adım atışını izledi. Amcasıyla yaklaşık aynı yaşlarda olan bu adam ağır saten bir pardösü, özenle pomatlanmış bir peruk ve pahalı gümüş tokalı ayakkabılar giymişti. Dükten başkası olamazdı, diye düşündü, çünkü adam Argyll'in baskın kişiliğini yansıtıyordu, sert duruşu ise uzun yıllar askerlik yaptığını gösteriyordu. Tam adı Mamore'lu General John Campbell'dı, şimdi dördüncü Argyll Dükü'ydü ve Kırk Beş Savaşı sırasında acımasız Cumberland'in emrinde savaşmıştı. Katrine titremelerini önlemek için ellerini birbirine kenetledi.

Buna karşılık Raith, Argyll'e alaycı bir selam verdi. "Lordum Dük. Gelebildiğiniz için çok memnun oldum."

Kapı arkasından kapanırken, Argyll en kibar jestlerden birini yaparak başını hafifçe eğdi. "Ardgour."

Katrine iki adam arasındaki hoşnutsuzluğun aşikâr olduğunu fark etti. Keskin gri gözler kendisine döndüğünde dudağını ısırды. "Siz Bayan Campbell olmalısınız." Adam ona reverans yapacak zaman bile bırakmadan bakışlarını Raith'e çevirdi. "Ben meşgul bir adamım Ardgour ve bunun için sabrım yok," dedi dük kaba bir şekilde. "Artık devam edelim mi? Sanırım bu genç bayana karşı davranışlarınız için bana bir açıklama borçlusunuz."

Raith kara bir kaşını kaldırdı. "Bağışlayın beni majesteleri ama size böyle bir borcum olduğunu sanmıyorum."

Argyll'in ağzı çatıldı. "Faktörümün yeğenini kaçırdın, onunla yattın, onu hamile bıraktın ve şimdi de ona karşı herhangi bir sorumluluğun olduğunu inkâr etme cüretini mi gösteriyorsun?"

Katrine havadaki gerginliğin aniden keskin bir şekilde arttığını hissedebiliyordu. Raith hiç kıpırdamamıştı ama bir şekilde duruşu değişmiş, kasları gerilmişti. Sert ve tetikte görünüyordu ve Katrine'in onu hiç görmediği kadar tehlikeliydi. Bir sonraki konuşmasında bunu sertçe, yavaşça, her kelimeyi heceleyerek yaptı. "Katrine ve benim aramda geçenler kesinlikle ikimizi ilgilendirir. Bu konuda senin söz hakkın yok."

"Amcası kesinlikle biliyor. Aslında, tazminat talep etmek için her türlü hakka sahip."

"Amcası çoktan izin verdi, hatta teşvik etti bile.

-Evlenmemiz için. Bilmeniz gereken tek şey bu."

Argyll'in kaşları daha da çatıldı. "Şefi olarak onu korumakla yükümlü olduğumun siz de benim kadar farkındasınız."

"Katrine'in sizin korumanıza hiç ihtiyaç duymamış bir Campbell olduğunu söylemekten memnuniyet duyuyorum. Ne de bunu istiyor."

Yüz boyasının altında, Dük'ün yanaklarını yavaşça kızaran bir kırmızı kapladı ve yükselen öfkesini yansıttı. Katrine'e kısa bir bakış attığında, Katrine cevap vermeye cesaret edemedi. Raith'in dükü neden kasıtlı olarak kızdığını anlayamıyordu ama buna bir son vermesini içtenlikle diliyordu.

Görünüşe göre Argyll bir an için böyle bir saygısızlığı görmezden gelmeye hazır, çünkü eliyle reddetme hareketi yaptı. "Dediğim gibi, devam edelim mi? Sanırım suç faaliyetleriniz hakkında konuşmak istiyorsunuz."

"Ah, evet." Raith'in sesi yumuşak ama yakıcıydı. "Suç faaliyetlerim." Kayıtsızca dönerek odanın diğer tarafına geçti ve omzunu umursamazca taş duvara yaslayarak dükün ilgisizliğiyle kurnazca alay etti. "Bana karşı açtığınız zayıf davayı değerlendirelim mi?"

"Zayıf mı? Aleyhinizdeki delillere *zayıf* demem pek mümkün değil." "Aynı fikirde değilim. Benim en ciddi suçum gelin çalmak."

Dük de Katrine gibi bakakaldı. "Gelin hırsızlığı mı?" diye sordu beyefendi.

"Eminim bu terimi daha önce duymuşsunuzdur, Majesteleri."

Dük sabırsızlıkla bekledi. Raith gülümsedi, hoş bir gülümseme değildi.

"Ben sadece Katrine'i eşim olarak istediğim için suçluyum, hepsi bu. Her gerçek İskoç'un bildiği gibi, gelin çalma burada, Highlands'de hala devam ediyor. Hiçbir İskoç mahkemesi, böylesine eski bir geleneği sürdürdüğü için bir adamı mahkum etmez."

Durakladı, sözlerinin kafasında yer etmesini bekledi. Katrine şaşkınlıkla ona baktı. Raith'in kendisiyle evlenmeyi ısrarla reddettiğini söyleyebilirdi ama Argyll'in tarafını tutmaya hiç niyeti yoktu. Ve onun tanıklığı olmadan Raith'e karşı açılan dava zayıftı. Bir İskoç mahkemesi, gelin çaldığı için bir adamı cezalandırmaktansa, rızası dışında kaçırılmış olsa bile yeni geline iyi dileklerde bulunmayı tercih ederdi.

Argyll'in de aynı fikirde olduğu anlaşılıyordu, çünkü aniden başka bir yol izlemeye başladı. "Bayan Campbell'ın geri dönmesi için şartlar öne sürdünüz. Bana öyle geliyor ki bu, kaçırılma suçlamasını doğruluyor."

"Size gönderdiğim mektubu daha dikkatli okumanızı öneririm, Majesteleri. En kötü ihtimalle açgözlülükle suçlanabilirim. Kiraların düşürülmesi talebim kolaylıkla müstakbel eşimin çeyizine karşılık olarak yorumlanabilir. Duart MacLean'lar için istediğim hoşgörü de aynı şekilde başlık parası için pazarlık olarak algılanabilir. Klanlarımızın birleşmesi üzerine sizden bir iyi niyet jesti beklenebilir."

Katrine bu yeni iddia karşısında nefesini tuttu. Gerçekten de çeyiz! Raith fidye talebine bu yapıyı daha yeni koymuş olmalı, diye düşündü, çünkü Raith onunla evlenme fikrini ancak geçen ay değiştirmişti. Onunla evlenmek istediğini iddia etmek ona hayatını kurtarabilecek bir savunma imkânı veriyordu ve eğer kendini savunmak gibi bir niyeti yoksa Duart MacLean'lara yardım etmek gibi bir niyeti vardı. Klan üyelerini terk etmeyeceğini Katrine çok iyi biliyordu. Onlara yardım etmenin, çeyizi olarak MacLean'lar için kiraların düşürülmesini talep etmekten daha iyi bir yolu olabilir miydi?

Raith'e bir miktar öfkeyle baktı. İlk olasılık kendisini kullanılmış, ikincisi ise *satın alınmış hissetmesine* neden olmuştu. Ama gerekçesi ne olursa olsun, Raith'in Argyll'in kendisine yöneltebileceği tüm suçlamalar için bir cevap hazırlamış olduğu şimdi daha iyi anlaşılıyordu. Raith her olasılığı planlayacak kadar zekiydi ama yine de en kötüsünü, yani mahkûm edilip asılacağını düşünmesine izin vermişti. Başından beri hayatını kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olmadığını biliyordu ama korkularını yatıştırabilecekken bile böyle düşünmesine izin vermişti.

Raith'in dün gece ortaya çıkmasından beri yaşadığı belirsizlik kâbusunu hatırlayan Katrine ellerini sıktı. O

Utanmadan onun sempatisiyle oynamış, kollarında ağlamasına ve kaçması için yalvarmasına izin vermişti, oysa başından beri bu ikilemden ondan yardım almadan kurtulmayı planlamıştı. Raith'e bu el altından iş çevirme konusunda tam olarak ne düşündüğünü söylemek istedi ama dükün yeni suçlamalar yöneltmesini ve Raith'in bunları teker teker çürütmesini dinlerken dudaklarını birbirine kenetledi.

"Çaldığın mühür yüzüğüm ne olacak?" Argyll sordu.

"Ele geçirdiğim iddia edilen yüzükten bahsediyorsun."

"El konuldu o zaman. Sizin elinizdeydi - dün gece sizden teslim aldım."

"Senin kaybetmediğini kim söyleyebilir? Onu bulup gerçek sahibine iade etmediğimi kim söyleyebilir?"

"Sanırım sığırlarımın çalındığını inkâr etmek istiyorsun?" Raith omuz silkti. "Elinizde ne kanıt var?"

Argyll'in kızgın yüzü daha da kızardı. "Kanıtı ihtiyacım yok. Seni sadece hırsızlık şüphesiyle asabilirim. Baskınlara katıldığınızı iddia edecek yeterince tanık bulabileceğime şüphe yok."

"Doğru olsa da olmasa da. Ah, evet, Campbell adaleti anlayışınızın farkındayım." Raith sert bakışlarını düke dikerek acımasızca baktı. "Ama beni asarsanız Highlands patlak verir. Bunu sen de biliyorsun. Ellerin de bu tür bir kan dökülmesini ister misin?"

Argyll uzun bir süre sessiz kaldı, çenesinde bir kas çalışıyordu. "Seni burada hapsedebilirim," dedi sonunda.

"Ne kadar süre için? Kaçmak için zaten bir düzine fırsatım oldu. Geldiğimden beri kendi adamlarım beni her an serbest bırakabiliirdi. Ve gördüğünüz gibi, sevgili müstakbel eşim beni ziyaret etti ve kaçmam için ısrar etti."

Raith Katrine'e baktı ve ona en hafif selamını verdi. Katrine soğuk bir bakışla karşılık verdi. Son birkaç dakika içinde dükten duyduğu korkuyu kaybetmiş, Raith'e karşı giderek artan bir öfke duymaya başlamıştı. Çok fazla şeyi hafife alıyordu.

Yine de onun yaklaşan isyanını fark etmiş gibi görünmüyordu, çünkü dikkati hemen düke döndü. "Tekrar ediyorum, gelin hırsızlığı benim en ciddi suçum... henüz... ama klanım kan davasını sürdürmeye istekli. Gerekirse kılıç kuşanmaya bile hazırız."

Dük kaşlarını çatarak Katrine'e baktı. "Amcan bana bu adama karşı tanıklık etmeyi kabul etmeyeceğini söyledi. Sanırım fikrini değiştiremezsin?"

Argyll'in suçlayıcı bakışlarına dayanamayarak çenesini kaldırdı. "Hayır, majesteleri. Üzülerek söylüyorum ki onun ölümünü vicdanımda istemiyorum."

Argyll daha fazla tartışmanın anlamsızlığını anlamış olmalıydı ki Raith'e dönerken içini çekti. "Ne istiyorsun? Sanırım tüm bunların bir amacı var?"

"Amacım basit, Majesteleri. Klan üyelerimi sizin idareciliğinizin ve Campbell'ın açgözlülüğünün zararlarından korumaya çalışıyorum."

Gri gözlerindeki öfke parıltısı Katrine'e Campbell şefinin de tehlikeli bir adam olduğunu hatırlattı. "Kendini çok büyük görme, Ardgour," diye uyardı yumuşak bir sesle.

Raith, ne kadar ileri gideceğini bildiğinden eminmiş gibi, "Bunu aklımdan bile geçirmem, majesteleri," diye itiraf etti. "Fidye notumda da açıkça belirttiğim gibi, bu basit bir görev meselesi. Duart MacLean'ların kiralalarını eski miktarlarına indirmeleri için temsilcinize talimat verin, böylece klanımla daha fazla sorun yaşamayacaksınız."

İçten içe yanan gri gözler Raith'i etkilemişti ama dükün sert duruşunda hayal kırıklığı açıkça görülüyordu. "Görünüşe göre bana başka seçenek bırakmadınız."

Raith'in ağzında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Niyetim gerçekten de buydu." "Peki bunun için MacLean'leriniz halkımı rahatsız etmeyi bırakacak mı?"

Raith alaycı bir selam daha vererek kolunu geniş bir hareketle uzattı. "Size söz veriyorum. Campbell'lar daha fazla sığır baskınından ve son zamanlarda başınıza bela olan sahte makbuz belasından güvende olacaklar... Ayrıca henüz görmediğiniz bir iki başka beladan da."

Argyll alaycı bir ses çıkardı. "Benden bir düzenbazın sözüne güvenmemi mi istiyorsun?"

"Bir Campbell şefinin sözünü kabul etmek zorunda kaldığım için kendimi sizinle aynı garip durumda buluyorum, Majesteleri. Sanırım ikimiz de hak etmediğimizi düşündüğümüz bir güvene sahip olmaktan hoşnut olmayacağız." Raith o zaman Katrine'e baktı, bakışları yumuşadı. "Ama karımın klanıyla yapılacak bir ateşkese saygı göstermeye hazırım. Gerçekten de aksini yapmam, ödemeye hazır olduğumdan daha yüksek bir bedel olur."

Katrine onun karısı *olmadığını* söylemek istedi ama Raith'in mavi gözlerindeki şefkat dolu bakış onu yakaladı. Bu ona neredeyse öfkesini unutturacaktı. Sonra omurgasını sertleştirdi. Artık Raith'in hayatı tehlikede olmadığına göre -eğer hiç olmadıysa- onunla evlenmesi için hiçbir neden yoktu. Ve yalnız kaldıkları anda bunu ona söyleyecekti.

Bakışlarını ayırıp Dük'e baktı. Argyll onu soğuk bir şekilde inceliyor, Ardgour Lordu'yla evlenmeyi seçerek klanına ihanet ettiğini açıkça söyleyen bir bakış atıyordu. Argyll'in sessiz kınaması kızın öfkesini daha da artırmıştı. Kendisi seçmemişti, itiraz etmek istedi. Raith onun yerine karar verdiğini varsaymıştı. Ama onun küstahlığına daha fazla tahammül edemezdi. Dilini tutmaya da devam etmeyecekti.

"Nazik teklifiniz için teşekkür ederim," dedi Katrine, Raith'e en az dükünki kadar bıçak gibi dondurucu bir bakış fırlatarak, "ama benimle evlenmeye tenezzül etmenize gerek yok."

Raith'in kaşları kalktı ama meydan okumayı kabul etmedi. Bunun yerine kendini duvardan uzaklaştırdı ve düke hitap etti. "O halde bir pazarlığımız var, majesteleri?"

"Raith, ciddiylim," diye öfkелendi Katrine. "Ben senin müstakbel karın değilim." "Bence bunu daha sonra konuşmalıyız, aşkım."

"Hayır, bunu şimdi konuşacağız! Seninle evlenmeyeceğim. Onunla istediğin kadar pazarlık yapabilirsin ama beni bu işe karıştırma."

"Katrine, bütün bunları daha önce de yaşadık-"

"Biz bunu yaşamadık. Karın olacağıma kendin karar verdin ama ben asla kabul etmedim. Asla da etmeyeceğim. Sana ya da evliliğin saygınlığına ihtiyacım yok. Amcam beni evinden atmaz, atsa bile çocuğumun geçimini kendim sağlayabilirim - çeyizim senin istediğin kadar büyük olmasa bile."

Raith'in bakışları bir an için ona kaydı. "Benimle kendin için evlenmeyeceksen, o zaman çocuğumuzu düşün."

"Onu düşünüyorum! Senden ve klanından gördüğüm tüm düşmanca bakışları ve nefret dolu sözleri düşünüyorum. Benden ve benim çocuklarımdan nefret eden bir adamla çocuk büyütmeceğim."

"Katrine... Senden nefret etmiyorum." Elleri yalvarırcasına avuç içlerini yukarı doğru açtı. "Bunu bir düşün, olur mu? Seni sevmek zorundayım. Başka hiçbir şey beni Argyll Dükü'yle anlaşmaya ya da bir Campbell'la evlenmeye ikna edemez."

Onun ton tutulan a alay etmek Not o yapılmış Katrine'in dişler gnash. "Belki de," diye cevap verdi, eğer bunu yapabilseydi ölümcül olabilecek bir tonda, "çocuğumun yarı Campbell olacağını hatırlatmalıyım."

Raith hızla başını salladı. "Hayır, öyle değil. Çocuğumuzun sadece dörtte biri Campbell, dörtte biri de İngiliz olacak, ki bu daha da kötü olabilir. Ama MacLean kanımın diğer ikisinin dezavantajının üstesinden gelecek kadar güçlü olacağına inancım tam."

"Oh, sen-sen..." Elleri yumruk şeklinde kıvrılırken adama tükürdü. "Bana söyleyecek isimlerinin kalmadığını söyleme sakın.

Aşk mı?"

"Hayır, başlamadım, seni haydut! Daha yeni başladım!"

"Ben de bundan şüphelenmiştim." Raith içini çekti ve Dük'e özür dileyen bir bakış fırlattı. "Belki de bize müsaade etme nezaketini gösterirsiniz, Majesteleri?"

Odaya girdiğinden beri Dük'ün yüzüne sinmiş olan öfke ilk kez bir nebze olsun azalmıştı. Argyll birinden diğerine baktı, yüzünde daralmış bir spekülasyon ifadesi vardı. "Sanırım benim başaramadığımı Bayan Campbell başarabilir," dedi alaycı bir tavırla.

"Cezamı verirken mi demek istiyorsun?" Raith mırıldandı. Birdenbire, isteksizce sırtıttı. "Sanırım bu, bize mutluluklar dilediğiniz ve birbirimizi hak ettiğimizi söylediğiniz nokta, Majesteleri."

Dük kapıya doğru dönerken alaycı bir tavırla, "Gerçekten de," dedi. "Kararımı sana bildireceğim, Ardgour," diye ekledi odadan çıkmadan önce.

Katrine, Raith'e bir cevap vermemiş olmasından endişe duymuyordu. Argyll belli ki kolayca boyun eğmiş gibi görünmek istemiyordu. Ama söylediği gibi, başka seçeneği yoktu. Yalnız kaldıklarında Katrine, yeşil gözlerinde alev alev yanan bir öfkeyle Raith'e baktı.

Raith onu ihtiyatla inceledi. "Bu sefer seni neyin tetiklediğini sorsam çok mu abartmış olurum?"

Adamın kayıtsızlığı kadının öfkesini yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. "Seni asmayacağını başından beri biliyordun! Bunu biliyordun ve düşünmeme izin verdin - Bana nasıl böyle bir eziyet çektirirsin?"

Sert omuzları gevşedi. "Demek önemsiyorsun."

"Hayır, umurumda değil! Senin kara kalbini oyup parçalarını Highlands'in dört bir yanına dağıtsalar da umurumda değil."

Raith başını salladı. "Katrine, sana endişelenmemeni söylemiştim. Dük'le konuşmak istediğimi söylemiştim."

"Onunla aylar önce konuşabilirdin. O zaman sana yalvardım, yakardım ama beni dinlemedin."

"O zaman yapamazdım. Mümkün olan en güçlü pozisyonundan pazarlık yapmam gerekiyordu. Argyll'in mührünü ve sığırlarını alıp seni kaçırana kadar şartlarımı kabul etmeyi düşünmedi bile. Eğer önce ben ona gitseydim.

bana asla adil bir duruşma bile vermezdi. Reddinin sonuçlarının farkına varması gerekiyordu."

Katrine sakinleşmemişti. "Yani bilerek seni hapsedmesine ve beni ölümüne korkutmasına izin mi verdin? Nedense bu pek de güçlü bir pozisyon gibi görünmüyor."

Raith onun bakışlarına kararlılıkla karşılık verdi. "Samimiyetimi anlaman için kendimi teslim ettim. Başka türlü inanmazdın aşkım."

"Ben senin aşkın değilim!"

Yavaşça ona doğru ilerlerken gözlerindeki şefkatli parıltı geri gelmişti. "Evet, öylesin Katrine... benim sevgili aşkım. Daha önce işkenceden bahsetmiştin. Son iki ayın benim için nasıl bir azap olduğunu bir bilsen..." Ona doğru uzanarak, direnen bedenini kendine doğru çekti. Ona bakarken sesi yumuşadı. "Hayatımı neşeyle doldurdun ve ben gitmene izin verdim. O zamandan beri, Highlands'de güneş hiç doğmamış gibi görünüyor."

Ellerini göğsüne dayayan Katrine, Raith'in şüphe dolu bakışlarına karşılık verdi. Ama Raith tamamen ciddi görünüyordu. Gerçekten de onu daha önce hiç bu kadar sakin, gururdan, kibirden ya da acımasızlıktan bu kadar uzak görmemişti. Karşısında alçakgönüllü bir yalvarışla duruyordu, engeller ortadan kalkmış, savunmalar düşmüştü. "Seni seviyorum Katrine," dedi usulca. "Seni karım olarak istiyorum. Hayatımın geri kalanında senin yanında uyumak ve kollarımda seninle uyanmak istiyorum. Güneşin doğuşunu seninle birlikte izlemek istiyorum."

İpeksi sözleri Callum'un büyüleyici sözleri kadar ustacaydı ama çok daha güzeldi. Katrine aşk ve arzusun kalbini yumuşattığını hissetti. "Seni assalardı daha iyi hizmet etmiş olurdun," diye mırıldandı.

Erkek cazibesıyla karşı konulmaz, gücüyle tehlikeli, yavaş bir gülümseme Raith'in dudaklarını kavislendirdi. "Ölümüm için en ufak bir yas tutmaz mıydın?"

"Hayır, yapmazdım, seni sefil," diye karşılık verdi, ama zayıfladığını anlayabiliyordu. İfadesini sert tutmaya çalışsa da, dudakları isteksiz kahrhahalarını bastırma çabasıyla titriyordu.

"Sana neden inanmadığımı merak ediyorum," diye dürtükledi.

"Sana neden inanmadığımı merak etmiyorum. Hala İngilizleri küçümsüyorsun ve hala Campbell'lardan nefret ediyorsun. Savaşmaktan asla vazgeçmeyeceksin. Tek bildiğim, sonunda klanımın yarısını öldüreceğin."

"Hayır, yapmayacağım. Bana kalırsa, Argyll sözünü tuttuğu sürece kan davası bitmiştir. Bunu kanıtlamak için, Argyll'e zeytin dalı bile uzatacağım."

Amcan. İstersen onu çocuğumuz doğduktan sonra Ardgour'a ziyarete davet edebilirsin."

Şaşkınlıkla ona bakarken gözlerindeki kahkaha soldu. Böyle bir teklifte bulunmanın ona neye mal olduğunu biliyordu. Raith'in aşkının gerçek olduğuna, ona olan sevgisinin klanına duyduğu nefretten daha güçlü olduğuna onu ikna eden şey, onun ateşli itiraflarından bile daha fazlasıydı.

Yine de Katrine ona bu kadar kolay bir teslimiyetin tatminini yaşatmayı reddetti. "Seninle evlenmeyi nasıl kabul edebilirim? Bana doğru dürüst bir teklif bile yapmadın."

"Pekâlâ." Kolları onu sıkıca sararak kendine çekti. "Seni karım olarak istiyorum, Katrine Campbell. Bu onuru bana bahşeder misin?"

Karısı, diye düşündü, bu kelimenin ve kalbinin göğsünde sessizce atmasının tadını çıkararak. Cevabının ne olacağına dair hiçbir şüphe yoktu. Onun ruhuyla eşleşebilecek ve kanını ateşleyebilecek adam oydu. Onun ruh eşiydi.

Kız hemen cevap vermeyince Raith'in kaşları alaycı bir hiddetle birbirine yaklaştı. "Seni uyarıyorum güzel Katie, sensiz dönmeyeceğim. İnatçı, ruhlı, sivri dilli, harika bir büyücü kalbimi çaldı ve ben onu geri almak istiyorum."

Katrine sözünü sakınmadan ona baktı ve aşkına ilk sahip çıkanın başka bir kadın olduğunu hatırladı. Açıklanamaz bir şekilde ani bir utangaçlık krizine kapıldı. "Emin değilim Raith.... Ellen'in anısıyla yarışmak istediğimi sanmıyorum."

Yüzünü ellerinin arasına almak için uzandı. "Ellen tatlı, nazık bir kızdı ama hiçbir zaman kalbime senin gibi sahip olmadı."

Katrine Raith'in yakışıklı yüzüne baktı ve ona inanıp inanamayacağını merak etti. Ama Ellen'la ilgili sevgi dolu anıların üstesinden, ona kendi tatlı anılarını yaşatarak gelebileceğini ummak zorundaydı. "Eğer evet dersem, gerçek bir töreni kabul etmen gerekecek. İngiltere'de, annemin gelinliği içinde, kız kardeşlerimin de hazır bulunacağı bir törenle evlenmek istiyorum."

Bir anlık tereddütten sonra Raith yavaşça başını salladı. "Eğer önce burada yemin edersek. Koruma olarak yarı İngiliz bir eşim olmadan Sassenach kalesine adımımı atmam."

Raith'in onun korumasına ihtiyaç duyacağı düşüncesi dudaklarına isteksiz bir gülümseme getirdi. "Sanırım önce burada evlenebiliriz."

"Şimdi. Hemen."

"Pekala, ama ben bir düzine çocuk istiyorum."

Yüzüne karanlık bir gölge çöktü. "Hayır, Katrine. Bir tane yeter. Seni doğumda kaybetme riskini almayacağım."

"Beni kaybetmeyeceksin. Kız kardeşim ilk çocuğunda en ufak bir sorun yaşamadı, ben de yaşamamalıyım."

"Kız kardeşin umurumda değil. Bu doğduktan sonra her şey s o n a erecek."

"Ciddiyim, Raith. Geniş bir ailem olsun istiyorum."

"Bunu evlendikten sonra konuşabiliriz," diye sözünü kesti. "Morag'ın da yatarken yanımda olmasını istiyorum."

Raith buna tamamen karşı çıktı. "Hayır, kesinlikle olmaz," diye karar verdi, başını şiddetle sallayarak. "Edinburgh'dan çok sayıda cerrah getireceksiniz. Hatta doğum için Edinburgh'a gideceksiniz-"

"O zaman kendine başka bir eş bulabilirsin."

Raith'in gözleri kısıldı. "Şimdiye kadar karşılaştığım en inatçı, kavgacı ve inatçı kız olduğuna şüphe yok."

Ellerini adamın göğsüne bastıran Katrine, adamın kucağından kıvrılarak çıktı. "Senden daha inatçı değilim. Eğer seninle evlenmemi istiyorsan, varisin Cair House'da doğacak ve onu Morag dünyaya getirecek."

Raith ona kaşlarını çattı ama Katrine kollarını güzel göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş, alev alev yanan saçları tokalarından dökülmüş, ıslıl ıslıl teni öfkenin parıltısıyla kızarmış, yeşil gözleri çakmak çakmak olmuş halde olduğu yerde duruyordu. Raith onu incelerken nabzının hızlandığını hissetti. Uzun bir duraksamadan sonra içini çekti. Kız ona böyle, öfkesini uyandıran ve kanını kaynatan o sert bakışlarla baktığında kendini kaybediyordu. Aralarındaki tartışmaların çoğunu kazanabileceğinden şüpheliydi. Gerçekten de Katrine'in karısı olduğu sürece ev halkının bir daha huzur yüzü göreceğinden şüpheliydi. Ama başka türlüsünü de istemezdi.

Raith onu boğazlama arzusu ile kendi çaresizliğine duyduğu eğlence arasında bocalayarak tekrar başını salladı. "Seninle pazarlık yapmak dükle pazarlık yapmaktan daha kötü," diye mırıldandı. Ama elini uzatırken gözlerindeki parıltıda isteksiz bir hayranlık vardı. "O zaman buraya gel güzel Katie ve pazarlığımızı mühürle."

"Raith," diye itiraz etti onu tekrar kollarının arasına çekerken, "bana hiç cevap vermedin."

Başını eğdi, içinden farklı türde bir arzu akıyordu. "Sus, aşkım. Seni öpmeye çalışırken hep çok konuşuyorsun."

Adam dudaklarını onunkilere değdirdiğinde Katrine sustu. Tüm gücüyle ona sarıldı, çünkü öpücüğü vahşı, tatlı ve şefkatliydi. Aslında bu bir pckten çok daha fazlasıydı. Tanrı'nın ve insanların önünde edilen sözlü yeminler kadar sağlam bir bağlılıktı, ona aşktan, coşkudan ve ruhunun derinliklerindeki teselliden bahsediyordu.

Uzun bir süre sonra Raith nihayet başını kaldırdığında i çekme sırası Katrine'e gelmişti. Yavaşça gözlerini atığında onu kaygısız, çocuksu bir gülümsemeyle kendisine bakarken buldu. Yüzü yürek hoplatacak kadar genç görünüyordu, mavi gözleri memnuniyet, arzu ve umutla parlıyordu.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı. "Ve uygun şahitleri bir araya getirebilirsem benimle evleneceksin."

"Evet..." Katrine onun şefkatli gülümsemesine kendi hülyalı gülümsemesiyle karşılık verdi. Şu an için itiraz etmemekten memnundu. Şu an için Raith'le tamamen aynı fikirdeydiler.

Çalkantılı gelecekte iradelerinin arpışacağına şüphe yoktu. Tartışıp kavga edeceklerine ve sevişeceklerine şüphe yok....

Katrine nefes nefese bir i çekişle tekrar Raith'in dudaklarını aradı. Tüm dünya için kaırmayacağı bir gelecekti bu.

Sonsöz

Ardgour, İskoçya, 1762

Cair Evi'nin ana yatak odasında sayısız mum ısıll ısıll yanıyor, hareketli bir faaliyet sahnesini, hanımefendinin lohusalığını aydınlatıyordu. Katrine'in üzerinde ustalıklarla duran üç kadın, dünyaya yeni bir bebek getirmenin sıradan işlerini yaparken sakın bir verimliliğin resmi gibi görünüyordular. Alışılmadık görünen şey, laird'in doğum yapan karısının yanında oturmasıydı.

Katrine, Morag'ın ebe olarak katılması konusundaki tartışmayı kazanmış olabilirdi ama Raith kendi taleplerini dile getirmiş, doğumda hazır bulunmakta ısrar etmişti. Katrine o sabah erken saatlerde kasılmalarla yatağa getirildiğinde, Morag'ın itirazlarına ve Callum'un eğlenerek azarlamasına rağmen yanında bir sandalye istemiş ve ayrılmayı reddetmişti. Raith neredeyse tüm zaman boyunca Katrine'in yanında kalmış, endişesini kontrol altında tutmak için sadece iki kez ayağa kalkarak koridorda volta atmıştı.

Callum'un önerdiği alternatif -tamamen sarhoş olmak- Raith tarafından sadece bir anlığına düşünülmüştü. Katrine'in hayatı tehlikedeysen orada olmalıydı. Onu buna tek başına katlanmaya bırakamazdı.

Beklediğinden daha da kötü bir işkenceydi. Katrine'in çılgınlıkları ve acı dolu solukları onu çılgına çevirmişti ama bunlara metanetle katlanmak zorundaydı. Morag ve Flora ona doğum yapan bir kadının acıya karşı mücadele etmemesinin ya da çılgınlıklarını bastırmamasının daha iyi olacağını söylemişlerdi. Yine de midesi korkuyla çalkalanıyordu, çünkü her çılgılık ilk karısının ve çocuğunun ölümüyle ilgili kanlı anıları canlandırıyor. Morag'ın yatağın ayak ucunda ne yaptığını, Flora'nın Katrine'in diğer tarafında ne yaptığını ya da kendisi de on çocuk doğurmuş olan çiftçinin karısının yeni bebeği kucağına almaya hazırlanmak için arkasında ne yaptığını izleyemiyordu. Raith gözlerini her an karısından ayırmıyor, elini sıkıca kavrayarak ve alçak sesle

Onu sevdiğini ve onunla birlikte olduğunu -Yüce Tanrı'ya dualar arasında- cesaretlendiren mırıltılar.

Onun varlığı Katrine'e güven veriyordu. Bir acı seli içinde Raith'in sevgisinin onu sardığını hissetti ve son an geldiğinde parmaklarını yüzüncü kez şiddetle onun avucuna gömdü ve yeni yaşamı bedeninden itti.

Morag'ın memnuniyetle, "Bu bir oğul," dediğini duydu. "Harika bir delikanlı."

Bir an sonra yeni doğmuş bir bebeğin tiz feryadı odayı doldurdu. Hâlâ nefes nefese olan Katrine yastıklara yaslandı. Bir süre sonra gözlerini açtı.

Çocuğunu kucağına almak istiyordu ama Raith'i rahatlatmayı daha çok istiyordu. Adam da en az onun hissettiği kadar bitkin görünüyordu. Parmak eklemleri bembeyazdı, kuzguni saçları darmadağınktı ve koyu renkli kirli sakalının altında, ağzının etrafında gergin çizgiler vardı.

Dün orada.

"Sen..." diye fısıldadı, sesi hâlâ ağlamaktan boğuklaşmıştı, "Hector bana o koyun midesini verdiğinde... benim gibi yeşil görünüyorsun."

"Sus," diye emretti Raith, "konuşmaya çalışma, aşkım." Kızın üzerine eğilerek, solgun yüzünün etrafında nemli dallar halinde kıvrılan alevli saçlarını nazıkçe geriye doğru taradı. "Gücünü kendine sakla."

Katrine itiraz etmeye başladı ama o sırada Flora diğer tarafındaydı ve onu bitki çayından bir yudum almaya teşvik ediyordu. Usulünce içtikten sonra Katrine'in bakışları kocasına döndü ve hâlâ kocasının elini tutan güçlü ele takıldı. Tam o sırada doğum sancıları içindeyken kocasına ne yaptığını fark etti; tırnakları avucuna yarım ay şeklinde çizikler atmış, avuç içi kırmızı yaralarla dolmuştu.

"Canını yaktım!" diye bağırdı usulca.

Raith onun neye baktığını gördü. "Aman Tanrım, Katrine, bu bir şey değil."

Başını sallayarak adamın elini dudaklarına götürdü ve ağzını teselli edercesine adamın avucuna bastırdı. "Özür dilerim."

Raith de kendi eliyle karşılık verdi ve onun ince parmaklarını teker teker, saygıyla, dizginlenmiş bir şevkle öptü. "Acı çekmek zorunda olan sensin. Eğer senin için buna katlanabilseydim, katlanırdım."

Katrine'in gülümsemesi zayıf ama şefkat doluydu. "Biliyorum ama bu sadece kadınların yapabileceği bir görev."

Birbirlerine baktılar, bakışları ortak bir sevgiyle kilitlendi. Sonra Raith gözlerini sıkarak kapattı ve ürperdi. "Tanrım, bunu bir daha asla yaşamak istemiyorum," dedi içten bir coşkuyla.

Katrine cevap veremedi Morag'ın muzaffer sesi araya girdi. "Oğlunuz, lordum."

Raith kendini hatırlayarak omzunun üzerinden baktı. Morag orada durmuş, temizleyip kundağa sardığı ciyaklayan bebeği uzatıyordu.

Raith tereddütle ona doğru uzandı. Morag'ın alçak sesle verdiği talimatla çocuğu kucağına aldı, göğsüne yasladı ve kırılğan başını eliyle destekledi. Şaşırtıcı bir şekilde çocuğun ağlamaları iniltiye dönüştü.

Raith uzun bir süre oğluna baktı, yüzünde huşu dolu bir ifade vardı. Sonunda başını kaldırdığında yüzündeki ifade minnettarlığa dönüşmüştü. "Teşekkür ederim... Morag," dedi Raith sessizce. "Onları sağ salim getirdiğin için."

Yaşlı kadın ciddiyetle başını salladı, sadece gözlerindeki nem parıltısı o anki duygusunu ele veriyordu.

Katrine bu değiş tokuşu yüreğinde kabaran rahatlama ve sevinçle izledi. Acı bir yarayı daha iyileştirmek istemişti ve bunu başarmıştı.

Yine de oğlunu paylaşmak için sabırsızlanıyordu. "Raith, onun sadece senin ya da benim değil, *bizim* çocuğumuz olduğunu söylediğini sanıyordum," diye yakındı Katrine. "Onu görmeme hiç izin verecek misin?"

Kocası ona memnuniyet dolu bir gülümseme gönderdi. "Bundan daha fazlasını yapabilirsiniz, madam." Raith dikkatle dizlerinin üzerine çökerek bebeği kadının yanındaki şiltenin üzerine yatırdı.

Katrine başını yastıktan kaldırarak baktı. "Ne kadar güzel, değil mi?" diye sadece bir annenin hissedebileceği türden kör bir hayranlıkla usulca haykırdı. Minik yüzü buruşuk ve kırmızıydı, siyah tüylerden oluşan bir salkım ise bebeğe hoyrat bir hava veriyordu.

Raith oğluna kuşkuyla baktı ama Katrine'in gözlemine gerçekçi olmasa da itaatkâr bir şekilde katıldı. Sonra Katrine'in eline uzanırken bunu bir iltifat olarak değiştirdi. "Annesi kadar güzel değil."

Az önce öptüğü parmaklar onunkilerin arasından geçerken Katrine gülümsedi. "Bunu tekrar yaşamayacağını nasıl söyleyebilirsin? O, acının on katına değer."

"Artık gitseniz iyi olur lordum," diye araya girdi Morag, eğitimli gözleri yeni bebeğin üzerindeydi. "Hanımefendi ortalığı temizlemek ve bebeği beslemek isteyecektir." Sanki işaret verilmiş gibi, bebek yüzünü buruşturdu ve güç ve ses bakımından gaydalarla yarışan bir feryat kopardı. Morag yumuşak bir mırıltıyla, "Evet, aç bir delikanlı," dedi.

"Ciğerlerinin sesine bakılırsa annesine çekmiş," dedi Raith eğlenerek.

Gülümsemesini bastıran Katrine ona uyarıcı bir bakış fırlattı. "Şimdi git buradan, Raith. Oğlunu beslemek zorundayım."

Ancak Katrine ciyaklayan çocuğu daha yakına çekip süten şişmiş göğsünü gecelikten kurtarıırken ona itaat etmedi. Hâlâ dizlerinin üzerinde duran Raith, minik ağzın meme ucunu köklemeye başlamasını hayranlıkla izledi.

Katrine çocuğuyla düzgün bir şekilde ilgilenmekle o kadar meşguldü ki, kocasının gözlemlemek için kalarak adaba aykırı davranmasından utanıyordu. Oğlu içgüdüsel olarak meme ucunu bulduğunda içini sıcak bir ısıltı kapladı. Böylesine küçük bir canlıyı beslediğini bilmek garip ve neşeli bir duyguydu.

Bir süre sonra Raith bakışlarını Katrine'e çevirdi. Oğullarını izliyordu, solgun, yorgun yüzü gurur ve sevgiyle parlıyordu. Bu manzaranın güzelliği Raith'in boğazını sızlattı. O anda konuşamazdı, artık kendini ondan ayıramazdı.

Sonunda büyüü bozan Flora oldu. Çocuk emmeyi bitirip uykuya daldığında, huysuz kahya, kadınların yoluna çıktığı için lordu görevlendirmeye başladı.

Ve Raith gerçekten de kendini yabancı hissetmeye başlamıştı. Flora bebeği alırken, Morag Katrine'in üzerine eğildi ve onu bir iksir daha içmeye teşvik etti. Katrine iksiri bitirdiğinde göz kapakları yorgunluktan düşmüştü.

Raith isteksizce ayağa kalktı. "Bırakayım da uyu," dedi ona ve alnına hafif bir öpücük kondurdu.

"Biraz yorgunum," diye mırıldandı solgun bir gülümsemeyle.

Gitmek için dönmüştü ki kızın uykulu sesi onu geri çağırdı. "Raith?"

"Evet, aşkım?"

"Tüm o seçkin cerrahlara... ihtiyacın yoktu... sonuçta," diye mırıldandı uykulu bir şekilde.

"Hayır," diye cevap verdi usulca. Tanrı'ya şükür, hayır, diye düşündü kendini sessizce odadan çıkarıp aşağı inerken.

Callum çalışma odasında aylaklık ediyor, kitap okuyormuş gibi yapıyordu. Raith ona katıldığında sorgulayan bir kaşını kaldırdı.

Raith on beş saat sonra ilk kez sırttı. "Bir oğul."

Callum da sırttı. Yüz ifadesi rahatlayan Callum, dirseğinin dibinde duran malt viski sürahisini kaldırdı. "Bunun şerefine kadeh kaldıralım. Ayrıca, bir kadeh içmeye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun." Callum kıkırdadı. "Yukarıda sana ne oldu böyle? Culloden'den sonra bu kadar hırpalanmış görünmüyordun."

Raith kendi kendine güldü, bir savaştan yeni sağ çıkmış gibi görüldüğünü biliyordu ve bundan saçma bir şekilde memnun ve gururlu hissettiğini de biliyordu.

"Peki ya Katrine, o nasıl?"

"İyiymiş. İlk çocuk için nispeten kolay bir doğum olduğunu söylediler." Duraksadı, yüzü asıldı. "Tanrım, onu kaybetmek istemedim." Raith gözlerini kapadı ve kendini ürperirken buldu. Eğer o ölmüş olsaydı, hayatındaki tüm aydınlık sönmüş olacaktı. Hayatını tekrar karanlıkta yaşamayı hayal bile edemiyordu.

"Eh, onu kaybetmedin," dedi Callum pratik bir şekilde. "Ve Ardgour'un artık bir varisi var."

Raith uzun, yavaş bir nefes verdi. "Evet."

"Ona ne isim vereceksiniz?" Callum, her biri dolu bir bardak aldığı anda sordu.

"Biliyorsam ne olayım. O kadar ilerisini düşünmeye korkuyordum."

"O zaman varisine içelim. "Kuzen, eğer hayatına değer veriyorsan, böyle bir çilenin bir daha yaşanmasını istemezsin.

Ben."

Kışkırtıcı bir sırıtışla Callum, Raith'in sırtına bir tokat attı. "I Katrine'in buna söyleyecek bir şeyleri olacağını tahmin ediyorum." "Sanırım söyleyecektir," diye onayladı Raith, ses tonu alaycıydı.

"En azından artık cerrahları evlerine gönderebilirsiniz."

Raith başını salladı. Bir hafta önce Edinburgh'dan çağırdığı üç cerrahı Katrine'e bahsetmemişti. Onları Corran'a yerleştirmiş ve Katrine doğuma girer girmez çağırmıştı.

"Üçüne de ihtiyaç duymandan memnun değillerdi," diye devam etti Callum. "Sanırım mesleki bir kırgınlık. Bunca yolu geldikten sonra çağrılmadıkları için çok kızgın olacaklarına şüphe yok. Yerinizde olsam, her birine ücretine ek olarak en iyi maltınızdan bir fiçı önerirdim. Ve onları geceyi evde geçirmeleri için davet etseniz iyi olur." Callum

durakladı ve kuzenine sinsi bir bakış fırlattı. "Zaten gizliliğe hiç gerek yoktu. Katrine burada olduklarını biliyordu."

Bardağını dudaklarına götürürken yarı yolda duran Raith bakakaldı. "Biliyor muydu?"

Callum'un dudakları kendini beğenmiş bir şekilde kıvrıldı. "Katie'nin özlediği pek bir şey yok, bunu biliyorsun. Senin Katrine çok kurnaz biri."

"Neden bir şey söylemedi? Morag'a güvenmediğimi ima edecek olsam kafamı koparmasını beklerdim."

"Katrine güvenceye ihtiyacın olduğunu düşündü ve öyleydi de. Bu sabah saçını başını yolmanı engelleyen tek şey o cerrahlardı. Ah, kuzen, onu çok seviyor olmalısın." Callum inanamayarak başını salladı. "Seni bir genç kız için bu kadar aptal göreceğim hiç aklıma gelmezdi."

"Sıra sana gelene kadar bekle."

"Bundan çok uzun zaman sonra, sanırım. Hayır kuzen, benim için kimse kalmadı."

Katie ve kız kardeşlerinin evli olduğunu iddia ettiniz."

Raith kıkırdadı. "Göreceğiz bakalım. Dramını bitir kuzen. Meggie'yi bulup ona yeni bir kardeşi olduğunu söylemeliyim."

Birkaç saat sonra, gece yarısına yakın bir saatte Raith tekrar karısının odasına kabul edildi. Yeni giyinmiş ve tıraş olmuştu; Callum ve Meggie'yi de yanında getirmişti.

"Uzun süre kalmayın," diye uyardı Flora. "Hanımefendinin uykuya ihtiyacı var." Flora ve Morag oradan ayrıldılar, ikisi de hallerinden memnun görünüyorlardı; anne ve çocuk çok iyi olduklarına göre nihayet dinlenebileceklerdi. Çiftçinin karısı çoktan evine gönderilmişti.

Raith önce yatağa yaklaştı ve küçük oğlunu karısının vücudunun kıvrımlarında uyurken buldu. "Katrine, ziyaretçilerin var."

Katrine gözlerini açtı ve ona uykulu bir şekilde gülümsedi. Sonra Meggie'yi gördü ve bir eliyle işaret etti. "Buraya gel aşkım ve yeni küçük kuzumuzu gör."

Meggie hevesle bir adım öne çıktı. Saatin geç olmasına rağmen uyanıktı, uyuyan bebeğe bakarken kara gözleri parlıyordu. "Çok güzel," diye fısıldadı.

"Evet, çok güzel, değil mi?" Katrine şefkatle mırıldandı. Meggie bugünlerde tam cümlelerle konuşabiliyor olsa da, utangaç ve sessiz bir çocuk olarak kalmıştı. Meggie ne zaman bir konuşma başlatsa Katrine'in kalbi kasılmaktan geri kalmıyordu.

"Adı ne onun?" Meggie sordu. Başını kaldırıp kocasına bakan Katrine, onun mavi gözlerine sevgiyle baktı. "Ona bir isim verebileceğimizi düşünmüştüm."

Raith'in babasının adı Allan."

Raith'in gülümsemesi yavaş ve sonsuz tatlıydı. "Bence adı James olmalı, seninkinden sonra."

Callum bakışlarını tavana doğru kaldırdı. "Tanrı bizi korusun, siz ikiniz böyle bir zamanda tartışmak mı istiyorsunuz? Çocuğa ikinizin de babasının adını verin ve bu işi bitirin. Allan James."

Raith uzanıp Katrine'in elini şefkatle avucunun içine aldı. "Ne diyorsun aşkım?"

"Hoşuma gitti. Meggie, sen ne düşünüyorsun?" "Evet." Meggie ciddiyle başını salladı.

Raith, Katrine'in gözlerinin içine gülümseyerek, "Allan James, öyle," dedi. Bir an için birbirlerine baktılar, yakınlık dolu bir bakış paylaştılar, birbirine dolanmış parmakları sıkılaştı.

"Tatlı Lucifer." Callum kara başını salladı ama ses tonunda tanıdık, çekici bir kahkaha vardı. "Bütün bu mırıldanmalar çok hüzünlü olmaya başladı. Gel Meggie, seni yatağına yatırayım. Sanırım bu ikisi yalnız kalmayı tercih eder."

Meggie'nin yüzü düştüğünde Raith eğilerek gardiyanına sarıldı. "Sabah gelip Allan James uyandığında onu görebilirsin. Seni oyun arkadaşı olarak görmekten memnun olacağına şüphe yok."

Biraz teselli olan Meggie başını salladı. Callum cesurca Katrine'in parmaklarını öpmeyi bitirdiğinde Meggie çapkın kuzeninin uzattığı eli tuttu ve kendisinin odadan çıkarılmasına izin verdi.

Onlar gittikten sonra Raith kendini yatağına attı. "Kalmak niyetindeyim." Karısının şaşkın protestosuna aldırmadan sırtını yatak başlığına dayadı ve kolunu Katrine'in yastığının üzerine koydu, oğulları da aralarında duruyordu. "Son baktığımda burası *bizim* yatağıımızdı. Allan James geldi diye haklarımdan feragat edecek değilim."

"Ama Morag onu tekrar beslemem gerektiğini söyledi." "Devam et aşkım. Ben de izlemek istiyorum."

Talebinin utanmazca olduğunu biliyordu ama Raith'in oğluna bu kadar ilgi göstermesi onu rahatsız etmek yerine Katrine'i fazlasıyla memnun etmişti. Kısa bir süre sonra bebek kıpırdandığında Katrine korsajını açtı ve onu kendine çekti. Allan neredeyse aynı anda açlıkla minik ağzını Katrine'in göğsüne dayadı ve meme ucunu sertçe emmeye başladı.

Raith bebeğin çıkardığı minik miyavlama sesleri hakkında, "Kıskandım," dedi.

Katrine, kocasının kışkırtıcı yorumu karşısında değil ama son birkaç ay içinde kocasının göğüslerine yaptığı samimi, hınzır, harika şeyleri hatırlayınca yüzünün kızardığını fark etti... tatlı okşamalar, şefkatli saldırılar. Gerçekten de evliliklerinin son ayları, ilişkilerine renk katacak kadar ateşli anlaşmazlıklarla inanılmaz derecede mükemmel geçmişti. En şiddetli tartışmaları bile tam burada, bu yatakta sona ermişti. Ve tüm bunların ötesinde, birbirleri için doğru kişi olduklarını ruhlarının derinliklerinde hissediyorlardı. Katrine, aşklarının ateşinin onu sert Highland kışı boyunca sıcak tuttuğunu ve eğer bu konuda bir şey söyleyebilirse, gelecek yıllar boyunca da tutacağını düşündü.

Bu düşünce başını kaldırıp bakmasına neden oldu. Oğluna bakan Raith'in yüzündeki şefkatli ifadeyi gören Katrine usulca gülümsedi. Raith bilse de bilmesede çocuk istiyordu ve Katrine ona daha fazlasını vermeyi planlıyordu. Çok daha fazlasını.

Raith sanki onun kendisini izlediğini hissetmiş gibi bakışlarını ona çevirdi ve sırtıttı. Kadın onun sevgi dolu bakışlarının etkisini o kadar güçlü hissetti ki nabızı hızlandı. Çok yakışıklıydı, evlendiği bu İskoç lordu. Onun, o gece amcasının çalışma odasında kendisine saldıran hiddetli yabancıyla bu kadar az benzerlik göstermesine şaşırmişti. Aşk onu yumuşatmış, nazikleştirmiş, bulmayı hayal ettiği gerçek ruh eşi haline getirmişti. Artık günlerini Campbell'lardan nefret ederek ve onlarla kan davası güderek geçirmiyordu. Raith sözünü tutmuştu, Argyll Dükü de öyle. Anlaşmaya vardıklarından beri klanları arasında çok az sorun çıkmıştı.

Raith sanki onun aklından geçenleri okuyormuş gibi, "Amcana bir mesaj gönderdim," dedi. "Yarından sonraki gün gelecek."

Katrine'in kaşları çatıldı. "Onu kibarca karşılayacaksın, değil mi Raith?"

"*Evet*, onu kibarca karşılayacağım, benim tatlı şirret kızım. O kadar nazik olacağım ki kendini kraliyet ailesinden sanacak." Raith'in ağzı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Ve eğer Argyll tehdit ettiği gibi bir vaftiz hediyesi gönderirse, onu bile kabul edebilirim."

Katrine onun bakışlarına karşılık verdi, yeşil gözleri geniş ve araştırıcıydı. "Bir Sassenach Campbell ile evlendiğin için hiç pişmanlık duyuyor musun?"

Yüz ifadesi yumuşadı. Yatağın üzerinde yavaşça kayarak yüzünü onunkine yaklaştırdı. "Bunu nasıl sorarsın?"

"Sanırım Argyll ile zeka yarışına girmeyi özlüyorsun." "Pek sayılmaz. Sen her erkek için yeterince meydan okuyucusun."

"Kavgayı hiç özlemiyor musun?"

"Hayır, sen yanımdayken olmaz." Raith onun parlak saçlarına şefkatli bir öpücük kondurarak barışçıl niyetleri konusunda onu rahatlattı. "Kan davasını yeniden başlatacağımdan endişelenmene gerek yok, Katrine."

"Gerçekten endişelenmiyorum. Seni Campbell'larla kavga edemeyecek kadar beni sevmekle meşgul tutmak niyetindeyim."

"Böyle bir kadere metanetle katlanabileceğimi umuyorum."

Katrine onun sesindeki kahkahaya gülümsedi. Memnun bir iç çekişle başını Raith'in omzunun kıvrımına yasladı ve süt emen oğullarını rahatsız etmemeye dikkat etti.

* * * * *

OceanofPDF.com

NICOLE JORDAN

Classic Historical E-book Reprints

Ayrıca mevcut

Velvet Emöroce

Bir çapkın, masum bir güzelin sevgilisi olmasını arzular - ta ki gölgeli şairlerinin iç içe geçtiğini keşfedene kadar.

Desire &

cep ton

Canını kurtarmak için kaçan çaresiz bir güzel, kendisini korumaya yemin eden yakışıklı ve güçlü adama güvenmeye cesaret edip edemeyeceğini merak eder.

Beklenmedik bir evliliğe hapsolmuş, ârif Btl Ä fRef lCatJ Gin Cd tãlR CãJF(RS büyüleyici İngiliz gelininin evine Güney plantasyonu.

Rakip bir klan liderinin ateşli yeğenini kaçıran bir İskoçya lordu, yüreğinin esiri tarafından çalınmasına karşı savaşı.

p/@erire

Tehlikeli bir asi tarafından esir alınan inatçı İngiliz güzeli, alev alev yanan bir çöl tutkusunun içine sürüklenir.

www.NicoleJordanAuthor.com

NICOLE JORDAN

Classic Western E-book Reprints

Also available

Wildstar

A beautiful mine-owner finds herself falling for the sexy gambler she employed only as a hired gun.

The Outlaw

Rocky Mountain Brides Book 1

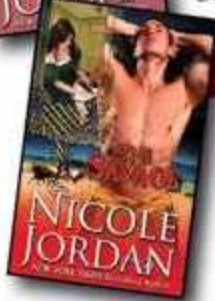
In the aftermath of a Colorado range war, a beautiful hellion struggles against loving the dangerous outlaw who once betrayed her trust.

The Heart Breaker

Rocky Mountain Brides Book 2

Abandoning her dreams of love, a well-bred lady travels West to wed a brooding cattle baron and care for his infant daughter.

The Savage

A half-breed loner who always worshiped a Texas belle from afar demands her hand in marriage as the price of rescuing her sister from Comanches.

www.NicoleJordanAuthor.com

OceanofPDF.com

www.NicoleJordanAuthor.com

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

Fotoğraf: Debra MacFarlane

Nicole Jordan, çok sayıda tarihi, Western ve Regency romansının New York Times çoksatan yazarıdır. Önceki hayatında, Nicole bir ordu çocuğu olarak büyüdü, inşaat mühendisliği diploması aldı ve sekiz yılını tek kullanımlık çocuk bezi ve tuvalet kağıdı üreten bir üretim müdürü olarak geçirdi! Şu anda Utah'ın Rocky Dağları'nda gerçek hayattaki kahramanı (kocas) ve sevgili çocuklarıyla (atları) birlikte yaşıyor.

Nicole'ün romanlarından biri "The Tonight Show "da Jay Leno tarafından mizahi bir şekilde öne çıkarılma şerefine nail olmuştur. Daha ciddi bir not olarak, kitapları düzenli olarak New York Times ve USA Today dahil olmak üzere en çok satanlar listelerinde yer alıyor ve RITA finalisti, RWA'nın Yılın Favori Kitabı ve Romantic Times Tarihsel Romantizm için Kariyer Başarı Ödülü gibi onurlar kazandı.

Nicole'ün romanları hakkında daha fazla bilgi edinmek için www.NicoleJordanAuthor.com adresindeki web sitesini ziyaret edebilirsiniz.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

